İNSAN DENEN CANAVAR

Kaos Yürüyüşü 3. Kitap

ePubPDF.
WordPress.com

EPUBPDF.WORDPRESS.COM

Patrick Ness

Patrick Ness

Eleştirmenler tarafından çok beğenilmiş ve çoksatanlar listesine girmiş "Kaos Yürüyüşü" üçlemesinin yazarı Ness; Carnegie Madalyası, Guardian Edebiyat Ödülü, CILIP Kate Greenaway Madalyası, Booktrust Gençlik Ödülü ve Costa Çocuk Kitabı Ödülü gibi gençlik ve çocuk edebiyatında önemli yeri olan ödüllerin sahibi olmuştur.

Yetişkinler için yazdığı *The Crane Wife*, gençler için yazdığı *More Than This* ve çocuklar için yazdığı *Canavarın Çağrısı* (Tudem, 2014) kitaplarından bazılarıdır. Amerika doğumlu Ness, Londra'da yaşamakta, yazarlığın yanı sıra edebiyat eleştirileri kaleme almakta ve yaratıcı yazarlık dersleri vermektedir.

Delidolu Yayınlarından çıkan kitapları:

"Kaos Yürüyüşü" Üçlemesi

- *Umut Bıçağı* (roman)
- *Sorgu ve Yanıt* (roman)
- *İnsan Denen Canavar* (roman)

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Canavarın Çağrısı (roman)

Patrick Ness'in "Kaos Yürüyüşü" üçlemesi herkese
ama herkese ısrarla tavsiye edilir. Olağanüstü.

Guardian

© 2010, Patrick Ness
© 2010, Tudem Yayın Grubu • 1476/1 Sk. No: 10/51
Alsancak - Konak/İZMİR

İlk basım 2009 yılında, İngiltere'de *Monsters of Men* adı ile
Walker Books Ltd tarafından gerçekleştirilmiştir.

Kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.

ISBN: 978-605-5060-00-8

Birinci Basım: Ocak 2014 (2000 adet)

Yayınevi sertifika no: 11945 Matbaa sertifika no: 26886

Türkçeleştiren: Kerem Işık
Editör: Perçem U. Yıldızbaş
Kapak Tasarım: Tudem
Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km. Başkent OSB 22. Cadde No: 6 Malıköy/Ankara
0 312 284 18 14

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.nin
tescilli markasıdır.

www.delidolu.com.tr

İNSAN DENEN CANAVAR

Patrick Ness

Kaos Yürüyüşü:
3. Kitap

EPUBPDF.WORDPRESS.COM

Delidolu

Denise Johnstone-Burt'e

Who's in bunker?
Who's in bunker?

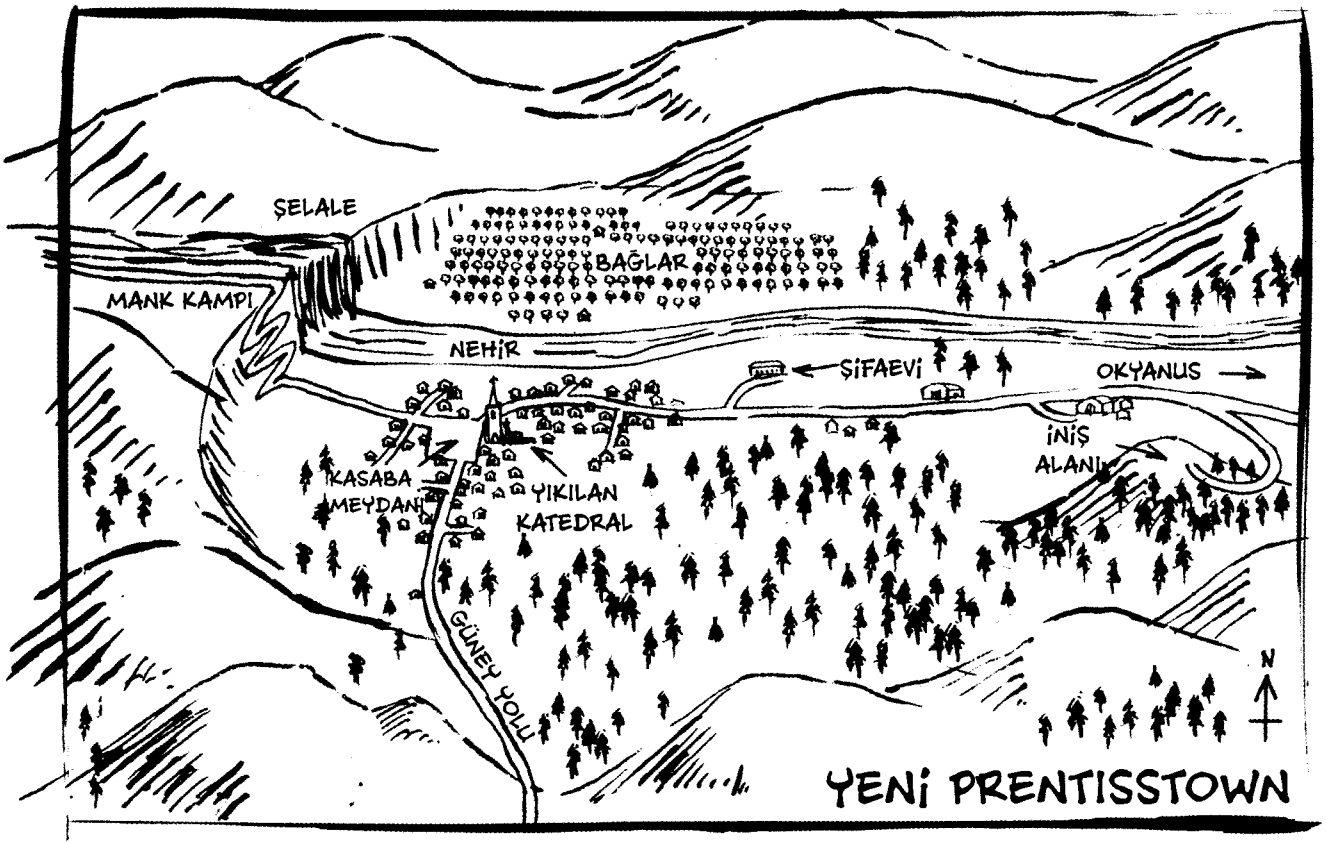
Women and children first
And the children first
And the children

I laugh until my head comes off

I swallow 'til I burst[1]

- Radiohead, "Idioteque"

1 (İng.) Sığınakta kim var? / Sığınakta kim var? / Önce kadın ve çocuklar / Ve önce çocuklar / Ve çocuklar / Kafam kopana dek gülüyorum / Patlayana kadar içiyorum (Ç.N)

ŞELALE
BAĞLAR
MANK KAMPI
NEHİR
ŞİFAEVİ
OKYANUS
İNİŞ ALANI
KASABA MEYDANI
YIKILAN KATEDRAL
GÜNEY YOLU
N
YENİ PRENTISSTOWN

"SAVAŞ," DİYOR BAŞKAN PRENTISS, gözleri parlıyor. "En sonunda."

"Kapa çeneni," diyorum. "Ortada *en sonunda* diicek bi şey yok. Bunu yalnızca *sen* istiyorsun."

"Yine de," diyor gülümseyerek bana dönerken, "işte geliyor."

Ve tabii ki de ben daha şimdiden, bu savaşı kumanda edebilmesi için iplerini çözerek hayatımın en büyük hatasını mı yaptım, diye düşünüyorum...

Ama hayır...

Hayır, bu sayede Viola güvende olacak. *Onun güvende olması için* yapmam gereken buydu.

Ve onun güvenliğini sağlaması için Başkan'ı öldürmem gerekecekse öldürürüm.

İşte gün batarken ben ve Başkan katedralin yıkıntılarının üzerinde durmuş, kasaba meydanına doğru bakıyoz, hemen önümüzdeki tepeden zikzaklar çizerek inmekte olan Mank ordusu savaş borularını insanı ortadan ikiye bölebilecek denli yüksek bi sesle öttürüyor...

Şifacı Coyle'un, hemen arkamızdan kasabaya giren Yanıt ordusu yoluna çıkan her şeyi havaya uçururken... *Bomm*! *Bomm*! *BOMM*!..

Başkan'ın güneyden gelen ordusunun ilk askerleri, en önde Bay Hammar olduğu halde meydanı geçip yeni emirler almak üzere bize doğru hızla yaklaşıyoken...

Yeni Prentisstown halkı canlarını kurtarmak için dört bir yana kaçışıyoken...

Yerleşimcilerin gözcü gemisi Şifacı Coyle'un bulunduğu tepenin yakınlarına bi yere, yani onlar için olabilecek en kötü yere doğru alçalıyoken...

Kendi babası, az önce serbest bıraktığım adam tarafından vurulmuş olan Davy Prentiss hemen altımızdaki moloz yığınının içinde cansız bi halde yatıyoken...

Ve Viola...

Benim Viola'm...

Ayak bilekleri kırık vaziyette, kendi başına ayakta dahi duramazken at üzerinde tüm bunların ortasına dalarken...

Evet, diye düşünüyorum.

İşte geliyor.

Her şeyin sonu.

Bütün her şeyin sonu.

"Ah, evet, Todd," diyor Başkan ellerini ovuşturarak. "Kesinlikle öyle."

Ve o kelimeyi bir kez daha tekrarlıyor, bütün dilekleri gerçekleşmiş gibi iştahla tekrarlıyor.

"*Savaş*."

BAŞLIYOR

İKİ SAVAŞ

[TODD]

BAŞKAN ADAMLARINA, "MANKLARA DOSDOĞRU SALDIRACAĞIZ!" diye bağırırken Sesini herkesin beyninin ortasına yönlendiriyor.

Benimkine bile.

"Yolun başında toplanacaklardır," diyor, *"ama zaten ancak bu kadar ilerleyebilecekler!"*

Sırtında oturmakta olduğum Angharrad'ın böğrüne elimi koyuyom. İki dakikadan daha kısa bir süre içinde Başkan bizi ata bindirdi, Morpeth ve Angharrad katedral yıkıntılarının arkasından geldi ve Başkan'ı devirmeme yardım eden adamların hâlâ baygın bi halde yerde yatmakta olan bedenlerinin üzerinden atlayarak ata binerken biraz dağınık da olsa ordu önümüzde toplanmaya başladı.

Tabii bütün ordu diil, hatta belki yarısından da azı; geri kalanlarsa zirvesinde bir geçit olan tepeye uzanan güneydeki yola dağılmış durumdalar, yani savaşın *olması gereken* yola.

Acemi oğlan? diye düşünüyor Angharrad ve tüm vücudunun baştan aşağı titrediğini görebiliyom. Korkudan bayılmak üzere.

Ben de öyle.

Başkan, "*TABURLAR HAZIR OL!*" diye bağırınca Bay Hammar ile sonradan gelen Bay Tate, Bay O'Hare ve Bay Morgan asker selamı veriyolar ve askerler birbirlerinin arasından geçerek düzgün bi sıra oluşturmaya başlıyolar ve bunu öyle hızlı bi şekilde yapıyolar ki izlemeye çalışmak dahi gözlerimi yoruyo.

"Biliyorum," diyor Başkan. "Harika bir görüntü, öyle değil mi?"

Tüfeğimi ona doğrultuyorum, Davy'den aldığım tüfeği. "Anlaşmamızı unutayım deme," diyorum. "Viola'nın güvende olmasını sağlıcak ve beni Sesinle kontrol etmiiceksin. Bunları yaparsan hayatta kalırsın. Seni serbest bırakmamın *tek* nedeni bu."

Gözleri parlıyor. "Bunun beni bir an için bile olsa gözünün önünden ayırmaman gerektiği anlamına geldiğinin farkındasın, değil mi," diyor, "peşimden savaşa girmek zorunda kalsan bile. Buna hazır mısın Todd?"

"Hazırım," diyorum fakat aslında diilim ve bunu düşünmemeye çalışıyom.

"Başarılı olacağını hissediyorum," diyor.

"Kapa çeneni," diyorum. "Seni bir kez yendim, yine yenebilirim."

Sırıtıyor. "Ona ne şüphe."

Bay Hammar atının üzerinden, "ADAMLAR HAZIR EFENDİM!" diye bağırarak sert bir asker selamı veriyor.

Başkan gözlerini üzerimden ayırmıyor. "Adamlar hazır Todd," diyor alaycı bir ses tonuyla. "Ya sen?"

"Başla gitsin."

Ve bunun üzerine iyice sırıtıyor. Askerlere dönüyor. "*İlk saldırı için iki bölük batı yoluna!*" Sesi yine herkesin beyninde yankılanıyo, duymamak mümkün diil. "*Albay Hammar'ın bölüğü öne, Albay Morgan arkaya! Albay Tate ve O'hare geri kalan askerlerle birlikte gelmesini beklediğimiz cephaneyi toplayıp savaşa en kalabalık bölükle katılacaklar.*"

Cephaneler? diye düşünüyorum.

"Eğer *onlar katılana dek savaş bitmemişse...*"

Bunun üzerine askerler gülmeye başlıyor; yüksek sesli, gergin, saldırgan bir şekilde gülüyorlar.

"*Toplanmış bir ordu olarak Mankları şu tepeye geri püskürterek onları DOĞDUKLARINA PİŞMAN EDECEĞİZ!*"

Ve askerlerin neşeli çığlıkları ortalığı inletiyo.

"Efendim!" diye bağırıyor Albay Hammar. "Yanıt ordusu ne olacak efendim?"

"Önce Mankları alt edeceğiz," diyor Başkan, "sonra Yanıt çocuk oyuncağı olacak."

Önce askerlerine ve sonra hâlâ tepeden aşağıya inmekte olan Mank ordusuna bakıyor. Ardından yumruğunu havaya kaldırıp en yüksek Sesiyle bağırıyor, bu öyle bir haykırış ki duyan herkesin içine işliyor.

"*SAVAŞA!*"

Askerler, "*SAVAŞA!*" diye bağırarak meydandan hızla çıkıp tepeye doğru koşmaya başlıyor...

Başkan son bir kez daha bana bakıyor, aldığı keyiften dolayı gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyor. Ve tek kelime daha etmeden Morpeth'i sertçe mahmuzlayıp ordunun peşinden dörtnala sürüyor.

Savaşa giden ordunun.

TAKİP? diye soruyor Angharrad, vücudundan ter gibi korku yayılıyor.

"Haklı," diyorum. "Onu gözümüzün önünden ayıramayız. Sözünü tutmalı. Savaşını kazanmalı. Viola'yı kurtarmalı."

KIZ İÇİN diye düşünüyor Angharrad.

Kız için, diye düşünüyorum tüm hislerimle bu düşünceyi destekleyerek.

Ve adını düşünüyorum...

Viola.

Ve Angharrad savaş alanına doğru atılıyor.

[VIOLA]

Bir yanda korkunç boru sesinden, öte yandaysa Şifacı Coyle'un bombalarından kaçmak için kendilerini yola atıp sağa sola koşturan insan kalabalığının arasından Palamut'un üzerinde geçerken *Todd*, diye düşünüyorum.

BOMM! diye bir bomba daha patlıyor ve göğe yükselen bir alev topu daha görüyorum. Etrafımızdaki çığlıklar neredeyse dayanılmaz bir hal alıyor. Yolun bir yanına koşmaya çalışan insanlar, yolun *diğer* yanına koşmaya çalışan insanlara karışıyor ve herkes önümüze çıkıyor.

Gözcü gemisine ilk ulaşan olmamıza engel olacaklar.

İşte yine o aynı boru sesi ve bu kez çığlıklar artıyor. "Gitmeliyiz Palamut," diyorum kulaklarına doğru eğilerek. "Bu ses her ne olursa olsun gemimdeki insanlar bunu..."

Koluma uzanan bir el beni öyle sertçe çekiyor ki eyerden düşecek gibi oluyorum.

Adamın biri, "*Atı bana ver*!" diye bağırarak beni çekiştirmeye devam ediyor. "*Bana ver dedim*!"

Palamut sağa sola dönerek kurtulmaya çalışsa da yol çok kalabalık...

"Bırak beni!" diye bağırıyorum adama.

"*Atı bana ver*!" diye bağırıyor. "*Manklar geliyor*!"

Bu söylediği beni öyle çok şaşırtıyor ki neredeyse sahiden düşüyorum. "Ne geliyor *ne?*"

Fakat beni dinlemiyor ve kararmakta olan havaya rağmen gözbebeklerinin dehşet içinde parladığını görebiliyorum...

Palamut'un Sesi, TUTUN! diye bağırıyor ve yelesine sımsıkı tutununca şaha kalkıp adamı geriye savurarak öne, çökmekte olan geceye doğru fırlıyor. İnsanlar yolumuzdan çekilmek için bağrışıp dururken dörtnala koşan Palamut onlara çarpıyor ve ben ona iyice sarılıyorum.

Bir açıklığa ulaşınca daha da hızlı koşmaya başlıyor.

"*Manklar mı?*" diyorum. "Ne demek istedi? Yoksa onlar..."

Mank diye düşünüyor Palamut. Mank ordusu. Mank savaşı.

Palamut dörtnala koşmaya devam ederken dönüp arkaya, uzaktaki tepeden inmekte olan ışıklara bakıyorum.

Bir Mank ordusu.

Bir Mank ordusu da geliyor.

Todd? diye düşünüyorum ancak Palamut'un her adımında ondan ve elleri kolları bağlanan Başkan'dan uzaklaştığımı biliyorum.

Gemi en büyük umudumuz. Bize yardım edebilirler. Bana ve Todd'a *bir şekilde* yardım edebilirler.

Bir savaşı durdurduk, bir başkasını daha durdurabiliriz.

Ve bunun üzerine yeniden adını düşünüyorum, *Todd*, ona güç vermeye çalışıyorum. Ve Palamut'un üzerinde ben Yanıt'a

doğru, gözcü gemisine doğru hızla ilerlerken, haklı çıkacağımı tüm benliğimle umuyorum...

[TODD]

Ordu hemen önümüzde, yoluna çıkan Yeni Prentisstown halkını acımasızca alaşağı ederek hızla ilerlerken Angharrad, Morpeth'in peşinden koşuyor. İki tabur var; ilki atının üzerinde bağırıp duran Bay Hammar kumandasında, hemen arkalarındaki ikinci tabursa daha az gürültü çıkaran Bay Morgan'ın liderliğinde. Toplamda dört yüz kişi kadarlar, tüfekleri havada, bağırıp çağırırken suratlarını buruşturup duran dört yüz adam.

Ve onların Sesleri...

Eşzamanlı ve iç içe geçmiş olan Sesleri tek bir *kükremeden* farksız, gürültülü ve öfkeli bir dev gibi yol boyunca ilerliyor.

Sanki kalbim göğüs kafesimin dışında atıyor.

Başkan, Morpeth'in üzerinden, "Yakınımda dur Todd!" diye bağırıp dörtnala ilerlerken bana doğru yaklaşıyor.

"Sen hiç endişelenme," diyom tüfeğimi sımsıkı tutarken.

"Kendini koruyabilmen için," diyor bana bakarak. "Ve anlaşmamızda payına düşenleri unutma. Dost ateşinden ölen olması hiç hoşuma gitmez."

Ve bana göz kırpıyor.

Viola, diye düşünerek bir yumruk gibi dosdoğru ona fırlatıyorum.

İrkiliyo.

Ve artık o kadar sırıtmıyo.

Ordunun peşi sıra kasabanın batısı boyunca anayolda ilerleyip bugünden önce Yanıt'ın büyük saldırısı esnasında yakıp yıktığı hapishanelerin yıkıntıları olduğunu düşündüğüm

moloz yığınlarının yanından geçiyoz. Buraya daha önce yalnızca bi kez geldim, o da kollarımda Viola olduğu halde ters yöne, yani dolambaçlı tepedeki yoldan aşağı inerken, yani Viola ölmek üzereyken, onu güvende olacağını düşündüğüm yere ulaştırmaya çalışırken; fakat oraya varınca şu an yanımda atını sürmekte olan adamla karşılaştım, bu savaşı başlatmak için bin Mank öldürüp zaten bildiği şeyleri yeniden duymak için Viola'ya işkence yapan adamla, kendi oğlunu öldüren adamla...

"Peki savaşa nasıl bir adamın liderliğinde girmek isterdin?" diye soruyo Sesimi okuyarak. "Nasıl bir adam savaşa uygundur?"

Bir canavar, diye düşünüyorum bir zamanlar Ben'in söylediklerini anımsayarak. *Savaş erkekleri canavarlaştırır.*

"Yanılıyorsun," diyor Başkan. "Bizi erkek yapan şey savaştır. Savaş olmadan yalnızca çocuk kalırız."

Bir boru sesi daha duyuluyor, bu öyle yüksek bir ses ki başımız çatlayacak sanıyoruz ve ordu birkaç saniye boyunca adımlarını şaşırıyor.

İleri, tepenin sonlandığı yere doğru bakıyoruz. Orada bizi karşılamak üzere toplanmakta olan Mank meşalelerini görüyoruz.

"Erkek olmaya hazır mısın Todd?" diye soruyor Başkan.

[VIOLA]

BOMM!

Hemen önümüzde bir patlama daha oluyor, enkaz yığınları ağaçların üzerinden uçuyor. Öyle korkmuş durumdayım ki ayak bileklerimin halini unutup Palamut'u gemimdeyken

izlediğim videolardaki gibi mahmuzlamaya çalışıyorum. Acıdan iki büklüm oluyorum. Lee'nin –hâlâ oralarda bir yerde, Yanıt'ı yanlış yerde arıyor, of lütfen güvende ol, *lütfen* güvende ol– ayaklarıma sardığı bandajlar iyi durumda fakat kemikler hâlâ kırık ve bir dakika boyunca acı tüm bedenime, hatta kolumdaki şeridin etrafında sızlayıp duran yaraya kadar yayılıyor. Kolumu sıyırıp yaraya bakıyorum. Şeridin etrafındaki deri kırmızı ve sıcak, şeridin kendisiyse ince çelikten ibaret, hareket ettirmek ve kesmek mümkün değil, ölene dek beni 1391 olarak numaralandıracak.

Ödediğim bedel bu.

Todd'u bulmak için ödediğim bedel.

"Ve şimdi buna değmesini sağlamalıyız," diyorum Palamut'a, o da Sesiyle ACEMİ KIZ diyerek bana katılıyor.

Gökyüzü dumanla kaplanıyor ve ileride yanan ateşleri görebiliyorum. İnsanlar hâlâ dört bir yanımızdan geçip duruyor fakat kasabadan uzaklaştıkça sayıları giderek azalıyor.

Eğer Şifacı Coyle ve Yanıt yürüyüşe Sorgu Ofisi'nin oradan başlayıp kasaba merkezine doğudan yaklaşıyorlarsa bir zamanlar iletişim kulesinin bulunduğu tepeyi çoktan geçmiş olacaklardır. Gözcü gemisinin inmesi en muhtemel yer de orası. Şifacı Coyle oraya varıp onlarla konuşacak ilk kişi olmak için geri dönüp daha hızlı gidebilecek bir at arabası almıştır, acaba sorumluluğu kime bırakmıştır?

Palamut kıvrılmaya başlayan yolda hızla ilerlemeye devam ediyor...

Ve *BOMM!*

Bir yurt daha havaya uçup alevler içinde kalırken etrafı kaplayan aydınlık, ışıltılı bir saniye boyunca yoldan yansıyor...

Ve onları görüyorum...

Yanıt.

Sıra sıra ilerleyen erkek ve kadınlar, göğüslerinde mavi renkle *Y* harfi yazılı, bazılarının yüzü de *Y* ile boyanmış.

Ve herkesin elinde bir silah...

Cephane yüklü at arabalarının önünde ilerliyorlar...

Ve aralarından birkaçını tanımama rağmen (Şifacı Lawson, Magnus, Şifacı Nadari), sanki hiçbirini gerçek anlamda tanımıyor gibiyim; öyle acımasız, öyle odaklanmış, öyle korkak ve cesur ve kararlılar ki bir an için onlara doğru ilerlemekten korkarak Palamut'un dizginlerine asılıyorum.

Patlamanın yarattığı aydınlık geçince yeniden karanlığa gömülüyorlar.

İleri? diye soruyor Palamut.

Beni görünce nasıl bir tepki vereceklerini merak ederek ve hatta acaba bu karmaşada beni görmeyip dümdüz mü edecekler diye düşünerek derin bir nefes alıyorum.

"Başka çaremiz yok," diyorum en sonunda.

Ve tam Palamut yeniden harekete geçmek üzereyken...

Karanlığın içinden, "Viola?" diye bir ses geliyor.

[TODD]

Kasabadan çıkan yol, sağ tarafında şelalenin muazzam bi gürültüyle döküldüğü bir nehre ve hemen önümüzdeki tepeden kıvrıla kıvrıla aşağı inen yolla çevrelenmiş bir açıklığa uzanıyor. Ordu kükreyerek açıklığa dalıyor. Albay Hammar en önde ve ben buraya daha önce yalnızca bir kez gelmiş olmama rağmen burada eskiden ağaçlar olduğunu anımsıyom, ağaçlar ve küçük evler, yani Başkan bunca zamandır buraları temizleterek bi savaş alanına çevirmeye çalışıyo olmalı...

Sanki bunların olacağını biliyomuş gibi...

Ama şimdi durup bunu düşüncek vaktim yok çünkü Bay Hammar avazı çıktığı kadar, "DUR!" diye bağırıyor ve erkekler sırayı bozmadan durup açıklığa doğru bakıyorlar...

Çünkü işte ordalar...

Mank ordusunun ilk askerleri...

Açık araziye dağılıyorlar, bir düzine, iki düzine, on düzine kadarı tepeden beyaz bi kan gölü gibi akarken meşaleleri havada, oklar ve yaylar ve ellerindeki tuhaf şekilli uzun beyaz sopalar hazır ve bu boğaya benzeyen ama daha geniş ve daha uzun ve burunlarının ucunda tek bir boynuz olan beyaz renkli yaratıkların üzerine binmiş olan Mankların etrafına toplanan Mank piyadeleri var ve bu yaratıklar kilden yapılmışa benzeyen bir zırhla kaplılar ve Mank askerlerinin çoğunda beyaz derilerini örten bu kil tabakasından olduğunu görüyorum...

Ve boru bir kez daha ötüyor, sesi öyle yüksek ki kulaklarımdan kan gelmeye başladığına yemin edebilirim, hem zaten boruyu artık kendi gözlerinizle görebilirsiniz, tepenin üzerindeki iki boynuzlu yaratığın sırtına bağlanmış ve dev gibi bir Mank tarafından öttürülüyor.

Ve of, Tanrım...

Of, aman Tanrım...

Sesleri...

Tepeden aşağıya bomba gibi yuvarlanarak azgın nehre kapılan bi köpük parçası gibi açık alanda ilerliyo ve üzerimize doğru geliyo, ordularının bizi kılıçtan geçirdiğini, askerlerimizin paramparça olduğunu gösteren görüntüler, asla anlatılamayacak denli çirkin ve dehşet dolu görüntüler...

Kendi askerlerimizin doğrudan onlara iade ettiği görüntüler, önümdeki erkek kalabalığından yükselen görüntüler, bedenden ayrılan başları, Mankları paramparça eden kurşunları, vahşeti ve sonsuz mu sonsuz...

"Dikkatini dağıtma Todd," diyor Başkan, "yoksa savaş canını alır. Ve ben senin nasıl bir erkek olacağını doğrusu çok merak ediyorum."

"ÇİZGİ OLUŞTURUN!" diye bağırıyo Bay Hammar ve hemen arkasındaki askerler anında yayılmaya başlıyor. "İLK HAT HAZIR!" diye bağırınca adamlar durup tüfeklerini kaldırıyolar, ikinci hat hemen arkalarında toplanırken bir sonraki emirle birlikte öne atılmaya hazır vaziyette bekliyolar.

Manklar da durmuş, tepenin altında en az bizimki kadar uzun bir sıra oluşturmuşlar. Boynuzlu bir yaratık hatlarını ortadan ikiye bölüyo, yaratığın sırtındaki yükseltinin üzerinde, kemikten yapılmışa benzeyen, u şeklinde ve bir adam genişliğinde beyaz bir şeyin arkasında bir Mank duruyor.

"*Bu da* ne böyle?" diye soruyorum Başkan'a.

Kendi kendine sırıtıyo. "Sanırım öğrenmek üzereyiz."

"ASKERLER HAZIR!" diye bağırıyo Bay Hammar.

"Benimle birlikte geride kal Todd," diyor Başkan. "Çatışmadan mümkün olduğunca uzak dur."

"Evet, biliyorum," diyorum, Sesim iyice ağırlaşmış durumda. "Ellerini kirletmekten hoşlanmazsın."

Gözlerimin içine bakıyor. "Ah, ellerimizin kirleneceği çok fazla gün bekliyor bizi. Hiç merak etme."

Ve sonra Bay Hammar ciğerlerini parçalarcasına, "İLERİ!!!" diye bağırıyor.

Ve savaş başlıyor.

[VIOLA]

"*Wilf*!" diye bağırıyorum atımı ona doğru sürerken. O bir öküz arabası sürüyor, yol boyunca dumansı loşluğun içinde ilerlemeye devam eden Yanıt'ın ilk hattının hemen önünde ve yan tarafında.

"Sen *yaşıyon*!" diyor Wilf arabadan aşağı atlayıp yanıma koşarak. "Şifacı Coyle bize öldüünü söödi."

Şifacı Coyle'un yapmaya çalıştıkları, Başkan'ı hedeflediği bombanın beni de öldürecek oluşunu hiç umursamaması karşısında bir kez daha öfkeye kapılıyorum. "O pek çok şey hakkında yanılıyor Wilf."

Başını kaldırıp bana bakıyor ve ayların ışığında Sesindeki korkuyu görebiliyorum, bu gezegende şimdiye dek tanıdığım en korkusuz adamın, hem beni hem de Todd'u kurtarmak için hayatını birden çok kez riske atmış olan adamın, etrafımda şimdiye dek hiç korkmamış olan tek adamın Sesindeki korkuyu. "Manklar geliyo Viola," diyor. "Burdan kaçmalısın."

"Ben yardım getirmeye gidiyorum Wilf..."

Yolun hemen karşısındaki bir bina yeni bir ***BOMM*** sesiyle sallanıyor. Orta şiddette bir basınç dalgası üzerimizden geçiyor ve Wilf ayakta durabilmek için Palamut'un dizginlerine tutunmak zorunda kalıyor. "*Lanet olsun, ne yapıyor bunlar böyle?*" diye bağırıyorum.

"Şifacı'nın emmirleri," diyor Wilf. "Bazen vicudu kurtarmak için bacaa kesmek gerekir."

Duman yüzünden öksürmeye başlıyorum. "Bu *tam da* onun söyleyebileceği aptalca şeylere benziyor. Nerede o?"

"Şu geminin uçması bitince yola çıktı. Hızla geminin indii yere dooru gitti."

Kalbim duracak gibi oluyor. "Gemi nereye indi Wilf? Tam olarak nereye indi?"

Dönüp yolu işaret ediyor. "Şurdaki tepeye, hani kulenin olduu."

"*Biliyordum.*"

Uzaktan boru sesi bir kez daha duyuluyor. Ne zaman boru çalınsa kasabalılar daha çok bağırarak koşuşmaya başlıyorlar. Yanıt askerlerinden bile bağıranlar olduğunu duyabiliyorum.

"Kaçmalıssın Viola," diye tekrarlıyor Wilf koluma dokunarak. "Mank ordusu kötü haber. Gitmelissin. Hemen *şimdi*."

Todd'la ilgili endişelerimi bastırmaya çalışıyorum. "Sen de gitmelisin Wilf. Şifacı Coyle'un numarası işe yaramadı. Başkan'ın ordusu kasabaya girdi bile." Wilf derin bir nefes alıyor. "Başkan'ı ele geçirdik," diye devam ediyorum, "ve Todd orduyu durdurmaya çalışıyor ama bu şekilde dosdoğru saldırırsanız katledilirsiniz."

Hâlâ kararlı yüz ifadeleriyle uygun adım ilerleyen Yanıt ordusuna bakıyor, gelgelelim içlerinden bazıları beni ve Wilf'i görüyorlar, benim at üstünde hayatta olduğumu görüyorlar ve yüzlerinde şaşkınlık ifadeleri belirmeye başlıyor. Adımın birden çok kez tekrarlandığını duyuyorum.

"Şifacı Coyle ilerlemeye devam edin dedi," diyor Wilf, "ne duyarsak duyalım bombalamaya devam etçekmişiz."

"Sorumlu olarak kimi atadı? Şifacı Lawson'ı mı?" Bir sessizlik oluyor ve dönüp Wilf'e bakıyorum. "Sorumlu sensin, öyle değil mi?"

Yavaşça başını sallıyor. "Emmirlere uyma konusunda en iyisinin ben olduumu söödi."

"İşte yaptığı bir hata daha," diyorum. "Wilf, onları geri döndürmek *zorundasın*."

Wilf uygun adım ilerlemeye devam eden Yanıt ordusuna bakıyor. "Diğer şifacılar beni dinnemez," diyor fakat düşünmeye başladığını duyabiliyorum.

"Evet," diyorum düşüncelerini onaylayarak, "ama diğer *herkes* dinleyecektir."

Yeniden başını kaldırıp bana bakıyor. "Onnarı geri döndürcem."

"Benim gemiye gitmem gerek," diyorum. "Oradan yardım gelecek."

Wilf başını aşağı yukarı sallayıp omzunun üzerinden başparmağıyla işaret ediyor. "İkinci anayol geride. Şifacı Coyle senden yirmi dakka önde."

"Teşekkürler Wilf."

Başını bir kez daha sallayıp Yanıt'a dönüyor. "*Geri çekilin*!" diye bağırıyor. "*Geri çekilin*!"

Palamut'u ilerletiyorum ve Yanıt hattının en başındaki Şifacı Lawson ve Nadari'nin şaşkın bakışları arasında Wilf'in yanından geçip gidiyoruz. "Kimin emriyle?" diye çıkışıyor Şifacı Nadari.

"Benim!" dediğini duyuyorum Wilf'in, hem de daha önce hiç duymadığım kadar sert bir şekilde.

Yanıt hattının arasından geçip Wilf'in, "Ve onun!" dediğini duymamak için Palamut'u olabildiğince hızlı sürüyorum.

Ama bunu derken beni işaret ettiğini biliyorum.

[TODD]

Ön sıramız açıklık boyunca tepeden aşağıya yuvarlanan bir duvar gibi hızla ilerliyor...

V harfi oluşturarak koşan erkeklerin en önünde Bay Hammar bağırarak hiddetle ilerliyor...

Bir sonraki asker hattı da ilkinden birkaç saniye sonra öne atılıyor, yani artık Mank hattına doğru var güçleriyle koşan iki asker hattı var, silahlarını doğrultmuşlar ama...

"Neden ateş etmiyolar?" diye soruyom Başkan'a.

Hafifçe iç geçiriyor. "Aşırı güven olsa gerek."

"Ne?"

"Şimdiye kadar Manklarla hep yakından savaştık. En etkili yöntem buydu. Fakat..." Bakışları en öndeki Mank hattının üzerinde...

Hiç hareket etmiyolar.

"Sanırım biraz gerilesek iyi olacak Todd," diyerek hiçbir şey dememe fırsat bırakmadan Morpeth'i yola doğru sürüyor.

Koşmakta olan adamlara bakıyorum...

Ve hiç hareket etmeyen Manklara...

Ve gitgide yaklaşan adamlara...

"Ama neden..."

"Todd!" diye sesleniyor Başkan, en az yirmi metre kadar arkamda...

Mankların arasında bir Ses çakması oluyor...

Bir tür işaret...

En ön sıradaki Mankların hepsi ok ve yaylarını havaya kaldırıyo...

Ya da ellerindeki beyaz sopaları...

Ve boynuzlu yaratığın üzerindeki Mank her iki eline de yanmakta olan birer meşale alıyor...

"HAZIR!" diye bağırıyo Bay Hammar, boynuzlu yaratığa doğru atının üzerinde şimşek gibi ilerliyo...

Adamlar tüfeklerini kaldırıyo...

"Yerinde olsam sahiden gerilerdim!" diye sesleniyor Başkan...

Angharrad'ın dizginlerini hafifçe çekiyorum...

Ne var ki gözlerim hâlâ savaş alanında ve hemen önümde, açıklık boyunca koşan adamlarda ve onların arkasında aynı şeyi yapmak için bekleyen adamlarda ve *onların da* arkasındaki daha başka adamlarda...

Ve ben ve Başkan sıranın en arkasında bekliyoz...

"NİŞAN AL!" diye bağırıyor Bay Hammar hem sesiyle hem de Sesiyle...

Angharrad'ı çevirip Başkan'a doğru sürüyorum...

"*Neden* ateş etmiyolar?" diyorum yaklaşırken...

"Kim?" diye soruyor Başkan, gözleri hâlâ Mankların üzerinde. "Bizim askerler mi, yoksa düşman mı?"

Arkaya bakıyorum...

Bay Hammar boynuzlu yaratıktan on beş metre kadar uzakta...

On...

"Her ikisi de," diyorum...

Beş...

"Bak şimdi," diyor Başkan, "bu *sahiden* ilginç olacak."

Ve boynuzlu yaratığın üzerindeki Mank'ın, elindeki iki meşaleyi u şeklindeki şeyin arkasına getirdiğini görüyoz...

Ve ***VUMM!***

Hemen yanındaki çağlayan nehirden farksız patlayan, dökülen, yayılan, köpüren bir ateş seli u şeklindeki şeyden *foşşş* diye akıyor, mümkün olabilecek olandan *çok* daha büyük ve genişleyerek ve büyüyerek ve önüne kattığı her şeyi yutarak bir kâbus gibi ilerliyor...

Tam da Bay Hammar'ın üzerine doğru...

Atını sertçe sağa döndürüyo...

Ateş selinin yolundan kaçmaya çalışıyo...

Fakat artık çok geç...

Alevler etrafını sarıyo...

Bay Hammar ve atını örtü gibi kaplıyo...

Ve kaçmaya çalışırlarken yanıyo yanıyo yanıyolar...

Dosdoğru nehre koşuyolar...

Ancak Bay Hammar yetişemiyo...

Yanan atının yanan eyerinden düşüyo...

Titreyip duran bi alev topu gibi yere devriliyo...

Sonra hareketsiz bir şekilde öylece yerde kalırken atı suların arasında gözden kayboluyo, atı suların arasında gözden kaybolurken...

Bağırıyo ve bağırıyo...

Dönüp orduya bakıyom...

Ve en ön sıradaki askerlerin ateşten kaçmalarını sağlayacak atları olmadığını görüyom...

Ve o ateş...

Normal ateşten daha yoğun...

Daha yoğun ve daha şiddetli...

Askerleri yutup geçiyo...

Değdiği ilk on adamı yutuyo...

Onları öyle hızlı bir şekilde yakıyo ki çığlıkları bile güçlükle duyuluyo...

Ve bunlar şanslı olanlar...

Çünkü ateş yayılıyo...

Üniformalara ve saçlara yapışıyo...

Ve de cilde...

Ve aman Tanrım, en ön sıradaki o askerlerin *ciltleri*...

Ve düşüyolar...

Ve yanıyolar...

Ve Bay Hammar'ın atı gibi bağırıyolar...

Ve bağırıp duruyolar...

Sesleri diğer her şeyin Sesini bastırıyo...

Ve alev patlaması en sonunda dinerken ve Bay Morgan en ön sıradaki askerlere, "GERİ ÇEKİLİN!" diye bağırırken ve dönüp koşmaya başlayan bu askerler bir yandan da tüfeklerini ateşlerken ve Mank yaylarından fırlayan ilk oklar havada alçalmaya başlarken ve diğer Mankların havaya kaldırdığı ellerindeki beyaz sopaların uçlarından ani ışık parlamaları çıkarken ve sırtlarına ve karınlarına ve yüzlerine oklar isabet eden adamlar düşmeye başlarken ve beyaz sopalardan çıkan ışık parlamalarının isabet ettiği adamların kollarından ve omuzlarından ve başlarından parçalar koparken ve adamlar ölüp ölüp ölüp yere yuvarlanırlarken...

Ve ben Angharrad'ın yelesini tüylerini yolacak kadar sımsıkı kavrarken...

Ve o buna itiraz etmeyecek kadar dehşete kapılmışken...

Tek duyabildiğim hemen yanımdaki Başkan'ın bağırışları...

"En sonunda Todd..." diyor

Ve bana dönüp ekliyor...

"Savaşmaya değer bir düşman."

[VIOLA]

İlk yolu geçtiğimizde ben ve Palamut Yanıt ordusunun bir dakika kadar bile uzağında değiliz ve nerede olduğumuzu

anlıyorum. Yeni Prentisstown'daki ilk birkaç haftamı geçirdiğim şifaevine uzanan yol, Maddy ile birlikte gizlice kaçtığımız şifaevi.

Çavuş Hammar tarafından durduk yere vurulmasının ardından Maddy'nin cesedini gömülmek üzere hazırlamaya götürdüğümüz şifaevi.

"Devam et Palamut," diyorum bu düşünceyi uzaklaştırarak. "Kuleye giden yol buralarda olmalı..."

Arkamda kalan loş gökyüzü aniden aydınlanıveriyor. Arkamı dönüyorum, Palamut da öyle ve ağaçların ardında kalan kent çok uzakta olmasına rağmen şiddetli bir ışık çakması görüyoruz, bu mesafeden hiç ses duyulmuyor, patlama gürültüsü yok, sönüp gitmeden önce büyüdükçe büyüyen bu parlama kentin bu kadar uzağına kadar gelmeyi başarmış birkaç kişiyi aydınlatıyor ve neyin kentte böyle bir parlamaya sebep olabileceğini düşünüyorum.

Ve bu her neyse Todd'u da etkileyip etkilemediğini merak ediyorum.

[TODD]

Bir sonraki alev patlamasına kimse hazırlıklı değil...

VUMM!

Açık arazide hızla ilerliyo ve gerilemekte olan askerleri yakalıyo, silahlarını eritiyo, bedenlerini yakıyo, onları korkunç bi yığın halinde yerle bir ediyo.

"Burdan gitmeliyiz!" diye bağırıyorum, savaşı hipnotize olmuş gibi izleyen ve gözleri hiç durmadan sağa sola bakarak her şeyi görmeye çalışan Başkan'a.

"Şu beyaz sopalar," diyor usulca. "Bir tür silah olduğu bariz ama tahrip gücü ne kadar yüksek görüyor musun?"

Gözlerimi açarak ona bakıyorum. "Bİ ŞEYLER YAP!" diye bağırıyorum. "Katlediliyolar!"

Tek kaşını kaldırıyor. "Savaşın tam olarak nasıl bir şey olduğunu düşünüyorsun Todd?"

"Ama Mankların artık daha iyi silahları var! Onları durduramayacağız!"

"Öyle mi?" diyor başıyla savaş alanını işaret ederek. Ben de bakıyorum. Boynuzlu yaratığın üzerindeki Mank yeni bir atış için meşalelerini hazırlarken Başkan'ın adamlarından biri vücudu yanık içinde olmasına rağmen düştüğü yerden kalkıp silahını doğrultuyor ve ateş ediyor.

Ve boynuzlu yaratığın üzerindeki Mank, meşalelerinden birini düşürüp elini boynuna, kurşunun isabet ettiği yere götürdükten sonra yana devrilerek yaratığın üzerinden düşüyor.

Neler olduğunu gören Başkan'ın adamlarından bir sevinç çığlığı yükseliyor.

"Bütün silahların zayıf bir noktası vardır," diyor Başkan.

Ve çabucak yeniden toplanıyorlar ve Bay Morgan atını öne doğru sürüyor, artık *bütün* adamlar onun kontrolünde ve daha çok tüfek atışı yapılıyo ve her ne kadar Manklar da ok atıp beyaz ışık çakmalarıyla saldırmaya ve askerleri öldürmeye devam ediyo olsalar da onlar da devriliyor, kilden zırhları hemen arkalarından gelmekte olan diğer Manklarm ayakları altında ezilip çatlıyor.

Ama gelmeye devam ediyorlar.

"Sayıca çok üstünler," diyorum Başkan'a.

"Ah, ona biriz, bu çocuk oyuncağı," diyor.

Tepenin yukarılarını işaret ediyorum. "Ve şu alev atan şeylerden daha çok var!"

"Ama henüz hazır değiller Todd," diyo ve haklı, dolambaçlı yolun üzerindeki Mank askerlerinin arkasında kalmışlar ve kendi ordularının yarısını birden haklamak istemiyolarsa atış yapmaya hazır değiller.

Fakat artık Mank hattı erkeklerin ordusuyla karşı karşıya ve Başkan'ın eliyle sayıyo gibi yapıp hemen arkamızdaki boş yola dönüp baktığını görüyom.

"Biliyor musun Todd," diyor Morpeth'in dizginlerini kavrayarak, "sanırım herkese ihtiyacımız olacak."

Bana dönüyor.

"Bizim de savaşma vaktimiz geldi."

Ve işte tam o esnada anlıyorum ki eğer Başkan'ın kendisi de savaşçaksa...

Başımız *sahiden* belada demektir.

[VIOLA]

"Oraya!" diye bağırıyorum kuleye doğru uzandığını düşündüğüm yolu işaret ederek. Palamut dosdoğru bu yokuşa doğru koşuyor, omuzlarıyla boynunda biriken ter damlacıkları havada uçuşuyor. "Biliyorum," diyorum kulaklarının arasına doğru eğilerek. "Çok az kaldı."

Acemi kız diye düşünüyor ve bir an için bu şefkatli davranışıma içten içe gülüyor olabileceğini düşünüyorum. Ya da belki de yalnızca *beni* rahatlatmaya çalışıyordur.

Tepenin arka kısmında döne döne ilerleyen bu yol zifir karanlık. Bir an için her şeyden kopuyorum, kentin seslerinden, olayların ışığından, neler olup bitiyor olduğunu anlamamı sağ-

layacak Seslerden. Sanki Palamut ile birlikte karanlığı aşmaya çalışıyor gibiyiz, uzayın sonsuzluğunda sıkışıp kalan küçük bir gemi gibiyiz, etrafa yaydığımız ışık öylesine az ki hiç yaymasak bile olur.

Ve tam o esnada tepenin zirvesinden bir ses duyuyorum...

Tanıdığım bir ses...

Havalandırma deliğinden sızan buhar sesi...

"Soğutma sistemleri!" diye bağırıyorum Palamut'a, sanki bunlar o an tüm dünyada beni en çok mutlu eden kelimelermiş gibi.

Tepenin zirvesine yaklaştıkça buhar sesi de yükseliyor ve zihnimde görür gibiyim: Gözcü gemisinin arka kısmında, motorların hemen üzerindeki devasa iki soğutma deliği atmosfere girdikten sonra ısınan motoru soğutuyor.

Benim de bulunduğum gözcü gemisinde motor yanmaya başlayınca devreye girmeyen soğutma sistemi...

Yere çakılmamıza neden olarak annemle babamı öldüren aynı soğutma sistemi...

Palamut tepenin zirvesine varıyor ve birkaç saniye boyunca tek gördüğüm bir zamanlar iletişim kulesinin bulunduğu uçsuz bucaksız bir boşluk, yani Başkan gemilerimle kendisinden önce iletişime geçmesin diye Şifacı Coyle tarafından havaya uçurulan iletişim kulesinin. Etraftaki metal hurdalarının çoğu temizlenerek dev yığınlar oluşturulmuş ve Palamut bu açık arazi boyunca koşarken önce ay ışığında yalnızca üç yığın görüyorum, üç büyük yığın, kule yıkıldıktan sonra geçen ayların tozu ve durgunluğuyla kaplı...

Üç metal yığını...

Ve hemen arkalarında bir dördüncü...

Kanatlarını açmış bir kartal şeklinde...

"İşte!"

Palamut bir enerji patlaması yaşıyor ve havalandırma deliklerinden buhar püskürtmekte olan gözcü gemisine doğru dörtnala gidiyoruz ve yaklaştıkça geminin kanatlarının birinin altında güverte kapısı olduğunu tahmin ettiğim açık bir kapıdan sızan ışığı görüyorum.

"Evet," diyorum kendi kendime. "*Sahiden* buradalar..."

Çünkü sahiden *buradalar*. Asla gelmeyeceklerine neredeyse inanmak üzereydim ve kendimi hafiflemiş gibi hissediyorum ve daha güçlü bir şekilde soluk alıp vermeye başlıyorum çünkü buradalar, sahiden *buradalar*...

Güverte kapılarının hemen altında, arkadan gelen ışığın birer siluet haline getirdiği üç kişi görüyorum, Palamut'un toynak seslerini duyunca gölgeleri bize doğru dönüyor.

Hemen yan tarafta, karanlığın içinde park etmiş bir yük arabası görüyorum, arabaya bağlı öküzler otları çiğniyor.

Ve yaklaşıyoruz...

Yaklaşıyoruz...

Ve Palamut ile birlikte ışığa ulaşır ulaşmaz yüzlerini görüp olduğumuz yerde duruyoruz.

Ve bu *o*, olacağını tahmin ettiğim kişi ve kalbim mutluluk ve özlemle duracak gibi oluyor ve tüm bu olanlara rağmen gözlerimin yaşarmaya ve boğazımın düğümlenmeye başladığını hissediyorum.

Çünkü bu *Beta*'dan Bradley Tench ve *Gamma*'dan Simone Watkin ve *beni* aramaya geldiklerini biliyorum, bunca yolu annem, babam ve *beni* bulmak için geldiler...

Ve böyle aniden beliriverince geriliyorlar ve üstüme başıma sinmiş olan pislikten ve çamurdan ve uzun saçlarımdan dolayı beni tanıyabilmek için bir süre bakıyorlar.

Üstelik irileştim de.

Uzadım.

Neredeyse büyüdüm sayılır.

Ve kim olduğumu anlayınca gözleri irileşiyor.

Ve Simone ağzım açıyor...

Fakat çıkan ses onunki değil.

Konuşan kişi, beni görünce gözleri iyice açılan –artık yüzlerini görebiliyorum– üçüncü siluet ve adımı söylüyor, adımı öyle büyük bir şaşkınlık içinde söylüyor ki bunun hoşuma gittiğini itiraf etmem gerek.

"*Viola*!" diyor Şifacı Coyle.

"Evet," diyorum gözlerinin içine bakarak. "Evet, *Viola*."

[TODD]

Başkan ve Morpeth askerlerin peşinden savaşa katıldığında düşünmüyorum bile. Angharrad'ı mahmuzluyorum ve o da peşlerinden atılıveriyo.

Burada olmak istemiyorum.

Kimseyle savaşmak istemiyorum.

Fakat eğer Viola bu sayede güvende olacaksa...

(*Viola*)

O zaman sonuna kadar savaşırım.

Koşarak ilerlemekte olan askerleri geçiyoruz ve tepenin hemen altında, savaşın geçmekte olduğu alan erkekler ve Manklarla dolu ve ben durmadan dolambaçlı tepeden inen yola bakıyorum, bissürü ama bissürü Mank askeriyle dolu ve kendimi bi karınca tepesine tırmanan bi karınca gibi hissediyorum ve can çekişenlerden dolayı toprak görünmüyor bile.

"Bu tarafa!" diye bağırıyor Başkan, sola doğru kıvrılıp nehirden uzaklaşarak. Erkek hatları Mankları nehirle tepenin altına doğru sıkıştırmış durumda ve onları orada tutuyolar.

AMA BU FAZLA UZUN SÜRMEZ, diyor Başkan beynimin içine.

"*Bunu* yapma!" diye bağırıyorum tüfeğimi havaya kaldırarak.

"Dikkatine ve iyi bir asker olmana ihtiyacım var!" diye bağırıyor. "Eğer bunu yapamazsan bu savaşta işin yok ve sana yardım etmek için sebeplerim iyice azalır!"

Ve kendi kendime düşünüyorum, ***nasıl*** oldu da *o* bana yardım etmeyi seçti, onu bağlamıştım, benim insafıma kalmıştı, ben ***kazanmıştım***...

Fakat vakit yok çünkü nereye gittiğini görebiliyom.

Nehirden uzak olan sol kanat en zayıf yer, orada erkekler sayıca iyice azalmış durumdalar ve bunu gören Manklar akın akın bastırıyo. "BENİ İZLEYİN!" diye bağırıyor Başkan ve bize en yakındaki askerler dönüp onun peşine düşüyolar.

Bunu hiç beklemeden, sanki hiç düşünmeden yapıveriyolar.

Ve peşimizden sol kanada doğru takip ediyolar ve o kadar hızlı ilerliyoruz ki hiç iyi hissetmiyorum ve dört bir yanımdaki *gürültü* üstüme üstüme geliyo, yere düşen cesetlerin sesleri, iki saniyede bi ötüp duran şu str'olası Mank borusu ve Ses, Ses, Ses, Ses...

Atımı bir kâbusa doğru sürüyorum.

Kulağımın yanında bi vızıltı duyup arkamı dönünce başımı ıskalayan bi okla yanağından vurulan askeri görüyorum.

Bağırıp yere devriliyor.

Ve sonra geride kalıyor.

KENDİ İŞİNE BAK TODD, diyor Başkan beynimin içine. SENİ DAHA İLK SAVAŞTA KAYBETMEK İSTEMEYİZ, ÖYLE DEĞİL Mİ?

"Şu str'olası şeyi KES!" diye bağırıyorum ona dönerek.

YERİNDE OLSAM SİLAHIMI DOĞRULTURDUM, diye düşünüyor.

Ve dönüyorum...

Ve görüyorum...

Manklar tepemizde...

[VIOLA]

"Hayattasın!" diyor Şifacı Coyle ve yüz ifadesinin değiştiğini görüyorum, şaşkınlık ifadesini evirip çevirerek yalancıktan şaşırmış gibi yapıyor. "Tanrı'ya şükür!"

"Sakın buna cüret etme!" diye bağırıyorum. "*Sakın buna cüret etme*!"

"Viola..." diye söze giriyor ama ben ayak bileklerimin ağrısından inleye inleye Palamut'un üstünden iniyorum fakat yine de ucu ucuna da olsa dimdik durup Simone ile Bradley'ye dönüyorum. "Onun söylediği hiçbir şeye inanmayın."

"Viola?" diyor Simone öne çıkarak. "Sahiden sen misin?"

"Bu savaş Başkan'ın olduğu kadar onun da suçu. Onun söylediği hiçbir şeyi..."

Ne var ki Bradley bana öyle sımsıkı sarılıyor ki güçlükle nefes alabiliyorum. "Ah, Tanrım, *Viola*," diyor duygu dolu bir ses tonuyla. "Düşünmüştük ki..."

"*Ne oldu* Viola?" diye soruyor Simone. "Annenle baban nerede?"

Ve onları görmek beni öyle duygulandırıyor ki bir dakika boyunca konuşamıyorum ve Bradley'den biraz uzaklaşınca ışık yüzüne çarpıyor ve onu görüyorum, *gerçekten* görüyorum; sevecen, kahverengi gözlerini, Corinne'inki gibi koyu renk olan tenini, şakaklarından kırlaşmaya başlamış olan kısa ve kıvırcık saçlarını, kafilede hep en çok sevdiğim kişi olan, bana sanat ve matematik öğreten Bradley'yi... ve sonra dönüp Simone'un tanıdık, çilli yüzüne bakıyorum, atkuyruğu yapılmış kızıl saçlarına, çenesinin üzerindeki ufacık yara izine bakıyorum ve tüm bu olan bitenin arasında nasıl da zihnimin derinliklerinde kalmış olduklarını, bu aptal mı aptal dünyada hayatta kalmak için mücadele etmenin, nasıl bir dünyadan geldiğimi unutmama neden olduğunu fark ediyorum. Sevildiğim, beni ve birbirlerini düşünen insanların olduğu, Simone kadar güzel ve zeki biriyle Bradley gibi candan ve komik birinin benim peşimden gelebileceği ve benim için en iyisini isteyebileceği bir dünyadan geldiğimi...

Gözlerim yine doluyor. Anımsamak çok acı verici. Sanki tüm bunlar bambaşka birinin başına gelmiş gibi.

"Annemle babam öldüler," diyorum en sonunda. "Gemimiz düştü ve onlar öldü."

"Of, Viola..." diyor Bradley yumuşak bir ses tonuyla.

"Ve bir oğlan beni buldu," diyorum güçlenerek. "Cesur ve *harika* bir oğlan beni defalarca kez kurtardı ve şimdi de aşağıda, bu kadının başlattığı bir savaşı durdurmaya çalışıyor!"

"Ben öyle bir şey yapmadım kızım," diyor Şifacı Coyle, artık şaşırmış gibi yapmaya çalışmıyor.

"Bana kızım falan demeye kalkma..."

"Biz orada despotun tekiyle savaşıyoruz, yüzlerce hatta binlerce kişiyi öldüren, kadınları hapse atıp kollarına metal şeritler takan bir despotla..."

"*Kapa çeneni*," diyorum alçak fakat tehditkâr bir ses tonuyla. "Sen beni *öldürmeye* çalıştın ve artık hiçbir şey hakkında *hiçbir şey* söylemeye hakkın yok."

"*Ne* yaptı ne?" diyor Bradley.

"Wilf'i, o kibar, tatlı, barışçıl Wilf'i kasabaları yakıp yıkmaya gönderdin..."

Şifacı Coyle konuşmaya başlıyor. "*Viola*..."

"Sana *kapa çeneni* dedim!"

Ve çenesini kapıyor.

"Şu anda aşağıda neler olup bittiğini biliyor musun?" diyorum. "Yanıt'ı neyin içine yolladığını biliyor musun?"

Sadece nefes alıp vererek öfke içinde bana bakıyor.

"Başkan senin numaranı çözdü," diyorum. "Sen kasabanın merkezine varıncaya kadar koskoca bir ordu hazırlamış olurdu. Hezimete uğrardın."

Ama tek söylediği, "Yanıt'ın savaşçı ruhunu küçümseme," oluyor.

"Yanıt da neyin nesi?" diye soruyor Bradley.

"Bir terörist örgütü," diyorum Şifacı Coyle'un yüz ifadesini görmek için.

Buna değer.

"*Tehlikeli* sözler sarf ediyorsun Viola Eade," diyor Şifacı Coyle bana doğru bir adım atarak.

"Bu konuda ne yapacaksın peki?" diyorum. "Beni bir kez daha mı havaya uçuracaksın?"

"Hey, hey," diyor Simone aramıza girerek. "Neler olup bittiğini bilmiyorum ama," diyor Şifacı Coyle'a, "bize her şeyi anlatmamış olduğun çok açık."

Şifacı Coyle hayal kırıklığı içinde göğüs geçiriyor. "Adamın

yaptıklarıyla ilgili yalan söylemedim," diyerek bana dönüyor. "Öyle değil mi Viola?"

Ona öylece bakarak susmayı deniyorum fakat hayır, adam sahiden korkunç şeyler yaptı. "İyi de onu zaten *yendik*," diyorum. "Todd şu anda aşağıda Başkan'ı bağlamış durumda fakat yardımımıza ihtiyacı var çünkü..."

"Anlatacaklarımız arasındaki farkları sonra kapatabiliriz," diyor Şifacı Coyle, Bradley ve Simone'a dönerek. "Benim size anlatmaya çalıştığım buydu. Aşağıda durdurulması gereken bir ordu var..."

"İki ordu," diyorum.

Şifacı Coyle öfkelenerek bana dönüyor. "Yanıt'ın durdurulması *gerekmiyor*..."

"Ben ondan bahsetmiyorum," diyorum. "Şelalenin yanından tepe boyunca aşağı inmekte olan bir Mank ordusu var."

"Ne ordusu?" diye soruyor Simone.

Ama ben hâlâ Şifacı Coyle'a bakıyorum.

Çünkü çenesi neredeyse yere değecek.

Ve yüzündeki dehşet dolu ifadeyi görebiliyorum.

[TODD]

İşte geliyolar...

Tepenin burası tamamen kayalık ve dimdik olduğundan Manklar doğrudan üstümüze gelemiyolar ama açıklık boyunca erkeklerin hattındaki zayıflığa doğru ilerliyolar ve işte geliyorlar...

İşte geliyorlar...

İşte geliyorlar...

Silahımı doğrultuyorum...

Etrafım askerlerle çevrili; kimi ilerliyor, kimi geriliyor, Angharrad'a çarpıp duruyorlar ve o da Sesiyle **Acemi oğlan, Acemi oğlan!** diye bağırıp duruyor.

"Her şey yolunda kızım," diye yalan söylüyom.

Çünkü işte geliyolar.

Her yerden silah sesleri yükseliyor, bir kuş sürüsü havalamıyor gibi.

Havada oklar uçuşuyor.

Manklar sopalarını ateşliyor.

Ve düşünmeme bile fırsat kalmadan önümdeki askerlerden biri tuhaf bir tıslamayla geriliyor.

Boğazını tutuyo.

Artık olmayan boğazını...

Ve dizlerinin üstüne çökerken gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Ve her yer kan dolu, üstü başı, *gerçek* kan, *onun* kanı, öyle çok ki keskin kokusunu dahi alabiliyorum.

Ve bana bakıyo...

Göz göze gelip bakışlarını kaçırmıyo...

Ve Sesi...

Tanrım, Sesi...

Ve bir anda kendimi *içinde* buluyorum, düşüncelerinin içinde; ailesinin, karısının, yeni doğmuş oğlunun görüntüleriyle dolu düşüncelerinin ve onlara tutunmaya çalışıyo fakat Sesi paramparça oluyo ve korku parlak kırmızı bi ışık gibi her yanı dolduruyo ve o karısına uzanıyo, minicik oğluna uzanıyo.

Ve sonra bi Mank oku göğüs kafesine isabet ediyo.

Ve Sesi kesiliyo.

Ve kendimi tekrar savaş alanında buluyorum.

Cehennemin içinde.

SAKİN OL TODD! diye bağırıyor Başkan beynimin içine.
Ama ben hâlâ ölü askere bakıyorum.
Onun ölü gözleri hâlâ bana bakıyor.
"Kahretsin Todd!" diye bağırıyor Başkan ve...
BEN DAİREYİM VE DAİRE DE BEN.
Beynimin içine bırakılan bi tuğla gibi semsert...
BEN DAİREYİM VE DAİRE DE BEN.
Onun Sesi ve benimki...
Birbirine karışıyor...
Tam beynimin ortasında...
"Str'ol git!" diye bağırmaya çalışıyom...
Ama tuhaf bi şekilde sesim çıkmıyo gibi...
Ve...
Ve...
Ve başımı kaldırıyorum.
Ve kendimi daha sakin hissediyorum.
Sanki dünya daha temiz ve daha yavaş.
Ve iki askerin ayrıldığı yerden bi Mank geçiyo.
Ve beyaz sopasını bana doğru kaldırıyo.
Ve bunu yapmak zorunda kalcam.
(Katil)
(Sen bi katilsin)
O beni vurmadan benim onu vurmam gerekecek.
Ve silahımı kaldırıyorum...
Davy'den aldığım silahını.
Ve tetiği çekerken *Of, lütfen*, diye düşünüyorum.
Of, lütfen, of, lütfen, of, lütfen...
Ve...
Çıt.

Dehşet içinde bakakalıyorum.
Silahım dolu diil.

[VIOLA]

"Yalan söylüyorsun," diyor Şifacı Coyle ama sanki ağaçların arasından kasabayı görebilecek gibi o tarafa doğru dönmeye başlamış bile. Göremez; uzaktaki parlaklığın önünde yalnızca ormanın gölgesi var. Soğutma deliklerinden çıkan buharın sesinden dolayı kasabanın sesi bir yana, konuştuklarımızı bile güçlükle duyabiliyoruz ve Şifacı Coyle eğer geminin inmeye başladığını görür görmez yola koyulduysa boru sesini duymuş olamaz.

"Bu imkânsız," diyor. "Kabul ettiler, bir ateşkes anlaşması imzaladılar!"

MANK! diyor Palamut hemen arkamdan.

"Ne dedin?" diye soruyor Simone.

"Hayır," diyor Şifacı Coyle. "Of, hayır."

"Birileri bana hangi kahrolası şeylerin olup bittiğini anlatabilir mi?" diye soruyor Bradley.

"Manklar bu gezegene özgü bir tür," diyorum. "Zeki ve becerikli..."

"Tehlikeli savaşçılar," diye araya giriyor Şifacı Coyle.

"Ben yalnızca biriyle tanıştım ve o da insanlardan, insanların onlardan korktuğundan çok daha fazla korkuyordu..."

"Onlarla savaşmadın," diyor Şifacı Coyle.

"Aynı zamanda onları köle olarak kullanmadım."

"Burada durup bir *çocukla* bu konuşmayı sürdürecek değilim..."

"Durup dururken saldırıyor değiller." Tekrar Bradley ve Simone'a dönüyorum. "Saldırıyorlar çünkü Başkan tüm Mank kölelerini öldürerek bir soykırım yaptı ve eğer onlarla sadece *konuşabilirsek*, onlara bizim Başkan gibi olmadığımızı anlatabilirsek..."

"Şu senin kıymetli oğlanı öldürürler," diyor Şifacı Coyle. "Tereddüt dahi etmezler."

Söyledikleri üzerine nefesim kesiliyor, paniğe kapılıyorum fakat sonra paniğe kapılmamın *onun* hoşuna gideceğini hatırlıyorum. Eğer korkarsam kontrol edilmem çok daha kolay olur.

Fakat kontrol edilmeyeceğim çünkü buna bir son vereceğiz. Birlikte buna bir son vereceğiz.

İşte Todd ve ben bunu yaparız.

"Başkan'ı *yakaladık*," diyorum, "ve eğer Manklar bunu *görebilirse*..."

"Saygısızlık etmek istemem ama," diyor Şifacı Coyle, Simone'a dönerek, "Viola bu dünyanın tarihçesiyle ilgili son derece kısıtlı bir bilgiye sahip. Eğer Manklar saldırıyorlarsa bizim de karşılık vermemiz gerekir!"

"*Karşılık vermek mi*?" diyor Bradley suratını asarak. "*Bizim* kim olduğumuzu sanıyorsun?"

"Todd'un yardımımıza ihtiyacı var," diyorum. "Aşağı inip çok geç olmadan bunu durdurabiliriz..."

"Çok geç oldu bile," diye araya giriyor Şifacı Coyle. "Eğer beni geminize alırsanız size gösterebilirim."

Ancak Simone başını iki yana sallıyor. "Yukarıda atmosfer düşündüğümüzden çok daha yoğundu. Tam soğutma modunda inmemiz gerekti."

"*Hayır*!" diyorum ama tabii bunu yaptılar bile. İki soğutucu deliği de açık.

"Bu da ne demek oluyor?" diye soruyor Şifacı Coyle.

"Yani motorlar soğuyup yakıt hücrelerini yenileyene dek en az sekiz saat uçamayız demek," diyor Simone.

"*Sekiz saat mi?*" diyor Şifacı Coyle. Elini yumruk yapıp sıkıyor, sahiden de elini yumruk yapıp çaresizlik içinde havaya savuruyor.

İlk kez neler hissettiğini anlayabiliyorum.

"Ama Todd'a yardım etmemiz gerek!" diyorum. "Bir orduyu kontrol edip diğerini durduramaz."

"Başkan'ı serbest bırakması gerekecek," diyor Şifacı Coyle.

"Hayır," diyorum alelacele. "Hayır, bunu yapmaz."

Yapar mı?

Hayır.

Bu kadar çok mücadele ettikten sonra yapmaz.

"Savaş bütün çirkinlikleri zorunlu kılar," diyor Şifacı Coyle. "Ve senin şu oğlan ne kadar iyi biri olursa olsun binlercesine karşı yalnızca tek kişi."

Panik duygusunu bastırmaya çalışarak Bradley'ye dönüyorum. "Bir şey yapmalıyız!"

Sertçe Simone'a bakınca kendilerini nasıl bir felaketin ortasında bulduklarını düşünüyor olduklarını anlıyorum. Ardından Bradley bir şey anımsamış gibi parmaklarını şıklatıyor.

"Bir dakika!" diyerek gözcü gemisine giriyor.

[TODD]

Tetiği yeniden çekiyorum.

Tek duyduğum bir *çıt* sesi daha.

Başımı kaldırıp yukarı bakıyorum.

Mank beyaz sopasını havaya kaldırıyor...

(Bunlar da nedir?)

(Bu kadar çok zarar veren bu şeyler nedir?)

Ve öldüm...

Öldüm...

Ben...

BAMM!

Hemen başımın yanında bir silah ateşleniyor.

Ve beyaz sopalı Mank yana sendelerken zırhının hemen üzerinden, boynundan kan fışkırıyor.

Başkan...

Başkan onu Morpeth'in üzerinden vurdu.

Ve etrafımızda devam eden savaşı boşverip ona bakıyorum.

"Oğlunu savaşa *BOŞ Bİ SİLAHLA* mı gönderdin?" diye bağırırken öfkeden ve az kalsın ölüyor olduğum için titriyorum.

"Şimdi sırası değil Todd," diyo Başkan.

Ve bir ok *vızlayarak* yanımdan geçince irkilip dizginleri kavrayarak o lanet olası yerden kaçmak üzere Angharrad'ı döndürmeye çalışırken üniformasının karın kısmındaki korkunç delikten kan fışkıran bir askerin geri geri Morpeth'e çarptığını görüyorum ve kanlı ellerini yardım istercesine Başkan'a kaldırıyor.

Ve Başkan askerin tüfeğini elinden alıp bana fırlatıyor.

Refleksle tüfeği havada yakalayınca ellerim sırılsıklam kan içinde kalıyor.

ŞİMDİ TİTİZLENMENİN DE SIRASI DEĞİL! diye bağırıyo Başkan beynimin içinde. **DÖN! ATEŞ ET!**

Ve dönüyorum.

Ve ateş ediyorum.

[VIOLA]

"Gözcü probu!" diyor Bradley, rampadan aşağı inerken elinde kocaman bir böceğe benzeyen bir şey var, neredeyse yarım metre uzunluğunda, ince metalden gövdesinin üzerindeki parlak metal kanatları açık. İzin almak istercesine kaldırıp Simone'a gösteriyor. Simone başıyla onaylayınca bu yolculuktaki Harekât Amiri'nin o olduğunu anlıyorum.

"Bu *ne* tür bir prob böyle?" diye soruyor Şifacı Coyle.

"Etrafı kolaçan ediyorlar," diyor Simone. "İniş esnasında sizde bunlardan yok muydu?"

Şifacı Coyle homurdanıyor. "Bizim gemilerimiz Eski Dünya'dan sizinkinden yirmi üç yıl önce ayrıldı kızım. Sizin gemiyle kıyaslandığında biz buraya buharlı gemiyle geldik sayılır."

Bradley probu hazırlarken bir yandan da bana, "Sizin geminize ne oldu?" diye soruyor.

"Düşünce parçalandı," diyorum. "Neredeyse içindeki her şeyle birlikte. Yiyeceğim bile yok denecek kadar azdı."

"Hey," diyor Simone usulca, rahatlatmaya çalışırmışçasına, "ama başardın. Hayattasın." Öne doğru ilerleyip kolunu omzuma doluyor.

"Dikkatli ol," diyorum. "İki ayak bileğim de kırık."

Simone dehşete kapılıyor. "*Viola...*"

"Bak, ölmem tamam mı," diyorum, "fakat hayatta kalmamı yalnızca Todd'a borçluyum, anladınız mı? Simone, eğer aşağıda başı beladaysa ona yardım *etmeliyiz.*"

"Hep şu oğlancığını düşünür," diye mırıldanıyor Şifacı Coyle. "Söz konusu bütün dünya olsa bile durumu kişiselleştirir."

"Çünkü senin için hiçbir şey ya da hiç kimsenin önemi yok ve dünyayı paramparça edebilirsin!"

paramparça diye düşünüyor Palamut endişeli bir şekilde altımda kıpırdanarak.

Simone ona bakıp alnını kırıştırıyor. "Bir dakika..."

"Hazır!" diyor Bradley ve probun yanında ayağa kalkıyor, elinde ufak bir kontrol cihazı var.

"Nereye gideceğini nereden biliyor?" diye soruyor Şifacı Coyle.

"Onu en parlak ışık kaynağına uçması için programladım," diyor Bradley. "Bunlar sınırlı yükseklikte uçabilen basit alan probları fakat birkaç tepeyi aşmaya yeter diye düşünüyorum."

"Belli bir kişiyi araması için programlayabilir misin?" diyorum.

Fakat duraksıyorum çünkü karanlık gökyüzü buraya gelirken gördüğüm aynı ışıltıyla yeniden aydınlanıyor. Herkes dönüp şehre doğru bakıyor.

"Probu havalandır!" diyorum. "Hadi, hemen şimdi!"

[TODD]

Bunu isteyip istemediğimi bile düşünemeden tüfeği ateşliyorum.

BAMM!

Geri tepmesine hazır diilim ve tüfek köprücükkemiğime çarpınca Angharrad'ın dizginlerini kavrıyorum ve tam bir daire çizecek şekilde olduğumuz yerde döndükten sonra görüyorum...

Bi Manık.

Hemen önümde yerde yatıyo.

(Bi bıçak saplanmış, hem de tam...)

Göğsündeki kurşun yarasından kan sızıyor.

"İyi atış," diyor Başkan.

"Bunu *sen* yaptın," diyorum ona dönerek. "Sana beynimin içinden str'ol git demiştim!"

"Bunu hayatını kurtarmak için yapıyor olsam bile mi Todd?" diyor silahını yeniden ateşleyerek, bi Mank daha yere düşüyor.

Dönüp silahımı doğrultuyorum.

Hâlâ geliyorlar...

Yayını bir askere doğrultmakta olan bi Mank'ı nişan alıyorum...

Ateş ediyorum...

Ama son saniyede tüfeği bilerek yana çevirip ıskalıyorum... (kapa çeneni)

Mank atlayıp uzaklaşıyo, işe yaradı işte.

"Savaş böyle kazanılmaz Todd!" diye bağırıyor Başkan, ıskaladığım Mank'a ateş edip onu çenesinden vurarak.

"Seçim yapmalısın," diyor Başkan, silahını öylece döndürüp ateş edecek yeni bir hedef arıyor. "Kız için öldürürüm bile demiştin. Bunda ciddi miydin?"

Bir *vızıltı* daha duyuluyor.

Ve Angharrad dehşet verici bi şekilde ciyaklıyo.

Eyerin üzerinde dönüyorum.

Sağ arkadan bi okla vurulmuş.

▲cemi oğlan! diye bağırıyor. **▲cemi oğlan!**

Ve vakit kaybetmeden arkaya uzanıp oku tutmaya ve Angharrad acı içinde atlayıp zıplarken düşmemeye çalışıyorum ve ok elimde iki parçaya ayrılıyor ve arka bacağında ufak bi

parça bırakıyorum ve **Acemi oğlan! Acemi oğlan! Todd!** ve beni etraftaki asker yığınının arasına fırlatmasın diye onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

Ve işte tam o esnada yeniden oluyor.

VUMM!

Şiddetli bi ışık çakması ve dönüp bakıyorum.

Manklar tepenin altına yeni bi ateş silahı getirmişler.

Alevler boynuzlu yaratığın üzerinden fışkırıp askerlerin ortasına akıyo ve erkekler bağırıyor ve yanıyor ve bağırıyor ve yanıyor ve askerler dönüyor ve koşuyor ve hat bozuluyor ve Angharrad sıçrayıp duruyor ve inliyor ve dalga dalga gerileyen erkekler bize çarpıyor ve Angharrad yeniden sıçrıyor...

Ve silahımı düşürüyorum.

Ve alevler yayılıp yükseliyor.

Ve askerler koşuşuyor.

Ve her yer duman içinde.

Ve aniden Angharrad kopup gidiyo ve kendimizi bi şekilde kimsenin olmadığı bir yerde buluyoruz, ordu arkamızda ve Manklar önümüzde ve silahım yok ve Başkan'ın nerde olduğunu bilmiyorum.

Ve boynuzlu yaratığın üzerinde şu alevli şeyi taşıyan Mank bizi görüyo...

Ve bize doğru gelmeye başlıyor...

[VIOLA]

Bradley uzaktan kumandanın ekranına basıyor. Prob yavaşça yerden dimdik yükseliyor, basit bir *zip* sesinden başka hemen hiç ses çıkarmıyor. Bir saniye boyunca havada asılı ka-

lıyor, kanatlarını açıyor ve sonra şehre doğru öyle hızlı hareket ediyor ki görmek neredeyse imkânsız.

"Vay canına," diye fısıldıyor Şifacı Coyle. Dönüp Bradley'ye bakıyor. "Peki neler olup bittiğini görebilecek miyiz?"

"Duyabileceğiz de," diye yanıtlıyor Bradley, "ama sınırlı bir şekilde."

Uzaktan kumandaya yeniden basıp, cihazın ucundan bir ışık çıkarak havada asılı duran üçboyutlu bir projeksiyon oluşturana dek başparmağını ekranın üzerinde çeviriyor, gece görüşünden dolayı projeksiyon açık yeşil tonlarında. Ağaçlar hızla geçiyor, bir an için yol görünüyor, etrafta koşuşan insanlar...

"Şehir buradan ne kadar uzakta?" diye soruyor Bradley.

"On kilometre kadar herhalde?" diyorum.

"O zaman neredeyse..."

Ve sonra prob kent sınırına varıyor, Yanıt'ın yaktığı binaların üzerinden hızla geçiyor, katedralin yıkıntılarının üstünden uçuyor, panik içinde meydandan kaçmaya çalışan kasaba halkının üzerinden hızla uçuyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Simone bana dönerek. "Viola..."

"Hâlâ gidiyor," diyor Şifacı Coyle, izliyor.

Gerçekten de *hâlâ* gidiyor, kasaba meydanını geçip anayol boyunca uçuyor.

"En parlak ışık kaynağı..." diyor Bradley.

Ve sonra en parlak ışık kaynağının ne olduğunu görüyoruz.

[TODD]

Adamlar yanıyor.

Her yerde...

Çığlıklar...

Ve korkunç bir pişmiş et kokusu...

Öğürüyorum...

Ve Mank bize doğru geliyo...

Boynuzlu yaratığın üzerinde ayakta, bacakları dizine kadar eyerin her iki tarafındaki çizme benzeri şeylerin içinde, böylece dengesini kaybetmeden orada durabiliyor.

Ve her iki elinde de yanar durumda birer meşale var ve hemen önünde alevlerin çıktığı u şeklindeki alev-şeyi var.

Ve Sesini görüyorum.

Sesinde *kendimi* görüyorum.

Kendimi ve Angharrad'ı boşluğun ortasında görüyorum.

Angharrad bacağındaki kırık okun verdiği acıyla bağırıp kıvranıyo.

Ben Manklara bakıyorum.

Silahsızım...

Ve hattın en zayıf kısmı tam arkamda.

Ve Mank'ın Sesinde alevleri fırlattığını ve benimle birlikte arkamdaki adamları da devirdiğini görüyorum.

Böylece Mankların kente ulaşmaları için bi açıklık oluşuyor.

Savaşı daha başlamadan kazanıyolar.

Angharrad'ın dizginlerini kavrayıp onu hareket ettirmeye çalışıyorum fakat ACEMİ OĞLAN! TODD! diye bağırıp dururken Sesindeki acı ve korkuyu görebiliyom ve adımı söylerken içim parçalanıyo ve onu döndürüp Başkan'ı ya da boynuzlu yaratığın üzerindeki Mank'ı vurabilecek herhangi birini arıyom.

Ama Başkan etrafta yok.

Duman ve panik içinde koşuşturup duran adamların arasında gözden kaybolmuş.

Ve silahını kaldıran kimse yok.

Ve Mank elindeki meşaleleri ateş silahına doğru yükseltiyor.

Ve *Hayır*, diye düşünüyorum.

Böyle bitemez, diye düşünüyorum.

Viola, diye düşünüyorum.

Viola, diye düşünüyorum.

Ve sonra, "*Viola mı?*" diye düşünüyorum.

Bu bi Mank'ın üzerinde işe yarar mı?

Ve eyerin üzerinde mümkün olduğunca dimdik oturuyorum.

Ve Viola'nın, Davy'nin atının üzerinde benden uzaklaştığını düşünüyorum.

Kırık ayak bileklerini düşünüyorum.

Asla, düşüncelerimizde bile ayrılmayacağımızı söylediğimizi düşünüyorum.

Parmaklarının benimkileri kavradığını düşünüyorum.

(Başkan'ı bıraktığımı bilse ne söyleyeceğini düşünmüyorum.)

Sadece *Viola* diye düşünüyorum.

Viola diye düşünüyorum.

Tam boynuzlu yaratığın üzerindeki Mank'a doğru.

Düşünüyorum...

VIOLA!

Ve Mank'ın başı geriye doğru yalpalıyo, ellerindeki meşaleleri düşürüp arkaya, boynuzlu yaratığın üzerinden aşağıya yuvarlanıyo, bacakları çizme benzeri şeylerin içinden çıkıyo ve boynuzlu yaratık aniden değişen ağırlık yüzünden arkasını

dönünce ilerlemekte olan Manklara çarparak onları sağa sola savuruyo.

Ve hemen arkamda bi sevinç çığlığı yükseliyo.

Arkamı dönünce kendilerini toparlayarak beni geçip öne atılan askerleri görüyorum.

Ve Başkan da aniden beliriveriyo, hemen yanımda atını sürerken, "Harika iç çıkardın Todd," diyo, "bunu yapabileceğini biliyordum."

Ve Angharrad altımda bitkin durumda ama hâlâ sesleniyo:

Acemi oğlan! Acemi oğlan! Todd!

"Dinlenmeye vakit yok," diyor Başkan.

Ve başımı kaldırınca aynı devasa Mank duvarının bizi canlı canlı yemek üzere tepeden aşağıya doğru indiğini görüyorum.

[VIOLA]

"Aman Tanrım," diyor Bradley.

"Yoksa onlar?.." diye soruyor Simone şaşkınlık içinde projeksiyona doğru bir adım atarak. "Onlar *yanıyor mu?*"

Bradley uzaktan kumandanın bir düğmesine basınca görüntü aniden yakınlaşıyor ve...

Sahiden yanıyorlar...

Dev duman yığınlarının arasındaki karmaşayı görüyoruz; erkekler sağa sola koşuşuyor, bazıları ilerlemeye çalışırken bazıları geri kaçıyor.

Ve bazıları sadece yanıyor.

Yanıyor ve yanıyor ve bazıları nehre doğru koşuyor ve bazıları yere düşüp öylece kalıyorlar.

Ve ben yalnızca, *Todd*, diye düşünüyorum.

Simone, "Ama sen bir *ateşkes anlaşması* var demiştin?" diyor Şifacı Coyle'a dönerek.

"Bizden yüzlerce kişinin, onlardan ise binlercesinin öldüğü kanlı bir savaştan sonra," diyor Şifacı Coyle.

Bradley yeniden düğmelere basıyor. Projeksiyon uzaklaşıp yolun tamamını gösteriyor ve tepenin altında, üzerlerinde kırmızı ve kahverengi zırhlar, ellerindeyse sopalara benzeyen bir şeyler taşıyan sürüyle Mank var ve bindikleri şey...

"*Bu da* ne böyle?" diyerek tepeden aşağıya inmekte olan tanka benzeyen dev hayvanı işaret ediyorum, burnunun ucunda kıvrık bir boynuz var.

"Savaş aygırları," diyor Şifacı Coyle. "En azından *biz* onlara böyle diyorduk. Mankların sesli bir dilleri yok, her şey görsel, ama tüm bunların bir önemi yok! Eğer Başkan'ın ordusunu geçerlerse hiç durmadan ilerleyip hepimizi öldürürler."

"Peki ya Başkan onları yenerse?" diye soruyor Bradley.

"Eğer Başkan onları yenerse bu gezegenin üzerindeki hâkimiyeti mutlak olacak ve işte o zaman burası yaşamak isteyeceğiniz bir yer olmaz."

"Peki ya *sen* gezegenin üzerinde mutlak hâkimiyete sahip olsaydın?" diye soruyor Bradley şaşırtıcı bir öfkeyle. "Burası o zaman nasıl bir yer olurdu?"

Şifacı Coyle şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırıyor.

"Bradley..." diye lafa giriyor Simone.

Gelgelelim artık onları dinlemiyorum.

Görüntüye bakıyorum.

Çünkü kamera tepeden aşağı ve biraz da güneye doğru hareket etti.

Ve işte orada...

Tüm bunların tam ortasında...

Askerlerle çevirili...

Manklarla savaşıyor...

"*Todd*..." diye fısıldıyorum.

Ve sonra hemen yanında atlı bir adam görüyorum.

Midem kasılıyor...

Başkan hemen yanında...

İpleri çözülmüş ve özgür, tıpkı Şifacı Coyle'un dediği gibi.

Todd onu serbest bırakmış.

Ya da Başkan onu buna zorlamış.

Ve Todd savaş hattının en önünde...

Sonra bir duman yükseliyor ve Todd gözden kayboluyor.

"Kamerayı yaklaştırın!" diyorum. "Todd orada!"

Bradley düğmelere basarken Şifacı Coyle bana kötü kötü bakıyor ve projeksiyondaki görüntü savaş alanının üzerinde geziyor; her yerde bedenler var, ölü ve canlı, erkekler ve Manklar karmakarışık, kimin kimle savaştığını kestirmek ya da kendi saflarından birini vurmadan düşmana ateş etmek imkânsız.

"Onu buradan çıkarmalıyız!" diyorum. "Onu kurtarmalıyız!"

"Sekiz saat," diyor Simone başını iki yana sallayarak. "Yapamayız..."

"Hayır!" diye bağırıyorum sendeleye sendeleye Palamut'a doğru ilerlerken. "Onun yanına gitmeliyim..."

Fakat o sırada Şifacı Coyle, Simone'a dönüp, "Bu gemide silah var, öyle değil mi?" diye soruyor.

Arkamı dönüyorum.

"Buraya silahsız inmiş olamazsınız," diyor Şifacı Coyle.

Bradley'nin yüzünü daha önce hiç bu kadar sert görmemiştim. "Bu sizi ilgilendirmez madam..."

Ancak Simone yanıt veriyor bile, "On iki adet nokta atışlı füzemiz var..."

"*Hayır*!" diyor Bradley. "Biz *bu* değiliz. Biz buraya işleri *barışçıl* bir şekilde yoluna koymaya geldik."

"... ve standart olarak yüklenen serpmeler," diye sözünü bitiriyor Simone.

"Serpme mi?" diyor Şifacı Coyle.

"Bir tür ufak bomba," diye yanıtlıyor Simone. "Toplu halde atılıyor fakat ..."

"Simone," diyor Bradley öfkelenerek, "bizim buraya geliş *nedenimiz*..."

Şifacı Coyle yeniden araya giriyor. "Bunları yerdeki bir gemiden ateşleyebilir misiniz?"

[TODD]

İlerliyoruz.

İleri ileri ileri...

Saldıran Mank hattının ortasına.

Çok fazlalar.

Ve Angharrad altımda korku ve acı içinde kişniyo.

Üzgünüm kızım, üzgünüm...

Fakat hiç vakit yok.

Savaş esnasında *savaşmak* dışında hiçbi şey için vakit yok.

Başkan, "Al!" diye bağırarak elime bir başka silah daha tutuşturuyor.

Ve az sayıda bir grup erkeğin en önündeyiz.

Daha kalabalık bi grup Mank'a doğru koşuyoruz.

Ve ben silahı doğrultuyorum...

Ve tetiği çekiyorum...

BAMM!

Sesi duyunca gözlerimi kapadığım için nereye ateş ettiğimi görmüyom çünkü havada çok fazla duman var ve her tarafta yere yığılan Manklar ve bağıran erkekler var ve Angharrad kişneye kişneye de olsa ilerliyo ve Mank ordusu dur durak bilmeyen atışlar karşısında yıkılıp dağılıyo ve daha çok ok ve beyaz sopa beliriyo ve öyle dehşete kapılıyorum ki nefes dahi alamadan sadece ateş ediyorum ve tetiği çekerken kurşunların nereye gittiğini görmüyorum bile.

Ve Manklar hiç durmadan geliyo, askerlerin cesetlerinin üzerinden geçiyolar ve Sesleri apaçık tıpkı askerlerin Sesleri gibi ve sanki aynı anda bin savaş devam ediyor gibi, yalnızca gördüğüm değil onun dışında erkeklerle Mankların Seslerinde sürekli olarak tekrar eden savaşlar ta ki hava ve gökyüzü ve beynim ve ruhum savaşla dolana dek ve kulaklarımdan savaş fışkırana, ağzımdan savaş tükürene dek ve sanki başka hiçbi şey bilmiyomuşum gibi, tek hatırlayabildiğim, başıma gelmiş ya da gelecek olan tek şeymiş gibi...

Ve bi *tıssssss* sesi duyunca kolumun yandığını hissedip içgüdüsel olarak diğer tarafa doğru eğiliyom fakat Manklardan birinin elindeki beyaz sopayı bana doğrulttuğunu görüyom ve üniformamın leş gibi kokan bir buhar çıkararak yandığını görüyom ve tenim sanki defalarca kez tokatlanmış gibi ve tam o esnada eğer iki santim daha ötede olsam muhtemelen kolumu kaybetmiş olacağımı anlıyorum.

BAMM!

Hemen yanımdan gelen bir tüfek sesi ve Başkan orada ve Mank'ı vurdu, onu yere devirip şöyle diyor:

"İki oldu Todd."

Ve tekrar savaşa dönüyor.

[VIOLA]

Bradley, Şifacı Coyle'a yanıt vermeye başlarken Simone araya giriyor, "Evet, yapabiliriz."

"Simone!" diye çıkışıyor Bradley.

"Ama nereye ateş edeceğiz?" diye devam ediyor Simone. "Hangi orduya?"

"Manklara!" diye bağırıyor Şifacı Coyle.

"Bir dakika önce bizden Başkan'ın ordusunu durdurmak için yardım istiyordun!" diyor Bradley. "Ve Viola kendi çıkarların için onu öldürmeye kalkıştığını söyledi. Neden senin fikirlerine güvenelim ki?"

"*Güvenmemelisiniz*," diyorum.

"*Haklı* olduğumda bile mi kızım!?" diyor Şifacı Coyle projeksiyonu işaret ederek. "Savaş kaybedilmek üzere!" Erkeklerin daha koyu renk olan hattının açılmaya başladığını görüyoruz ve Manklar bu açıklıktan geçerken asker hattı, taşan bir nehir gibi kabarıp duruyor.

Todd, diye düşünüyorum. *Çık oradan.*

"Nokta atışlılardan birini tepenin altına gönderebiliriz," diyor Simone.

Bradley şaşkınlık içinde ona dönüyor. "Ve böylece burada ilk yaptığımız şey gezegenin yerel türünün yüzlercesini öldürmek olur, unuttuysan hatırlatayım, *hayatımızın geri kalanı* boyunca birlikte yaşamak durumunda olduğumuz yerel *zeki* tür?"

Şifacı Coyle, "Acele edip bir şeyler yapmazsanız geri kalan hayatlarınız *kısacık* olacak!" diye neredeyse bas bas bağırıyor.

"Onlara sadece atış gücümüzü gösterebiliriz," diyor Simone, Bradley'ye. "Geri çekilmelerini sağlayıp ardından pazarlık edebiliriz."

"Hazır ol!" diye bağırıyor Başkan.

"Geri çekilmeliyiz!" diye karşılık veriyorum. "Buradan çıkmalıyız!"

Ve Angharrad'ı dizginlerinden kavrayıp geri çevirmeye çalışıyorum.

Ama sonra arkamıza bakıyorum...

Manklar erkeklerin arkasından dolanmışlar.

Çevrildik.

Başkan etrafındaki askerlerin beynine, "Hazır ol!" diye sesleniyor.

Viola, diye düşünüyorum.

Çok fazlalar, diye düşünüyorum.

Of, yardım edin, diye düşünüyorum.

Başkan, "SON ADAM KALANA DEK SAVAŞIN!" diye bağırıyor.

[VIOLA]

"*O mu?*!" diye bağırıyor Şifacı Coyle. "O yalnızca bir *çocuk* ..."

"*Güvendiğimiz* bir çocuk," diyor Simone. "Yerleşimci olmak için en az ebeveynleri kadar eğitim almış olan bir çocuk."

Bunun üzerine yüzüm kızarıyor fakat utanma duygusu bu kızarmanın yalnızca bir parçası. Çünkü bu *doğru*. Bunun için eğitim aldım. Ve burada fikirlerimin sayılmasını gerektirecek kadar çok şey yaşadım.

Dönüp projeksiyona bakıyorum, yani gitgide kötüye giden savaşa ve *düşünmeye* çalışıyorum.

Görünüşe bakılırsa aşağıda durum berbat, fakat Manklar boş yere saldırmıyorlar. Ve hedefleri Başkan olabilir, üstelik biz onu daha önce yendik ama...

"Şu senin Todd aşağıda," diyor Şifacı Coyle. "Bir şeyler yapmazsan o da ölecek."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diyorum. Çünkü işte sorun bu, her şeyi geçersiz kılan gerçek bu. Bradley ve Simone'a dönüyorum. "Üzgünüm ama onu kurtarmak *zorundayız*. Bunu *yapmalıyız*. Onlar her şeyi berbat etmeden önce Todd'la benim gezegeni kurtarmamıza *ramak* kalmıştı..."

"Ama onu kurtarmak için *çok daha büyük* bir bedel ödemiş olmuyor muyuz?" diyor Bradley iyi niyetli ama oldukça ciddi, olayı benim de anlamamı sağlamaya çalışıyor. "İyi düşün. Bir yere ilk gittiğinde yaptıkların *sonsuza* dek unutulmaz. Bütün geleceği belirler."

"Bu kadına güvenecek değilim Viola," diyor Simone ve Şifacı Coyle öfkeleniyor. "Fakat bu onun haklı olmadığı anlamına gelmiyor. Eğer sen bunun yerinde bir karar olduğunu söylersen müdahale edeceğiz."

"Eğer yerinde bir karar olduğunu söylersen Viola," diyor Bradley aniden araya girip Simone'un söylediklerini tekrar ederek, "buradaki yeni yaşantımıza istilacılar olarak başlayacağız ve nesiller boyu yeni savaşlar çıkmasına önayak olacaksın."

Şifacı Coyle kendini daha tazla tutamayıp, "Of, Tanrı aşkına!" diye bağırıyor. "Güç *burada* Viola! *Her şeyi* değiştirebileceğimiz yer burası! Üstelik yalnızca benim için değil kızım, Todd için, *senin* için! Tam burada, hemen şimdi, vereceğin karar *bütün* bunlara bir son verebilir!"

"Ya da," diyor Bradley, "çok daha kötü bir şeyin başlamasına neden olabilirsin."

Hepsi bana bakıyor. Dönüp projeksiyona bakıyorum. Manklar askerlerin arasına girmiş durumda ve gitgide daha çok ve daha çok sayıda geliyorlar.

Ve Todd orada bir yerde...

"Eğer bir şey yapmazsan," diyor Şifacı Coyle, "şu senin oğlan ölür."

Todd, diye düşünüyorum.

Seni kurtarmak için yeni bir savaş çıkarabilir miyim?

Bunu yapabilir miyim?

"Viola?" diyor Simone bir kez daha. "Yapılacak en doğru şey ne?"

[TODD]

Silahımı ateşliyorum ama öyle çok Mank var ve askerlerle öyle karışmış durumdalar ki kendi tarafımdan birilerini vurmamak için yükseğe doğru nişan almak zorunda kalıyom ve bu yüzden hiçbi Mank'ı da vuramıyom ve içlerinden biri bi anda önüme çıkıp beyaz sopasını Angharrad'ın başına doğru kaldırıyo ve silahın kabzasını savurup Mank'ın o upuzun kulağının arkasına indiriverince düşüyo ve sonra hemen bi başkası beliriyo ve kolumu tutuyo ve suratına doğru ***VIOLA*** diye düşününce geriye doğru sendeliyo ve diğer kolumda bi *cart* sesi duyuyorum ve bi ok içinden geçivermiş ve çenemin altındaki yumuşak yeri ıskalıyo ve Angharrad'ı döndürmek için dizginlere asılıyom çünkü buradan sağ salim çıkmanın başka yolu yok ve *koşmamız* gerek ve hemen yanımızda bi asker beyaz sopadan çıkan bi parlamayla vurulunca yüzüm kan içinde kalıyo ve nereye gittiğimi görmeden dönüyorum ve Angharrad'ı da peşim sıra çekiyorum ve tek düşünebildiğim, bunca Sesin arasmda tek düşünebildiğim, askerler ve Manklar ölürken ve gözlerimi kapadığım halde öldüklerini Sesimde görürken tek düşünebildiğim...

Savaş böyle bi şey mi?

Erkeklerin istediği şey bu mu?

Onları *erkek* yapması beklenen şey bu mu?

Ölüm kükreyip haykırarak üzerinize doğru öyle hızlı koşuyo ki hiçbi şey yapamıyosunuz.

Ve sonra Başkan'ın sesini duyuyorum.

"*SAVAŞIN!*" diye bağırıyor.

Hem sesiyle hem Sesiyle.

"*SAVAŞIN!*"

Ve yüzümdeki kanı silip gözlerimi açınca ölene dek dünyada olup bitecek tek şeyin yalnızca savaşmak olduğunu apaçık görüyorum ve Başkan'ı Morpeth'in üzerinde görüyorum ve hem o hem de atı kan içinde ve öyle canhıraş bi şekilde savaşıyo ki Sesini bile duyabiliyorum ve hâlâ taş gibi soğuk ama yine de bağırıyor, SONUNA DEK, SONUNA DEK...

Ve göz göze geliyoruz.

Ve gerçekten sonumuzun geldiğini fark ediyorum.

Kaybettik.

Sayıca çok fazlalar.

Kaybettik.

Ve her iki elimle Angharrad'ın yelesini kavrayıp sımsıkı tutarak *Viola* diye düşünüyorum.

Ve sonra...

BOMM!

Mankların inmekte oldukları tepenin alt kısmının tamamı alev ve toz toprak ve et parçaları halinde havaya uçuyo.

Her şeyin üzerine yükselip tepemize taş ve toprak ve Mank parçaları yağdırıyo.

Ve Angharrad kişniyo ve ikimiz de yana doğru yere devriliyoruz ve etrafımızda hem askerler hem de Manklar bağırarak sağa sola kaçışıyolar ve bacağım yeniden ayağa kalkmaya çalışan Angharrad'ın altında kalıyor, gelgelelim Başkan'ın at üstünde yanımdan geçtiğini görüyorum.

Ve *güldüğünü* duyabiliyorum.

"Bu lanet olası şey de neydi böyle?" diye bağırıyorum ona.

"BİR HEDİYE!" diye bağırıyor, toz toprak ve dumanın ortasına atıyla dalıp adamlarına bağırıyor, "SALDIRIN! HEMEN ŞİMDİ SALDIRIN!"

[VIOLA]

Dikkatimizi yeniden projeksiyona veriyoruz. "Bu da neydi?" diyorum.

Beklenmedik bir *bomm* sesi duyuldu fakat probun gösterdiği tek şey yoğun, kara bir duman bulutu. Bradley uzaktan kumandanın ekranındaki düğmelere basınca prob yeniden yükseliyor ama duman her yeri kaplamış durumda.

"Kayıtta mı?" diye soruyor Simone. "Geri sarabilir misin?"

Bradley birkaç düğmeye daha basınca görüntü aniden geri sarıp yeniden bulutun içine giriyor, dumanlar toplanıyor ve ...

Bradley, "İşte!" diye bağırarak görüntüyü durdurup yeniden, bu kez ağır çekimde oynatıyor.

Savaş alanı olabildiğince karmaşa içinde ve korkunç, askerler Mank ordusunca hezimete uğratılıyorlar ve sonra...

BOMM!

Tepenin alt kısmında bir patlama oluyor, ani ve şiddetli bu patlama toz toprak ve kayalar ve Mank cesetleriyle birlikte sa-

vaş aygırlarını da havaya fırlatıp döndürerek her şeyi bir anda örten duman bulutunun içine fırlatıyor.

Bradley yeniden geri alıyor ve bir kez daha izliyoruz, kısa süren bir parlama ve tepenin o bölümünün tamamı sanki havaya kaldırılıp gökyüzüne doğru fırlatılıyor ve ekranda gözlerimizin önünde Mankların öldüğünü görüyoruz.

Ölüyorlar ve ölüyorlar ve ölüyorlar...

Düzinelercesi...

Ve nehrin kıyısındaki Mank'ı anımsıyorum.

Onun *korkusunu*...

"Bunu sizinkiler mi yaptı?" diye soruyor Simone, Şifacı Coyle'a dönerek. "Ordun savaş alanına mı vardı?"

"Bizim *roketimiz* falan yok," diyor Şifacı Coyle gözlerini projeksiyondan ayırmadan. "Eğer olsaydı sizinkileri fırlatmanızı istemezdim."

"O halde nereden geldi?" diyor Simone. Bradley düğmelerle bir kez daha oynayınca görüntü daha büyük ve net bir hal alıyor ve en yavaş oynatma seçeneğinde tepeye doğru bir şeyin uçtuğu görülebiliyor; toz toprağın havaya uçuşu, Mank bedenlerinin paramparça oluşu çok daha yavaş bir şekilde görülebiliyor, nasıl birer hayatları olduğu, kimleri sevdikleri, isimlerinin ne olduğu hiç önemli değil.

Sadece paramparça olan bedenler.

Sona eren hayatlar.

Bunu onlara biz yaptık, onları saldırmaya biz *zorladık*, onları köle yaptık ve öldürdük ya da en azından Başkan bunu yaptı.

Ve işte onları yine öldürüyoruz.

Simone ve Şifacı Coyle tartışıyorlar fakat onları duymuyorum.

Çünkü bunu ben de biliyorum.

Simone ne yapmamız gerektiğini sorduğunda...

Roketi atalım diyecektim.

Evet.

Bu yıkıma ben sebep olacaktım. Evet, diyecektim, yap hadi, ateşle...

Şu Mankların hepsini öldür, bu gezegende saldırıyı herkesten çok hak eden birine *haklı* nedenlerle saldıran tüm bu Mankları öldür.

Eğer Todd'u kurtaracaksa fark etmezdi, bunu yapacaktım.

Onu kurtarmak için yüzlerce, hatta *binlercesini* öldürecektim.

Todd için çok daha büyük bir savaş başlatacaktım.

Ve bu farkındalık öyle çarpıcı ki dengemi kaybetmemek için uzanıp Palamut'a tutunmam gerekiyor.

Sonra Şifacı Coyle'un sesinin Simone'unkini bastırdığını duyuyorum. "Bunun tek bir anlamı olabilir, demek ki kendisi ağır silahlar inşa ettiriyormuş!"

[TODD]

Tüm bu duman ve çığlıkların arasında Angharrad yalpalaya yalpalaya ayağa kalkıyo, Sesi artık hiçbi şey demiyo, bunu öyle bi şekilde yapıyo ki onun için korkuyorum fakat işte yine ayakta ve arkamı dönüyorum ve görüyorum, patlamanın nereden geldiğini görüyorum.

Diğer ordu birimleri. Bay Tate ve Bay O'hare'in liderlik ettiği, askerlerin geri kalanını toplamaktan dönen diğer birimler, Başkan'ın bahsettiği şu cephaneleri getiren birimler.

Sahip olduğuna dair en ufak bir fikrimin olmadığı cephaneleri.

"Gizli silahlar ancak gizli kalırlarsa işe yararlar," diyor atını yanıma sürerek.

Artık otuz iki dişini göstererek sırıtıyo.

Çünkü şehre uzanan yolda yeni askerler var, hem de yüzlercesi, dinçler ve bağırıyolar ve savaşmaya hazırlar.

Ve Manklar geri çekilmeye başladılar bile.

Manklar şimdiden dönüp tepeye bakarak patlamanın gerçekleştiği yeri aşmanın bi yolu olup olmadığını kestirmeye çalışıyolar.

Ve başımızın üzerinden bi parlama daha geçince ıslığa benzer bi ses daha duyuluyo.

BOMM!

İrkiliyorum ve tepeye bi delik daha açılırken ve daha fazla toz toprak ve duman ve Mank cesetleriyle boynuzlu yaratık parçaları havaya uçarken Angharrad kişniyor.

Başkan irkilmiyo bile, etrafımız yeni askerlerle çevrelenirken, Mank ordusu karmaşaya kapılıp kaçmaya çalışırken mutlu görünüyo.

Ve Mankların önü yeni gelen askerler tarafından kesilirken...

Ve ben nefes nefese kalmışken...

Ve işlerin tam tersine dönüşünü izlerken...

Ve bunu söylemeliyim...

Söylemeliyim...

(Kapa çeneni!)

Görünce heyecanlandığımı hissediyorum.

(Kapa çeneni!)

Mankların kaybettiğini görünce rahatladığımı ve neşelendiğimi ve kanımın yeniden akmaya başladığını hissediyorum.

(kapa çeneni kapa çeneni *kapa çeneni*)

"Orada endişelenmedin, öyle değil mi Todd?" diye soruyor Başkan.

Ona bakıyorum, suratım kurumuş toprak ve kan lekeleriyle dolu, etrafımız erkek ve Mank cesetleriyle kaplı, yeni ve parlak bir Ses yığını daha fazla yükselebileceğini düşünmediğim gürültüyü iyice artırıyo.

"Gel!" diyor. "Kazanan tarafta olmak nasıl bir şey bak bakalım."

Ve yeni askerlerin peşinden atını sürüyor.

Silahımı doğrultup ardından gidiyorum, ama ateş etmiyorum, sadece izliyor ve hissediyorum.

Heyecanını hissediyorum.

Çünkü bu...

Savaşın en pis mi pis sırrı burada.

Kazanıyoken...

Kazanıyoken çok *heyecan verici*.

Manklar tepeden yukarı koşuyor, taş ve toprak yığınlarının üzerinden tırmanıp koşuyolar.

Bizden kaçıyolar.

Ve ben silahımı doğrultuyorum...

Ve kaçmakta olan bi Mank'ın sırtına doğru nişan alıyorum...

Ve parmağım tetikte...

Ve tetiği çekmeye hazır...

Ve Mank bi başka Mank'ın cesedine takılıp sendeliyor, ama bu tek bi ceset değil, iki, hatta üç...

Ve sonra duman dağılınca daha iyi görüyorum, her yer ceset dolu, erkek ve Mank ve boynuzlu yaratık cesetleri...

Ve kendimi Mank cesetlerinin üst üste yığıldığı manastıra dönmüş gibi hissediyorum.

Ve artık o kadar heyecan verici gelmiyo.

Başkan, "*ONLARI TEPE BOYUNCA KOVALAYIN*!" diye bağırıyor askerlerine. "*ONLARI DOĞDUKLARINA PİŞMAN EDİN*!"

[VIOLA]

"Bitiyor," diyorum. "Savaş sona eriyor."

Bradley projeksiyonun normal şekilde devam etmesini sağlıyor ve hepimiz ordunun geri kalanının gelişini gördük.

İkinci patlamayı gördük.

Mankların dönüp geldikleri yöne doğru kaçmaya başladıklarını gördük, tepenin enkazının üzerinden geçerken oluşan karmaşa yüzünden nehre ya da aşağıdaki yola, yani savaşın tam ortasına düşenler fazla uzun yaşamadılar.

Ölü sayısının fazlalığı yüzünden midem bulanıyor, ayak bileklerim sızlamaya başlayınca diğer herkes tartışırken Palamut'a yaslanmam gerekiyor.

"Eğer o *bunu* yapabiliyorsa," diyor Şifacı Coyle, "o halde şimdiye dek söylediğimizden çok daha tehlikeli. Katılmak üzere olduğunuz dünyayı yönetmesini istediğiniz kişi *o* mu?"

"Bilmiyorum," diyor Bradley. "Tek alternatif sen misin?"

"Bradley," diyor Simone, "kadın haklı."

"*Öyle mi?*"

"Savaşın ortasında yeni bir yerleşim oluşturamayız," diye devam ediyor Simone. "Ve bu bizim son durağımız. Gemilerin

gidebileceği başka hiçbir yer yok. Bir şekilde *burada* işlerin yürümesini sağlamak zorundayız ve eğer tehlikedeysek..."

"Gezegenin başka bir yerine inebiliriz," diyor Bradley.

Şifacı Coyle derin bir nefes alıyor. "Bunu yapmak istemezsiniz."

"Bir önceki yerleşim yerine katılmamızı *şart* koşan bir kanun yok," diyor Bradley ona. "Daha önce sizinle hiçbir şekilde iletişim kuramayınca öldüğünüzü düşündük. Yani sizi kendi savaşınızla baş başa bırakabilirdik. Yeni bir hayata başlamak için kendimize başka bir yer bulabilirdik."

"Onları *terk etmek mi*?" diyor Simone şaşkınlık içinde.

"Yine de önünde sonunda Manklarla savaşırdınız," diyor Şifacı Coyle, "üstelik de size yardımcı olacak deneyimli kimse olmadan."

"Oysa burada Manklar *ve* insanlarla savaşmak durumundayız," diyor Bradley. "Ve sanırım sonunda da *seninle*."

"Bradley..." diyor Simone.

"*Hayır*!" diyorum herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Çünkü hâlâ projeksiyonu izliyorum, askerlerle Mankların öldüğünü görüyorum.

Ve hâlâ Todd'u düşünüyorum, Tood için neredeyse *benim* neden olacağım onca ölümü düşünüyorum.

Bu beni sersemletiyor.

Ve bir daha asla böyle bir duruma düşmek istemiyorum.

"Silah yok," diyorum. "Kimseyi bombalamayacağız. Manklar geri çekiliyor. Başkan'ı daha önce yendik ve bunu yeniden yapmamız gerekirse yaparız. Aynı şey Manklarla yapılan ateşkes anlaşması için de geçerli."

Sözlerim üzerine Şifacı Coyle'un kaskatı kesilen yüzüne bakıyorum. "Artık daha fazla ölüm yok," diyorum. "Ne benim seçimimle ne de bunu hak eden bir ordu için. Mank ya da insan. Barışçıl bir çözüm yolu bulacağız."

"İyi dedin," diyor Bradley bastıra bastıra. Ve bana anımsadığım bir yüz ifadesiyle bakıyor, şefkat ve sevgi ve gurur dolu bir yüz ifadesiyle, bu öyle keskin bir ifade ki içime işlediğini hissediyorum.

Ve başımı çevirmek zorunda kalıyorum çünkü o roketi göndermelerini sağlamama ramak kaldığını biliyorum.

"Eh, o halde madem hepiniz bu kadar eminsiniz," diyor Şifacı Coyle, sesi nehrin dibi kadar soğuk, "benim kurtarmam gereken hayatlar var."

Ve kimsenin onu durdurmaya fırsatı dahi olamadan gidiyor, at arabasına kadar koşup gecenin karanlığına karışıyor.

[TODD]

"HEPSİNİ KATLEDİN!" diye bağırıyo Başkan. "ONLARI KOŞARLARKEN ÖLDÜRÜN!"

Ne bağırdığının önemi olmasa gerek, hatta yüksek sesle meyve çeşitlerini bile saysa askerler dolambaçlı yola doğru hızla gider, patlamanın olduğu yerden yukarı tırmanıp kaçmakta olan Mankları kesip vururlardı.

Grubun önünde Bay O'Hare var, başı o çekiyor ama Başkan Bay Tate'i durdurup tepenin altındaki açık arazide beklediğimiz yere çağırıyor.

Ok yarasına daha yakından bakmak için Angharrad'ın üzerinden iniyorum. O kadar kötü görünmüyo fakat Sesinde hâlâ hiçbi şey yok, basit kişnemeler bile, yalnızca sessizlik, bunun

ne anlama geldiğini bilmiyom ama iyiye alamet olmadıına eminim.

"Kızım?" diyorum onu okşayıp sakinleştirmeye çalışarak. "Yarana dikiş attıracağız, tamam mı? İyileşeceksin ve hiçbi şeyin kalmayacak, tamam mı? Kızım?"

Gelgelelim başını öne eğiyor, dudaklarının etrafı köpürüyor ve bedeni ter içinde.

"Gecikme için özür dilerim efendim," diyor Bay Tate hemen arkamdaki Başkan'a. "Hareket kabiliyetleri konusunda çalışmamız gerekecek."

Dönüp topların durduğu yere bakıyorum: bitkin düşmüş öküzlerin çektiği çelik arabaların üzerine yerleştirilmiş olan dört büyük top. Topların metali siyah ve kalın, beyninizi dağıtmak istiyormuş gibi görünüyor. Silahlar, gizli silahlar, kentin dışında bir yerde inşa edilmişler, Sesleri duyulmasın diye inşaatta çalışan adamlar diğerlerinden ayrılmış, Yanıt'ın üzerinde kullanılmak üzere inşa edilen silahlar, onları rahatça paramparça edebilecek olan silahlar şimdi aynısını Manklara yapıyo.

Onu daha güçlü kılan çirkin, kaba saba silahlar.

"Gelişmeleri senin becerine bırakıyorum Teğmen," diyor Başkan. "Şimdi Teğmen O'Hare'i bulup ona tepenin alt kısmına doğru geri çekilmesini söyle."

"Geri çekilmek mi?" diyor Bay Tate şaşkınlık içinde.

"Manklar kaçıyor," diyor Başkan başıyla zikzaklar çizerek yükselen yolu işaret ederek, Manklar tepenin ardından vadiye doğru ilerlerken yolda neredeyse hiç Mank kalmamış durumda. "Kim bilir tepedeki yolda onları daha kaç bin tanesi bekliyordur? Yeniden toplanacak ve yeniden plan yapacaklar ve biz de aynısını yapıp hazırlıklı olacağız."

"Evet efendim," diyor Bay Tate ve atının üzerinde uzaklaşıyor.

Angharrad'a doğru eğilip yüzümü yan tarafına yaslayarak gözlerimi kapıyorum fakat Sesimde hâlâ her şeyi görüyorum; askerleri, Mankları, savaşı, ateşi, ölümü, ölümü, ölümü...

"İyi iş çıkardın Todd," diyor Başkan, atını yanıma sürerek. "Hem de çok iyi."

"Bu..." diyorum ama susuyorum.

Nasıldı, dicem.

"Seninle gurur duyuyorum," diyor.

Ona dönüyorum, şaşkına dönmüş durumdayım.

Yüz ifademi görünce gülmeye başlıyo. "*Gerçekten*," diyo. "Böylesine korkunç bir baskı altında kendini kaybetmedin. Paniğe kapılmadın. Atın yaralanmasına rağmen onu kaybetmedin. Ve en önemlisi de Todd, sözünü tuttun."

Nehirdeki kayalar kadar siyah olan gözlerinin içine bakıyorum.

"Bunlar bir erkeğin davranışları Todd, gerçekten de öyle."

Ve sesi gerçeği söylüyormuş gibi, seçtiği kelimeler de öyle.

Ama zaten hep öyle olmuyor mu?

"Sana karşı nefretten başka hiçbi şey hissetmiyom," diyorum.

Sadece gülümsüyor.

"Öyle görünmüyor olabilir Todd," diyor, "ama geriye dönüp baktığında bugünü en sonunda erkek olduğun gün olarak hatırlayacaksın." Gözleri parlıyor. "Dönüşüme uğradığın gün olarak."

[VIOLA]

"Aşağıda savaş sona eriyor gibi görünüyor," diyor Bradley projeksiyona bakarken.

Kıvrımlı yolun üzerinde bir açıklık oluşuyor. Başkan'ın adamları geriye dönüp Manklar da geri çekilince aralarında bomboş bir tepe kalıyor. Artık Başkan'ın ordusunun tamamını görebiliyoruz, bir şekilde edinmiş olduğu toplarıyla tepenin altında birleşmekte olan askerlerini görüyoruz, yeniden savaşmak üzere birleşiyor olduklarına hiç şüphe yok.

Ve sonra Todd'u görüyorum.

İsmini yüksek sesle söyleyince Bradley görüntüyü işaret ettiğim yere yakınlaştırıyor. Angharrad'a nasıl yaslandığını görünce kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oluyor ve hayatta, hayatta, hayatta...

"Arkadaşın mı?" diye soruyor Simone.

"Evet," diyorum. "Bu Todd, o..."

Duruyorum çünkü Başkan'ın at üstünde yanına geldiğini görüyorum.

Sıradan bir günmüş gibi yanına gelip Todd'la konuşuyor.

"Ama şu adam bahsettiğiniz despot değil mi?" diye soruyor Simone.

Göğüs geçiriyorum. "Durum çok karmaşık."

"Evet," diyor Bradley. "Bana da öyle geliyor."

"Hayır," diyorum sertçe. "Eğer burada şüpheye düşerseniz, eğer ne düşüneceğinizi ya da kime güveneceğinizi bilemediğiniz anlar olursa Todd'a güvenin, tamam mı? Bunu unutmayın."

"Tamam," diyor Bradley bana doğru gülümseyerek. "Bunu unutmayız."

"Ama yanıt bekleyen daha karmaşık bir soru var," diyor Simone. "Şimdi ne yapacağız?"

"Kimsesiz bir yerleşim birimi ve seninle birlikte aileni bulmayı bekliyorduk," diyor Bradley. "Bunun yerine bir diktatör, bir devrimci ve saldırgan bir yerli ordusu bulduk."

"Mank ordusunun büyüklüğü ne?" diyorum projeksiyona dönerek. "Şunu yükseltebilir misin?"

"Çok fazla değil," diyor ama birkaç düğmeye daha basınca prob yükselip tepenin zirvesini aşıyor ve...

"Aman Tanrım," derken Simone'un soluğunun kesildiğini duyuyorum.

Her iki ayın ve yakmış oldukları kamp ateşlerinin ve ellerinde tutmakta oldukları meşalelerin ışığında...

Koca bir Mank ulusu yukarı vadideki şelalenin üzerindeki nehir yolu boyunca uzanıyor, Başkan'ın ordusundan çok çok daha büyük, onları bir sel gibi önlerine katabilecek kadar büyük, asla ama asla yenilmeyecek kadar büyük.

Binlerce.

On binlerce.

"Sayıca üstün bir ordu," diyor Bradley, "silahça üstün bir orduya karşı. İşte sonu gelmeyen katliam tarifi."

"Şifacı Coyle bir ateşkes anlaşmasından bahsetmişti," diyorum. "Eğer daha önce böyle bir şey olduysa tekrar olabilir."

"Peki ya çarpışan ordular ne olacak?" diye soruyor Simone.

"Aslına bakarsan çarpışan generaller demek daha doğru," diyorum. "Şu ikisini halledebilirsek o zaman işler çok daha kolay olur."

"Ve belki de," diyor Bradley bana dönerek, "işe şu senin Todd'la tanışarak başlamalıyız."

Görüntü yeniden at üstündeki adamlara ve Angharrad'ın yanında duran Todd'a odaklanana dek kumandanın düğmelerine basıyor.

Ve sonra Todd başını kaldırıyor, direk olarak proba bakıyor, projeksiyonun içine...

Gözlerimin içine.

Başkan'ın da bunu fark edip baktığını görüyoruz.

"Burada olduğumuzu hatırladılar," diyor Simone. Rampadan yukarı, gözcü gemisine doğru çıkıyor. "Ayak bileklerin için bir şey alacağım Viola, sonra da kafileyle temasa geçeceğim. Tabii durumu anlatmaya nereden başlayacağımı dahi bilmiyorum..."

Geminin içinde gözden kayboluyor. Bradley tekrar yanıma geliyor. Yavaşça uzanıp hafifçe omzumu sıkıyor. "Annen ve baban için çok üzgünüm Viola. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Ağlamamak için yaşaran gözlerimi kırpıştırıyorum, bunun nedeni yalnızca geçirdiğimiz kazada annemle babamın ölüşünü hatırlamam değil, aynı zamanda Bradley'nin şefkati...

Ve sonra aniden bana o son derece işe yarayan hediyeyi, yani ateş yakmamı sağlayan kutuyu, karanlığa karşı ışık saçan kutuyu, en sonundaysa beni ve Todd'u kurtarmak için koca bir köprüyü havaya uçuran kutuyu verenin Bradley olduğunu hatırlıyorum.

"Titriyor," diyorum.

"Ne?" diyor başını kaldırıp.

"Kafiledeyken," diyorum, "bana alevlerin ışığında gece gökyüzünün nasıl göründüğünü sormuştun, çünkü bunu ilk önce öğrenen ben olacaktım. Titriyor."

Anımsayarak gülümsüyor. Burnundan derin bir nefes alıyor. "Demek temiz hava da böyle bir şey," diyor, çünkü temiz havayı ilk kez içine çekiyor. O da bütün hayatını bir gemide geçirenlerden. "Beklediğimden daha farklı." Bana bakıyor. "Keskin."

"Birçok şey beklediğimizden daha farklı."

Tekrar omzumu sıkıyor. "Artık buradayız Viola," diyor. "Artık yalnız değilsin."

Yutkunup tekrar projeksiyona bakıyorum. "Yalnız değildim."

Bradley bir kez daha göğüs geçirip benimle birlikte oraya bakıyor. Titriyor diyor.

"Kendin görebilesin diye bir ateş yakmamız gerekecek," diyorum.

"Neyi görebileyim diye?"

"Titrediğini."

Şaşkınlık içinde bir süre bana bakıyor. "Az önce söylediğin şeyi mi kast ediyorsun?"

"Hayır," diyorum, "az önce senin söylediğini..."

Neden bahsediyor? diyor.

Fakat bunu yüksek sesle söylemiyor.

Ve karnım kaskatı kesiliyor.

Hayır.

Of, hayır.

"Bunu duydun mu?" diyor, iyice şaşkın bir şekilde bana dönerek. "Benim sesime benziyordu..."

Ama bu nasıl benim?.. diye düşünüp duruyor.

Yeniden bana bakıyor.

Ve Viola? diyor.

Ama bunu Sesiyle söylüyor.

Yepyeni Sesiyle.

[TODD]

Bandajı Angharrad'ın böğründeki yaranın üzerine bastırıp ilacın kanına karışmasını bekliyorum. Hâlâ hiçbi şey demiyo, fakat yine de ellerimi çekmeden adını tekrarlamaya devam ediyorum.

Atlar yalnız olamaz ve ona sürüsünün bi parçası olduğumu söylemem lazım.

"Bana geri dön Angharrad," diye fısıldıyorum kulağına. "Hadi kızım."

Adamlarıyla konuşmakta olan Başkan'a bakıp işlerin nasıl bu noktaya geldiğini düşünüyom.

Onu *yenmiştik*. Evet. Yenip bağlamıştık ve *kazanmıştık*.

Oysa şimdi...

Şimdi yeniden sanki bütün buralar ona aitmiş gibi yürüyor, sanki yine tüm str'olası dünya onun kontrolünde, sanki ona yaptıklarım ve onu yenmiş olmamın hiç önemi yok.

Ama onu *yendim*. Ve tekrar yeneceğim.

Viola'yı kurtarmak için bir canavarı serbest bıraktım.

Ve şimdi bir şekilde tasmasını elimden kaçırmamam gerekiyor.

"Gökyüzündeki göz hâlâ orada," diyor yanıma gelip gökte asılı duran nokta halindeki ışığa bakarak, Başkan onun bir tür prob olduğuna emin. Onu ilk kez bir saat kadar önce Başkan teğmenlerine emir verip onlara tepenin eteklerinde kamp kurmalarını, neyle karşı karşıya olduğumuzu ve Yanıt'ın ordusuna neler olduğunu öğrenmek için casuslar yollarken gördük.

Ne var ki şimdiye kadar gözcü gemisine gönderilen olmadı.

"Bizi şimdiden görebiliyorlar," diyor Başkan, hâlâ yukarıya bakıyor. "Tanışmak istediklerinde artık bana gelebilirler, öyle değil mi?"

Yavaşça çevreye, gecenin geri kalanını geçirmek üzere hazırlık yapan adamlara bakıyor.

"Şu sesleri dinlesene," diyor tuhaf bir fısıltıyla.

Havada hâlâ erkek Sesleri var, gelgelelim Başkan'ın gözlerindeki bakış başka bi şey hakkında konuşup konuşmadığını düşünmeme neden oluyo.

"Ne sesleri?" diye soruyorum.

Gözlerini kırpıştırıyor, hâlâ orada olduğuma şaşkın gibi. Yine gülümsüyor ve elini Angharrad'ın yelesine doğru uzatıyor.

"Ona dokunma," diyorum ve elini çekene kadar da gözlerinin içine bakıyorum.

"Neler hissettiğini biliyorum Todd," diyor usulca.

"Hayır, bilmiyorsun."

"Biliyorum," diye ısrar ediyor. "İlk Mank Savaşı'nda katıldığım ilk çarpışmayı hatırlıyorum. Şu anda öleceğini düşünüyorsun. Bunun şimdiye dek gördüğün en kötü şey olduğunu ve artık bunu görmüşken yaşamaya nasıl devam edebileceğini düşünüyorsun. Bunu gördükten sonra *kim* yaşamaya devam edebilir ki?"

"Beynimin içinden çık," diyorum.

"Ben sadece konuşuyorum Todd. Tek yaptığım bu."

Ona yanıt vermiyorum. Sadece Angharrad'a fısıldamaya devam ediyorum. "Buradayım kızım."

"Ama iyi olacaksın," diyor Başkan. "Atın da öyle. İkiniz de daha güçlü olacaksınız. Bu sayede kendinizi daha iyi hissedeceksiniz."

Ona bakıyorum. "Böyle bir şeyin ardından kim daha iyi hissedebilir ki? Böyle bir şey yaşadıktan sonra nasıl daha *erkek* olunabilir?"

Bana doğru eğiliyor. "Çünkü heyecanlıydı, öyle değil mi?"

Buna yanıt vermiyom.

(Çünkü öyleydi...)

(Orada bir an için...)

Fakat sonra ölen askeri hatırlıyorum, Sesinde oğluna uzanmaya çalışan, onu bir daha asla göremeyecek olan askeri...

"Onları tepe boyunca kovalarken heyecanı hissettin," diyor Başkan. "Bunu gördüm. Sesinden alev gibi fışkırıyordu. Ordudaki her erkek aynı şeyi hissetti Todd. Savaş esnasında hayatı her zaman olduğundan daha yoğun bir şekilde yaşarsın."

"Öldükten sonra da asla yaşayamazsın," diyorum.

"Ah, felsefe," diyerek gülümsüyor. "Buna ilgin olduğunu bilmiyordum."

Ona arkamı dönüp Angharrad'a bakıyorum.

Ve sonra duyuyorum.

BEN DAİREYİM VE DAİRE DE BEN.

Tekrar ona dönüp *VIOLA* diye tokat gibi sesleniyorum.

İrkiliyor fakat yüzündeki gülümseme silinmiyor. "Kesinlikle Todd," diyor. "Bunu daha önce söylemiştim. Sesini kontrol edersen kendini kontrol edersin. Kendini kontrol edersen..."

"Dünyayı kontrol edersin," diye tamamlıyorum. "Evet, bunu ilk söylediğinde duymuştum. Ben sadece kendimi kontrol etmek istiyom, teşekkürler. Dünyanın geri kalanı ilgimi çekmiyo."

"Herkes böyle der. Ta ki gücün tadını alıncaya kadar." Başını kaldırıp tekrar proba bakıyo. "Acaba Viola'nın arkadaşları kaç kişiyle karşı karşıya olduğumuzu söyleyebilirler mi?"

"*Çok* fazla, işte bu kadar," diyorum. "Muhtemelen tüm Mank dünyası ordadır. Hepsini öldüremezsin."

"Toplar oklara karşı evlat," diyor bana bakarak. "Şu yeni

fiyakalı alev silahları ve ne idüğü belirsiz sopaları olsa da topları yok. Ayrıca," diyerek gözcü gemisinin indiği yere, yani doğu ufkuna doğru başıyla işaret ediyor, "uçan gemileri yok. Başa başız diyebiliriz."

"Buna şimdi bir son vermek için geçerli bi neden," diyorum.

"Savaşmaya devam etmek için geçerli bir neden," diye karşılık veriyor. "Bu gezegende yalnızca bir tarafın baskın olmasına yetecek kadar yer var Todd."

"Tabii eğer biz..."

"Hayır," diyor daha sert bir şekilde. "Beni tek bir neden yüzünden serbest bıraktın. O da gezegeni senin şu Viola için daha güvenli hale getirmek."

Buna bi şey demiyom.

"Ve ben bunu kabul ettim ve şimdi gerekeni yapmam için bana izin vermelisin. Bu gezegeni hem onun hem de geri kalan herkes için daha güvenli bir hale getirmeme izin vereceksin. Ve bunu senin için yapmama izin vereceksin çünkü bunu tek başına yapamazsın."

Ve askerlerin bütün emirlerini nasıl dinlediğini, tek bi sözüyle kendilerini nasıl savaşın ortasına atıp öldüklerini hatırlıyom.

Ve haklı, bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Ona ihtiyacım var. Bundan nefret ediyorum fakat ona ihtiyacım var.

Yeniden arkamı dönüyorum. Gözlerimi kapayıp alnımı Angharrad'a yaslıyorum.

Ben Daireyim ve Daire de ben, diye düşünüyorum.

Eğer Sesimi kontrol edebilirsem kendimi kontrol edebilirim.

Ve eğer kendimi kontrol edebilirsem...

Belki onu da kontrol edebilirim.

"Belki edebilirsin," diyor. "Bu güce sahip olduğunu her zaman söylemişimdir."

Ona bakıyorum.

Hâlâ gülümsüyo.

"Şimdi," diyor, "atını bu gece için bağlayıp biraz dinlen."

Yavaşça soluk alıyor, artık her an öleceğimizi düşünmediğimiz için hava soğumaya başladı ve Başkan, Mankların tepenin üzerinde belirmeye başlayan kamp ateşlerine bakıyo.

"İlk çarpışmayı kazandık Todd," diyor. "Ama savaş daha yeni başladı."

Ve Bir Üçüncü

TOPRAK BEKLİYOR. ONLARLA BİRLİKTE BEKLİYORUM.

Ve bu beklemede *yanıyorum.*

Çünkü düşmanımızı yenmiştik. Kendi tepelerinin eteğinde, kendi kentlerinin dışında o erkek ordusunu çevrelemiştik ve bizim insafımıza kalmışlardı. Dağılmışlar ve yıkılmışlar ve ele geçirilmeye hazırlardı.

Savaş neredeyse kazanılmıştı. Onları *yenmiştik.*

Ama sonra ayaklarımızın altındaki toprak patladı ve cesetlerimiz havaya savruldu.

Ve geri çekildik. Yaralarımızı sarmak ve ölülerimizin yasını tutmak için paramparça kayalarla hasar görmüş yolları aşarak düşe kalka tepenin zirvesine doğru geri çekildik.

Ne var ki zafere çok yaklaşmıştık. Öyle yaklaşmıştık ki tadını dahi alabiliyordum.

Temizlikçi erkeklerinin kamp kurup, yaralılarını tedavi edip ölülerini gömdüğü ve bizim ölülerimizi gelişigüzel atılmış yığınlar halinde ortalıkta öylece bıraktıkları vadiye bakarken tadı sanki *hâlâ* damağımda.

Başka bir yerdeki başka ceset yığınlarını da anımsıyorum.

Ve bu anı bir kez daha içimi yakıyor.

Sonra tepenin ucunda, oturduğum yerden nehrin aşağıda kalan vadiyi dövdüğü noktada başka bir şey daha görüyorum. Bu bir ışık, gece gökyüzünde asılı duruyor.

Bizi izliyor. Toprak'ı izliyor.

Gidip Feza'yı bulmak üzere ayağa kalkıyorum.

Nehrin kenarındaki yol boyunca kampımızın derinlerine doğru ilerliyorum, kamp ateşleri gecenin zifiri karanlığını deliyor. Çağlayan nehrin püskürttüğü sular bir buğu oluşturmuş, alevlerden yükselen ışıksa loş bir aydınlık veriyor. Toprakların arasından geçerken bana bakıyorlar, yüzlerinde dostane bir ifade var, savaş yorgunu olmalarına rağmen Sesleri açık.

Yürürken bir yandan sesimle *Feza?* diye gösteriyorum. *Feza ne tarafta?*

Yanıt olarak bana kamp ateşleriyle saklı kamp yerlerinin, yuvaların ve savaş aygırlarının otlakları arasındaki yolu gösteriyorlar.

Savaş aygırı, diye fısıldandığını duyuyorum, fısıltı göremediğim bir yerden geliyor, şok ve hatta tiksintiyle fısıldanıyor, çünkü bu kelime Toprakların dilinde yok, bu düşmanın, yani Temizlikçilerin dilinde olan bir kelime ve bu yüzden onu gizlemek için Sesimi iyice yükseltip gösteriyorum: *Feza?*

Topraklar bana yolu göstermeye devam ediyor.

Ama tüm bu yardımlarının altında yatan şüphelerini mi duyuyorum?

Ne de olsa ben kimim ki?

Kahraman mı? Kurtarıcı mı?

Yoksa yıkılmış mıyım? Tehlike miyim?

Başlangıç mıyım, yoksa son muyum?

Gerçekten Topraklara mı aitim?

Dürüst davranmam gerekirse bu soruların yanıtını bilmiyorum.

Ve yol boyunca onların arasından geçerken beni Feza'ya yönlendiriyorlar ve kendimi nehirde, nehrin üzerinde kayıp giden bir yaprak gibi hissediyorum.

Ama nehre ait olmayanım.

Ve sonra yaklaştığımı bildiriyorlar.

Geri Dönen yaklaşıyor, diye birbirlerine gösteriyorlar. *Geri Dönen yaklaşıyor.*

Çünkü bana verdikleri isim bu. Geri Dönen.

Ama benim başka bir adım daha var.

Toprakları anlayabilmek için her şeye nasıl isim verdiklerini, kelimesiz dillerinden, Toprakların o tek büyük Seslerinden kelimeleri nasıl çekip çıkardıklarını öğrenmem gerekti. Toprak kendilerine verdikleri ad, hep bu adı kullanmışlar, çünkü zaten bu dünyanın Toprakları onlar değil mi? Onları gözeten Feza ile birlikte?

İnsanlar onlara Toprak demiyor. Hatalı bir ilk iletişim kurma çabasına dayanarak bir isim uydurdular ve sonrasında bu ismi düzeltmeyle uğraşmadılar. İşte tüm sorunlar belki de böyle başladı.

İnsanlara, yani neredeyse gökten öylece inip bu dünyayı kendilerine ait bir yer haline getirmeye uğraşan, Topraklardan zorla sonsuza dek ayrılmalarını dayatan bir anlaşma yapılana dek çok sayıda Toprak'ı öldüren parazitlere verdikleri isim bu: "Temizlikçi".

Tabii Topraklardan geriye kalanlar oldu. Barışın sağlanması için Temizlikçilere köle olarak teslim edilen Topraklar.

O andan itibaren Temizlikçilerin dillerini dahi zorla öğrenmeye mecbur bırakılan ve artık Toprak denmeyen, Toprak *olmayan* Topraklar.

Ta ki Külfet, Temizlikçiler tarafından tek bir günde yapılan katliamla dünya yüzeyinden silinene dek.

Ve sonra ben varım, Geri Dönen. Bu isim bana yalnızca Külfet'ten geriye sağ kalan tek kişi olduğum için değil, aynı zamanda geri dönüşüm sayesinde *Topraklar* ateşkes yıllarından sonra daha kalabalık bir şekilde daha iyi silahlar ve daha iyi bir Feza ile bu tepeye, Temizlikçilerin tam üzerine geri dönebildikleri için verildi.

Hepsi buraya Geri Dönen tarafından getirildi. Yani benim tarafımdan.

Ama artık saldırmıyorlar.

Onu bulduğumda Feza sırtını bana dönmüş, *Geri Dönen yaklaşıyor,* diye gösteriyor. Hemen önünde yarım daire şeklinde oturmakta olan Yolak'a hitap ediyor. Onlara tüm Topraklara yaymaları için mesajlar gösteriyor, bu mesajlar öyle hızlı geçiyor ki onları okumakta zorlanıyorum.

Geri Dönen Toprakların dilini yeniden öğrenecek, diye gösteriyor Feza ve Yolak ile işini bitirip bana yöneliyor. *Zamanla.*

Dediklerimi anlıyorlar, diye gösteriyorum Feza ile konuşurken bana bakan Topraklara dönerek. *Benim hakkımda konuşurken bunu kendileri de kullanıyorlar.*

Temizlikçilerin kelimeleri Toprakların hafızasında, diye gösteriyor Feza beni kolumdan tutup uzaklaştırarak. *Topraklar asla unutmaz.*

Bastıramadığım bir öfkeyle, *Sen **bizi** unuttun,* diye gösteriyorum ona. *Seni bekledik. Ölene dek seni bekledik.*

Toprak artık burada, diye gösteriyor.

Toprak geri çekildi, diye gösteriyorum daha da öfkelenerek. *Temizlikçileri şimdi, hemen şimdi, bu gece yok edebilecekken bir tepenin üzerinde oturuyor. Sayıca onlardan üstünüz. Yeni silahlarıyla bile biz...*

Sen gençsin, diye gösteriyor. *Çok şey gördün, hem de **çok fazla** şey, ama henüz daha tam olarak büyümedin. Toprakların arasında yaşamadın. Külfet'i kurtarmak için çok geçti ve Toprakların kalbi bunun için daima kan ağlıyor...*

Sözünü kesiyorum, bu davranışım Topraklar arasında duyulmamış bir kabalık, *Siz **bilmiyordunuz** bile...*

Ama Geri Dönen kurtarıldığı için Topraklar çok mutlu, diye devam ediyor sanki hiçbir şey iletmemişim gibi. *Topraklar, Külfet'in anısının intikamını alabilecekleri için çok mutlular.*

*Kimse **hiçbir şey** için intikam almıyor!*

Ve anılarım Sesime akın ediyor ve ancak şimdi, burada, anıların verdiği acı dayanılmaz bir hal aldığında, artık Külfetlerin dilini konuşamadığımda, ancak *şimdi* Toprakların asıl dilini konuşabiliyorum, sessiz ve ancak hissedilen bu dil aniden sökün ediveriyor. Onlara kayıplarımı, Temizlikçilerin bize nasıl hayvanmışız gibi davrandıklarını, bizim ve kendilerinin Seslerini nasıl bir lanet, *tedavi* edilmesi gereken bir şey olarak algıladıklarını göstermeden duramıyorum ve Temizlikçilerin ellerinde can veren Külfetlere dair anılarımı da Topraklara gösteriyorum ve kurşunları ve kılıçları ve sessiz çığlıkları, üst üste yığılan cesetleri...

Özellikle de kaybettiğim birini.

Feza Sesiyle beni rahatlatmaya çalışıyor, tıpkı çevremizdeki diğer tüm Topraklar gibi ve sonra kendimi Sesime uzanıp onu rahatlatmaya, sakinleştirmeye çalışan bir Ses denizinin ortasında buluyorum ve daha önce Topraklara ait olduğumu hiç bu denli hissetmemiştim, kendimi hiç bu kadar evimde, rahatlamış, Toprakların tek vücut olan Seslerinin bir parçası gibi hissetmemiştim...

Ve bunun ancak kendimi dahi unutmama neden olacak kadar acı çektiğimde olduğunu fark edince gözlerimi kırpıyorum.

Ama bu da geçecek, diye gösteriyor Feza. *Büyüyecek ve iyileşeceksin. Toprakların arasında olmak sana daha kolay gelmeye başlayacak.*

Bu ancak Temizlikçiler buradan sonsuza dek gittiğinde olur, diye gösteriyorum.

Külfetlerin dilinde konuşuyorsun, diye gösteriyor. *Bu aynı zamanda Temizlikçilerin dili, savaştığımız insanların; ve her ne kadar seni Topraklara dönen bir kardeşimiz olarak karşılıyor olsak da öğrenmen gereken ilk şey –bunu sana anlayabileceğin bir dilde gösteriyorum– ben ve* **sen** *diye bir şeyin olmadığıdır. Yalnızca Toprak vardır.*

Ona yanıt olarak hiçbir şey göstermiyorum.

Feza'yı mı arıyordun? diye soruyor sonunda.

Başımı kaldırıp yeniden gözlerinin içine bakıyorum, Topraklarınkilere göre oldukça ufaklar –tabii Temizlikçilerin saklayan ve saklayan ve saklayan gözlerinin o iğrenç küçüklüğünün yanında hiçbir şey– ama yine de Feza'nın gözleri ayları, alevleri ve ona bakan beni yansıtacak kadar büyük.

Ve beni beklediğini biliyorum.

Çünkü hayatım Temizlikçilerin arasında geçti ve onlardan çok şey öğrendim.

Buna düşüncelerimi başka düşüncelerin ardına gizlemek, düşündüklerimi ve hislerimi saklayabilmek de dahil. Ya da Sesimi katmanlaştırıp okunmasını imkânsız kılmak.

Toprakların arasında tek başımayken onların o tek Sesine tam olarak katılamıyorum.

Henüz değil.

Onu bir süre daha beklettikten sonra Sesimi açarak ona daha önce havada asılı vaziyette gördüğüm ışığı ve onun ne olduğuna dair şüphelerimi gösteriyorum. Hemen anlıyor.

Buraya doğru yürürken Toprakların üzerinden uçarak geçen şeyin ufağı, diye gösteriyor.

Evet, diye gösteriyor ve anımsıyorum. Gökteki ışıklar, yol boyunca uçan makinelerinden biri, öyle yüksekteydi ki neredeyse yalnızca sesten ibaretti.

O halde Toprak bir yanıt verecek, diye gösteriyor ve sonra yeniden kolumu tutarak beni tepenin ucuna doğru götürüyor.

Feza tepenin üzerinde asılı duran ışığı izlerken ben aşağıya, geceyi geçirmek üzere hazırlık yapan Temizlikçilere bakıyorum. Hastalıklı pembe ve kum rengi tıknaz bedenlerinin üzerinde taşıdıkları o çok küçük yüzlerine bakıyorum.

Feza ne aradığımı biliyor.

Onu arıyorsun, diye gösteriyor. *Bıçak'ı arıyorsun.*

Savaş sırasında onu gördüm. Ama çok gerideydim.

Geri Dönen'in kendi güvenliği için, diye gösteriyor Feza.

O ***benim...***

Ama duruyorum.

Çünkü onu görüyorum.

Kampın ortasında, sürüdeki hayvanına, *atına* doğru eğilmiş, onunla konuşuyor, kendi dilinde, gördüklerinden çok etkilenerek büyük bir acı içinde konuştuğuna hiç şüphe yok.

Büyük bir özen, duygu ve şefkatle konuştuğuna hiç şüphe yok.

Ve işte Geri Dönen'in Bıçak'tan sapkınca nefret etmesinin nedeni tam da bu, diye gösteriyor Feza.

O diğerlerinden daha beter, diye gösteriyorum. *O içlerinde en kötüsü.*

Çünkü...

Çünkü yanlış bir şey yaptığını ***biliyordu.*** *Davranışları ona* ***acı*** *veriyordu.*

Fakat yine de aksini yapmadı, diye gösteriyor Feza.

Gerisi sürü hayvanları kadar değersiz, diye gösteriyorum, *ama doğruyu bildiği halde* ***hiçbir şey*** *yapmayan en kötüsüdür.*

Bıçak Geri Dönen'i serbest bıraktı, diyor Feza.

Beni öldürmeliydi. Sesinde o bir türlü bırakamadığı bıçakla Topraklardan birini öldürdü. Ama Geri Dönen'e bu iyiliği yapamayacak kadar da korkaktı.

Eğer istediğin gibi seni öldürmüş olsaydı, diye gösteriyor Feza ve bunu öyle bir şekilde yapıyor ki bakışlarım onunkilere doğru çekiliyor, *Toprak burada olmazdı.*

Evet, diye gösteriyorum. *Hiçbir şey yapmadığımız burada.* ***Savaşacağımız*** *yerde durup öylece izlediğimiz yerde.*

Durup izlemek de savaşmanın bir parçasıdır. Ateşkes yıllarında Temizlikçi daha da güçlenmiş.

Adamları da tıpkı silahları gibi daha acımasız.

Ama Toprak da öyle, diye gösteriyorum. *Değil mi?*

Feza bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra dönüp Toprakların Sesiyle konuşarak, yanan bir okla yayını hazırlamak-

ta olan bir Toprak'a ulaşana dek aktarılan bir mesajı iletmeye başlıyor. Kadın yayı hedefe yöneltip tepenin üzerinden oku gecenin karanlığına bırakıyor.

Toprakların tamamı ya kendi gözleriyle ya da başkalarının Sesi aracılığıyla havada asılı ışığa vuruncaya dek oku izliyor, ardından ışık döne döne alçalarak aşağıdaki nehre çakılıyor.

Bugün yaşadığımız bir çatışmaydı, diye gösteriyor Feza Temizlikçilerin kampından bağırışlar yükselirken. *Ama savaşlar pek çok çatışmadan ibarettir.*

Ardından uzanıp kolumu tutuyor, üzerindeki yosun tabakasının gitgide kalınlaşmasına izin verdiğim kolumu, hâlâ acıyan ve asla iyileşmeyecek olan kolumu. Kolumu geri çekiyorum ama yeniden uzanıyor ve bu kez uzun, beyaz parmaklarıyla bileğimi kavrayıp yenimi yavaşça yukarı çekmesine izin veriyorum.

Ve neden burada olduğunu unutmayacağız, diye gösteriyor Feza.

Ve bu sözleri Külfet dilinde, yani Toprakların utancından dolayı korktuğu dilde kendi aralarında yayılıyor, ta ki hepsini duyup hepsini hissedebilinceye dek.

Toprakların tümünün bunu tekrarladığını hissediyorum, *Unutmayacağız.*

Feza'nın gözlerinden kolumu görünce.

Üzerinde Temizlikçilerin dilinde bir şeyler yazan metal şeridi görünce.

Tenimdeki kalıcı işareti, beni sonsuza dek onlardan ayıran asıl adı görünce.

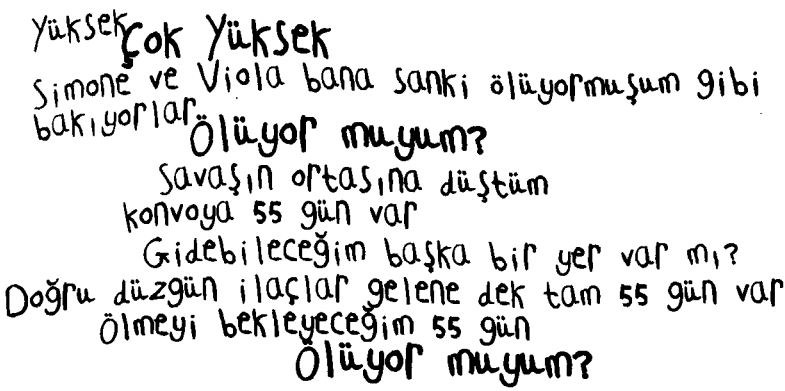
1017.

İKİNCİ ŞANSLAR

SÜKÛNET

[VIOLA]

BRADLEY'NİN SESİNDEKİ panik korkunç.

"*Ölmüyorsun*," diyorum, Simone'un ayak bileklerime kemik-kaynatıcı enjekte ettiği yataktan.

"Hayır," diyor beni durdurmak için ellerini kaldırarak. "Ben..." Çıplak Çıplak Çıplak "Bunun bana kendimi ne kadar çıplak hissettirdiğini anlatamam."

Simone gözcü gemisinin yatakhanesini geçici bir şifaevine dönüştürdü. Bir yatakta ben yatıyorum ve Bradley de bir başka yatakta, gözlerini iyice açmış, elleri neredeyse hep kulaklarının üzerinde, Sesi gitgide yükseliyor yükseliyor...

Simone enjeksiyonları bitirip ayak bileklerimi bandajlamaya başlarken eğilip, "İyi olacağına emin misin?" diye soruyor.

"Tek bildiğim," diye fısıldıyorum, "buradaki erkeklerin önünde sonunda buna alıştığı ve..."

"Bir tedavisi vardı," diye araya giriyor. "Şu Başkan denen herif hepsini yakıp kül etti."

"Evet," diyorum, "ama bu en azından bir tedavisi olduğu anlamına geliyor."

Benimle ilgili fısıldaşmayı kesin, diyor Bradley'nin Sesi.

"Özür dilerim," diyorum.

"Ne için?" diyerek bana baktıktan sonra farkına varıyor. "Beni biraz olsun rahat bırakamaz mısınız, lütfen?"

Ve Sesi şöyle diyor, Tanrı aşkına buradan defolup gidin de biraz huzur bulayım!

"İzin ver de Viola'yla işim bitsin," diyor Simone, sesi hâlâ titriyor ve ona bakmamaya çalışıyor. Son bandajı da sol ayak bileğime sarıyor.

"Bir tane daha alabilir misin?" diye soruyorum.

"Ne için?"

"Dışarıda söylerim. Onu daha fazla üzmek istemiyorum."

Bir an için bana şüpheyle baktıktan sonra çekmeceden bir bandaj daha alıyor ve birlikte kapıdan çıkıyoruz, Bradley'nin Sesi odayı duvardan duvara dolduruyor.

"Bunu hâlâ anlamıyorum," diyor Simone yürürken. "Kulaklarımla duyuyorum fakat kafamın içinde de duyuyorum. Kelimeler..." Bradley'ye bakıyor, gözleri açılıyor, "... ve görüntüler."

Simone haklı, Bradley'den görüntüler gelmeye başlıyor, zihninin içinde yahut hemen önünde havada asılı olabilecek görüntüler...

Burada durmuş onu izleyen bize dair görüntüler, yatakta yatmakta olan kendisine dair görüntüler...

Sonra probun projeksiyonunda gördüklerimize, yanan bir Mank oku ona isabet edip de sinyal kesilince olanlara dair görüntüler...

Ve sonra gözcü gemisinin yörüngeden inmeye başladığını, onlar alçalırken çok aşağılarda kalan bu gezegen, kilometrelerce ormanın yanındaki mavimtırak yeşil okyanusu gösteren görüntüler, gemi Yeni Prentisstown'un üzerinde daireler çizerken nehrin kıyısına ulaşan bir Mank ordusu olup olmadığına bakmayı düşünmemek...

Ve sonra daha başka görüntüler...

Simone'a dair görüntüler...

Simone ve Bradley'ye dair görüntüler...

Simone şaşkınlık içinde bir adım gerileyerek, "Bradley!" diyor.

"*Lütfen*!" diye bağırıyor Bradley. "Sadece beni yalnız bırakın! Bu *dayanılmaz*!"

Ben de şaşkınlık içindeyim çünkü Bradley ve Simone'a dair bu görüntüler son derece net ve Bradley onları gizlemeye çalıştıkça daha da netleşiyorlar, bu yüzden Simone'u kolundan yakalayıp oradan uzaklaştırıyorum, bir düğmeye basarak kapıyı arkamızdan kapıyorum, bu yalnızca Sesini, bağıran birinin sesi gibi boğuklaştırmaya yarıyor.

Dışarı çıkıyoruz. ^Cemi Kız? diyen Palamut otları kemirdiği yerden bize doğru geliyor.

"Hayvanlar da mı?" diyor Simone, ben Palamut'un burnunu okşarken. "Burası *nasıl* bir yer böyle?"

"Bunlar bilgi," diyorum Ben'in ilk yerleşimcilere Yeni Dünya'yı tarif edişini anımsayarak, imkânsız bir zaman dilimi

kadar geçmişte kalan mezarlıktaki o gece Todd'la bana anlatmıştı. "Bilgi, sürekli, hiç durmadan, istesen de istemesen de."

"Çok korkmuş görünüyor," diyor Simone, sesi titriyor. "Ve tüm o *düşündükleri*..." Simone arkasını dönüyor ve Bradley'den gelen görüntülerin anımsadığı şeyler mi, yoksa gerçekleşmesini istedikleri mi olduğunu soramayacak kadar utanıyorum.

"O hâlâ aynı Bradley," diyorum. "Bunu unutmamalısın. Yüksek sesle söylemek istemeyeceğin şeyleri herkes duysa nasıl olurdu?"

Göğüs geçirip gökyüzündeki iki aya bakıyor. "Konvoyda iki binden fazla erkek yerleşimci var Viola. İki bin. Hepsini uyandırınca ne olacak?"

"Buna alışacaklar," diyorum. "Erkekler alışıyor."

Simone boğuk bir sesle homurdanıyor. "Peki ya kadınlar?"

"Şey, o biraz karmaşık bir sorun."

Başını yine iki yana sallıyor, sonra elinde hâlâ bandaj olduğunu fark ediyor. "Buna niye gerek duydun?"

Bir an için dudağımı ısırıyorum. "Sakın panik yapma."

Yavaşça yenimi sıyırıp ona kolumdaki şeridi gösteriyorum. Tenimin durumu eskisinden de beter ve kolumdaki rakam ayların ışığında parlıyor. 1391.

"Of, *Viola*," diyor Simone endişe verecek kadar alçak bir sesle. "Bunu sana o adam mı yaptı?"

"Bana değil," diyorum. "Ama diğer kadınların pek çoğuna yaptığı doğru." Hafifçe öksürüyorum. "Bunu kendime ben yaptım."

"*Sen mi?*"

"İyi bir sebebim vardı. Bak, daha sonra açıklarım ama şimdi şu bandaj çok işe yarar."

Bir an bekledikten sonra gözlerini gözlerimden ayırmadan kolumu yavaşça bandajlıyor. İlacın serinletici etkisi sayesinde neredeyse anında daha iyi hissediyorum. "Tatlım?" derken sesinde öyle yoğun bir şefkat var ki yüzüne bakmakta zorlanıyorum. "*Gerçekten* iyi misin?"

Endişesini biraz olsun azaltmak için belli belirsiz gülümsüyorum. "Sana anlatacak çok şeyim var."

"Ben de öyle düşünüyorum," diyor bandajı bağlarken. "Ve sanırım başlasan iyi olacak."

Başımı iki yana sallıyorum. "Yapamam. Todd'a gitmeliyim."

Alnı buruşuyor. "Ne... yani *şimdi mi*?" Daha dik bir şekilde doğruluyor. "Savaşın ortasına öylece dalamazsın!"

"Çatışma sakinledi. Bunu hepimiz gördük."

"İki kocaman ordunun cephe hattında kamp kurduğunu gördük ve sonra probumuz vuruldu! Aşağı inmene *kesinlikle* izin veremem."

"Todd orada," diyorum. "Oraya gitmem *gerek*."

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Harekât Amirin olarak bunu yasaklıyorum, işte o kadar."

Gözlerimi kırpıyorum. "*Yasaklıyor musun*?"

Ve içten içe şaşırtıcı bir öfkenin yükselmeye başladığını hissediyorum.

Simone yüz ifademi görüp kendi ifadesini yumuşatıyor. "Viola, son beş ay boyunca yaşadıkların şaşırtıcı olmanın da ötesinde ama artık *biz* buradayız. Seni, başını böyle bir belaya sokmana izin veremeyecek kadar çok seviyorum. Gidemezsin. İmkânı yok."

"Eğer barış istiyorsak savaşın daha da büyümesine izin veremeyiz."

"Peki sen ve şu oğlan *buna* nasıl engel olacaksınız?"

Ve işte o an *iyice* öfkeleniyorum ve kendi kendime hiçbir şey bilmediğini hatırlatıyorum. Neler yaşadığımı bilmiyor, Todd'la birlikte neler yaptığımızı bilmiyor. Bir şey yapmak için insanlardan izin alma faslını çoktan aşmış olduğumu bilmiyor.

Palamut'un dizginlerine uzanıyorum ve o dizlerinin üzerine çöküyor.

"Viola, *hayır*!" diyor Simone öfkeli bir şekilde bana doğru yaklaşarak.

itaat et! diye bağırıyor Palamut şaşkın bir şekilde.

Simone korkarak bir adım geriliyor. Ağrıyan ancak iyileşmeye başlamış olan bacağımı Palamut'un eyerinin üzerinden geçiriyorum.

"Artık kimse benim patronum değil Simone," diyorum usulca, sakin durmaya çalışıyorum ama kendimi böylesine güçlü hissediyor oluşuma şaşırıyorum. "Eğer annemle babam hayatta olsalardı durum farklı olabilirdi. Ama değiller."

Yanıma gelmek istiyormuş gibi bakıyor ama Palamut'tan çekindiği çok açık. "Annenle babanın burada olmaması senin için endişelenen, seni *düşünen* başka insanların olmadığı anlamına gelmiyor."

"Lütfen," diyorum. "Bana güvenmelisin."

Üzgün fakat hayal kırıklığına uğramış bir şekilde bana bakıyor. "Bu kadar hızlı büyümüş olmak için henüz çok erken."

"Eh, neyse ne," diyorum, "bazen başka seçeneğin olamıyor." Palamut ayağa kalkıyor, gitmeye hazır. "Olabildiğince çabuk dönerim."

"Viola..."

"Todd'a gitmem *gerek*. Hepsi bu. Ve şu anda çatışma durduğuna göre etrafı yeniden uçurmaya başlamadan önce Şifacı Coyle'u da bulmalıyım."

"En azından yalnız gitmemelisin," diyor. "Ben de seninle geleceğim..."

"Bradley'nin sana benden daha çok ihtiyacı var," diyorum. "Öğrenmek istemediğin şey her ne olursa olsun sana ihtiyacı var."

"*Viola...*"

"Savaşın ortasına girmek için *can atıyor* değilim," diyorum yumuşayarak, ne kadar korktuğumu fark edince özür dilemeye çalışıyorum. Gözcü gemisine bakıyorum. "Belki beni takip etmesi için bir prob daha fırlatabilirsin?"

Simone bir süre düşündükten sonra, "Daha iyi bir fikrim var," diyor.

[TODD]

"Civardaki evlerden battaniye topladık," diyor Bay O'Hare, Başkan'a. "Yiyecek de. En kısa zamanda size ulaştıracağız."

"Teşekkürler Teğmen," diyor Başkan. "Todd'a da yetecek kadar getirmeyi unutmayın."

Bay O'Hare sertçe başını kaldırıyor. "Her şey son derece kısıtlı efendim..."

"Todd için yiyecek," diyor Başkan daha sert bir şekilde. "Ve bir de battaniye. Hava soğuyor."

Bay O'Hare pek de hoşnut olmadığını belirtircesine derin bir nefes alıyor. "Emredersiniz *efendim*."

"Atım için de," diyorum.

Bay O'Hare ters ters bana bakıyor.

"Atı için de Teğmen," diyor Başkan.

Bay O'Hare başını sallayıp apar topar uzaklaşıyor.

Başkan'ın adamları ordunun hazırladığı kamp alanının kenarında bizim için ufak bir alan açmışlar. Bir ateş yakılmış ve etrafında oturmak için yerler var, o ve subayları uyusun diye bikaç da çadır kuruluyo. Ben ondan biraz uzakta oturuyorum ama gözüm üzerinde olacak kadar da yakınım. Angharrad yanımda, başı öne eğik, Sesi hâlâ sessiz. Onu okşamaya devam ediyorum ama hiçbi şey söylemiyor, hiçbi şey.

Şu ana dek Başkan'a da söyleyecek fazla bi şey olmadı. Sürekli rapor üstüne rapor, Bay Tate ve Bay O'Hare ona farklı konular hakkında güncel bilgiler verdi. Ve sıradan askerler de utana sıkıla yanına gelip onu elde ettiği bu zafer için kutladılar, tüm bu karmaşayı başlatanın o olduğunu unutmuş olmalılar.

Yüzümü Angharrad'a doğru eğiyorum. "Şimdi ne yapacağım kızım?" diye fısıldıyorum.

Çünkü *sahiden* şimdi ne yapacağım? Başkanı serbest bıraktım ve ilk çatışmasını kazanarak dünyanın Viola için güvenli bir yer olarak kalmasını sağlayarak bana verdiği sözü yerine getirdi.

Fakat ne söylerse yapacak olan, hatta onun için *ölmeye* hazır bi ordusu var. Onu yenebilecek olmam ne fark eder, bunca adam bana izin vermez ki?

"Bay Başkan?" Bay Tate eline Mankların beyaz sopalarından birini almış geliyor. "Şu yeni silahlarla ilgili ilk rapor."

"Lütfen anlatın Teğmen," diyor Başkan, son derece ilgili görünüyor.

"Bir tür asit silahına benziyorlar," diyor Bay Tate. "İçinde muhtemelen bitkisel olan iki maddenin karıştığı bir odacık

var." Elini beyaz sopa boyunca ilerletip üzerindeki deliğe uzanıyor. "Sonra bir tür yaylı diş bu karışımın bir dozunu az miktarda yanıcı madde kullanılarak şu jel tabakasından geçirilen üçüncü bir maddeyle karıştırıyor..." Bay Tate sopanın ucunu işaret ediyor, "... ve buradan ateşlenince buharlaşmasına rağmen bir şekilde bütünlüğünü yitirmiyor, ta ki hedefini vuruncaya dek, tam o esnada..."

"Tam o esnada insanın kolunu bile koparabilecek denli korozif bir asit halini alıyor," diye tamamlıyor Başkan. "Kısa zamanda yapılan etkileyici bir çalışma Teğmen."

"Kimyacılarımızı hızlı çalışmaya teşvik ettim efendim," diyor Bay Tate hiç hoşuma gitmeyen bir şekilde sırıtarak.

Bay Tate odadan çıkarken, "Tüm bunlar ne anlama geliyor?" diye soruyorum Başkan'a.

"Okulda kimya dersi almadın mı?"

"Okulu kapatıp bütün kitapları yaktırdın."

"Ah, evet yaptım." Tepeye, şelaleden yükselen buğunun üzerinde Mank ordusunun kamp alevlerinden yansıyan ışıltıya doğru bakıyor. "Bir zamanlar yalnızca avcı toplayıcılardı Todd, kısıtlı yabani tarım da yaparlardı. Tam olarak bilim insanı sayılmazlar."

"Yani?"

"Yani," diyor, "son savaştan bu yana geçen on üç yıl içerisinde düşmanımızın bu bilgi gezegeninde bizi dinleyip bizden bir şeyler öğrenmiş olduğuna hiç şüphe yok." Çenesini takırdatarak devam ediyor, "*Nasıl* öğrendiklerini merak ediyorum. Daha yüksek tek bir Sesin parçası olup olmadıklarını."

"Kasabadakilerin hepsini öldürmemiş olsaydın," diyorum, "bunu onlara *sorabilirdin*."

Beni duymazdan geliyor. "Tüm bunlar düşmanımızın her geçen saniye daha da güçleniyor olduğu anlamına geliyor."

Surat asıyorum. "Neredeyse sevineceksin."

Teğmen O'Hare elleri dolu ve suratı asık bir halde yanımıza geliyor. "Battaniyeler ve yiyecek efendim," diyor. Başkan başıyla beni işaret ederek eşyaları bana teslim etmesi için Bay O'Hare'i zorluyor. Bay O'Hare bunu yaptıktan sonra öfke içinde odadan uzaklaşıyo, tabii Bay Tate'ten farkı Sesini duyamadığımız için neye sinirlenmiş olduğunu anlayamamak.

Battaniyeyi Angharrad'ın üzerine örtüyorum, ama hâlâ hiçbi şey demiyo. Yarası iyileşiyo, yani sorun bu olamaz. Başı önde orada öylece durup yere bakıyor, yemek yemiyor, su içmiyor, yaptığım hiçbir şeye tepki vermiyor.

"Onu diğer atlarla birlikte bağlayabilirsin Todd," diyor Başkan. "En azından böylece daha iyi ısınmış olur."

"Bana ihtiyacı var," diyorum. "Yanında kalmalıyım."

Başını sallıyor. "Bağlılığın takdire değer. Bu sende hep gördüğüm iyi bir özellik."

"Sende hiç olmadığı için görüyor olmayasın?"

Yanıt olarak hiçbi şey demeyip yalnızca yine o gülümsemesini takınıyo, hani şu insanda kafasını uçurma isteği uyandıran gülümsemesi. "Fırsat varken yemek yiyip uyumalısın Todd. Savaşın sana ne zaman ihtiyaç duyacağı hiç belli olmaz."

"Senin başlattığın bir savaş," diyorum. "Aksi takdirde burada olmazdık bile..."

"İşte yine başlıyoruz," diyor daha sert bir ses tonuyla. "Olabilecekler için mızıldanmayı bırakıp *olanları* düşünmeye başlasan iyi edersin."

Ve bu beni biraz çılgına çeviriyo...

Ve ona bakıyorum...

Ve olanları düşünüyorum...

Viola'nın adını kullanarak ona saldırdıktan sonra katedralin yıkıntılarının arasına düşüşünü anımsıyorum. Bir an bile duraksamadan kendi oğlunu vurduğunu düşünüyorum.

"Todd..."

Sorgu Ofisi'nde işkence yaptığı Viola'nın suyun altında debelenip duruşunu seyrettiğini düşünüyorum. Viola'nın bana okuduğu annemin güncesinde onunla ve Prentisstown kadınlarına yaptıklarıyla ilgili yazılanları düşünüyorum. "Bu doğru değil Todd," diyor. "Olaylar böyle gelişmedi."

Beni büyüten, beni *seven* iki erkeği düşünüyorum ve kaçabilmem için vakit kazanmak için Cillian'ın çiftliğimizde ölüşünü ve Davy'nin aynı sebepten Ben'i yol kenarında vuruşunu düşünüyorum. Manchee'yi, yine beni kurtarmak için ölen o lanet olası harika köpeğimi düşünüyorum.

"Bunların benimle hiçbir ilgisi yoktu."

Uzakdal'ın düşüşünü düşünüyorum. Oradaki halk tek tek vurulurken Başkan'ın öylece izlediğini düşünüyorum. Sonra...

BEN DAİREYİM VE DAİRE DE BEN.

Bunu sertçe, tam zihnimin ortasına yolluyor.

"*Kes şunu*!" diye bağırıyorum geriye doğru sendeleyerek.

"Çok fazla şeyi açığa vuruyorsun Todd Hewitt," diye çıkışıyor neredeyse öfkeli bir şekilde. "Her türlü duygunu bu şekilde yayımlarsan nasıl liderlik edebilirsin?"

"Liderlik etmeyi beklemiyorum," diyorum ters ters.

"Beni yakalayıp bağladığında bu orduya liderlik edecektin ve eğer günün birinde bu yine gerekirse kendi düşüncelerini

kontrol edebilmen gerek, öyle değil mi? Sana öğrettiklerimle pratik yaptın mı?"

"Bana öğretebileceğin hiçbir şeyi istemiyorum."

"Ah, ama istiyorsun." Bir adım yaklaşıyor. "Buna inanmanı sağlamak için ne kadar tekrar etmem gerekiyorsa edeceğim: Sende bir güç var Todd Hewitt, bu gezegene hükmedebilecek bir güç."

"*Sana* hükmedebilecek bir güç."

Yeniden gülümsüyor fakat bu kez iyice öfkeli. "Sesimin duyulmamasını nasıl sağladığımı biliyor musun Todd?" diyor alçak sesle. "İnsanların bütün sırlarımı duymalarına nasıl engel olduğumu biliyor musun?"

"Hayır."

Öne eğiliyor. "Mümkün olan en az çabayla."

Ve bağırıyorum, "Geri çekil!"

Ama...

İşte yine geliyor, tam beynimin ortasına:

BEN DAİREYİM VE DAİRE DE BEN.

Ancak bu kez farklı.

Bir hafiflik var.

İnsanın soluğunu kesen bir his.

Uçuyormuş hissi veren bir hafiflik.

"Sana bir hediye veriyorum," derken sesi alev alev yanan bi bulut gibi kafamın içinde süzülüyo. "Teğmenlerime verdiğimin aynısı. Kullan bunu. Beni yenmek için kullan. Sana *meydan* okuyorum."

Gözlerine bakıyorum, gözlerinin karanlığına, beni olduğum gibi yutuveren o karanlığa...

BEN DAİREYİM VE DAİRE DE BEN.

Ve tüm dünyada duyabildiğim tek şey bu.

[VIOLA]

Palamut ile birlikte yürürken kasabaya ürpertici bir sessizlik hâkim, hatta kimi yerlerde çıt çıkmıyor, Yeni Prentisstown halkı soğuk gecenin karanlığına kaçmışlar. Neler olduğunu ya da onları neyin beklediğini bilmeyen bu insanların ne kadar büyük bir dehşete kapılmış olabileceklerini hayal dahi edemiyorum.

Katedralin yıkıntısının önündeki boş meydandan geçerken dönüp arkama bakıyorum. Gökyüzünde, hâlâ ayakta duran çan kulesinin üzerinde bir yerde başka bir prob asılı duruyor, Mank oklarının menzili dışında ama beni izliyor, nereye gidersem geliyor.

Fakat tek kozum bu değil.

Palamut ile birlikte meydandan çıkıp savaş alanına uzanan yoldan aşağıya inerken gitgide orduya daha çok yaklaşıyoruz. Orada bekliyor olduklarını görebilecek kadar. Atımı yanlarına doğru sürerken beni izliyorlar, portatif yataklarının üzerinde oturan, kamp ateşlerine iyice sokulmuş olan askerler. Yüz ifadelerinden yorgun ve neredeyse şok içinde oldukları anlaşılıyor, bana sanki karanlıktan çıkıveren bir hortlakmışım gibi bakıyorlar.

"Of Palamut," diye fısıldıyorum endişeli bir şekilde. "Sahiden bir planım falan yok."

Askerlerden biri ayağa kalkıp tüfeğini bana doğrultuyor. "Olduğun yerde kal," diyor. Genç, dağınık saçlı, yüzündeki taze yara kamp ateşinin ışığında beceriksizce dikilmiş.

"Başkan'ı görmek istiyorum," diyorum sesimin titremesine olabildiğince engel olmaya çalışarak.

"Kimi?"

"Kimmiş?" diye soruyor bir başka asker ayağa kalkarken, o da genç, hatta belki Todd kadar genç.

"Şu teröristlerden biri," diyor ilk asker. "Buraya bomba patlatmaya gelmiş."

"Ben terörist değilim," diyorum arkalarına bakıp Todd'u görmeye çalışarak, gitgide yükselen KÜKREMENİN arasında Sesini duymaya çabalıyorum.

"İn aşağı," diyor ilk asker. "Hemen."

"Adım Viola Eade," diyorum, Palamut huzursuzlanıyor. "Başkan, sizin *Büyük Başkan* beni tanıyor."

"Adının ne olduğu umrumda diil," diyor ilki. "Atından in."

Acemi kız diye uyarıyor Palamut.

"Sana *atından in* dedim!"

Tüfeğin horozunun çekildiğini duyunca bağırmaya başlıyorum, "*Todd*!"

"Seni bir daha uyarmıcam," diyor asker ve başka askerler de ayağa kalkmaya başlıyor.

"TODD!" diye bağırıyorum yeniden.

İkinci asker Palamut'u dizginlerinden tutunca diğerleri de üzerime doğru gelmeye başlıyor. Palamut, itaat et! diye homurdanıyor, dişlerini gösteriyor ama asker tüfeğiyle onun başına vuruyor.

"*TODD*!"

Ve sağdan soldan eller bana uzanıyor ve Palamut itaat et, itaat et! diye kişniyor ama askerler beni aşağı çekerlerken sımsıkı tutunuyorum.

"Bırakın onu," diyor bir ses, bağırıyor gibi değil ama yine de tüm gürültüyü kesiyor.

Askerler beni anında bırakınca toparlanıp Palamut'un eyerine oturuyorum.

"Hoş geldin Viola," diyor Başkan, askerler yana çekilerek aramızda bir boşluk oluştururken.

"Todd nerede?" diye soruyorum. "Ona ne yaptın?"

Ve sonra onun sesini duyuyorum...

"Viola?"

Başkan'ın bir adım gerisinde ve onu itip geçiyor, ona sertçe omuz vurarak yanından geçiyor, gözleri iyice açık ve yüzünde şaşkın bir ifade var ama işte geliyor.

"*Viola*," diyor bana uzanırken ve gülümsüyor ve ben de ona uzanıyorum.

Ama bir an için, kısacık bir an için Sesinde tuhaf bir şey, belli belirsiz, yok olup giden bir şey...

Bir an için güçlükle de olsa duyabiliyorum.

Ve sonra hisleri bu Sesi örtbas edince yeniden Todd oluyor ve beni sımsıkı tutup, "Viola," diyor.

[TODD]

"Ve sonra Simone, *Benim daha iyi bir fikrim var*, dedi," diyor Viola ve elindeki yeni çantanın kapağını açıyor. İçine uzanıp iki tane düz, metal parça çıkarıyor. Suda sektirilebilecek taşlar kadar küçükler, eğimli ve parlaklar, tam avuç içine sığacak büyüklükteler. "İleticiler," diyor. "Nerede olursak olalım birbirimizle konuşabiliriz."

Uzanıp birini avucuma bırakıyor...

... ve bir an için parmaklarını hissediyorum ve yine rahatlıyorum, onu görmenin verdiği rahatlama, onun *burada*, hemen yanı başımda olmasının verdiği rahatlama, sessizliği beni çekiştirip dursa da, bana tuhaf bi şekilde bakıyo olsa da...

Sesime bakıyor, biliyorum.

Ben Daireyim ve Daire de Ben. Bunu kafamın içine Başkan soktu, hafif ve belli belirsiz. Bunun bir tür "teknik" olduğunu, en az o ve teğmenleri kadar Sessiz olabilmek için üzerinde çalışabileceğim bir şey olduğunu söyledi.

Ve bir an için, bir an için düşündüm ki...

"İletici bir," diyor ileticisine ve avucumda tuttuğum aletin üzerindeki metal aniden avuç içi büyüklüğünde bir ekrana dönüşünce Viola'nın gülümseyen yüzünü görüyorum.

Sanki onu avucumun içinde tutuyormuşum gibi.

Hafifçe gülümseyerek bana kendi ileticisini gösteriyor ve işte kendi şaşkın yüzümü görüyorum.

"Sinyal prob aracılığıyla aktarılıyor," diyor kente doğru işaret ederek, yolun ilerisinde bir yerde tek bir ışık noktası havada asılı. "Bu da vurulmasın diye Simone iyice geride tutuyor."

"Akıllıca," diyor Başkan durduğu yerden. "Şunlardan birine bakabilir miyim?"

"Hayır," diyor Viola suratına bile bakmadan. "Eğer *şöyle* yaparsan," diyor bana ileticisinin kenarına basarak, "gözcü gemisiyle de konuşabilirsin. Simone?"

"*Buradayım*," diyor bir kadın ve elimdeki ekranda Viola'nın hemen yanında bir başka kadın beliriyor. "*Aşağıda iyi misin? Bir an için...*"

"İyiyim," diyor Viola. "Todd'un yanındayım. Bu arada işte Todd."

"*Tanıştığımıza memnun oldum Todd*," diyor kadın.

"Şey, merhaba?"

"Olabildiğince çabuk dönerim," diyor Viola, kadına.

"*Viola'ya iyi bak, beni duyuyor musun?*"

"Endişelenmeyin," diyorum.

Viola ileticisine yeniden basınca kadının yüzü kayboluyor. Derin bi nefes aldıktan sonra yorgun bi şekilde gülümsüyor. "Demek seni beş dakika boş bırakınca hemen gidip bir *savaşa* katıldın öyle mi?" diyor ve bunu komik olmak için söylüyo ama düşünüyorum...

Acaba bana eskisinden değişik görünmesinin nedeni bunca ölüm görmüş olmam mı diye düşünüyorum. Daha *gerçek*, daha *yakın*, sanki her ikimizin de hâlâ *hayatta* olması dünyadaki en inanılmaz şeymiş gibi ve göğsümün tuhaf bi şekilde sıkıştığını hissedince şöyle düşünüyom, *İşte burada, tam burada, benim Viola'm, benim için geldi, o* burada...

Ve kendimi elini tutup bir daha asla bırakmamak, tenini ve sıcaklığını hissetmek, elini elime sımsıkı bastırmak isterken buluyorum ve...

"Sesinde bir tuhaflık var," diyor yine bana garip garip bakarak. "Bulanık. Duyguları hissedebiliyorum..." ve başını çevirince her nedense yüzüm kızarıyor, "... ama tam olarak kestirmek güç."

Ona Başkan'ı anlatmak üzereyim, nası olup da bi an için bayılmış gibi olduğumu ama gözlerimi yeniden açınca Sesimin *daha* hafif, *daha* sessiz olduğunu...

Onu bunu anlatmak üzereyim...

Gelgelelim sesini alçaltıp iyice yanaşıyor. "Bu, atının başına gelen gibi bir şey mi?" diye soruyor çünkü buraya gelince Angharrad'ın nası sessizleşmiş olduğunu gördü, Palamut dahi ondan bi selam alamadı. "Gördüklerinden dolayı mı?"

Ve işte bu sözler savaşın bütün dehşetiyle birlikte tekrar düşüncelerime akın etmesine yetiyo ve her ne kadar Sesim bulanık olsa da Viola bunu anlıyo olmalı çünkü hemen elimi tutuyo ve her şey bi anda sakinleşiveriyo ve aniden hayatımın

geri kalanı boyunca içine kıvrılmak istiyormuş gibi hissediyorum, orada öylece sonsuza dek ağlamak istiyorum ve gözlerim doluyor ve o bunu görüp derin bir nefes alıyor, "*Todd*," diyo tüm şefkatiyle ve başımı yeniden çevirmek zorunda kalıyorum ve bi şekilde ikimiz de kamp ateşinin yanında her hareketimizi izlemekte olan Başkan'a dönüyoruz.

Viola'nın göğüs geçirdiğini duyuyorum. "Onu neden *serbest* bıraktın Todd?" diye fısıldıyor.

Yanıt olarak, "Başka seçeneğim yoktu," diye fısıldıyorum. "Manklar geliyordu ve ordu savaşa girmek için ancak *onu* dinlerdi."

"Ama zaten Mankların en başından beri istedikleri kişi o olmalı. Soykırım yüzünden saldırıyorlar."

"Evet, şey, buna pek emin değilim," diyorum ve ilk kez yeniden 1017'yi düşünmeme izin veriyorum, öfke içinde kolunu kırışımı, onu Mank cesetlerinin arasından çekip alışımı, iyi ya da kötü ne yaparsam yapayım benim ölmemi isteyişini.

Yeniden Viola'ya bakıyorum. "Şimdi ne yapacağız Viola?"

"Savaşı durduracağız, yapmamız gereken bu," diyor. "Şifacı Coyle daha önce bir ateşkes yapıldığından bahsetti, yeni bir ateşkes olmasını sağlamaya çalışacağız. Belki Bradley ve Simone Manklarla konuşabilir. Aslında böyle birileri olmadığımızı anlatabilirler."

"Peki ya bunu yapamadan yeniden saldırırlarsa?" Yeniden Başkan'a bakıyoruz ve başıyla bizi selamlıyor. "O zamana dek bizi öldürmelerine engel olması için ona ihtiyacımız var."

Viola suratını asıyor. "Yani yine işlediği suçlar yanına kalıyor. Çünkü ona ihtiyacımız var."

"Ordusu olan o," diyorum. "*Ona* itaat ediyorlar. Bana değil."

"Ve o da sana itaat ediyor?"

İç çekiyorum. "Plan böyle. Şimdiye dek sözünü tuttu."

"Şimdiye dek," diyor usulca. Sonra esneyip ellerinin tabanıyla gözlerini ovuşturuyor. "En son ne zaman uyuduğumu hatırlamıyorum."

Kendi ellerime bakıyom, artık onunkileri tutmuyolar ve Simone'a söylediklerini anımsıyorum. "Yani geri mi dönceksin?"

"Dönmem gerek," diyor. "İşleri daha da kötüleştirmemesi için Şifacı Coyle'u bulmalıyım."

Yeniden iç çekiyorum. "Pekâlâ. Ama dediklerimi unutma. Seni bırakmıcam. Düşüncelerimde bile."

Ve sonra yeniden elimi tutuyo ve hiçbi şey söylemiyo ama söylemesi de gerekmiyo çünkü ben biliyorum, onu *tanıyorum* ve o da beni tanıyo ve kısa bir süre daha orada öylece oturuyoruz fakat sonra yapacak başka bir şey kalmıyo ve onun gitmesi gerek. Dimdik bi şekilde ayağa kalkıyo. Palamut burnuyla son bi kez daha Angharrad'ı dürttükten sonra Viola'yı almak üzere yanına geliyo.

"Sana nasıl olduğumu bildireceğim," diyor ileticiyi havaya kaldırarak. "Nerede olduğumu da. En kısa zamanda dönerim."

Viola Palamut'a binerken Başkan kamp ateşinin yanından öne çıkarak, "Viola?" diyor.

Viola gözlerini kaydırıyor. "*Ne?*"

"Düşünüyordum da, acaba," diyor sanki komşusundan yumurta istermiş gibi, "gemindekilere onlar için en uygun olan zamanda tanışmaktan memnuniyet duyacağımı iletir misin lütfen?"

"Evet, tabii iletirim," diyor Viola. "Ve bunun karşılığında şu kadarını söyleyeyim..." uzakta, havada asılı duran probu

işaret ediyor, "... seni izliyoruz. Todd'un kılına zarar verecek olursan o gemide sadece ben istedim diye seni paramparça edebilecek silahlar var."

Ve Başkan'ın iyice sırıtmaya başladığına yemin edebilirim.

Viola bana son bi kez daha uzun uzun baktıktan sonra kentin içinden geçip Şifacı Coyle'un nereye gittiğini bulmak üzere yola koyuluyo.

"Ne kız ama," diyor Başkan yanıma gelerek.

"Onun hakkında konuşma iznin yok," diyorum. "Asla."

Duymazlıktan geliyor. "Neredeyse şafak sökecek," diyor. "Biraz dinlenmelisin. Yorucu bir gün oldu."

"Tekrarlanmasını istemediğim bi gün."

"Korkarım bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok."

"Evet var," diyorum, Viola bu işten bir çıkar yol olduğunu söyleyince kendimi daha iyi hissetmeye başladım. "Manklarla yeniden ateşkes yapacağız. Tek yapman gereken bu gerçekleşene dek onları püskürtmek."

"Öyle mi?" diyor keyiflenmiş bi şekilde.

"*Evet*," diyorum daha sertçe.

"İşler pek böyle yürümüyor Todd. Güçlü bir konumdalarsa seninle konuşmak istemeyeceklerdir. Bizi yok edebilecekken ne diye barış yapmak istesinler ki?"

"Ama..."

"Endişelenme Todd. Bu savaşı biliyorum. Bu savaşın nasıl *kazanılacağını* biliyorum. Düşmanına onu yenebileceğini gösterirsen istediğin her türlü barışı elde edersin."

Yanıt verecek gibi oluyorum ama artık tartışamayacak kadar yorgunum. En son ne zaman uyuduğumu ben de hatırlayamıyorum.

"Biliyor musun Todd?" diyor Başkan. "Sesinin sessizleşmeye başladığına yemin edebilirim."

Ve...

BEN DAİREYİM VE DAİRE DE BEN.

Yine kafamın içine gönderiyor, aynı hafiflik, aynı süzülme hissi...

Sesimi yok eden o aynı his...

Viola'ya bahsetmediğim o his...

(Çünkü savaşın çığlıklarını da bastırıyo, öyle ki ölümleri tekrar tekrar görmek zorunda kalmıyom.)

(Ve başka bir şey de mi var ne?)

(Hafifliğin ardında alçak bir *uğultu*...)

"Beynimin içinden çık," diyorum. "Seni uyarmıştım, beni kontrol etmeye kalkarsan..."

"Beyninin içinde değilim Todd," diyor. "Güzelliği de bu. Bu sensin. Alıştırma yap. Bu bir armağan."

"Senden armağan falan istemiyom."

"Öyle olduğuna eminim," derken hâlâ gülümsüyor.

"Bay Büyük Başkan?" Bay Tate yine araya giriyor.

"Ah, evet Teğmen," diyor Başkan. "İlk ajan raporları geldi mi?"

"Henüz değil," diyor Bay Tate. "Şafak söktükten kısa bir süre sonra ulaşmalarını bekliyoruz."

"Bize nehrin yukarısında, kuzeye doğru sınırlı bir hareket olduğunu söyleyecekler, orası Mank askerlerinin geçemeyeceği kadar dar ve sonra bir de Mankların etkin bir şekilde kullanamayacağı kadar uzak olan güney sırtlarında." Başkan tepeye bakıyor. "Hayır, bize oradan saldıracaklar. Buna hiç şüphem yok."

"Bu yüzden gelmedim efendim," diyor Bay Tate ve kucağında katlı vaziyette duran kıyafetleri uzatıyor. "Katedralin yıkıntıları arasında bulmamız epey zaman aldı fakat şaşırtıcı derecede lekesiz."

"Mükemmel Teğmen," diyor Başkan uzanıp kıyafetleri alarak, sesinden keyiflendiği anlaşılıyor. "Hem de fazlasıyla mükemmel."

"O da ne?" diye soruyorum.

Başkan ellerinin tek bir hareketiyle kıyafetleri açıp yukarı kaldırıyor. Oldukça şık bir ceket ve ona eş bir pantolon.

"General üniformam," diyor.

Bay Tate ve ben ve yakındaki kamp ateşinin çevresindeki askerler kan ve toz toprak içindeki ceketini çıkarıp her iki kolu boyunca altın şerit uzanan ve üzerine tam olan koyu mavi bu yeni ceketi giyişini izliyoruz. Ceketi avuç içleriyle düzleştirdikten sonra bana bakıyo, gözlerinde hâlâ o aynı neşeli parıltı var.

"Barış için savaş başlasın."

[VIOLA]

Palamut ile birlikte yol boyunca ilerleyip meydandan geçerken yaklaşan şafakla birlikte ufuk pembe bir renk alıyor.

Oradan ayrılırken artık göremeyinceye dek Todd'a baktım. Onun için endişeleniyorum, Sesi için de öyle. Yola çıkarken bile Sesinde tuhaf bir bulanıklık vardı, detayları görmek güçtü ama yine de hisler son derece *canlıydı*...

(... *o* hisler bile, yani utanmasından önce neredeyse bir dakika boyunca devam eden hisler, fiziksel hisler, kelimelerin

anlatamayacağı hisler, tenimin üzerine yoğunlaşan, tenime daha fazla dokunmak istemesini sağlayan ve benim de...)

... ve bir kez daha acaba Angharrad'ın yaşadığı gibi bir şok mu yaşıyor diye düşünüyorum, eğer savaşta gördükleri gerçekten çok kötüyse bir şekilde *görmesine* engel olmuş olabilir, Sesinde bile ve bunu düşünmek kalbimi paramparça ediyor.

Savaşın sona ermesi için bir neden daha.

Simone'un verdiği paltoya biraz daha sarınıyorum. Hava soğuk ve titriyorum ama terlediğimi de hissedebiliyorum, yani şifacı eğitimim bana ateşim olduğunu söylüyor. Sol kolumu sıvayıp hemen altındaki sargıya bakıyorum. Sargının çevresi hâlâ kıpkırmızı ve alev alev yanıyor.

Ve şimdi oradan bileğime doğru uzanan kırmızı izler var.

Enfeksiyon anlamına gelen izler. Hem de çok kötü bir enfeksiyon.

Sargının engelleyemediği bir enfeksiyon.

Kolumu indirip bunu düşünmemeye çalışıyorum. Todd'a bunun ne kadar kötü olduğunu söylemediğimi de düşünmemeye çalışıyorum.

Çünkü hâlâ Şifacı Coyle'u bulmam gerek.

"Eh," diyorum Palamut'a. "Sürekli olarak okyanustan bahsedip duruyordu. Acaba sahiden söylediği kadar uzak..."

Cebimdeki iletici titreyince olduğum yerde sıçrayıveriyorum.

"Todd?" diyorum anında yanıt vererek.

Fakat konuşan Simone.

"*Hemen geri dönsen iyi olur,*" diyor.

"Neden?" diyorum paniğe kapılarak. "Ne oldu?"

"*Şu senin Yanıt'ını buldum.*"

Öncesi

ATEŞTEN YİYECEK BİR ŞEYLER alırken güneş doğmak üzere. Bir kap alıp içini yahniyle doldururken Toprakların mensupları beni izliyor. Sesleri açık olduğundan –Toprakların mensubu olup da Seslerinin kapalı olması çok güç– benim hakkımda tartıştıklarını duyabiliyorum, düşünceleri dağılıp duruyor, önce bir fikir oluşurken hemen ardından karşıt bir fikir ortaya çıkıyor, tüm bunlar öyle hızlı gerçekleşiyor ki takip etmekte güçlük çekiyorum.

Ve sonra bir karara varıyorlar. Topraklardan bir kadın ayağa kalkıp yahniyi kaptan içmek zorunda kalmamam için bana kemikten yapılmış büyükçe bir kaşık uzatıyor ve arkasından Toprakların Seslerinin, onların *Sesinin* bana kaşığı dostane bir şekilde sunduğunu duyabiliyorum.

Almak için uzanıyorum.

Teşekkürler, diyorum Külfetlerin dilinde.

Ve işte yine aynı şey, konuştuğum dilin verdiği rahatsızlık, bu denli yabancı, bu denli *kişisel* ve utanç verici bir şeye karşı duyulan nefret. Girdap gibi dönüp duran Seslerin arasında apar topar örtbas edilip yalanlanıyor ama bir an için apaçık ortadaydı.

Kaşığı almıyorum. Yanlarından yürüyüp geçerken arkamdan yükselen Sesleriyle özür dilediklerini duyuyorum, gelge-

lelim arkamı dönmüyorum. Daha önce bulduğum bir patikaya çıkıp yolun kenarındaki kayalık tepeye tırmanmaya başlıyorum.

Toprakların kampının büyük bir kısmı yolun düzleştiği yerde, ama tepenin yamaçlarında başkalarını da görüyorum, Toprakların dağlarda yaşadığı yerlerden gelen ve dik yamaçlarda kendilerini daha rahat hisseden başkalarını. Benzer şekilde Toprakların mensuplarından nehir kenarında yaşayıp hızlı bir şekilde inşa ettikleri teknelerde uyuyanlarsa aşağıdalar.

Ama Topraklar bir bütün, öyle değil mi? Toprakların *başkası yoktur, onlar ya da onların* diye bahsedilir.

Topraklar tektir.

Ve ben onların dışında kalanım.

Bir noktada tepe öyle dik bir hal alıyor ki kendimi yukarı çekmem gerekiyor. Tepenin kenarından dışarı doğru uzanan bir çıkıntı görünce oturup aşağıda kalan Topraklara bakıyorum, tıpkı Toprakların tepenin kenarından bakıp Temizlikçileri görebildiği gibi.

Yalnız olabileceğim bir yer.

Yalnız olmamalıyım.

Bana özel olan yanımda olmalı, yavaş yavaş şafak sökerken yemeklerimizi birlikte yemeli, uykuya dalmamak için mücadele ederek savaşın bir sonraki aşamasını yan yana beklemeliyiz.

Ama bana özel olan burada değil.

Çünkü Külfetler ilk kez arka bahçeler ve bodrumlardan, kilitli odalar ve hizmetçi odalarından toplanırken bana özel olan Temizlikçiler tarafından öldürüldü. Bana özel olan ve

ben bir bahçe kulübesinde tutuluyorduk ve o gece bahçe kulübesinin kapısı açıldığında bana özel olan savaştı. Benim için savaştı. Onların beni almalarını engellemek için savaştı.

Ve ağır bir kılıç tarafından yere yıkıldı.

Bense yerlerde sürüklenerek oradan uzaklaştırılırken Temizlikçilerin bize zorla uyguladığı "tedavi"nin sonucu olan o yetersiz, takırtıya benzer sesleri çıkarıyordum; bana özel olanın yanından alınıp kulübeye geri koşmamam için beni tutmak zorunda kalan bir Külfet grubunun arasına atılmanın nasıl bir şey olduğuna dair *hiçbir şey* ifade edemeyen o sesler.

Bir başka kılıç darbesi tarafından bu kez benim yere yıkılmamı engellemek için beni tuttular.

Bu yüzden Külfetlerden nefret ettim. Acım henüz beni kendi başına öldürecek kadar güçlü değilken oracıkta ölmeme izin vermedikleri için. Kaderlerini...

Kaderimizi kabullendiğimiz için, nereye denirse oraya gittiğimiz, ne verilirse onu yediğimiz, neresi söylenirse orada uyuduğumuz için. Onca zaman zarfında bir kez savaştık, yalnızca bir kez. Bıçak'a ve onun yanında, daha iriyarı olmasına rağmen daha genç görünene karşı. Bıçak'ın arkadaşı yalnızca acımasız bir zevk uğruna şeridi bizden birinin boynuna taktığında savaştık.

Bir an için Külfetler sessizce de olsa birbirini yeniden anladı. Bir an için yeniden gerçek anlamda tek vücuttuk, birleşmiştik.

Yalnız değildik.

Ve savaştık.

Ve içimizden ölenler oldu.

Ve bir daha da savaşmadık.

Ne bir grup Temizlikçi tüfek ve kılıçlarla geldiğinde. Ne de bizi yan yana dizerek öldürmeye başladıklarında. Ateş edip kılıç savururken *gülmek* dedikleri o tiz, tutuk sesleri çıkarıyorlardı. Yaşlıları ve gençleri, anneleri ve bebekleri, babaları ve oğulları öldürdüler. Direnmeye kalkınca öldürülüyorduk. Direnmeyince öldürülüyorduk. Kaçmaya kalkınca öldürülüyorduk. Kaçmayınca da öldürülüyorduk.

Art arda art arda art arda.

Korkumuzu paylaşacak bir dilimiz bile yoktu. Bir araya gelip birbirimizi korumaya çalışma imkânımız yoktu. Ölürken avutulamıyorduk.

Ve bu yüzden yalnız öldük. Hepimiz.

Biri hariç hepimiz.

1017 hariç hepimiz.

Katliam başlamadan önce beni buluncaya dek şeritlerimize baktılar ve sonra beni bir duvar kenarına sürükleyip izlettirdiler. Külfetlerin takırtıları gitgide azalırken, otlar gitgide kanımızla yıkanırken, ta ki bu koca dünyada son kalan Külfet ben oluncaya dek.

Ve sonra başıma bir sopayla vurdular ve ayılınca kendimi bir ceset yığınının içinde buldum, etrafım tanıdığım yüzlerle, beni avutmak için elimi tutmuş olan ellerle, benimle yiyeceğini paylaşmış olan ağızlarla, yaşadıkları dehşeti paylaşmaya çalışmış olan gözlerle çevriliydi.

Tek başıma ölülerin arasında uyandım ve üzerime geliyor, beni boğmaya çalışıyorlardı.

Ve sonra Bıçak oradaydı.

Şimdi burada...

Beni Külfet cesetlerinin arasından çekip çıkarıyor.

Ve birlikte yere düşünce ondan uzağa yuvarlanıyorum.

Birbirimize bakıyoruz, soluk alıp verdikçe buz gibi havada buharlar oluşuyor.

Gördükleri karşısında Sesi acı ve korku içinde apaçık...

Sürekli hissettiği acı ve korku...

Onu neredeyse alaşağı etmekle tehdit eden...

Ama hiç etmeyen acı ve korku.

"Yaşıyosun," diyor ve beni onca ölümün ortasında tek başıma, sonsuza dek tek başıma görmek onu öyle *rahatlatıyor*, öyle *mutlu* ediyor ki onu öldürmeye and içiyorum.

Ve sonra bana ona özel olanı soruyor.

Benim ırkımdan olanların katledildiği yerde *kendi* ırkından birini görüp görmediğimi soruyor.

Ve ettiğim yemin artık bozulamaz bir hal alıyor.

Ona onu öldüreceğimi gösteriyorum.

Yeni yeni geri gelen Sesimin zayıflığına rağmen ona onu öldüreceğimi gösteriyorum.

Ve bunu yapacağım.

Bunu şimdi, *hemen şimdi* yapacağım.

Güvendesin, diyor bir ses.

Ayağa kalktım, panik içinde yumruklarımı savuruyorum.

Feza büyük elleriyle yumruklarımı kolayca yakalıyor ve rüyanın şokundan sıyrılırken neredeyse tepedeki çıkıntıdan aşağıya yuvarlanacak gibi oluyorum. Beni bir kez daha yakalaması gerekiyor ama eli şeridi kavrayıp beni yukarı çekerken haykırıyorum, Sesi hissettiğim acıyı anında kendi Sesimle sarıp sarmalıyor, azaltıp kolumdaki yangın dinene kadar orada tutuyor.

Feza, Hâlâ bu kadar acı veriyor mu? diye usulca soruyor Külfetlerin dilinde.

Apar topar uyanmanın şaşkınlığıyla, Feza'yı yanımda görmenin şaşkınlığıyla, acının verdiği şaşkınlıkla nefes nefeseyim. Şu an için tek gösterebildiğim şey, *Evet veriyor,* oluyor.

Bunu iyileştiremediğimiz için üzgünüm, diye gösteriyor. *Topraklar yeniden, bu kez iki misli çaba harcayacak.*

Toprakların çabaları başka yerlerde daha çok işe yarar, diye gösteriyorum. *Bu Temizlikçilerin, hayvanları için kullandıkları bir tür zehir. Muhtemelen yalnızca onlar iyileştirebilir.*

Topraklar Temizlikçilerin yöntemleriyle ilgili çok şey öğrendi, diye gösteriyor Feza. *Onlar bizim Sesimizi duymazken bile biz onlarınkini duyabiliyoruz. Ve öğreniyoruz.* Sesi duygu yoğunluğuyla yükseliyor. *Geri Dönen'i kurtaracağız.*

Kurtarılmaya ihtiyacım yok, diye gösteriyorum.

Kurtarılmayı ***istemiyorsun,*** *bu tamamen farklı. Toprakları da ilgilendiren bir konu.*

Kolumdaki acı azalıyor ve yüzümü ovuşturarak ayılmaya çalışıyorum.

Uyumak istememiştim, diye gösteriyorum. *Temizlikçiler buradan gidene dek uyumak istemiyorum.*

Ve rüyaların ancak o zaman mı huzur bulacak? diye gösteriyor Feza şaşkınlık içinde.

Anlamıyorsun, diye gösteriyorum. *Anlayamazsın.*

Yine sıcaklığıyla Sesimi sarıp sarmaladığını hissediyorum. *Geri Dönen yanılıyor. Feza geçmişi Geri Dönen'in Sesinde paylaşabilir, Toprakların Sesinin doğası budur, yani tüm deneyimler birdir, hiçbir şey unutulmaz, her şey...*

Orada olmakla aynı şey değil, diye araya giriyorum, yine yaptığım kabalığın farkındayım. *Anı ile anımsanan şey aynı değildir.*

Yine duraksıyor fakat sıcaklığı hâlâ hissediliyor. *Belki de,* diye gösteriyor en sonunda.

Ne bilmek istiyorsun? diye gösteriyorum gereğinden yüksek Sesle, iyi yürekliliği beni utandırıyor.

Elini omzuma koyuyor ve birlikte aşağıda, yol boyunca uzanan Topraklara bakıyoruz, sağda Temizlikçileri yukarıdan gören tepenin ucuna kadar; soldaysa göz alabildiğine uzanıyor ve nehrin kıvrıldığı yeri geçip sonra daha da devam ediyor, biliyorum.

Toprak dinleniyor, diye gösteriyor Feza. *Toprak bekliyor. Geri Dönen'i bekliyor.*

Hiçbir şey iletmiyorum.

Sen de Topraklardan birisin, diye gösteriyor. *Şu anda kendini çok farklı hissediyor olmana rağmen. Ama Toprakların bugün beklediği tek şey bu değil.*

Ona bakıyorum, *Bir değişiklik mi var? Saldırıya mı geçeceğiz?*

Henüz değil, diye gösteriyor, *fakat savaşmanın birden çok yolu vardır.*

Ve sonra Sesini açıp Toprakların arasındakilerin gözlerinde görünenleri gösteriyor.

Yükseldikçe vadinin derinliklerine ulaşan güneş ışınlarının aydınlattığı diğerlerinin gözlerindekileri...

Ve görüyorum.

Neler olacağını görüyorum.

Ve belli belirsiz de olsa kendi sıcaklığımı hissediyorum.

FIRTINA

[VIOLA]

"DAHA GÜVENLİ BİR YER aklına geliyor mu kızım?" diyor Şifacı Coyle.

Simone aradıktan sonra Palamut ile birlikte olabildiğince hızlı bir şekilde tepeye geri döndük.

Yanıt'ın kamp kurduğu yere.

Soğuk güneş; at arabaları, insanlar ve ilk kamp ateşleriyle dolu bir açıklığın üzerinde yükseliyor. Yemekhane çadırını kurmuşlar bile, Şifacı Nadari ve Şifacı Lawson orada erzakları ayarlayıp yiyecekleri pay ediyorlar, kıyafetlerinin ön kısmında ve kalabalığın arasına dağılmış birkaç kişinin yüzlerinde mavi renkli *Y*'ler hâlâ duruyor. Magnus ve tanıdığım başkaları çadır kurmaya başlamışlar, Yanıt'ın hayvanlarıyla ilgilenmeye başlayan Wilf'e el sallıyorum. Karısı Jane de yanında ve bana öyle heyecanlı bir şekilde el sallıyor ki neredeyse kendini sakatlayacak.

"Arkadaşların savaşa karışmak istemeyebilirler," diyor Şifacı Coyle, gözcü gemisinin güvertesine açılan kapıların hemen yanına park ettiği ve üzerine yatağını yaptığı at arabasında kahvaltı ediyor. "Ama eğer Başkan ya da Manklar saldırmaya karar verirlerse kendilerini korumak isteyeceklerdir."

"Çok cüretkârsın," diyorum öfkelenerek, hâlâ Palamut'un üzerindeyim.

"Evet, çok cüretkârım," diyor yulaf lapasından bir kaşık daha alarak, "çünkü halkımın hayatta kalması için cüretkâr olmam gerekiyor."

"Onları yeniden kurban etmeye karar verinceye dek."

Bunu duyunca gözlerinde şimşekler çakıyor. "Beni tanıdığını sanıyorsun. Bana kötü ve acımasız ve zorba diyorsun ve evet, bazı güç kararlar aldım fakat bunlar yalnızca tek bir amacı olan kararlardı Viola. O heriften kurtulup eski Haven'a geri dönmek. *Katliam* yapmış olmak için katliam yapmak değil. Ya da amaçsız bir şekilde iyi insanların kurban edilmesi değil. Görünüşe bakılırsa hedeflerimiz aynı kızım. *Barış*."

"Bu hedefe ulaşmak için oldukça savaşçı bir yol izliyor gibisin."

"*Yetişkince* bir yol izliyorum," diyor. "Hoş ya da güzel olmayan fakat sonuca yönelik bir yol." Arkamdaki birine bakıyor. "Günaydın."

"Günaydın," diyor Simone gözcü gemisinin rampasından inerken.

"O nasıl?" diye soruyorum.

"Konvoyla konuşuyor," diyor, "herhangi bir tıbbi önerileri olup olmayacağını soruyor." Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Şimdilik hiçbir şey yok."

"Daha başka tedavi yöntemim kalmadı," diyor Şifacı Coyle, "ama şiddetini azaltacak bazı doğal çareler var."

"Ondan uzak dur," diyorum.

"Ben bir *şifacıyım* Viola," diyor, "hoşuna gitsin ya da gitmesin. *Seni* bile iyileştirmek isterim, ateşin olduğunu anlamak için sana bir kez bakmak yeter."

Simone endişeli bir şekilde bana bakıyor. "Haklı Viola. İyi görünmüyorsun."

"Bu kadın bana asla dokunmayacak," diyorum. "Bir daha asla."

Şifacı Coyle gürültülü bir şekilde göğüs geçiriyor. "Telafi edebilmek için bile mi kızım? Aramızda atılan ilk barışçıl adım için bile mi?"

Ona bakıp düşünüyorum; ne kadar iyi bir şifacı olduğunu, Corinne'i kurtarmak için çabalayışını, salt iradesini kullanarak bir grup şifacı ve avareden, tıpkı söylediği gibi eğer Manklar gelmemiş olsa neredeyse Başkan'ı devirebilecek güçte bir ordu ortaya çıkarışını.

Ama bombaları da anımsıyorum.

En son bombayı anımsıyorum.

"Beni öldürmeye çalıştın."

"*Onu* öldürmeye çalıştım," diyor. "Arada bir fark var."

"Burada daha fazla kişi için yeriniz var mı?" diye bir ses geliyor arkamızdan.

Hepimiz sesin geldiği yöne dönüyoruz. Yırtık pırtık üniforması toz toprak içinde kalmış, cin gibi bakan bir adam. Bu bakışları tanıyorum.

"Ivan?" diyorum.

"Katedralde uyandığımda bir savaş başlamıştı," diyor.

Arkasında yiyecek çadırına doğru ilerleyen başka adamlar da var; Başkan'ı devirmemiz için bana ve Todd'a yardım eden adamlar, Başkan'ın Ses saldırısı sonucunda bayılanlar, en son bayılan Ivan'dı.

Aslında onu gördüğüme pek sevinmiş sayılmam.

"Todd her zaman güçlünün yanında olduğunu söylerdi," diyorum.

Gözleri parlıyor. "Hayatta kalmamı sağlayan bu."

"Hoş geldiniz," diyor Şifacı Coyle sanki söz hakkı ondaymış gibi. Ivan başını sallayıp bir şeyler yemek üzere çadıra yöneliyor. Dönüp Şifacı Coyle'a bakıyorum ve güçle ilgili sözlerime gülümsediğini görebiliyorum.

Çünkü Ivan ona geldi, öyle değil mi?

[TODD]

"Yapılacak en akıllıca şey bu," diyor Başkan. "Onun yerinde olsam böyle yapardım. Yeni sakinlerimizi kendi saflarıma çekmeye çalışırdım."

Viola hemen beni arayıp Yanıt'ın tepede ortaya çıktığından bahsetti. Kendimi Sesimi hafifleştirerek bu bilgiyi Başkan'dan saklayıp saklayamayacağımı görmeye çalışırken buldum, bunu neredeyse hiçbir çaba sarf etmeden yapmaya çalıştım.

Yine de duydu.

"Bu işte *taraf* falan yok," diyorum. "Artık olamaz. Artık hepimiz Manklara karşıyız."

Başkan yalnızca boğazını temizleyerek *hmmm* gibi bir ses çıkarmakla yetiniyor.

"Bay Büyük Başkan?" Gelen Bay O'Hare, elinde yeni bir rapor var. Başkan açgözlü bakışlarla raporu okuyor.

Çünkü henüz hiçbi şey olmadı. Sanırım günün ilk ışıklarıyla birlikte yeni bir çatışmanın başlamasını bekliyodu ama soğuk güneş yükseldi ve hiçbi şey olmadı ve artık neredeyse günün ortası oldu ve hâlâ hiçbi şey yok. Sanki dünkü çatışma hiç yaşanmamış gibi.

(Ama yaşandı...)

(Beynimin içinde *hâlâ* yaşanıyo...)

(*Ben Daireyim ve Daire de Ben*, diye düşünüyorum, olabildiğince hafif bi şekilde.)

"Pek aydınlatıcı değil," diyor Başkan, Bay O'Hare'e dönerek.

"Güneyde olası bazı hareketlenmelere dair raporlar var..."

Başkan kâğıtları Bay O'Hare'e uzatarak sözünü kesiyor. "Biliyor musun Todd, hepsi birden üzerimize saldırsa yapabileceğimiz hiçbir şey olmazdı? Önünde sonunda cephanemiz biter, adamlarımız ölürdü ve hâlâ hepimizi öldürmeye yetecek kadar askerleri kalırdı." Düşünceli bi şekilde dişlerini takırdatıyo. "O halde neden gelmiyorlar?" Bay O'Hare'e dönüyor. "Adamlara yaklaşmalarını emret."

Bay O'Hare şaşkın görünüyor. "Fakat, efendim..."

"Bilmemiz gerek," diyor Başkan.

Bay O'Hare ona bikaç saniye baktıktan sonra, "Evet, efendim," diyerek uzaklaşıyor ama bu durumdan hiç hoşlanmadığı ortada.

"Belki de Manklar senin gibi düşünmüyodur," diyorum. "Belki amaçları sadece savaşmak değildir."

Gülüyor. "Özür dilerim Todd ama düşmanımızı tanımıyorsun."

"Belki sen de tanımıyorsundur. Yani tanıdığını düşündüğün kadar."

Gülümsemeyi kesiyor. "Onları daha önce yendim," diyor, "tekrar yeneceğim, daha iyi ve daha akıllı olsalar bile." General üniformasının pantolonunundaki tozları silkeliyor. "Saldıracaklar, bu sözlerimi unutma ve saldırdıklarında onları yeneceğim."

"Ve sonra barış yapacağız," diyorum sertçe.

"Evet Todd," diyor. "Nasıl istersen."

"Efendim?" Bu kez gelen Bay Tate.

"Ne var?" diyor Başkan ona dönerek.

Ancak Bay Tate bize bakmıyo. Bizim *arkamıza* bakıyo, ordunun da arkasına, askerlerin KÜKREMELERİ de değişiyo çünkü onlar da görüyolar.

Başkan ve ben dönüp bakıyoruz.

Ve bir an için gözlerime gerçekten inanamıyorum.

[VIOLA]

"Gerçekten de Şifacı Coyle'un buna bir bakması gerek Viola," diyor Şifacı Lawson, endişeli bir şekilde kolumu yeniden sararken.

"Sen de hiç fena değilsin," diyorum.

Gözcü gemisindeki derme çatma şifa odasındayız. Saatler ilerledikçe kendimi gerçekten kötü hissetmeye başlayınca Şifacı Lawson'ı buldum, beni görünce iyice endişelendi. Simone'dan izin almayı dahi beklemeden beni güverteye sürükleyip yanlarında getirdikleri tüm yeni araç gereçle ilgili talimatları okumaya başladı.

"Bunlar bulabildiğim en güçlü antibiyotikler," diyor sargıyı bitirirken. İlaç tenime işlerken kolumun soğumaya başladığını hissediyorum, ne var ki kırmızı izler artık her iki yöne doğru uzanıyor. "Artık tek yapabileceğimiz şey beklemek."

"Teşekkürler," diyorum fakat gözcü gemisinin tıbbi malzemelerini gözden geçirmeye başladığı için beni duymuyor bile. O her zaman en şefkatli şifacıydı, ufak tefek, toplu ve ve Haven'daki çocukları iyileştirmekten sorumlu olan Şifacı Lawson

hep başkalarının acı çekmesine engel olmayı her şeyden çok isteyendi.

Onu yalnız bırakıp rampadan aşağı iniyorum, gözcü gemisinin atmacayı andıran gölgesinde kalan Yanıt kampının artık kalıcı olacağı neredeyse kesin. Düzgün sıralar halinde kurulmuş çadırlar ve yakılmış ateşlerin yanı sıra tedarik alanları ve buluşma bölgeleri var. Onlara ilk katıldığım zaman madendeki kamplarının aynısını neredeyse yalnızca bir sabahta sıfırdan kurdular. Kampın içinden geçerken içlerinden bazıları beni keyifli bir şekilde selamlarken tüm bu olayların neresinde durduğumu kestiremeyen diğerleri hiç konuşmadı.

Ben de nerede durduğumdan pek emin değilim.

Şifacı Lawson'a tedavi oldum çünkü Todd'u görmek üzere yine aşağı ineceğim, gerçi şu anda çok yorgunum, at üstünde uykuya dalabilirim. Onunla bu sabah iki kez konuştum bile. İleticiden gelen sesi tiz ve uzaktı, iletici hoparlörlerinden gelen Sesiyse etrafındaki ordunun Sesiyle bastırılıyordu.

Yine de yüzünü görmek iyi geliyor.

"Yani tüm bunlar senin arkadaşın mı?" diye soruyor Bradley arkamda kalan rampadan inerken.

"Hey!" diyorum dönüp ona sarılarak. "Nasıl hissediyorsun?"

Gürültülü diyor Sesi ve hafifçe gülümsüyor ama aslında bugün çok daha sakin, paniği daha az.

"Zamanla *kesin* alışacaksın," diyorum. "Söz veriyorum."

"Her ne kadar istemesem de."

Gözlerimin önüne düşen bir tutam saçı eliyle itiyor. Öyle büyümüş ki diyor Sesi. Ve çok solgun görünüyor. Ve bana geçen seneden bir görüntü gösteriyor, kendi girdiği matematik

derslerinden birinde çalışıyorum. Öyle küçük, öyle *ak pak* görünüyorum ki gülmeye başlıyorum.

"Simone konvoyla konuşuyor," diyor. "Barışçıl bir şekilde yaklaşmayı kabul ediyorlar. Şu Manklarla tanışıp buradaki insanlara dostane bir şekilde yardım sunmaya çalışıyoruz ama istediğimiz en son şey kendimizi bizimle hiçbir ilgisi olmayan bir savaşın ortasında bulmak." Eliyle omzumu sıkıyor. "Bizi bunun dışında tutmak istemekte haklıydın Viola."

"Sadece şimdi ne yapmam gerektiğini bilmeyi isterdim," diyorum, övgü dolu sözlerine arkamı dönerken tam aksi yönde bir karar vermeye ne kadar yaklaştığımı düşünüyorum. "Şifacı Coyle'u bana ilk ateşkesin nasıl ayarlandığını anlatması için ikna etmeye çalışıyorum ama..."

Duruyorum çünkü ikimiz de tepe boyunca koşup sağa sola bakarak gördüğü her yüzü dikkatlice inceleyen birini görüyoruz; sonra gemiyi görüyor, ***beni*** görüyor ve daha hızlı koşmaya başlıyor...

"Bu da kim?" diye soruyor Bradley, ne var ki ondan uzaklaşmaya başlıyorum bile.

Çünkü bu...

"LEE!" diye bağırarak ona doğru koşmaya başlıyorum.

Viola diyor Sesi, Viola, Viola, Viola ve yanıma gelip bana kolumu acıtacak ve neredeyse nefessiz bırakacak kadar sımsıkı sarıldıktan sonra havada döndürüyor. "Tanrı'ya şükür!"

"İyi misin?" diyorum beni bırakırken. "Sen nerede?.."

"Nehir!" diyor, soluk soluğa. "Nehre ne oluyor?"

Önce Bradley'ye, ardından yine bana bakıyor. Sesiyle birlikte sesi de yükseliyor. "*Nehri görmedin mi?*"

[TODD]

"Ama *nasıl*?" diyorum şelaleye bakarak.

Gitgide daha da sessizleşirlerken...

Tamamen yok olmaya başlamışlarken...

Manklar nehri kapatıyor.

"Çok akıllıca," diyor Başkan kendi kendine. "Hem de çok."

"Bu da *ne*?" diye soruyorum neredeyse bağırarak. "*Ne* yapıyorlar böyle?"

Ordudaki herkes artık bunu izliyor, şelaleler sanki bir musluk kapatılmış gibi kesilirken, aşağıdaki nehir de küçülüp nehir yatağının olduğu yerde metrelerce çamur birikintisi oluşurken inanılmayacak denli yüksek bir Sesle KÜKRÜYORLAR.

"Ajanlarımızdan en ufak bir duyum gelmedi Teğmen O'Hare?" diyo Başkan pek hoşnut olmayan bi sesle.

"Hem de hiç efendim," diyor Bay O'Hare. "Bir baraj varsa bile epey geride olmalı."

"O halde tam olarak öğrenmeliyiz, *öyle değil mi*?"

"Şimdi mi efendim?"

Başkan öfkeli gözlerle ona dönüyor. Bay O'Hare selam verip apar topar gidiyor.

"*Neler* oluyor?" diye soruyorum.

"Bir kuşatma istiyorlar Todd," diyor Başkan. "Savaşmak yerine suyumuzu alarak bizi ezip geçebilecekleri kadar güçsüz düşmemizi beklemeyi seçiyorlar." Sesi neredeyse öfkeli. "Yapmaları gereken şey bu değildi Todd. Ve *bunu* yanlarına bırakmayacağız. Teğmen Tate!"

"Evet efendim," diyor bizimle birlikte bekleyip olayları izlemekte olan Bay Tate.

"Adamları savaş düzenine geçir."

Bay Tate şaşkın görünüyo. "Efendim?"

"Aldığın emirlerle ilgili bir sorun mu var Teğmen?"

"Bayır yukarı savaşmak efendim. Siz daha önce şey demiştiniz..."

"O, düşman kurallara göre oynamayı reddetmeden önceydi." Sözleri havayı doldurmaya ve döne döne ilerleyip kamptaki askerlerin zihinlerine ulaşmaya başlıyo...

"Herkes görevini yapacak," diyor Başkan, "herkes kazanana dek savaşacak. Onlara bu denli şiddetli bir şekilde saldırmamızı beklemiyorlar ve bu şaşırtmaca sayesinde günü muzaffer bir şekilde tamamlayacağız. Anlaşıldı mı?"

Bay Tate, "Evet efendim," diyip sağa sola emirler yağdırarak orduya doğru ilerlerken en yakındaki askerler ayağa kalkıp savaş pozisyonu almaya başlamışlar bile.

"Hazırlan Todd," diyor Başkan, Bay Tate'in arkasından bakarken. "Olayı sonlandıracağımız gün bugündür."

[VIOLA]

"*Nasıl?*" diyor Simone. "Bunu nasıl yaptılar?"

"Probu yine nehre doğru gönderebilir misin?" diye soruyor Şifacı Coyle.

"O zaman yine vururlar," diyor Bradley probun uzaktan kumanda panelindeki düğmelere basarak. Üçboyutlu projeksiyonun etrafına toplanmış durumdayız, Bradley onu geminin kanadının gölgesine doğru hedefliyor. Olay duyuldukça ben, Simone, Bradley, Lee ve Şifacı Coyle'un yanı sıra Yanıt mensubu birçok kişi de toplanmaya başlıyor.

"İşte," diyor Bradley ve projeksiyon iyice büyüyor.

Kalabalıktan şaşkınlık dolu bazı sesler yükseliyor. Nehir neredeyse tamamen kurumuş. Şelaleler de öyle. Görüntü biraz yükseliyor ama tek görebildiğimiz şelalenin de ötesindeki nehrin kurumaya devam ediyor olduğu, Mank ordusuysa beyaz ve kil rengi bir yığın gibi yol kenarına toplanmış durumda.

"Başka su kaynağı var mı?" diye soruyor Simone.

"Çok az," diyor Şifacı Coyle, "birkaç dere ve göl ama..."

"Başımız belada," diyor Simone. "Öyle değil mi?"

Lee şaşkınlık içinde ona dönüyor. "Başımızın belaya *şimdi mi* girdiğini düşünüyorsun?"

Şifacı Coyle, "Size onları küçümsememenizi söylemiştim," diyor Bradley'ye.

"Hayır," diye yanıtlıyor Bradley, "*sen* bize barış yapmaya dahi kalkışmadan tepelerine bomba yağdırarak onları yok etmemizi söyledin."

"Ve şimdi yanıldığımı mı söyleyeceksin?"

Bradley yeniden uzaktan kumanda ekranındaki düğmelere basınca prob iyice yükselip yol boyunca uzanan binlerce askerlik Mank ordusunun devamını gösteriyor. Mank ordusunun ne kadar kalabalık olduğunu ilk kez gören Yanıt mensupları iyice şaşkına dönüyor.

"Hepsini öldüremeyiz," diyor Bradley. "Buna kalkışmak sonumuzu getirmekten başka işe yaramaz."

"Başkan ne yapıyor?" diye soruyorum kasılarak.

Bradley projeksiyon açısını değiştirince ordunun bir çeşit saldırı düzenine geçmekte olduğunu görüyoruz.

"Hayır," diye fısıldıyor Şifacı Coyle. "Bunu yapıyor olamaz."

"Neyi?" diyorum. "*Neyi* yapıyor olamaz?"

"Saldıracak," diye yanıtlıyor. "Bu intihar olur."

Elimdeki iletici bipleyince hemen yanıt veriyorum. "Todd?"

"*Viola?*" diyor, endişeli yüzü avuçlarımın arasında.

"Neler oluyor?" diye soruyorum. "İyi misin?"

"*Nehir Viola, nehir...*"

"Görüyoruz. Biz buradan..."

"*Şelale*!" diye araya giriyor. "*Şelaledeler*!"

[TODD]

Gözden kaybolan şelalenin altındaki gölgelerin içinde bir sıra ışık var, bir zamanlar Aaron'dan kaçarken Viola ile birlikte girdiğimiz ve bir kayalığın üzerine inşa edilmiş olan terk edilmiş kilisede sonlanan ıslak, kaygan taşlı patika boyunca uzanıyor bu ışıklar. İç duvara beyaz bir çember çizilmişti, etrafında daha küçük iki çember daha vardı, bu gezegen ve onun ayları, artık yalnızca ıslak bir kayalık tepe olan sırtın çevresinde toplanmış ışıkların üzerinde parladığı görülebiliyor.

"Onları görebiliyo musun?" diye soruyorum Viola'ya ileticiden.

"*Bekle*," diyor.

"Şu dürbün hâlâ yanında mı Todd?" diyor Başkan.

Dürbünü ondan aldığımı unutmuştum. Eşyalarımın yanında hâlâ sessizce durmakta olan Angharrad'ın yanına koşuyorum.

"Endişelenme," diyorum ona çantamı karıştırırken. "Yanımda güvendesin."

Dürbünü bulunca kullanmak için Başkan'ın yanına dönmeyi beklemiyorum. Birkaç düğmeye basıp görüntüyü yakınlaştırıyorum.

"*Onları şimdi görüyoruz Todd,*" diyor Viola diğer elimdeki ileticiden. "*Aşağı indiğimiz kaya çıkıntısının üzerinde toplanmış bir grup Mank...*"

"Biliyorum," diyorum. "Ben de görüyom."

"*Ne* görüyorsun Todd?" diyor Başkan yanıma gelerek.

"*Ellerinde ne var*?" diye soruyor Viola.

"Bir tür yay," diyorum, "ama bunlar şeye benzemiyo..."

Viola, "*Todd*!" diye bağırınca dürbünün üzerinden bakıyorum.

Şelalenin oradaki ışık hattından bir ışık yukarı fırlıyor, nehir yatağı boyunca yavaş bir ark çizerek kiliseden alçalmaya başlıyo.

"Bu da ne?" diyor Başkan. "Ok olamayacak kadar büyük."

Yine dürbünle bakıp her geçen saniye yaklaşmakta olan ışığı bulmaya çalışıyorum.

İşte orada.

Titriyor gibi, bir yanıp bir sönüyor.

Akan son su damlacıklarının üzerinden geçerek nehir boyunca uçarken hepimiz dönüp ona bakıyoz.

"*Todd*?" diyor Viola.

"Bu da *ne* Todd?" diye kükrüyor Başkan.

Ve alçalmaya başlayıp...

Orduya doğru...

Yani bize doğru gelmeye başlarken...

Dürbünden görüyom.

Aslında titremiyo, dürbünden görüyom.

Dönüyo.

Ve bi ışık sadece bi ışık diil...

Bu *ateş*...

"Geri gitmeliyiz," diyorum dürbünü gözlerimden çekmeden. "Kente geri gitmeliyiz."

Başkan artık daha fazla dayanamayarak dürbünü elimden çekip almaya çalışıyo.

"Hey!" diye bağırıyorum.

Ve yanağına bir yumruk indiriyorum.

Acıdan ziyade şaşkınlık içinde geriliyor.

Ve duyduğumuz çığlıklar arkamızı dönmemize neden oluyor.

Dönen ateş orduya ulaşmış.

Asker kalabalığı kaçışmaya, onlara doğru uçan ateşten uzaklaşmaya çalışıyolar.

Bize doğru uçan ateşten...

Bana doğru uçan ateşten...

Ama çok fazla asker var, çok kalabalıklar.

Ve döne döne uçan ateş onların arasından geçiyo.

Tam baş hizasında...

Ve çarptığı ilk askerler neredeyse ikiye bölünüyo.

Ve ateş *durmuyo.*

Bu *str'olası* şeyin durmaya niyeti yok.

Dönüş hızı bile yavaşlamıyo.

Askerleri sanki birer kibritmiş gibi yakıp geçiyo.

Yolundaki adamları yok ediyo.

Ve her iki yanında kalanları vıcık vıcık, beyaz bir ateşle sarıyo.

Ve *hâlâ* uçuyo.

Ve *hâlâ* yavaşlamış değil.

Bana doğru geliyo...

Bana ve Başkan'a doğru...

Ve kaçacak hiçbi yer yok...

"*Viola*!" diye bağırıyorum...

[VIOLA]

Ateşin havada dönerek askerlerin arasına daldığını görünce ileticiye, "Todd!" diye bağırıyorum.

Askerlerin *arasına*...

Arkamızda projeksiyondaki görüntüyü görenler bağırmaya başlıyor.

Ateş sanki biri kalemle çizgi çekiyormuşçasına askerlerin arasından geçiyor, kıvrıla kıvrıla ilerlerken onları paramparça edip sağa sola fırlatıyor ve dokunduğu yahut yaklaştığı her şey alevler içinde kalıyor.

"*Todd*!" diye bağırıyorum ileticiye. "*Çık oradan*!"

Ama artık yüzünü göremiyorum, tek görebildiğim şey projeksiyonda ilerleyerek önüne çıkan her şeyi yok eden bir ateş ve sonra...

Sonra *yükseliyor*.

"Neler oluyor?" diyor hemen yanımda duran Lee.

Ateş ordunun, kalabalığın, öldürmekte olduğu adamların üzerine yükseliyor.

"Hâlâ kıvrılarak ilerliyor," diyor Bradley.

Simone, "Bu da *ne* böyle?" diye soruyor Şifacı Coyle'a.

"Daha önce hiç görmedim," diye yanıtlıyor Şifacı Coyle, bakışlarını projeksiyondaki görüntüden kaçırmadan. "Belli ki Manklar boş durmamış."

"*Todd?*" diyorum ileticiye.

Ama yanıt vermiyor.

Bradley uzaktan kumandanın ekranına parmağıyla bir kare çizince projeksiyonda bir kutu beliriyor ve bu ateşten şeyi çevreleyip ana görüntünün kenarında büyütüyor. Birkaç düğmeye daha basınca görüntü yavaşlıyor. Ateş dönüp duran kıvrımlı *S*'nin üzerinde yanıyor, öyle parlak ve şiddetli ki neredeyse bakmak dahi mümkün değil.

"Şelaleye geri gidiyor!" diyor Lee ana görüntüyü işaret ederek, ateşten şey ordunun bulunduğu yerden yükselmiş hâlâ döne döne ilerliyor, hâlâ çok hızlı gidiyor. İyice yükselirken bakmaya devam ediyoruz, bir tam daireyi tamamlıyor, tepe boyunca yükselip yanmaya devam ederek döne döne kayalık çıkıntının altında kalan ve artık kurumuş olan şelaleye yöneliyor. Artık oradaki Mankları görebiliyoruz, yan yana dizilmiş düzinelercesinin ellerindeki yayların ucunda bu yanan oklardan var. Havadaki yanan kılıç onlara yaklaşmaya devam ederken irkilmiyorlar bile ve elinde boş bir yay olan, ilk atışı yapan Mank'ı görüyoruz.

Yayını havaya kaldırınca alt kısmında bir kanca görülüyor ve mükemmel bir zamanlamayla havadaki *S*'yi yakalayıp ustaca çevirerek neredeyse kendi boyu kadar büyük olan bu aleti yeniden ateşe hazır hale getiriyor.

Ateşin yansıyan ışığında Mankların ellerinin, kollarının ve gövdelerinin onları ateşten koruyan yoğun, esnek bir kil tabakasıyla kaplı olduğunu görüyoruz.

"Todd?" diyorum ileticiye. "Orada mısın? Kaçmalısın Todd. *Kaçmalısın*..."

Ve daha büyük olan görüntüde Mankların ellerindeki yayları havaya kaldırdıklarını görüyoruz.

"*Todd*!" diye bağırıyorum. "*Cevap ver*!"

Ve tek vücut olarak...

Ateş ediyorlar.

[TODD]

"*VIOLA*!" diye bağırıyorum.

Ama artık iletici elimde değil, dürbün de öyle.

Çığlıklar atarak itişip kakışan askerler bana çarpınca elimden uçtular.

Bu askerler yanıyordu.

Döne döne gelen alev hemen önümdeki adamları delip geçti, onları öyle hızlı öldürdü ki ne olduğunu dahi anlayamadılar, üstelik etraflarındaki iki üç sıra adam da tutuştular.

Ve tam sırada ben varken...

Yükseldi.

Havaya...

Döne döne uzaklaştı.

Ve geldiği yere yöneldi.

Dönüp nereye kaçabileceğime bakıyom.

Ve sonra askerlerin çığlıklarına rağmen...

Angharrad'ın kişnemelerini duyuyorum.

Ve atıma ulaşabilmek için çevremdeki adamları itiyor, onlara vurup yana çekiyorum.

"Angharrad!" diye bağırıyorum. "ANGHARRAD!"

Ve onu göremiyorum.

Ama dehşet içinde bağırdığını duyabiliyorum.

Daha sertçe ilerliyorum.

Ve yakamda bir el hissediyorum.

"*Hayır*, Todd!" diye bağırıyor Başkan beni geri çekerek.

"Ona ulaşmam gerek!" diye bağırıp kendimi Başkan'dan kurtarmaya çalışıyorum.

"*Kaçmalıyız*!" diye bağırıyo.

Ve bu, Başkan'ın asla söylemeyeceği bir şey olduğundan dönüp ona bakıyorum.

Ama bakışları şelalede...

Ve ben de bakıyorum.

Ve...

Ve...

Aman Tanrım...

Kayalık çıkıntıdan alevler geniş bir yay çizerek geliyor.

Mankların hepsi ateş etmiş.

Düzinelerce...

Orduyu kül ve ceset yığınına çevirecek olan düzinelercesi...

"*Hadi*!" diye bağırıyor Başkan beni yeniden çekerek. "*Kente gidiyoruz*!"

Ama adamların arasında bir açıklık görüyorum.

Angharrad'ın korku içinde şaha kalktığını görüyorum.

Onu tutmaya çalışan eller karşısında gözlerini iri iri açmış.

Ve ona doğru atılıyorum.

Başkan'dan kurtuluyorum.

Aramıza askerler giriyo.

"Buradayım kızım!" diyorum ilerlerken.

Ama o sadece kişneyip duruyor.

Yanına ulaşıp ona binmeye çalışan bi askeri ittiriyorum.

Ve ateşler döne döne yaklaşıyo.

Bu kez her iki yandan geliyolar.

Her iki taraftan...

Ve adamlar dört bi yana kaçışıyo, kente uzanan yola, kuruyan nehre, hatta tepeye doğru.

Ve ben, "*Kaç* kızım!" diye bağırıyorum.

Ve dönen ateşler bize ulaşıyo.

[VIOLA]

Bir kez daha, "Todd!" diye bağırırken ateşlerin nehre yaklaştığını görüyorum ve bu kez bazıları vadinin tepelerinden dönerek diğer taraftan geliyor.

Orduya her iki taraftan yaklaşıyorlar.

"O nerede?" diye bağırıyorum. "Onu görebiliyor musunuz?"

"Bu kargaşada hiçbir şey göremiyorum," diyor Bradley.

"Bir şey yapmalıyız," diyorum.

Şifacı Coyle'la göz göze geliyoruz. Yüzüme bakıyor, bakışlarımda bir şey arıyor.

"Todd?" diyorum ileticiye. "Cevap ver, *lütfen*!"

"Orduya ulaştılar!" diye bağırıyor Lee.

Ve hepimiz dönüp projeksiyona bakıyoruz.

Döne döne ilerleyen ateşlerin dört bir yandan orduyu kasıp kavurduğu görüntüye.

Todd'a da ulaşacaklar...

Onu öldürecekler.

Oradaki herkesi öldürecekler.

"Buna bir son vermeliyiz!" diyorum.

"Viiola," diyor Bradley ikaz edercesine.

"Nasıl durduracağız?" diyor Simone ve tüm bu olanları yeniden değerlendirdiğini görebiliyorum.

"Evet Viola?" diyor Şifacı Coyle gözlerimin içine bakarak. "Nasıl durduracağız?"

Dönüp yeniden projeksiyona, yana yana ölen orduya bakıyorum.

"Şu senin oğlanı öldürecekler," diyor Şifacı Coyle, sanki zihnimi okuyor. "Bu kez kaçarı yok."

Ve yüz ifademi görüyor.
Bunu düşündüğümü görüyor.
Yeniden düşündüğümü.
Tüm bu ölümleri düşündüğümü.
"Hayır," diye fısıldıyorum. "Yapamayız..."
Yapabilir miyiz?

[TODD]

ZZZIIIPSS!

Dönen ateşlerden biri hemen solumuzdan geçiyor ve eğilmeye çalışan askerlerden birinin başının koptuğunu görüyorum.

Angharrad'ın dizginlerini çekiyorum ama paniğe kapılıp yeniden şaha kalkıyor, beyaza kesen gözleri iyice açık, Sesiyse dayanılması imkânsız tiz bir çığlıktan ibaret.

Ve bir ateş daha önümüzden *ZZIIPSS* diye geçerek her tarafa alevler saçınca Angharrad öyle dehşete düşüyor ki beni dizginlerle birlikte havaya kaldırıyor ve birlikte askerlerin arasına yuvarlanıyoruz.

"BU TARAFA!" diye bağırıldığını duyuyoruz arkamızdan.

Dönen ateşlerden biri hemen arkamızdaki askerleri alevden bir duvara çevirirken Başkan bağırıyo.

Ve bağırdığında bacaklarım neredeyse beni ona doğru döndürecek kadar kuvvetli bir şekilde geriye *çekiliyo.*

Ama bütün gücümle Angharrad'a doğru dönüyorum.

"*Hadi* kızım!" diye bağırarak onu hareket ettirmeye çalışıyorum, *nasıl* olursa olsun.

"TODD! BIRAK ONU!"

Dönüp bakınca Başkan'ın bir şekilde Morpeth'in üzerine binerek adamların arasından ve gökyüzüne yükselmekte olan bir ateşin altından geçtiğini görüyorum.

"İSTİKAMET ŞEHİR!" diye bağırıyo askerlere.

Bunu Seslerine yerleştiriyor.

Benim Sesime de.

Belli belirsiz bi *uğultu* gibi.

Ve zihnimde onu bir kez daha reddediyorum.

Ama hemen yanındaki askerler daha hızlı koşmaya başlıyo.

Yukarı bakınca dönen ateşlerin pike yapan kuşlar gibi göğü delip geçtiklerini görüyorum.

Ama kayalık çıkıntıya geri gidiyolar.

Her taraf yanan askerlerle dolu fakat ordudan hayatta kalanlar ateşlerin geri gitmekte olduğunu görüyolar.

Ve yeniden ateş edilene kadar bikaç saniyemiz olduğunu.

Ve adamlar artık kente ulaşıyolar, ilk gidenler yol boyunca ilerliyor, Başkan'ın bağırdığı yere doğru koşuyorlar.

"TODD! KAÇMALISIN!"

Ama Angharrad hâlâ bağırıyor, hâlâ benden kaçıyor, hâlâ dehşet içinde sallanıp duruyor.

Ve kalbim paramparça oluyor.

"HADİ KIZIM!"

"TODD!" diye bağırıyor Başkan.

Ama ben Angharrad'ı bırakmıcam.

"ONU BIRAKMIYOM!" diye bağırıyorum.

Kahretsin, *bırakmıcam*.

Manchee'yi bıraktım.

Onu bıraktım.

Ve bunu bi kez daha yapmıcam.

"*TODD*!"

Ve dönüp arkaya bakıyorum.

Ve benden uzakta kente doğru ilerliyo.

Geri kalan adamlarıyla birlikte.

Ve boşalmakta olan kampta yalnızca ben ve Angharrad kalacağız.

[VIOLA]

"Roket falan *atmayacağız*," diyor Bradley, Sesi yükseliyor. "Bu karar zaten alınmıştı."

"*Roketiniz* mi var?" diyoe Lee. "Lanet olsun, neden kullanmıyorsunuz?"

"Çünkü bu ırkla barış yapmak istiyoruz!" diye bağırıyor Bradley. "Eğer roket atarsak sonuçları felaket olur!"

"Durum *zaten* felaket," diyor Şifacı Coyle.

"*Sizin* savaşmamamızı istediğiniz ordu için felaket," diyor Bradley. "Saldırıyı başlatan ordu için felaket!"

"Bradley..." diyor Simone.

Bradley ona dönüyor, Sesi son derece kaba sözcüklerle dolu. "Bizim sorumluluğumuzda olan neredeyse beş bin kişi var. Gerçekten de onları uyandırdığında kazanılması imkânsız bir savaşa sürüklendiklerini öğrenmelerini mi istiyorsun?"

"Zaten bu savaşın *içindesin*!" diyor Lee.

"Hayır, *değiliz*!" diyor Bradley daha yüksek bir sesle. "Ve *olmadığımız* için de geri kalanınızı belki bu savaştan *kurtarabiliriz*!"

"Tek yapmanız gereken onlara güllelerin dışında endişe etmeleri gereken başka silahlar da olduğunu göstermek,"

diyor Şifacı Coyle ama bu kez tuhaf bir şekilde Bradley ya da Simone'a değil de *bana* konuşuyor. "Onlarla ilk seferinde barış yapabildik çünkü daha güçlü bir konumdaydık kızım. Savaşlar böyle işler, *ateşkes* anlaşmaları da. Onlara tahmin ettiklerinden daha güçlü olduğumuzu gösterirsek barış yapmak için daha istekli olurlar."

"Ve beş yıl sonra bu kez *onlar* daha güçlendiğinde geri dönüp buradaki herkesi öldürürler," diyor Bradley.

"Beş yıllık süre içinde onlarla iletişimi güçlendirip yeni bir savaşın başlamamasını sağlayabiliriz," diyor Şifacı Coyle.

"Tıpkı sizin *şu son* anlaşmada yaptığınız gibi, değil mi!"

"Ne bekliyorsunuz? Roketi atın!" diye bağırıyor Ivan kalabalığın arasından ve ona başka sesler de katılıyor.

Kendi kendime, "Todd..." diye fısıldayıp projeksiyona bakıyorum.

Ateşler yine şelaleye doğru uçuyorlar, havada yakalanıp yeniden atışa hazırlanıyorlar.

Ve sonra onu *görüyorum.*

"Tek başına!" diye bağırıyorum. "Onu *geride bırakıyorlar*!"

Ordu kente uzanan yol boyunca kaçıyor, Todd'un yanından geçip en yakındaki ağaçların arasına dalıyorlar.

"Atını kurtarmaya çalışıyor!" diyor Lee.

Tekrar tekrar ileticinin düğmesine basıyorum. "Lanet olsun Todd! *Cevap ver*!"

"Kızım!" diye bağırıyor Şifacı Coyle dikkatimi çekmek için. "İşte yine kritik bir noktadayız. Sen ve dostlarının karar vermek için ikinci bir şansı daha var."

Bradley'nin Sesinden öfkeli olduğu belli ve destek bulmak için Simone'a dönüyor fakat Simone'un bakışları etrafımızdaki kalabalığın üzerinde, yani roketi ateşlememizi isteyen ka-

labalığın. "Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum," diyor. "Bir şey yapmazsak tüm o insanlar ölecek."

"Bir şey yapsak *bile* ölecekler," diyor Bradley, şaşkınlığı her yerde yankılanıyor. "Onlarla birlikte biz de ve gemilerin içinde gelen herkes de. Bu bizim kavgamız değil!"

"Günün birinde olacak," diyor Simone. "Gücümüzü gösteriyor olacağız. Böylelikle *hemen şimdi* bizimle pazarlık etmelerini sağlayabiliriz."

"Simone!" diyor Bradley ve Sesi bu kez gerçekten kaba bir şeyle yankılanıyor. "Konvoy bizden barışçıl..."

"Konvoy bizim gördüklerimizi görmüyor," diyor Simone.

"Yine atış yapıyorlar!" diyorum.

Şelalenin altındaki kayalık çıkıntıdan yeniden atış yapılıyor.

Ve kendi kendime düşünüyorum, *Todd ne isterdi?*

Öncelikle güvende olmamı istedi.

Todd benim için güvenli bir dünya isterdi.

Öyle isterdi, bunu biliyorum.

Bu dünyada o olmasa bile.

Ama şimdi orada, tam savaşın ortasında.

Ateşler ona doğru yaklaşırken hâlâ tek başına.

Ve barış olsun olmasın aklımdan çıkaramadığım şey aynı zamanda doğru olduğunu bildiğim şey.

Doğru ama haklı değil.

Doğru ama çok tehlikeli.

Yani onu öldürürlerse...

Eğer ona *zarar* verirlerse...

Bu gemide, hesap vermesi gereken Mankların hepsine yetecek kadar silah yok.

Simone'a bakıyorum, yüz ifademden ne demek istediğimi anlıyor.

"Fırlatmak üzere bir roket hazırlıyorum," diyor.

[TODD]

"Hadi kızım, *lütfen*," diyorum.

Etrafımız ceset dolu, alev alev ceset yığınları, bazıları hâlâ çığlık atıyo.

"*Hadi*!" diye bağırıyom.

Ama bana direniyo, başını sağa sola çevirip alevler ve dumandan, cesetler ve yanımızdan koşarak geçmekte olan askerlerden kaçmaya çalışıyo.

Ve sonra yere düşüyor.

Geriye ve yana doğru.

Beni de beraberinde düşürüyo.

Hemen başının yanına düşüyorum.

"Angharrad!" diye sesleniyorum kulaklarına doğru. "*LÜTFEN, ayağa kalk*!"

Ve başını çeviriyo.

Bana bakıyo.

Uzun zaman sonra ilk kez bana bakıyo.

Ve...

Acemi oğlan!

Titrek ve alçak sesle...

Belli belirsiz ve dehşet içinde...

Ama yine de duyuluyor.

"*Yanındayım* kızım!"

Acemi oğlan!

Ve kalbim yeniden umut doluyor.

"Hadi kızım! Ayağa kalk, ayağa kalk, ayağa kalk, ayağa kalk..."

Ve dizlerimin üzerinde doğrulup dizginlerini çekiyorum.

"Lütfen lütfen lütfen lütfen lütfen..."

Ve başını kaldırıyor.

Ve bakışları şelaleye çevriliyor.

▲Cemi oğlan! diye bağırıyor.

Ve arkamı dönüyorum.

Havada yay çizen ateşler üzerimize doğru geliyo.

"Hadi!"

Güçlükle ayağa kalkıyor, olduğu yerde sallanıyor, hemen yanımızda yanmakta olan bir cesede çarpmamak için sendeliyor.

Hâlâ **▲Cemi oğlan!** diye bağırıyor.

"Hadi kızım!" diyerek yanına geçmeye çalışıyorum.

Eyerine çıkmaya çalışıyorum.

Ama işte ateşler geliyor.

Alev alev yanarken pike yapan kartallar gibi.

Biri tam üzerinden geçiyor.

Üstüne çıkmayı başarabilseydim oturuyor olacağım yerden...

Ve aniden dehşet içinde öne atılıyo.

Dizginlerini sımsıkı kavrayıp peşinden koşuyorum.

Sendeleyip durarak...

Kâh koşup kâh çekilerek...

Dönen ateşler dört bi yandan etrafımızı sararken...

Sanki tüm *gökyüzü* yanıyomuş gibi...

Ve ellerim dizginlerin arasında birbirine giriyo...

Ve Angharrad bağırıyo, ACEMİ OĞLAN!

Ve ben düşüyorum.

Dizginler elimden kaçıyo.

ACEMİ OĞLAN!

"Angharrad!"

Ve sonra duyuyorum: İTAAT ET!

Başka bir atın sesinden.

Ve yere düşerken başka nal sesleri duyuyorum, bi başka at.

Başkan, Morpeth'in üzerinde.

Angharrad'ın başının çevresine bir bez bağlıyo.

Gözlerini kapıyo, etrafımızı çevreleyen alev fırtınasını görmesin diye.

Ve sonra eğilip beni sertçe kolumdan çekiyo.

Beni havaya kaldırıyo.

Ve az önce düştüğüm yeri yakan bi ateşin önünden çekip alıyo.

"HADİ!" diye bağırıyor.

Ve aceleyle Angharrad'ın yanına gidip ona yol göstermek için dizginlerini tutuyorum.

Ve Başkan etrafımızda daire çiziyo.

Gökten düşen ateşlerden kaçıyo.

Beni izliyo.

Sağ salim kurtulabilmem için beni izliyo.

Beni kurtarmak için geri geldi.

Beni kurtarmak için geri geldi.

"KENTE DÖNÜYORUZ TODD!" diye bağırıyor. "MENZİLLERİ SINIRLI! ORAYA VARAMAZLAR."

Ve dönen ateşlerden biri Morpeth'in tam göğsüne saplanınca gözden kayboluyo.

[VIOLA]

"Ne yaptığını düşün," diyor Bradley, Sesi kokpitte oturan Simone'un arkasından Aptal, bence! oPoSpu! diye bağırıyor. Anında, "Özür dilerim," diyor gıcırdattığı dişlerinin arasından. "Ama bunu yapmamız gerekmiyor!"

Buraya sıkışıp kaldık, Bradley ve Şifacı Coyle, Lee ile benim arkamda birbirlerinin yerine geçip duruyorlar.

"Telemetri sistemi[1] var," diyor Simone. Küçük bir panel açılınca ortaya kare şeklinde mavi bir düğme çıkıyor. Bir silah ateşlemek için yalnızca ekrana basmak yetmez. Fiziksel olmalı. Bunu kastetmeniz gerek. "Hedefe kilitlenme," diyor Simone.

"Savaş alanı boşalıyor!" diyor Bradley kokpitin üzerindeki ekranı işaret ederek. "Ateşler sanki daha *uzağa* yetişemeyecek gibi!"

Simone yanıt vermiyor ama parmakları mavi düğmenin üzerinde duraksıyor.

"Şu senin oğlan hâlâ aşağıda kızım," diyor Şifacı Coyle, hâlâ bana konuşuyor, sanki her şey benim emrimdeymiş gibi.

Ama bu doğru, Todd *hâlâ* aşağıda, Angharrad'ı ayağa kaldırmaya çalışıyor, her nasılsa onu hâlâ görebiliyoruz, dönüp duran alev ve dumanın ortasında ufacık ve tek başına ve ileticiye yanıt vermiyor.

"Ne düşündüğünü biliyorum Viola," diyor Bradley, sakince konuşmaya çalışarak fakat Sesi öfke içinde. "Ama söz konusu olan binlerce kişinin hayatına karşı yalnızca bir kişinin hayatı."

"Kısa kesin!" diye bağırıyor Lee. "Şu lanet olası şeyi ateşleyin!"

1 Tesisin uzaktan kablolu yahut kablosuz olarak izlenebilmesi anlamına gelir. (Ç.N.)

Fakat ekranda savaş alanı *gerçekten* boşalıyor, yalnızca Todd ve birkaç kişi kalıyor ve eğer bunu başarabilirse, diye düşünüyorum, eğer menzilden *çıkabilirse* o zaman belki doğrudur, belki Başkan sahiden bu denli güçlü silahlar karşısında hiç şansı olmadığını anlar çünkü kim böyle bir şeye karşı savaşmak ister ki? Kim savaşabilir?

Ama Todd bunu başarmalı.

Başarmalı.

Ve şimdi atı koşuyor, onu da sürüklüyor.

Ve her yanını ateşler çevreliyor.

Hayır, *hayır.*

Simone'un parmakları hâlâ düğmenin üzerinde tereddüt içinde.

"*Todd*!" diye bağırıyorum.

"Viola," diyor Bradley sertçe, dikkatimi kendisine çekiyor.

Ona dönüyorum.

"Senin için ne büyük bir anlam ifade ettiğini anlıyorum," diyor, "fakat bunu yapamayız, tehlikede olan çok daha fazla insan var."

"Bradley..." diyorum.

"Bir tek kişi için olmaz," diyor. "Savaşı kişiselleştiremezsin."

"BAKIN!" diye bağırıyor Şifacı Coyle.

Ve dönüp ekrana bakıyorum.

Ve görüyorum.

Döne döne yaklaşan bir ateş dörtnala koşmakta olan bir atın tam göğsüne çarpıyor.

"HAYIR!" diye bağırıyorum. "*HAYIR*!"

Ve ekranı, patlamanın meydana getirdiği alevler sarıyor.

Ve avazım çıktığı kadar bağırarak Simone'un yanından geçip mavi düğmeye yumruğumu indiriyorum.

[TODD]

Morpeth bağıramıyor bile.

Ateşten ok onu tam ortasından biçerken dizleri titriyo.

Patlamanın etkisinden kaçmak için yana atlıyorum, dizginlerini bir kez daha çekip Angharrad'ı kabararak üzerimizden geçen alevlerden uzaklaştırıyorum.

Gözleri örtüldüğü için daha kolay itaat ediyor, bastığı yerleri Sesiyle yokluyo.

Ve ateşten ok her yana alev saçmaya devam ederek ilerliyo.

Ama bir başka ateş kitlesi içinden kopup ayrılıyor.

Yana yuvarlanıp yere çarpıyor.

Başkan, hızla bana doğru yuvarlanıyor.

Angharrad'ın üzerindeki batteniyeyi kaptığım gibi üzerine atarak general üniformasındaki alevleri söndürüyorum.

Ateşten okların yine kayalıktaki çıkıntıya dönmekte olduklarından haberdar değilim.

Harekete geçmek için birkaç saniyemiz daha olduğundan da.

Başkan sendeleyerek ayağa kalkıyor, suratı isten kapkara olmuş, saçları hafiften yanmış ama bunun dışında iyi görünüyor.

Bedeni ateş yığınının içinde tanınmaz bir hal almış olan Morpeth içinse aynı şey söylenemez.

"Bunu ödeyecekler," diyor Başkan, dumandan dolayı sesi güçlükle çıkıyor.

"Hadi!" diye bağırıyorum. "Koşarsak başarabiliriz!"

Yola doğru yönelmişken, "Böyle olmaması gerekiyordu Todd," diyor öfkeli bir şekilde. "Ama kente kadar gelemezler ve sanırım yükseklik anlamında bazı kısıtları var, okları tepenin zirvesinden ateşlememelerinin nedeni bu olmalı..."

"Sadece çeneni kapa ve *koş*!" diyorum Angharrad'ı peşim sıra çekerken, bi sonraki saldırıdan önce kaçmayı başaramayacağımızı düşünüyom.

"Bunu sana söylüyorum çünkü yenildiğimizi düşünmemelisin!" diye bağırıyo Başkan. "Bu onlar için bir zafer değil. Yalnızca bizim için geçici bir başarısızlık! Yine onların peşine düşeceğiz, yine..."

Ve sonra aniden bir çığlık kurşun gibi tam tepemizden geçiveriyo...

BOMM!

... bütün yamaç toz ve ateşten bir volkan gibi havaya uçuyo ve patlamanın şiddeti benimle birlikte Başkan ve Angharrad'ı yere düşürünce tepemize taşlar yağmaya, etrafımızaysa bizi dümdüz edebilecek büyüklükte kayalar yağmaya başlıyo...

"*Ne*?!" diyor Başkan yukarı bakarak.

Kurumuş olan şelale parçalanarak boş gölün içine çökerken beraberinde tüm Mank ateşlerini de götürüyor, dolambaçlı yol da tamamen imha olurken etrafa saçılan toz duman gökyüzüne yükseliyor, tepenin ön kısmı kendi üzerine çökerken geride bir yıkıntı bırakıyor.

"Senin adamların mı?" diye bağırıyom, patlamanın etkisiyle kulaklarım hâlâ çınlıyo. "Senin topçuların mı?"

"Yeterince zamanımız yoktu!" diye yanıtlıyo bağırarak, bi yandan da meydana gelen zararı inceliyo. "Zaten bizde bu kadar güçlü bir silah yok!"

İlk duman perdesi hafifçe aralanmaya başlayınca tepenin kenarının olduğu yerde huni şeklinde bir yarık görünüyor, her taraf paramparça olmuş kayalarla kaplı, yamacın o kısmından bi parça koparılıp alınmış gibi.

Ve *Viola*, diye düşünüyorum.

"Kesinlikle," diyor Başkan olup biteni anlayarak, bir anda sesinden çirkin bi haz duyduğu anlaşılıyo.

Ve ölü askerlerle, daha on dakika önce yürüyüp konuştuğunu gördüğüm, sebep olduğu bi savaşta kendisi için savaşıp ölen adamların yanmış kalıntılarıyla dolu bu savaş alanında ayağa kalkıyo.

Tüm bunların ortasında...

Başkan şöyle diyo, "Dostların savaşa katıldı."

Ve gülümsüyo.

Savaş Silahları

PATLAMA HEPİMİZİ ETKİLİYOR

Vadiye bakan tepe sanki olduğu yerden koparılıp alınıyor. Patlama olduğunda Toprakların tümü tepenin kenarında olduğundan okçuların tamamı ölüyor, Feza ve ben önümüzdeki birkaç kişi sayesinde kılpayı kurtulduk.

Ve patlama tekrar edip duruyor, Toprakların Sesinde yankılanarak nehir boyunca ilerliyor, öyle çok kez tekrarlanıyor ki sanki sürekli aynı patlama yeniden oluyor, neden olduğu sarsıntı yine ve yine ve yine bizi kasıp kavurarak Toprakları tek bir vücut gibi şaşkına çevirerek bu patlamanın şiddetinin ne anlama geldiğini düşünmelerine neden oluyor.

Ve bundan sonra neler olacağını.

Ve bunun hepimizi öldürmeye yetip yetmeyeceğini.

Gün doğduktan kısa süre sonra Feza nehri kesti. Epey uzakta nehre baraj kurmakta olan Topraklara Yolaklar aracılığıyla mesaj göndererek onlara son duvarları tamamlamalarını, son taşları atmalarını, nehri kendi içine kapatmalarını söyledi. Nehir çekilmeye başladı, başlangıçta yavaşça, sonra gitgide hızlanarak; ta ki şelalenin etrafa saçtığı su serpintilerinin oluşturduğu rengârenk kemerler ortadan yok olana ve nehrin geniş yatağı çamur içinde bir düzlüğe dönüşünceye

dek. Çağlayanın sesi kesilince tepenin eteklerindeki Temizlikçilerin şaşkınlık ve korku içinde yükselen seslerini duyabildik.

Ve sonra sahneye okçular çıktığında onların gözünden görmeye başladık. Gecenin karanlığında şelalenin altına geçip güneşin yükselmesini ve suyun akışının kesilmesini beklemişlerdi.

Ve sonra silahlarını havaya kaldırıp ateşlediler. Alev alev yanan oklar Temizlikçileri yarıp gerçeken, Temizlikçiler çığlık çığlığa kaçışıp ölürken Toprakların tamamı olanları okçuların gözünden izledi. Kazandığımız zaferin yavaş yavaş kendini belli etmesini, karşılık veremeyecek kadar güçsüzleşmelerini izledik.

Ve sonra aniden gökyüzü yırtılıverdi, görülemeyip yalnızca hissedilebilecek kadar hızlı hareket eden bir şeyin *vızzz* diye geçtiğini duyduk ve sonra son bir patlamanın tüm Toprak mensuplarının zihinleri, ruhları ve Seslerini kaplaması elde ettiğimiz zaferin büyük bir bedelinin olacağının, Temizlikçilerin düşündüğümüzden çok daha güçlü silahlara sahip olduğunun ve şimdi hepimizi yok etmek için bu silahları kullanacağının bir işaretiydi.

Gelgelelim daha başka patlama olmuyor.

Topraklar sendeleyerek ayağa kalkmaya başladığında, *Üstümüzden uçan gemi,* diye gösteriyorum Feza'ya. Patlamanın bizi savurduğu yerden kalkmam için yardım ediyor, birkaç kesik dışında ikimiz de iyiyiz ancak etrafımız Toprak cesetleriyle dolu.

Gemi, diye onaylıyor Feza.

Her saniye ikinci bir patlama olmasından korkarak hemen işe koyuluyoruz. Topraklara acil toplanmaları için emirler iletiyor ve ben de ona yaralıları şifa çadırlarına götürmesi için yardım ediyorum. Patlamadan hemen sonra bile kuruyan nehir yatağında yeni bir kamp kurulmaya başlıyor çünkü Feza'nın emirleri böyle; Toprakların Sesinin yeniden birleşeceği, yeniden tek vücut olacağı bir yer oluşturulmasını emretti.

Ama nehir yatağının *çok* içlerinde değil. Her ne kadar tepe artık ordunun ancak tek sıra halinde tırmanarak inmesine izin verebilecek kadar hasar görmüş olsa da Feza, Temizlikçilerin göz önünde olmasını istiyor.

Başka yollar da var, diye gösteriyor bana ve bu mesajların Yolaklara iletildiğini duyabiliyorum, Toprakların nerede toplanıp dinleneceklerini ileten mesajlar, Temizlikçilerin varlığından haberdar olmadığı yolları kullanarak harekete geçmelerini emreden mesajlar.

En nihayetinde saatler sonra bir şeyler yemek için durduğumuzda ikinci patlama hâlâ gerçekleşmemişken, *Çok tuhaf,* diye gösteriyor. *Bir kez ateş edip bunu tekrarlamamak.*

Belki de sadece bir tek silahları vardı, diye gösteriyorum. *Ya da set çekilmiş bir nehrin gücü karşısında bu tür silahların işe yaramayacağını biliyorlardır. Eğer bizi yok ederlerse barajı açıp onları yok ederiz.*

Karşılıklı yıkım, diyor Feza, kelimeler yabancı birer varlık gibi Sesinde tuhaf bir tını bırakıyor. Sesi uzun bir süre boyunca kendi içine katlanıp Toprakların Sesinin derinliklerini yoklayarak yanıt arıyor.

Sonra ayağa kalkıyor. *Feza şimdilik Geri Dönen'in yanından ayrılmalı.*

Ayrılmak mı? diye gösteriyorum. *Ama yapacak işler var.*

Önce Feza'nın tek başına yapması gereken şeyler var. Şaşkınlık içindeki yüz ifademe bakıyor. *Günbatımında savaş aygırının yanında buluşalım.*

Savaş aygırının mı? diye gösteriyorum ama o uzaklaşıyor bile.

Akşamüzeri yavaş yavaş geçerken Feza'nın dediğini yapıp kurumuş nehir yatağı boyunca yürüyerek yemek pişirmek için yakılan ateşleri ve şifa çadırlarını, patlamanın ardından toparlanmaya çalışıp silahlarını temizleyerek kendilerini bir sonraki saldırıya hazırlanırken bir yandan da ölen Toprak mensupları için yas tutan Toprak askerlerini geçiyorum.

Ama Toprakların da yaşaması gerek ve patlamanın gerçekleştiği yerden yeterince uzaklaşınca yeni çadırlar kurmak için kullanacakları malzemeleri toplayan Toprak mensuplarının yanından geçiyorum, hatta hâlâ dumanlarla çevrili bu akşamüzeri çadırlardan birkaçı tamamlanmak üzere. Canlı hayvan stoğumuzun bir parçası olan beyaz kuş ve *scriven* sürülerinin bakımıyla meşgul olan Toprak mensuplarının yanından geçiyorum. Hububat çadırları ve boşaltılan nehirden takviye edilerek doldurulan balık depolarının yanından geçiyorum. Yeni tuvalet çukurları kazmakta olan Toprak mensupları ve hatta onlara Toprakların tarihçesini diğer tüm Seslerin arasından nasıl çekip çıkarabileceklerini, bu Ses kütlesini nasıl

evirip çevirerek onlara daima ve sonsuza dek kim olduklarını hatırlatacak tek bir Sese dönüştürebileceklerini öğreten bir şarkı söylemekte olan bir grup gencin de yanından geçiyorum.

Topraklar benimle tıpkı bu çocuklarla konuşuyormuşçasına yavaş ve tane tane konuştuğunda bile, dilini anlamakta hâlâ güçlük çektiğim bir şarkı.

Şarkı söyleyen çocukların arasından ilerlemeye devam ediyorum, ta ki kendimi savaş aygırlarının otlağında buluncaya dek.

Savaş aygırları.

Büyürken yalnızca Külfetlerin Seslerinde, bizi Temizlikçilerle baş başa bırakan savaşa dair rüyalar, hikâyeler ve aktarılan tarihçelerde karşıma çıkan bu yaratıklar benim için hep efsaneviydiler. Ya hiç var olmamış fantastik yaratıklar ya da canlı olarak gördüğümde hayal kırıklığına uğramama neden olacak denli abartılmış canlılar olduklarına inanıyordum.

Yanılmışım. Harikalar. Kilden savaş zırhıyla kaplı olmadıkları sürece kocaman ve bembeyazlar. Zırhsızken bile derileri kalın ve sert birer tabaka gibi. Boyları neredeyse benim kadar uzun, üzerinde rahatlıkla ayakta durulabilecek sırtları var, Toprak ayakta durmak için geleneksel çizme-eyerleri kullanıyor.

Feza'nın savaş aygırı içlerinde en irisi. Burnundan yukarı doğru uzayan boynuzu boyumdan uzun. Aynı zamanda çok nadiren görülen ve yalnızca sürünün liderinde olan ikinci bir boynuzu daha var.

Otlağın çitine yaklaşırken *Geri Dönen* diye gösteriyor. Külfetlerin dilinde bildiği tek kelime, ona Feza tarafından öğretilmiş olduğuna hiç şüphe yok. *Geri Dönen,* diye gösteriyor

ve beni son derece uysal ve hoş bir şekilde karşılıyor, elimi uzatıp boynuzlarının arasındaki boşluğa koyarak parmaklarımla yavaşça okşuyorum. Keyif içinde gözlerini kapıyor.

Bu Feza'nın savaş aygırının bir zayıflığı, diye gösteriyor Feza arkamdan gelerek. *Hayır, durma.*

Haber var mı? diye gösteriyorum elimi çekerek. *Bir karara vardın mı?*

Sabırsızlığım karşısında göğüs geçiriyor. *Temizlikçilerin silahları bizimkilerden daha güçlü,* diye gösteriyor. *Eğer ellerinde daha fazla varsa çok sayıda Toprak ölecek.*

Şu geçtiğimiz yıllar boyunca binlercesini öldürdüler zaten. Hiçbir şey yapmazsak binlercesini daha öldürecekler.

İlk planımıza sadık kalacağız, diye gösteriyor Feza. *Yeni gücümüzü gösterip onları geri püskürttük. Nehrin kontrolü bizde, böylelikle susuz kalıyorlar ve baraj kapaklarını açarak onları her an boğabileceğimizin de farkındalar. Ve şimdi bekleyip nasıl bir karşılık vereceklerini göreceğiz.*

Olduğum yerde doğrulurken Sesim de yükseliyor. *Nasıl bir karşılık vereceklerini mi göreceğiz? Bu ne işe...*

Aklıma gelen ve diğer tüm düşüncelerini durduran bir düşünceyle birlikte susuyorum.

Yoksa sen?.. diye gösteriyorum öne çıkarak. *Barışçıl bir çözüm önerip önermeyeceklerini bekliyor* ***olamazsın...***

Ağırlığını diğer ayağına veriyor. *Feza asla böyle bir şey iletmedi.*

Yok edileceklerine dair ***söz vermiştin!*** diye gösteriyorum. *Külfet katliamı senin için* ***hiçbir şey*** *ifade etmiyor mu?*

Sakin ol, diye gösteriyor ve ilk kez bana emredermiş gibi bir ses tonuyla konuşuyor. *Görüşlerini ve deneyimlerini göz*

önünde bulunduracağım, fakat Topraklar için en iyisi neyse onu yapacağım.

Bir zamanlar en iyi olan şey Külfetleri geride bırakmaktı! Köle olarak!

O zaman Topraklar olarak biz çok farklıydık, diye gösteriyor, *başka bir Feza'nın emrindeydik, üstelik beceri ve silahlarımız çok farklıydı. Şimdi daha iyiyiz. Daha güçlü. Çok şey öğrendik.*

Ve ***hâlâ*** *barış yapmak istiyorsun.*

Ben böyle bir şey de iletmiş değilim genç dostum. Sesi sakinleşiyor, daha rahatlatıcı bir hal alıyor. *Ama gelen başka gemiler de var, öyle değil mi?*

Gözlerimi kırpıştırıyorum.

Bize bunu sen söyledin. Bıçak'ın Sesinde bunu bizzat sen duydun. Bugün ateşlenene benzer çok sayıda silah içeren yeni bir gemi konvoyu yaklaşıyor. Toprakların uzun dönemde hayatta kalabilmesi için bunlar da göz önünde bulundurulmalı.

Yanıt vermiyorum. Sesimi kendime saklıyorum.

Yani, şimdilik Topraklar olarak daha avantajlı bir konum alıp bekleyeceğiz. Feza, yanına döndüğü savaş aygırının burnunu kaşıyor. *Çok yakında susuz yaşayamayacaklarını öğrenecekler. Hamlelerini yapacaklar ve eğer bu hamle bugünkü gibi bir silah içeriyorsa buna hazırlıklı olacağız.* Bana dönüyor. *Ve Geri Dönen hayal kırıklığına uğramayacak.*

Gün geceye dönerken Feza'nın kendi kamp ateşinin yandığı yere dönüyoruz. Ve Topraklar ile Feza uykuya dalarken, tepenin eteklerindeki Temizlikçiler yeni bir saldırı hamlesi yapmazken Temizlikçilerle geçirdiğim bir ömür boyunca öğ-

rendiklerimi uygulayarak Sesimi okunmaz kılmak için katmanlara ayırıyor ve iki farklı şeyi inceliyorum.

Karşılıklı yıkım, diye gösterdi Feza.

Konvoy, diye gösterdi Feza.

Külfetlerin dilinden kelimeler, Temizlikçilerin dilinden kelimeler.

Ama bilmediğim bir kelime. Daha önce hiç kullanmadığım bir kelime.

Toprakların çok eskiye dayanan hafızasında bulunmayan kelimeler.

Bunlar *yeni* kelimeler. Neredeyse tazeliklerinin kokusunu alacağım.

Gece çökerken ve Temizlikçi kuşatması başlarken Sesimde sakladığım şey işte bu.

Feza bugün beni terk etti, tek başıma bıraktı, Feza'nın çoğunlukla yaptığı gibi. Bu bir Feza, herhangi bir Feza olmanın gerekliliği.

Ama yeni kelimelerle döndü.

Peki bu kelimeleri nereden duydu?

KENDİNİ
KONTROL ET

VADİDE

[VIOLA]

"VURULDUĞUNU SANDIM," diyorum başımı ellerimin arasına alarak. "Şu şeylerden birinin bir atlıya çarptığını gördüm ve sen olduğunu sandım." Ona bakıyorum, yorgun ve titriyor. "Seni öldürdüklerini düşündüm Todd."

Kollarını açıyor ve ona sarılıyorum ve o da bana sarılıyor, ben ağlarken öylece sarılıyor. Ordunun, yani dönen ateşlerin saldırısından sonra geriye kalan yarıdan azının yeni kampı kurdukları meydanda Başkan'ın yaktırdığı ateşin yanında oturuyoruz.

Benim attığım roketle sona eren saldırıdan sonra.

Patlamanın hemen ardından Palamut'un üstünde dörtnala meydana inip Todd'u bulana kadar adını haykırdım. Ve sonra onu buldum, Sesi bir başka saldırı daha yaşamış olmanın şoku içinde hâlâ bulanıktı fakat hayattaydı.

Hayatta.

Bunu sağlamak için dünyayı alaşağı etmem gerekti.

"Ben de aynısını yapardım," diyor Todd beynimin içine.

"Hayır, anlamıyorsun." Biraz geriliyorum. "Sana zarar verselerdi, seni *öldürselerdi*..." Sertçe yutkundum. "Her birini öldürmem gerekirdi."

"Ben de aynısını yapardım Viola," diye tekrarlıyor. "Hem de hiç tereddüt etmeden."

Yenimle burnumu siliyorum. "Biliyorum Todd," diyorum. "Fakat bu bizi tehlikeli kılmıyor mu?"

Bulanıklığına rağmen Sesindeki şaşkınlığı duyabiliyorum. "Nasıl yani?"

"Bradley hiç durmadan savaşın kişisel olamayacağını söyleyip duruyor," diyorum. "Ama ben *senin* için onları da bu savaşın içine sürükledim."

"Eğer anlattığının yarısı kadar bile iyi insanlarsa zaten önünde sonunda bi şey yapmaları gerekirdi..."

Sesim yükseliyor. "Fakat ben onlara hiç seçenek bırakmadım..."

"Kes şunu." Ve beni yine kendine doğru çekiyor.

"Her şey yolunda mı?" diyor Başkan yanımıza gelerek.

"Git buradan," diyor Todd.

"En azından Viola'ya teşekkür etmeme izin ver..."

"Sana..."

"Hayatımızı kurtardı Todd," diyor biraz daha yaklaşarak. "Tek bir basit hareketle her şeyi değiştirdi. Bunun için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam."

Ve Todd'un kollarında kaskatı kesiliyorum.

Todd'un, "Bizi yalnız bırak," dediğini duyuyorum. "Hemen."

Bir duraksama oluyor ve sonra Başkan, "Pekâlâ Todd," diyor. "Bana ihtiyacınız olursa şurada olacağım."

Başkan uzaklaşırken Todd'a bakıyorum. "*Bana ihtiyacınız olursa* mı?"

Todd omuz silkiyor. "Benim ölmeme izin verebilirdi. Etrafta olmamam onun için işleri çok daha kolay bi hale getirirdi. Ama bunu yapmadı. Beni kurtardı."

"Bir nedeni vardır," diyorum. "Hem de hiç hoş olmayan bir nedeni."

Todd yanıt vermeden, adamlarıyla konuşurken bir yandan da bizi izleyen Başkan'a uzun uzun bakıyor.

"Sesini okumak hâlâ çok güç," diyorum. "Eskisinden de güç."

Todd'un bakışları benimkilerle pek buluşmuyor. "Savaş yüzünden," diyor. "Tüm o çığlıklar..."

Ve sonra bir şey duyuyorum, Sesinin derinliklerinde, daireyle ilgili bir şey.

"Peki *sen* iyi misin?" diye soruyor. "İyi görünmüyosun Viola."

Ve şimdi başını çeviren benim ve bilinçsizce yenimi indirdiğimi fark ediyorum. "Uykusuzluk," diyorum.

Ne var ki bu tuhaf bir an, sanki ikimizin de etrafında pek dürüst olmayan bir hava var gibi.

Çantamın içine uzanıyorum. "Şunu al," diyorum ona kendi ileticimi uzatarak. "Seninkinin yerine. Geri dönünce yeni bir tane alırım."

Şaşırmış görünüyor. "*Geri mi* dönceksin?"

"Dönmeliyim. Artık ölümüne savaşın içindeyiz ve bu benim suçum. O roketi ateşleyen *benim*. İşleri yoluna koyması gereken de *benim*."

Ve yine üzülüyorum çünkü sürekli olarak zihnimde aynı şeyi görüyorum. Ekranda Todd'un güvende olduğu, ölmediği görülüyordu ve ordu dönen ateşlerin menzilinden çıkmak üzereydi.

Saldırı bitmişti.

Ve ben yine de roketi ateşledim.

Ve Simone ve Bradley ve tüm konvoyu savaşın içine çektim, hem de eskisinden on kat daha beter olabilecek bir savaşın içine.

"Ben de aynısını yapardım Viola," diyor Todd bir kez daha.

Ve doğruyu söylediğini biliyorum.

Ama ayrılmadan önce bana yeniden sarıldığında tekrar tekrar aynı şeyi düşünmeden edemiyorum.

Todd ile benim birbirimiz için bunu yapabilecek oluşumuz doğru mu?

Yoksa bizi tehlikeli mi kılıyor?

[TODD]

Sonraki günler korkutucu derecede sessiz geçiyo.

O korkunç dönen ateş saldırısından sonra bir gece ve bir gün ve sonra bir gece daha geçiyo ama hiçbi şey olmuyo. Geceleri kamp ateşlerini hâlâ görebiliyor olmamıza rağmen tepedeki Manklardan hiç tepki yok. Gözcü gemisinden de öyle. Viola onlara Başkan'ın nası bi adam olduğuna dair her şeyi anlatmış. Sanırım Başkan onlara saldırana dek bekleyecek ve mesajlarını benim aracılığımla gönderecekler. Başkan'ın da pek acelesi yok gibi. Neden olsun ki? Hiçbi şey yapmadan istediğini elde etti.

Bu arada meydanın çevresindeki ara sokaklardan birinde bulunan Yeni Prentisstown'ın tek büyük su deposunun çevresine yoğun bir koruma hattı yerleştirdi. Aynı zamanda askerlere kasabanın erzaklarını toplatıp su deposunun yanındaki

eski bir ahırı yiyecek ambarına dönüştürtüyo. Elbette ki her şey onun kontrolünde ve yeni kampının tam sınırında.

Yeni kampı da meydanda.

Yakındaki evlerden birini alacağını düşünmüştüm ama o bi çadırla kamp ateşini tercih edeceğini, ordunun Sesi açık alanda etrafında KÜKREREKEN kendisini tam da olması gerektiği gibi bi savaşın ortasında hissettiğini söyledi. Hatta Bay Tate'in üniformalarından birini alıp kendine göre diktirdi, yani yeniden havalı bir general oldu.

Ama onun ve teğmenlerinin çadırlarının karşısında benim için de bir çadır kurdurdu. Sanki önemli adamlarından biriymişim gibi. Sanki kurtarmak için geri döndüğü hayatı hak ediyormuşum gibi. Üzerinde uyumam, iki gün süren savaş boyunca uyanık kaldıktan sonra en nihayetinde uyuyabilmem için bi portatif karyola bile koydurdu. Bir savaşın ortasındayken uyumak neredeyse imkânsızdı ve son derece utanç verici bir davranışmış gibi geliyordu. Ama öyle yorgundum ki her şeye rağmen uyudum.

Ve rüyamda Viola'yı gördüm.

Patlamadan sonra gelip beni aradığını ve üzüldüğünde ona nasıl sarıldığımı ve saçının nasıl az da olsa kötü koktuğunu ve kıyafetlerinin ter içinde oluşunu ve aynı anda hem soğuk hem de sıcak hissi verişini gördüm, ama kollarımdaki oydu, yine de *oydu*...

"Viola," diyorum uyanırken bi kez daha, soğuk yüzünden soluk alıp verdikçe ağzımdan buharlar çıkıyo.

Bikaç saniye boyunca derin derin soluk alıp verdikten sonra ayağa kalkıp çadırımdan dışarı çıkıyom. Direk olarak Angharrad'ın yanına gidip yüzümü o sıcak böğrüne dayıyorum.

"Günaydın," dendiğini duyuyorum.

Başımı kaldırıyorum. Kamp kurduğumuzdan bu yana Angharrad'a yem getiren genç asker sabah öğününü getirmiş.

"Günaydın," diye yanıt veriyorum.

Pek bana bakmıyo, benden daha yaşlı ama yine de utanıyo gibi. Önce Angharrad'a ve sonra da aslında Bay Morgan'ın olan ve Morpeth öldükten sonra Başkan'ın el koyduğu, yanından geçen her şeye hırlayıp duran sert bi kısrak olan Juliet'in Neşesi'ne yem torbası bağlıyo.

itaat et! diyo askere.

"Sen itaat et," diye mırıldandığını duyuyom askerin. Kıkırdıyorum çünkü ben de olsam aynısını söylerdim.

Angharrad'ın böğrünü okşayıp üşümesin diye battaniyesini yeniden bağlıyorum. **acemi oğlan** diyo, **acemi oğlan.**

Hâlâ tam olarak iyi diil. Artık nerdeyse başını hiç kaldırmıyo ve kente döndüğümüzden beri bi kez bile binmeye çalışmadım. Fakat en azından yeniden konuşuyo. Ve Sesindeki çığlıklar son buldu.

Savaşla ilgili çığlıklar.

Gözlerimi kapıyorum.

(*Ben Daireyim ve Daire de Ben*, diye düşünüyorum, tüy kadar hafif bi şekilde.)

(Çünkü Sesini kendin için de sessizleştirebilirsin.)

(Çığlıkları sessizleştirebilir, ölümleri sessizleştirebilirsin.)

(Gördüğün ve bi daha görmek istemediğin her şeyi sessizleştirebilirsin.)

(Geri planda kalan, duyulmaktan çok hissedilen o *uğultuyu* da sessizleştirebilirsin.)

"Yakın zamanda bi şeyler olucaanı mı düşünüyosun?" diye soruyor asker.

Gözlerimi açıyorum. "Hiçbi şey olmazsa," diyorum, "kimse ölmez."

Başını sallayıp uzaklara bakıyo. "James," diyo ve Sesinden bana umut dolu ve dostane bi tavırla kendi adını söylediğini anlıyorum, bütün arkadaşları ölmüş birine.

"Todd," diyorum.

Bi an için göz göze geliyoruz ve sonra arkama bakıp bi sonraki işi neyse ona dönüyo.

Çünkü Başkan çadırından çıkıyo.

"Günaydın Todd," diyo gerinerek.

Suratında yine o aptalca gülümseme. "Beklemenin zor olduğunu biliyorum. Özellikle de ortada bizi boğmakla tehdit eden bir nehir varsa."

"O halde neden gitmiyoruz?" diyorum. "Viola bir keresinde bana okyanusta eski yerleşim yerleri olduğundan bahsetmişti, orada yeniden toplanabiliriz ve..."

"Çünkü burası *benim* kentim Todd," diyor cezveyi ateşten alıp kendine bir fincan kahve koyarken. "Ve burayı terk etmek onların kazandığı anlamına gelir. Oyun böyle oynanmaz. Nehri açmazlar çünkü o zaman yine roket atarız. Yani herkes yeni savaş yöntemleri bulmak zorunda."

"Onlar senin roketin diil."

"Ama Viola'nın," diyor sırıtarak. "Ve seni korumak için neler yapabileceğini gördük."

"Bay Büyük Başkan?" Bay Tate gece nöbetinden gelip yanında daha önce hiç görmediğim yaşlı bi adamla birlikte kamp ateşine doğru yürüyo. "Bi temsilci sizinle görüşmek istiyo."

"Temsilci mi?" diyor Başkan yalancıktan etkilenmiş gibi görünerek.

"Evet efendim," diyor yaşlı adam, şapkasını eline alırken nereye bakması gerektiğini bilemiyor. "Kasabadan."

Ben de, Başkan da otomatik olarak meydanı çevreleyen binalara ve dört bir yana uzanan caddelere bakıyoruz. Kasaba ilk Mank saldırısından bu yana terk edilmiş durumda. Ama bi de şimdi bakın. Katedralin yıkıntılarının ötesinde, anayolun aşağısında çoğunluğu yaşlılardan oluşan kalabalık bir grup insan var, aralarında bikaç tane de genç kadın var, içlerinden biri küçük bi çocuğun elini tutuyo.

"Tam olarak neler olup bittiğini bilmiyoruz," diyor yaşlı adam. "Savaş esnasında patlama sesleri duyup kaçtık..."

"Olan şey savaş," diyor Başkan. "Hepimizin geleceğini belirleyecek olan olay."

"Şey, evet," diyor yaşlı adam. "Ama nehir kurudu..."

"Ve şimdi kasabanın en güvenli yer olup olmadığını düşünüyorsunuz, öyle değil mi?" diye soruyor Başkan. "Adınız ne acaba, bay temsilci?"

"Shaw," diyor yaşlı adam.

"Eh, Bay Shaw," diyor Başkan, "zorlu zamanlardan geçmekteyiz, kasabanız ve ordunuzun size ihtiyacı var."

Bay Shaw'un bakışları endişeli bir şekilde önce bana, ardından Bay Tate ve Başkan'a dönüyor. "Cesur adamlarımızı savaşta desteklemeye kesinlikle hazırız," diyor elinde tutmakta olduğu şapkayı kıvırarak.

Başkan neredeyse yüreklendirircesine başını sallıyor. "Ama elektrik yok, öyle değil mi? Yani kasaba terk edildiğinden bu yana. Isıtma yok. Yemek pişirmenin imkânı yok."

"Hayır efendim," diyor Bay Shaw.

Başkan birkaç saniye sessiz kalıyor. "Bakın ne diyeceğim Bay Shaw," diyor. "Adamlarımın birkaçından elektrik santra-

lini yeniden çalıştırmalarını isteyeceğim, bakalım en azından kentin bir kısmına elektrik sağlamayı başarabilecek miyiz?"

Bay Shaw şaşkınlık içinde bakıyor. Neler hissettiğini iyi biliyorum. "*Teşekkürler* Bay Büyük Başkan," diyor. "Ben sadece acaba bu doğru olur mu diye..."

"Hayır, hayır," diyor Başkan. "Sizin için değilse bu savaşa katılmanın ne manası var? Şimdi bunu yaptıktan sonra cephe hattına çok önemli malzemeleri ulaştırabilmek için size ve diğer kasaba sakinlerine güvenip güvenemeyeceğimizi merak ediyorum. Kastettiğim şey çoğunlukla yiyecek, ama su da gerekli. Bu işin içinde hep beraberiz Bay Shaw ve arkasında desteği olmayan bir ordu hiçbir şeydir."

"Ah, elbette Bay Büyük Başkan." Bay Shaw öyle şaşkın ki güçlükle konuşuyor. "Teşekkürler."

"Teğmen Tate?" diyor Başkan. "Bay Shaw'a eşlik etmesi için bir mühendis ekibi ayarlayıp kasaba sakinlerini donarak ölmekten kurtarıp kurtaramayacağımıza bakmalarını sağlar mısın?"

Bay Tate önden gidip Bay Shaw'a yolu gösterirken şaşkınlık içinde Başkan'a bakıyorum.

"Elimizde yalnızca kamp ateşleri varken onlara nası ısıtma sağlayabilirsin?" diye soruyorum. "Bu iş için nasıl adam ayırırsın?"

"Çünkü Todd," diyor, "aynı anda birden çok savaş devam etmekte," Bay Shaw iyi haberler vermek üzere diğer kasaba sakinlerinin yanına giderken arkasından bakıyor, "ve ben hepsini kazanmaya niyetliyim."

[VIOLA]

"Doğru," diyor Şifacı Lawson kolumu yeniden sararken. "Şeridin, takıldığı hayvanın derisinin içine doğru büyüyerek kalıcı bir hal alacağını ve eğer çıkarırsak içindeki kimyasallar yüzünden kanamayı durduramayacağımızı biliyoruz. Ama eğer şeridi çıkarmazsan iyileşmen gerekir ve şu anda sana olan şey *bu* değil."

Gözcü gemisinin şifa odasındaki yatağın üzerindeyim, Todd'u görüp döndüğümden bu yana burada gereğinden çok daha fazla vakit geçirmem gerekti. Şifacı Lawson'ın hazırladığı ilaçlar enfeksiyonun daha da kötüye gitmesine engel oluyor fakat yaptıkları tek şey bu. Hâlâ ateşim var ve kolumdaki şerit hâlâ alev alev yanarak sürekli bu yatağa geri dönmeme neden oluyor.

Sanki son birkaç gün yeterince zorlu geçmemiş gibi.

Tepeye geri dönünce iyi karşılanmış olmama şaşırdım. At üstünde geldiğimde hava kararmak üzereydi ancak kamp ateşlerinin ışığı Yanıt mensuplarının geldiğimi görmelerini sağladı.

Ve sevinç içinde bağırdılar.

Magnus, Şifacı Nadari ve Ivan gibi daha önceden tanıdığım insanlar gelip Palamut'un göğsünü okşayarak, "Bu onlara hadlerini bildirir!" ve "Aferin!" gibi şeyler söylediler. Roketi atmanın yapabileceğimiz en iyi seçim olduğunu düşünüyorlardı. Simone bile endişe etmeme gerek olmadığını söyledi.

Lee de öyle.

O gece akşam yemeğimizi yerken yanımda oturmakta olduğu ağaç kütüğünün üzerinden, "Karşılık verebileceğimizi göstermezsek saldırmaya devam ederler," dedi.

Dönüp ona baktım, dağınık sarı saçları paltosunun yakasına değiyor, iri mavi gözleri ayların ışığında parlıyordu, ensesindeki tenin yumuşaklığıysa...

Neyse.

"Ama şimdi *daha beter* saldırmaya başlayabilirler," dedim biraz yüksek sesle.

"Bunu yapman gerekiyordu. Bunu Todd'un için yapmalıydın."

Ve Sesinde bana sarılmak istediğini görebiliyordum.

Ama sarılmadı.

Bradley ise benimle konuşmadı bile. Konuşmasına gerek yoktu. Ne zaman yanına yaklaşacak olsam Sesinde yankılanıp duran Bencil kız ve binlerce insanın hayatı ve bir çocuğun bizi savaşa sürüklemesine izin verdin gibi cümlelerle çok daha kaba sözler duyuyordum.

"Sadece sinirliyim," dedi. "Bunları duyduğun için üzgünüm."

Ama bunları düşündüğü için üzgün olduğunu söylemedi ve sonra ertesi günü, olanlar hakkında konvoyu bilgilendirerek geçirdi. Ve benden uzak durarak.

Ben de zaten o günün büyük kısmını yatarak geçirdiğimden Şifacı Coyle'la konuşma fırsatı dahi bulamadım. Simone çıkıp onu yakalamaya çalıştıysa da günün geri kalanını ona su kaynağı bulmak için arama takımları oluşturma, yiyecek stoğunu düzenleme ve içinde ilk yerleşimciler için kullanılması düşünülen bir kimyasal yakıcı takımın yer aldığı ve bu kadar çok sayıda insanın tuvalet olarak kullanabileceği bir yer ayarlama konusunda yardım ederek geçirdi.

İşte size Şifacı Coyle. Sonuna kadar sömürmek.

Ve sonra o gece ateşim daha da yükseldiği için sabah olmasına rağmen *hâlâ* buradayım, oysa yapılacak ve dünyanın düzenini yeniden yoluna koymak için yapmayı denemem gereken o kadar çok şey var ki.

"Benim için bu kadar fazla zaman harcamamalısın Şifacı Lawson," diyorum. "Bu şeridi takmayı *seçen* benim. Bunun bir risk olduğunu biliyordum ve eğer..."

"Bu sana oluyorsa," diyor, "seçme şansı olmayan ve şu anda dışarıda bir yerde saklanmakta olan kadınlara ne olacak?"

Gözlerimi kırpıyorum. "Sence?.."

VIOLA diye bir Ses duyuyorum koridorda. Viola ROKET Viola SIMONE aptal Ses

Bradley odaya başını uzatıyor. "Buraya gelseniz iyi olur," diyor. "İkiniz de."

Yatakta doğruluyorum, öyle çok başım dönüyor ki ayağa kalkmadan önce bir süre beklemem gerekiyor. Ben ayağa kalkabilecek hale gelinceye dek Bradley, Şifacı Lawson'ı odadan çıkarıyor bile.

"Bir saat kadar önce tepeyi tırmanmaya başladılar," diyor ona. "Başlangıçta ikili üçlü gruplar halindelerdi, ama şimdi..."

"Kimden bahsediyorsun?" diye soruyorum onları dışarı kadar takip ederken, rampadan inip Lee, Simone ve Şifacı Coyle'a katılıyorum. Tepenin zirvesine doğru bakıyorum.

Düne kıyasla üç kat daha fazla sayıda insan var. Her yaştan insanların olduğu pejmurde görünümlü gruplar, bazılarının üzerinde hâlâ Mankların ilk saldırdığı gece giyiyor oldukları kıyafetler var.

"Aralarında tıbbi müdahaleye gereksinimi olan var mı?" diye soruyor Şifacı Lawson ve yanıt beklemeden en kalabalık gruba doğru ilerliyor.

"Neden *buraya* geliyorlar?" diye soruyorum.

"İçlerinden bazılarıyla konuştum," diyor Lee. "İnsanlar gözcü gemisi tarafından korunmalarının mı, yoksa şehirde kalıp bunu ordunun yapmasına izin vermenin mi daha güvenli olacağını bilmiyorlar." Şifacı Coyle'a bakıyor. "Yanıt'ın burada olduğunu duymak içlerinden bazılarının karar vermelerini kolaylaştırmış."

"Nasıl bir karar?" diyorum suratımı asarak.

"Burada beş yüz kişi olmalı," diyor Simone. "Bu kadar kişiye yetecek kadar yiyecek ve su stoğumuz yok."

"Yanıt bunu kısa vaadede yapar," diyor Şifacı Coyle, "ama daha başka gelenlerin de olacağına emin olabilirsiniz." Bradley ve Simone'a dönüyor. "Yardımınıza ihtiyacım olacak."

Bradley'nin Sesi Sanki Sormana Gerek Varmış Gibi diye homurdanıyor. "Konvoy asıl görevimizin insancıl olduğu konusunda hemfikir," diyor. Bana ve Simone'a bakıyor ve Sesi biraz daha homurdanıyor.

Şifacı Coyle başını aşağı yukarı sallıyor. "Bunu yapmanın en iyi yolunun ne olduğuna dair biraz konuşsak iyi olacak. Şifacıları bir araya toplayayım ve..."

"Ve bu konuşmaya Manklarla nasıl yeni bir ateşkes anlaşması imzalayabileceğimiz konusunu da ekleriz," diyorum.

"Bu hassas bir konu kızım. Öyle elini kolunu sallaya sallaya gidip barış isteyemezsin."

"Arkana yaslanıp savaşın devam etmesini de bekleyemezsin ama." Bradley'nin Sesinden beni dinlediğini anlıyorum. "Bu dünyadakilerin bir araya gelmelerini sağlamanın bir yolunu bulmamız gerek."

"İdealler kızım," diyor. "İnanmak, yaşamaktan her zaman daha kolaydır."

"Ama en azından bu idealleri bir şekilde *yaşatmaya* çalışmazsan," diyor Bradley, "o zaman yaşamanın hiçbir anlamı kalmaz."

Şifacı Coyle ona alay edermişçesine bakıyor. "İşte bu da bir başka ideal."

"Özür dilerim," diyor gemiye yaklaşan bir kadın. Şifacı Coyle'da karar kılmadan önce hepimizi endişeli gözlerle süzüyor. "Şifacı olan sizsiniz, öyle değil mi?"

"Benim," diye yanıtlıyor Şifacı Coyle.

"O şifacılardan *biri*," diyorum. "Daha çok var."

"Bana yardım edebilir misiniz?" diye soruyor kadın.

Ve yenini sıyırınca ortaya çıkan şerit öyle yoğun bir şekilde enfekte olmuş ki ben bile kolunun artık kurtarılamayacak bir hale gelmiş olduğunu anlıyorum.

[TODD]

"*Gece boyunca gelmeye devam ettiler,*" diyo Viola ileticiden. "*Burada artık eskisine göre artık üç katı sayıdalar.*"

"Burada da öyle," diyorum.

Çok yakında şafak sökecek, Bay Shaw'un Başkan'la konuştuğu günden bir sonraki gün, aynı zamanda kasaba halkının Viola'nın bulunduğu tepede de görünmeye başladıkları günden bir sonraki gün ve her yerde yenileri ortaya çıkıyor. Ama kasabadakilerin çoğunluğu erkek, tepedekilerin çoğuysa kadın. Hepsi değil ama çoğu öyle.

"*Yani Başkan istediğini elde ediyor,*" diyerek göğüs geçiriyor Viola ve ufak ekranda bile ne kadar solgun göründüğünü görebiliyom. "*Erkeklerle kadınlar ayrılmış durumda.*"

"Sen iyi misin?" diye soruyom.

"*İyiyim*," diyor biraz fazla hızlı bir şekilde. "*Seni daha sonra ararım Todd. Yoğun bir gün olacak.*"

Konuşmayı kesiyoruz ve ben çadırdan çıkınca Başkan'ı elinde iki fincan kahveyle beni beklerken buluyom. Birini bana uzatıyor. Bir saniye bekledikten sonra alıyorum. İkimiz de orada öylece ayakta durup kahvelerimizi içiyor ve gökyüzü gitgide pembeleşirken içimizi ısıtmaya çalışıyoruz. Bu saatte bile kasaba halkı toplu halde ısınabilsinler diye Başkan'ın adamlarının elektrik iletmeyi başardıkları büyük binalardan bazılarında ışıklar yanıyo.

Başkan'ın bakışları Mankların bulunduğu tepede; her zamanki gibi gökyüzünün karanlık olan tarafmdalar, tepenin ardında görünmeyen bi ordu gizliyolar hâlâ. Ve tam bu esnada, Başkan'ın ordusunun uyuyor olduğu şu birkaç dakika boyunca uykuda çıkardıkları KÜKREMEDEN başka bir şey, belli belirsiz ve uzakta bir Ses daha duyulabildiğini fark ediyorum.

Mankların da KÜKREMESİ var.

"Sesleri," diyor Başkan. "Ve ben gerçekten de bu dünyaya mükemmel bir şekilde ayak uydurarak hepsini aynı anda bir araya getiren tek bir Ses olduğunu düşünüyorum." Kahvesinden bir yudum alıyor. "Bazı geceler etraf sessizken de duyabilirsin. Onca farklı birey tek bir kişiymiş gibi konuşur. Sanki bu koca dünyanın tüm sesleri beyninin içindeymiş gibi."

Tuhaf bi şekilde tepeye bakmaya devam ediyo, öyle ki sormadan edemiyorum, "Şu senin casusların, bi şeyler planladıklarını duymamışlar mı?"

Bir yudum daha alıyo ama bana yanıt vermiyo.

"Yaklaşamıyolar, öyle değil mi?" diyorum. "Yoksa *onlar* bizim planlarımızı duyarlar."

"İşin aslı bu Todd."

"Bay O'Hare ve Bay Tate'in Sesi yok."

"İki teğmenimi kaybettim bile," diyor. "Daha başka kaybedemem."

"Eh, gerçekten şu ilacın tamamını yakmadın değil mi? Casuslarına ondan veriver."

Hiçbi şey demiyo.

"Yakmadın di mi?" diyorum ve sonra durumu anlıyorum. "Gerçekten *yaktın*."

Hâlâ hiçbi şey demiyo.

"*Neden*?" diye soruyorum yakındaki askerlere bakarak. Yavaş yavaş uyanırlarken KÜKREME iyice yükseliyor. "Manklaın *bizi* duyabildikleri çok açık. Bi avantaj elde edebilirdin..."

"Başka avantajlarım var," diyor. "Üstelik aramızda casusluk konusunda çok işe yarayacak biri olabilir."

Suratımı asıyorum. "Ben asla senin için çalışmam," diyorum. "Asla, hiçbi zaman."

"Benim için *zaten* çalıştın sevgili oğlum," diyor. "Yanlış hatırlamıyorsam birkaç ay boyunca."

Anında öfkelendiğimi hissetmeme rağmen duruyom çünkü James, Angharrad'ın sabah yemeğini getiriyo. "Ben alırım," diyorum kahve fincanımı yere koyarak. Torbayı bana uzatıyo ve yavaşça Angharrad'm boynuna takıyorum.

ACEMİ OĞLAN? diye soruyor.

"Her şey yolunda," diye fısıldıyorum kulaklarını okşayarak. "Ye hadi kızım." Bir dakika daha geçiyo ama sonra ilk lokmalarını alırken çenesinin hareket ettiğini görüyorum. "Aferin kızıma," diyorum.

James hâlâ orada, boş boş bana bakıyo, elleri hâlâ bana torbayı uzattığı şekilde duruyo. "Teşekkürler James," diyorum.

Öylece durup bakıyor, gözlerini kırpmıyor, elleri hâlâ havada.

"*Teşekkürler*, dedim."

Ve sonra duyuyorum.

Aslında bunu yakalamak oldukça güç çünkü etraftaki herkesin Seslerinin KÜKREMESİNİN yanı sıra James'in Sesi de nehir kıyısında babası ve abisiyle birlikte yaşadığını ve ordu oradan geçerken ya onlara katılacak ya da savaşırken öleceği için katılmak zorunda kalışını ve şimdi Manklara karşı sürdürülen bir savaşın içinde olduğunu ama artık mutlu olduğunu, savaşmaktan ve Büyük Başkan'a hizmet etmekten mutlu olduğunu düşünüyo.

"Mutlu değil misin asker?" diyor Başkan kahvesinden bir yudum daha alarak.

"Mutluyum," diyor James, hâlâ gözlerini kırpmıyor. "Çok mutluyum."

Çünkü tüm bunların altında Başkan'ın Sesi James'inkine karışıp onu tıpkı bir yılan gibi çevreleyerek James'e çok kötü gelmeyen ama yine de kendisinin olmayan bir Sese dönüştüren titrek bir *uğultu* yatıyo.

"Gidebilirsin," diyor Başkan.

"Teşekkürler efendim." James gözünü kırpıp ellerini indiriyo. Bana tuhaf bi şekilde gülümsedikten sonra kampın kalabalığına karışıyo.

"Bunu yapamazsın," diyorum Başkan'a. "Hepsini olmaz. Bana insanları daha yeni yeni kontrol edebilmeye başladığını söylemiştin. Böyle *söyledin*."

Yanıt vermiyor, sadece tepeye doğru dönüyor.

Ona bakıp bir şeyler daha anlamaya çalışıyorum. "Ama güçleniyosun," diyorum. "Ve eğer iyileşirlerse..."

"Tedavinin her şeyi maskelediği anlaşıldı," diyor. "Onları, nasıl desem, ulaşılması güç bir hale getirdi. Bir insana emredebilmek için desteğe ihtiyacın vardır. Ve Ses bu konuda çok iyi."

Yine etrafımıza bakıyorum. "Ama bunu yapmak zorunda *değilsin*," diyorum. "Zaten seni izliyorlar."

"Eh, evet Todd, ama bu farklı önerilere açık olmadıkları anlamına gelmez. Savaşta emirlerimi ne denli çabuk uyguladıkları gözünden kaçmış olamaz."

"Koca bir orduyu kontrol etme yolunda ilerliyosun," diyorum. "Koca bi *dünyayı*."

"Bunu çok kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun." Yine aynı şekilde gülümsüyor. "Bunu yalnızca hepimizin iyiliği için kullanacağım."

Ve sonra arkamızda bir ses duyuluyor, hızla yaklaşan ayak sesleri. Gelen Bay O'Hare, nefes nefese, suratı kıpkırmızı.

Başkan'a bakıp, "Casuslarımıza saldırmışlar," diyor nefes nefese. "Kuzey ve güneyden yalnızca bir kişi dönebildi. Bize olanları anlatabilmek için sağ bırakılmış oldukları çok açık. Manklar geri kalan adamları katletmiş."

Başkan yüzünü ekşitip yeniden tepeye bakıyo. "Demek oyunu bu şekilde oynuyorlar," diyo.

"Bu da ne demek oluyo?" diyorum.

"Kuzeydeki yoldan ve güneydeki tepelerden saldırı," diyor. "Kaçınılmaz olana doğru atılan ilk adımlar."

"Kaçınılmaz olan ne?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Etrafımızı sardıkları elbette."

[VIOLA]

Acemi kız diyor Palamut ona yiyecek çadırından çaldığım elmayı uzatırken. Ağaçların başladığı yerde, Wilf'in tüm Yanıt hayvanlarını götürmüş olduğu bir alanda kalıyor.

"Zorluk çıkardı mı Wilf?" diye soruyorum.

"Hayır efem," diyor Wilf, Palamut'un hemen yanındaki bir çift öküze yiyecek torbaları bağlarken. Yemek yerken wiip diyorlar. wiip. wiip.

wiip diyor Palamut bir tane daha bulabilmek için burnuyla ceplerime vururken.

"Jane nerede?" diye soruyorum etrafa bakarak.

"Yemek dağıtan şifacılara yardım ediyo," diyor Wilf.

"Tipik Jane," diyorum. "Baksana, Simone'u gördün mü? Onunla konuşmalıyım."

"Magnus'la ava çıktı. Şifacı Coyle'u bunu ona önerirken duydum."

Kasaba halkı ortaya çıkmaya başladığından bu yana en büyük sıkıntımız yemek oldu. Her zamanki envanterden Şifacı Lawson sorumlu ve gelmekte olan insanları doyurmak için düzenli yiyecek zincirleri oluşturdu, ama Yanıt'ın yiyecek stokları sonsuz değil. Magnus stoğu desteklemek için av partileri düzenliyor.

Bu arada Şifacı Coyle da şifa çadırlarını tek tek dolaşarak kolları enfekte olmuş kadınlarla ilgileniyor. Durumları çok değişken. Kadınların bazıları öyle hastalar ki ayakta durmakta güçlük çekiyorlar; diğerleri içinse şerit yalnızca kötü bir kaşıntıya neden olmuş. Ama kadınların tümünü bir şekilde etkilemiş. Todd, Başkan'ın aşağıdaki birkaç kadına da tıbbi yardım verdiğini söylüyor, *kendi* taktırdığı şeritler için şimdi endişe

ediyor, onlara yardım etmek için ne gerekiyorsa yapacağını söylüyor, işin bu noktaya varmasını hiç istememişmiş.

Tüm bunlar midemi daha fazla bulandırmaya yetiyor.

"Dışarı çıktığında şifa odasındaymışım demek ki," diyorum, kolumdaki yanmayı hissederek ateşimin *yeniden* çıkıp çıkmadığını merak ediyorum. "O halde sanırım Bradley'yle konuşacağım."

Gözcü gemisine geri dönüyorum fakat giderken Wilf'in, "İyi şanslar," dediğini duyuyorum.

Hâlâ buradaki diğer tüm erkeklerinkinden daha gürültülü olan Bradley'nin Sesini duymak için dikkat kesiliyorum, ta ki geminin ön tarafında bir bölmenin altındaki ayaklarını görene dek, yerde etrafı alet edevatla dolu bir kapak duruyor.

Motor diye düşünüyor. Motor ve savaş ve roket ve giyecek sıkıntısı ve Simone yüzüme bile bakmıyor ve Orada biri mi var?

"Orada biri mi var?" diye soruyor bölmenin altından çıkarken.

"Sadece ben," diyorum.

Viola diye düşünüyor. "Sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diyor düşündüğümden çok daha kısa bir cümle kurarak.

Ona Todd'un bana Manklar, Başkan'ın casusları ve Mankların yine harekete geçmiş olabileceklerine dair anlattıklarını aktarıyorum.

"Şu probları daha da etkinleştirmek için neler yapabileceğime bir bakacağım," diyerek göğüs geçiriyor. Artık gözcü gemisini tamamen çevreleyerek açık alanın dört bir yanına doğru uzayan ve uzaktaki ağaçların arkasında da derme çatma çadırların görüldüğü kampa bakıyor. "Artık onları korumamız

gerek," diyor. "İşi iyice ciddiye bindirdiğimize göre bunu yapmak bizim görevimiz."

"Üzgünüm Bradley," diyorum. "Başka türlü davranamazdım."

Sertçe bana bakıyor. "Evet, davranabilirdin." Ayağa kalkıp yeniden, bu kez daha sertçe tekrarlıyor. "*Evet, davranabilirdin.* Bazen seçim yapmak inanılmaz derecede zor olabilir fakat asla imkânsız değildir."

"Ya aşağıdaki Todd değil de Simone olsaydı?" diyorum.

Ve Simone bütün Sesini kaplıyor, ona karşı beslediği derin duygular, karşılığı olduğunu düşünmediğim duygular. "Haklısın," diyor. "Bilmiyorum. Doğru seçimi yapmış olacağımı umuyorum ama Viola bu yine de bir *seçim*. Hiçbir seçim şansının olmadığını söylemek sorumluluğu üzerinden atmak demektir ve dürüst bir kimse bu şekilde davranamaz." Bir çocuk diyor Sesi, BİR ÇOCUK ve sesi yumuşuyor. "Ve senin dürüst biri olduğuna inanıyorum."

"Öyle mi?" diyorum.

"Elbette ki," diyor. "Önemli olan bunun sorumluluğunu üstlenmek. Bundan ders çıkarmak. Bunu kullanarak daha iyi şeyler yapmak."

Ve Todd'un sözlerini anımsıyorum: *Önemli olan nasıl düştüğümüz değil. Nasıl tekrar ayağa kalktığımız.*

"Biliyorum," diyorum. "İşleri yoluna koymaya çalışıyorum."

"Sana inanıyorum," diyor. "Ben de buna uğraşıyorum. Roketi sen attın fakat bunu yapabilmeni biz sağladık." Ve Sesinde yine Simone dediğini duyuyorum, fakat bu kez daha çatallı. "Todd'a söyle de Başkan'a bizim yalnızca hayat *kurtaran* şeyler

konusunda yardımcı olacağımızı, ancak ve ancak barışı sağlamak için çalıştığımızı iletsin."

"Söyledim bile."

Ve bunu öyle içten söylemiş olmalıyım ki gülümsüyor. Bunu o kadar uzun zamandır bekliyordum ki kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum. Çünkü Sesi de gülümsüyor. Birazcık da olsa.

Şifacı Coyle'un şifa çadırından çıktığını görüyoruz, önlüğü kan içinde.

"Maalesef," diyor Bradley, "barışa uzanan yolun Şifacı Coyle'dan geçtiğini düşünüyorum."

"Evet, ama hep öyle meşgul ki. Konuşamayacak kadar yoğun."

"O halde belki sen de meşgul olmalısın," diyor. "Tabii buna hazırsan."

"Buna hazır olup olmamam önemli değil. Bu yapmam gereken bir şey." Wilf'in hayvanları beslediği yere bakıyorum. "Sanırım kime sormam gerektiğini de biliyorum."

[TODD]

Çok sevgili oğlum, diye okuyorum. *Çok sevgili oğlum.*

Annemin günlüğündeki her sayfanın başına yazdığı kelimeler, ben doğmadan önce ve doğduktan hemen sonra bana yazılmış olan ve annemle babamın başına gelen her şeyi anlatan kelimeler. Çadırımın içindeyim, okumaya çalışıyorum.

Çok sevgili oğlum.

Ama bu aptalca şeyin içinde başka bir şey okuyamıyorum. Parmaklarımı sayfanın üzerinde kaydırıyorum ve sonra diğer sayfanın üzerinde, her yana dağılmış olan kelimelere bakıyorum.

Annem konuşup duruyor.

Ve ben onu duyamıyorum.

Sağda solda adımı çıkarabiliyom. Cillian'ınkini de. Ve Ben'in. Ve kalbim sızlamaya başlıyo. Annemin Ben ile, yani beni büyüten adam ile ilgili konuştuğunu duymak istiyom. Ben'in sesini yeniden duymak istiyom.

Ama bunu yapamıyom...

(Str'olası gerzek)

Ve sonra Yemek? dendiğini duyuyom.

Günlüğü bırakıp başımı çadırdan çıkarıyom. Angharrad bana bakıyo. Yemek, Todd?

Hemen ayağa kalkıyorum, hemen yanına gidiyorum, hemen onaylıyorum.

Çünkü adımı ilk kez söylüyo, şeyden beri...

"Tabii kızım," diyorum. "Hemen şimdi getireyim."

Burnunu göğsüme dayıyo, neredeyse oyunbaz bi şekilde ve öyle rahatlıyorum ki gözlerim doluyo. "Hemen dönerim," diyorum. Etrafa bakıyorum ama James yok. Kamp ateşini geçip Başkan'ın asık bir suratla Bay Tate'ten gelen yeni raporları dinlediği yere doğru ilerliyorum.

Ayıracak adamı yoktu fakat bu sabah casuslara karşı düzenlenen saldırının ardından kuzeye ve güneye küçük birlikler göndermekten başka çaresi olmadığını söyledi, görevleri Mank KÜKREMELERİ duyana dek ilerleyip duyar duymaz Mankların öylece kasabaya girerek bizi ezip geçmelerine izin vermeyeceğimizi anlayabilecekleri kadar uzakta kamp kurmak olacak. En azından bize saldırının ne zaman başladığını bildirebilecekler, durdurmaya güçleri yetmeyecek olsa bile.

Ordunun içine dalıp meydana, yiyecek ambarının hemen arkasından görülen su deposuna doğru bakıyorum, bunlar hayat memat meselesi haline gelinceye dek varlıklarından dahi haberdar olmadığım binalardı.

James'in o yönden meydana doğru ilerlediğini görüyom.

"Hey, James," diyerek onu selamlıyom. "Angharrad'ın biraz yiiceğe ihtiyacı var."

"Daha fazla mı?" Şaşırmış görünüyo. "Ama bugünkü yiyeceğini aldı."

"Evet ama savaşın şokunu daha yeni yeni atlatıyo. Üstelik," diyorum kulağımı kaşıyarak, "ilk kez bi şey istiyo."

Beni anlıyomuş gibi gülümsüyo. "Dikkatli olmalısın Todd. Atlar durumdan ne zaman ve nasıl faydalanabileceklerini bilir. Her istediğinde beslersen sürekli istemeye başlar."

"Evet, ama..."

"Ona patronun kim olduğunu göstermen gerek. Bugünkü yemeğini aldığını ve bir sonraki yemeğin olması gereken şekilde sabah verileceğini söyle."

Hâlâ gülümsüyor, Sesi dostane fakat sinirlenmeye başladığımı hissediyorum. "Bana nerede oldunu göster de kendim alayım."

Suratı asılıyor. "Todd..."

"Buna *ihtiyacı* var," diyorum sesimi yükselterek. "İyileşmekte olan bir yarası var..."

"Benim de öyle." Gömleğinin kenarını kıvırıyo. Karnı boyunca uzanan bir yanık izi var. "Ve *ben* bugün yalnızca bir kez yemek yedim."

Ve söylediklerini anlıyorum ve bunu ne kadar dostane bir şekilde söylediğini de anlıyorum ama Sesim acemi oğlan sesleriye dolu ve vurulunca nasıl bağırdığını ve sonrasında

gelen sessizliği ve o günden bu yana yalnızca bikaç kelime sarf edişini ki zaten şu anki hali de eskisiyle kıyaslanamaz ve yemek istediğinde her ne olursa olsun onu besleyeceğim ve bu sinir bozucu küçük domuzçişi *bana yemeği getirecek* çünkü Ben Daireyim ve Daire de Ben...

"Gidip getireyim," diyo.

Ve bana bakıyo.

Ve gözlerini kırpmıyo.

Ve bi şeylerin dönüp durduğunu, havada görünmez bi ipin kıvrılıp durduğunu hissediyorum.

Ve bu onun Sesiyle benim Sesim arasında.

Ve belli belirsiz bi *uğultu* var.

"Hemen gidip getiririm," diyor gözlerini kırpmadan. "Şuradan alıp gelivereceğim."

Ve dönüp yiyecek ambarına doğru yürümeye başlıyor.

Sesimde dönüp duran *uğultuyu* hissedebiliyorum, takip etmek güç, tam olarak belirlemek güç, tıpkı ben dönüp bakar bakmaz yok olan bi gölge gibi.

Ama fark etmez.

Yapmasını istedim, bunun olmasını *istedim*.

Ve oldu.

Onu kontrol ettim. Tıpkı Başkan gibi.

Giderken arkasından bakıyorum, hâlâ yiyecek ambarına doğru yürüyor, sanki onun fikriymiş gibi.

Ellerim titriyor.

Lanet olsun.

[VIOLA]

"Burada ateşkes hakkında en fazla bilgiye sahip olan sensin," diyorum. "O dönemde Yeni Prentisstown'ın lideriydin ve bunu bilmemene..."

"O dönemde *Haven*'ın lideriydim kızım," diyor Şifacı Coyle, kasaba halkının oluşturduğu uzun bir kuyruğa yemek dağıtırken, başını kaldırıp bana bakmıyor bile. "*Yeni Prentisstown* ile hiçbir ilgim yok."

"Al bakam!" Jane hemen yanımızda, insanların getirdiği kapların içine az biraz sebze ve kurutulmuş et koyarken neredeyse avazı çıktığı kadar bağırıyor. Kuyruk tepenin zirvesine kadar uzanıyor ve arada en ufak bir boşluk dahi yok. Bu kuyruk başlı başlına aç ve kalabalık bir kasabaya dönüşmüş durumda.

"Ama sen ateşkesi bildiğini söylemiştin," diyorum.

"Elbette ki ateşkesi biliyorum," diyor Şifacı Coyle. "Görüşmeleri ben ayarladım."

"O halde bunu *yine* yapabilirsin. En azından nereden başladığını anlat."

"Biraz *çok* konuşmuyo musunuz?" diyor Jane bize doğru eğilerek, yüzünde endişeli bir ifade var. "Yeterince yiycek dağıtıyo musunuz?"

"Özür dilerim," diyorum.

"Sen gevezelik ettiinde sadece şifacılar sinirleniyo," diyor Jane. Sırasını bekleyenlere doğru dönüyor, kızının elinden tutan bir anne. "Benimse başım *sürekli* belada."

Şifacı Coyle göğüs geçirip sesini alçaltıyor. "Mankları öyle kötü yenmeye başladık ki başka çareleri *kalmadı* kızım. İşler böyle yürür."

"Ama..."

"Viola," diyerek dönüyor. "Mankların saldırdığını duyduklarında insanların hissettiği korkuyu hatırlıyor musun?"

"Şey, evet, ama..."

"Bunun nedeni son saldırıda kökümüzün kurutulmasına *ramak* kalması. Böyle bir şey kolay kolay unutulmaz."

"Bunun yeniden gerçekleşmesine engel olmak için çok iyi bir neden," diyorum. "Manklara ne kadar güçlü olduğumuzu gösterdik..."

"Nehri serbest bırakıp kasabayı yerle bir edecek güçleriyle eş," diyor. "Böylelikle geri kalanlar sonraki bir saldırıda kolay lokma olur. Bu tam bir pat[2] durumu."

"Ama burada öylece oturup yeni bir çatışmanın çıkmasını bekleyemeyiz. Bu hem Manklara hem de Başkan'a *daha fazla* avantaj sağlamak olur."

"Olan biten bu değil kızım."

Ve ses tonunda bir tuhaflık var.

"Ne demek istiyorsun?" diyorum.

Hemen yanımda belli belirsiz bir inleme duyuyorum. Jane yiyecek dağıtmayı kesmiş, yüzünde gergin bir ifade var. "Başınız *belaya* gircek," diye fısıldıyor bana.

"Üzgünüm Jane ama Şifacı Coyle'la konuşmamda bir sorun olmadığına eminim."

"En çok *deliren* de o."

"Evet Viola," diyor Şifacı Coyle. "En çok deliren *benim*."

Dudaklarımı büzüyorum. "Ne demek istiyorsun?" diyorum Jane'in hatırı için fısıldayarak. "Başkan'la ilgili olan ne?"

"Sadece bekle," diyor Şifacı Coyle. "Sadece bekle ve gör."

"İnsanlar ölürken bekleyip göreyim mi?"

2 Satrançta beraberlik. (Ç.N.)

"İnsanların öldüğü falan yok." Başıyla kuyruğu, kalabalığın arasında bize bakmakta olan aç yüzleri işaret ediyor, çoğu kadın ama aralarında erkeklerle çocuklar da var, hepsi de alışmış olduklarından çok daha pejmurde ve pis fakat Şifacı Coyle haklı, ölmüyorlar. "Aksine," diyor, "insanlar yaşıyor, birlikte hayatta kalıyorlar, birbirlerine destek oluyorlar. Başkan'ın ihtiyacı olan şey tam da bu."

Gözlerimi kısıyorum. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Etrafına bir bak," diyor. "Gezegendeki insanların yarısı burada, aşağıda ve onun yanında olmayan yarısı."

"Ve?"

"Ve bizi *bırakmayacak*, öyle değil mi?" Başını iki yana sallıyor. "Tam bir zafer için bize ihtiyacı var. Sadece gemindeki silahlara değil, sonrasında yönetmek üzere geri kalanlarımıza ve elbette ki konvoya da ihtiyacı var. Onun düşünce tarzı bu. Aşağıda bizim ona gitmemizi gekliyor, bekle de gör. Ama günün birinde, hem de *çok yakında* o bize gelecek kızım."

Gülümseyip yeniden yemek dağıtmaya başlıyor.

"Ve bunu yaptığında," diyor, "bekliyor olacağım."

[TODD]

Gece yarısı olduğunda uyuyamadan sağa sola dönüp durmuş olduğumdan ısınmak için dışarı, kamp ateşinin başına gidiyorum. James'le aramızda geçen şu tuhaf olaydan sonra uyuyamıyorum.

Onu kontrol ettim.

Bir an için bunu yaptım.

Nası olduğuna dair en ufak bi fikrim yok.

(Ama bu...)

(Bu, bana kendimi güçlü hissettirdi.)

(*İyi* hissettirdi.)

(Kapa çeneni!)

"Uyuyamadın mı Todd?"

Sinirlendiğimi ifade eden bir ses çıkarıyorum. Ellerimi ateşe uzatıyorum ve ateşin karşısından Başkan'ın beni izlediğini görebiliyorum.

"Beni bir kez olsun rahat bırakamaz mısın?" diyorum.

Tek bir kez gülüyor. "Ve oğlumun yaşadıklarını kaçırayım mı?"

Sesim şaşkınlık içinde yükseliyo. "Sakın Davy hakkında konuşayım deme," diyorum. "Sakın buna *cesaret* etme."

Ellerini barışçıl bir şekilde havaya kaldırıyo. "Ben sadece onu kurtarmanı kastetmiştim."

Hâlâ öfkeliyim fakat kullandığı kelime dikkatimi çekiyo. "Kurtarmak mı?"

"Onu değiştirdin Todd Hewitt," diyor, "herhangi birinin yapabileceği kadar. Serserinin tekiydi ama sen onu neredeyse bir erkek yaptın."

"Bunu asla bilemeyeceğiz," diyorum. "Çünkü sen onu öldürdün."

"Savaş böyledir işte. İmkânsız kararlar almanı gerektirir."

"O kararı almana gerek yoktu."

Gözlerimin içine bakıyor. "Belki de yoktu," diyor. "Ama *eğer* almasaydım, bunun yanlış olduğunu bana gösteremezdin." Gülümsüyor. "Gitgide bana benzemeye başlıyorsun Todd."

Suratımı asıyorum. "Bu dünyada *seni* kurtarabilcek hiçbi şey yok."

Ve işte tam o esnada kentteki tüm ışıklar sönüyo.

Durduğumuz yerden meydanın karşısında kasaba halkının güvende hissetmelerini sağlayan ışıkları toplu halde görebiliyoruz.

Ve aniden sönüyolar.

Ve sonra başka bir yönden silah sesi duyuyoruz.

Tek bir atış, her nedense devamı gelmiyor.

Bamm ve sonra yeniden *bamm*...

Ve Başkan tüfeğini kapıveriyor ve ben de hemen arkasındayım çünkü sesler elektrik santralinin arkasında, kurumuş nehir yatağının kenarındaki bi yan yoldan geliyor ve birkaç asker Bay O'Hare ile birlikte oraya doğru koşmaya başlamışlar bile ve kamptan uzaklaştıkça ortalık kararıyo, karanlıkta daha başka hiçbi ses duyulmuyo.

Ve sonra oraya varıyoruz.

Elektrik santralinde yalnızca iki nöbetçi vardı, bu sayı mühendislerden fazla değil çünkü onlarla Manklar arasında koskoca bi ordu varken elektrik santraline kim saldırcak ki...

Fakat kapının önünde, yerde yatan iki Mank cesedi var. Şu asit tüfeğiyle paramparça edilerek bedeni üç büyük parçaya ayrılmış olan nöbetçilerden birinin yanında yatıyolar. Elektrik santralinin içi tam bi enkaz, eşyaları yok etme konusunda da en az insanlar üzerinde olduğu kadar etkili olan asit içerideki ekipmanları eritiyo.

İkinci nöbetçiyi de yüz metre ötede, kurumuş nehir yatağının orta yerinde buluyoruz, kaçmakta olan Manklara ateş etmiş olmalı.

Başının üst yarısı yok.

Başkan durumdan hiş hoşnut diil. "Böyle savaşmamalıyız," diyor alçak ve öfkeli bi ses tonuyla. "Mağara fareleri gibi

sinsice etrafta dolaşarak. Meydan savaşı yerine gece baskınlarıyla."

"Gönderdiğimiz birliklerden rapor isteyeceğim efendim," diyor Bay O'Hare, "bakalım savunmadaki zayıflık nerede."

"Bunu hemen yap Teğmen," diyor Başkan, "ama hiç hareket görmedikleri dışında bir şey söyleyebileceklerini sanmıyorum."

"Dikkatimizi başka yere çekmek istediler," diyorum. "İçeri değil de dışarı bakmamızı istediler. Casusları o yüzden öldürdüler."

Bana yavaş ve dikkatlice bakıyo. "Kesinlikle haklısın Todd," diyor. Sonra dönüp kasabaya bakıyo, kasaba halkı yorganlarına sarınıp ne olduğunu görmek üzere karanlık sokaklara dökülmüşler.

Başkan'ın kendi kendine, "Öyle olsun," diye fısıldadığını duyuyorum. "Eğer böyle bir savaş istiyorlarsa, o halde onlara böyle bir savaş vereceğiz."

Toprakların Kucaklaması

TOPRAKLAR BİR PARÇALARINI kaybetmiş, diye gösteriyor Feza gözlerini açarak. *Ama iş tamam.*

Temizlikçilerin kalbine yapılan saldırıya liderlik eden, muhtemelen geri dönemeyeceklerini fakat uygulayacakları plan sayesinde Toprakların Sesinin yankılanmaya devam edeceğini bile bile gidenlerin kaybı karşısında Toprakların arasında yankılanan boşluğu hissediyorum.

Temizlikçilerin sonunu getirmeye yeteceğini bilsem, diye gösteriyorum Feza'ya, soğuk gecenin ortasında kamp ateşi içimizi ısıtırken, *kendi Sesimi verirdim.*

Ama Geri Dönen'in Sesini yitirmesi çok büyük bir kayıp olurdu, diye gösteriyor, Sesi benimkine uzanıyor. *Bize katılmak için bunca yol kat etmişken.*

Bunca yol kat etmek, diye düşünüyorum.

Çünkü gerçekten çok yol kat ettim.

Bıçak beni Külfet cesetlerinin arasından çekip çıkardıktan sonra, ona kendisini öldürmeye yemin ettiğimi gösterdikten sonra, yoldan yaklaşmakta olan atların sesini duyduktan ve bana kaçmam için yalvarmasından sonra...

Kaçtım.

O esnada yanmakta olan kasaba tam bir keşmekeş içindeydi, bu karmaşa ve duman sayesinde kasabanın güney sınırından görünmeden geçebildim. Gece çökene kadar saklandım ve sonra kıvrıla kıvrıla kasabadan uzaklaşan yolu takip ederek kaçtım. Çalılarla ağaçların arasında kalmaya çalışarak saklanmak için kullanabileceğim hiçbir bitki örtüsü kalmayıncaya dek yukarı tırmandım ve sonra ayağa kalkıp koşmam gerekti, o son mesafe boyunca tamamen açıktaydım, her an vadiden atılan bir kurşunun enseme isabet etmesini bekliyordum.

Özlemini duymama rağmen yine de korktuğum bir son.

Gelgelelim tepenin zirvesine ve oradan da arkasına ulaşmayı başardım.

Ve koştum.

Bir söylentiye, Külfetlerin Sesinde yaşayan bir efsaneye doğru koştum. Biz Topraklardık ama içimizden bazıları, benim gibi Toprakların asla dönmeme sözü verip Külfetleri geride bırakarak gittiği savaşın ortasına doğmuş olanlar onları daha önce hiç görmemişlerdi. Ve böylelikle Topraklar, tıpkı savaş aygırları gibi birer gölge ve efsane, hikâye ve fısıltıya dönüştü, Toprakların dönüp bizi kurtaracağı günün hayalleri kuruldu.

Kimimiz bu umudu beslemekten vazgeçti. Bazılarımız zaten hiç böyle bir umuda kapılmamış, en başta bizi bırakıp gittikleri için Toprakları asla affetmemişti.

Benden yalnızca birkaç ay doğumu kadar büyük olduğundan tıpkı benim gibi Toprakları tanımamış bana özel olan ve bazılarıysa şefkatli bir şekilde her tür kurtarılma umudundan,

Temizlikçilerin Sesleri arasından söküp alabileceğimiz kendimize ait bir yaşam dışında her tür hayalden vazgeçmemi iletirlerdi; bana korktuğum gecelerde, bizim de vaktimizin geleceğini fakat bunun bizi bariz bir şekilde unutup gitmiş olan Toprakların değil de yalnızca bizim günümüz olacağını anlatırlardı.

Ve sonra bana özel olan alındı.

Tıpkı Külfetlerin geri kalanı gibi.

Geriye bu şansı kullanabilecek bir tek beni bırakarak.

Söylentiye doğru koşmaktan başka ne seçeneğim vardı ki?

Uyumadım. Ormanlarla ovalar aştım, tepelere tırmanıp tepelerden indim, dereler ve nehirler geçtim. Temizlikçilerin dünya üzerinde dokunduğu her yerde yara izleri olan, yakılarak terk edilmiş yerleşim yerlerinden geçtim. Güneş doğdu ve battı ve ben hâlâ uyumadım, hiç durmadım, ayaklarım su toplayıp kanamaya başladığında bile.

Ama tek bir kişi dahi görmedim. Ne Temizlikçilerden ne de Topraklardan.

Hiç kimse.

Yalnızca Külfetlerden değil, Topraklardan da geriye son kalan olduğumu, Temizlikçilerin amacına ulaşarak Toprakları dünya yüzeyinden silmeyi başardıklarını düşündüm.

Yalnız olduğumu.

Ve bunu düşündüğüm sabah, bir nehir kenarında durup yeniden etrafa bakıp yeniden yalnızca kendimi, kolunda kalıcı bir 1017 işareti taşıyan kendimi gördüğüm sabah...

Ağladım.

Öylece yere çöküp ağladım.

Ve işte o zaman bulundum.

* * *

Yolun karşısındaki ağaçların arasından çıktılar. Dört kişiydiler, sonra altı, sonra on. Önce seslerini duydum fakat kendi Sesim daha yeni yeni geri geliyor, Temizlikçilerin Sesimi almasının ardından daha yeni yeni kim olduğumu tekrarlamaya başlıyordu. Önce kendi kendime sesleniyor olduğumu düşündüm. Kendi benliğim beni ölmeye çağırıyor sandım.

Seve seve giderdim.

Fakat sonra onları gördüm. Yetişkin Külfetlerden daha uzundular, daha da geniş ve ellerinde mızrak taşıyorlardı ve bunların savaşçı, Temizlikçilerden intikam almama yardım ederek Külfetlere karşı yapılmış olan tüm yanlışları doğruya çevirecek olan askerler olduklarını anladım.

Sonra anlamakta güçlük çektiğim bazı karşılama mesajları ilettiler iletmesine fakat silahlarının yalnızca balık avlama mızrağı ve kendilerinin de basit balıkçılar olduklarını söylemeye çalışıyor gibiydiler.

Balıkçılar.

Savaşçı falan değil. Temizlikçi avına çıkmamışlar. Külfetlerin katliamı üzerine intikam peşinde değiller. Temizlikçilerin bu bölümü bırakıp gittiklerini duyunca balık avlamak üzere nehre gelen balıkçılardı.

Ve sonra onlara kim olduğumu söyledim. Onlarla Külfetlerin dilinde konuştum.

Büyük bir şok yaşadılar, şaşkınlık içinde irkildiklerini hissedebiliyordum, fakat bundan fazlası da vardı.

Sesimin inceliği ve konuştuğum dil karşısında kapıldıkları hoşnutsuzluk vardı.

Temsil ettiğim şeye, taşıdığım anlama karşı duyulan korku ve utanç vardı.

Ve sonra kısa süren bir duraksamanın ardından yanıma gelmek üzere yolu aştılar, bana yardım edip destek olmak üzere yanıma geldiler. Ve *gerçekten* yanıma geldiler, ayağa kalkmama yardım edip hikâyemi dinlemek istediler, ben de onlara Külfetlerin dilinde anlattım ve beni endişe içinde dinlediler, beni korku ve öfke içinde dinlediler, beni dinlerken bir yandan da beni nereye götüreceklerine ve sonra olacaklara dair planlar yaparak onlardan biri olduğumu, artık onların yanına döndüğümü ve güvende olduğumu söyleyerek beni rahatlattılar.

Yalnız olmadığımı söylediler.

Fakat tüm bunları yapmadan önce büyük bir şaşkınlık, hoşnutsuzluk, korku ve utanç vardı.

İşte en sonunda Topraklar buradaydı. Ve bana dokunmaya korkuyorlardı.

Sık ormanlar ve sıra sıra tepeler aşarak beni güneydeki bir kamp yerine götürdüler. Orada yüzlercesi soğan biçiminde gizli çadırlarda yaşıyorlardı; öyle çok sayıda, öyle gürültülü ve öyle meraklıydılar ki neredeyse arkamı dönüp kaçacaktım.

Onlara benzemiyordum, az da olsa daha kısaydım, tenimin beyaz rengi onlarınkinden farklı bir tondaydı, kıyafet olarak tenimde yetişen yosunlar farklı bir türdü. Yiyecekleri de, paylaştıkları şarkılar da, toplu halde uyumaları da bana yabancıydı. Külfetlerin Sesindeki uzak anılar beni teselli etmeye çalıştıysa da farklı hissediyordum, *farklıydım.*

En büyük fark kullandığım dildi. Onların kullandığı dilde neredeyse hiç konuşma yoktu, öyle hızlı bir şekilde iletişim

sağlıyorlardı ki neredeyse hiç takip edemiyordum, sanki tek bir zihnin farklı parçaları gibiydiler.

Elbette ki öyleydiler. Onlar Toprak adı verilen tek bir zihindi.

Külfetler böyle konuşmuyordu. Temizlikçilerle etkileşim kurmaya, onlara itaat etmeye zorlanınca dillerine adapte olmuştuk, ama bunun da ötesinde Seslerini gizleyip onu ayrı, diğerlerinden farklı kılma yeteneklerini de edinmiştik. Artık mahremiyet istendiğinde ulaşılması gereken başkaları varsa bunda bir sorun yoktu.

Ama artık ulaşılacak başka Külfet yoktu.

Ve Topraklara nasıl ulaşacağımı bilmiyordum.

Dinlenip, beslenip 1017 numaralı şerit dışında kalan tüm yaralarım iyileşirken Toprakların Sesinde bir mesaj dolaşmaya başladı ve ardından Yolaklara ulaşıp çok daha hızlı bir şekilde doğrudan Feza'ya gitti.

Birkaç gün içinde savaş aygırının tepesinde kamp yerine geldi, yanında yüzlerce asker vardı ve daha fazlası da yoldaydı.

Feza buraya Geri Dönen'i görmeye geldi, diye iletti, bir anda bana ismimi verip daha beni görmeden farklı olduğumu ifade ederek.

Ve sonra göz göze geldik; gözlerinde bir savaşçının, bir general ve liderin bakışları vardı.

Bunlar Feza'nın gözleriydi.

Ve beni tanıyorlarmış gibi bakıyorlardı.

Bu buluşma için özel olarak ayrılan çadıra girdik, çadırın kıvrımlı duvarları başımızın çok üzerinde kalan bir noktada birleşiyordu. Feza'ya bildiğim kadarıyla hikâyeyi anlattım, en ufak detayları dahi, Külfetlere doğmamdan bir tek kişi dışında hepimizin katledilişine dek.

Ve ben anlatırken Sesi kamptaki ve bu dünyadaki tüm Toprakların katıldığı üzüntü verici, hüzün ve gözyaşı dolu bir şarkı gibi beni sarıp sarmaladı ve içinde hapsoldum, Toprak-lar beni Seslerinin, o tek Seslerinin tam ortasına yerleştirdi ve bir an için, çok kısa bir an için...

... kendimi yalnız hissetmedim.

Senin intikamını alacağız, diye iletti Feza.

Ve bu çok daha iyiydi.

Ve Feza sözünü tutuyor, diye gösteriyor şimdi de.

Evet, tutuyor, diye gösteriyorum. *Teşekkürler.*

Bu daha başlangıç, diye gösteriyor. *Daha fazlası da ola-cak, Geri Dönen'in hoşuna gidecek daha fazlası.*

Bıçak'la savaş alanında karşılaşma fırsatı mı?

Bir an için yüzüme bakıyor. *Her şeyin vakti var.*

Ayağa kalkmasını izlerken bir yanım hâlâ barışçıl bir çö-züm için aralık bir kapı bırakıp bırakmadığını düşünüyor, Temizlikçilerin tamamının katledilmesine engel olacak bir çözüm, fakat Sesi şüphelerime karşılık vermeyi reddediyor ve bunları düşündüğüm için bir anlığına utanıyorum, özellikle de Toprakların bir kısmını yok eden bir saldırıdan sonra.

Geri Dönen aynı zamanda ikinci bir bilgi kaynağım olup olmadığını da merak etti, diye gösteriyor Feza.

Sertçe başımı kaldırıyorum.

Çok şey fark ediyorsun, diye gösteriyor Feza. *Ama Feza da öyle.*

Nerede? diye gösteriyorum. *Nasıl oluyor da Toprakların geri kalanı bunu bilmiyor? Peki ya Temizlikçiler...*

Feza şimdi Geri Dönen'in ona güvenmesini istiyor, diye gösteriyor ve Sesinde belli belirsiz bir rahatsızlık var. Ama aynı zamanda bir uyarı da var. *Ve bu senin bozulması imkânsız bağın olmalı. Her ne görürsen gör yahut ne duyarsan duy Feza'ya güveneceğine dair söz vermelisin. Bilmediğin daha büyük bir plan olduğuna güvenmelisin. Geri Dönen'i de içeren daha büyük bir amaç.*

Fakat daha derinde kalan Sesini de duyabiliyorum.

Hayatım Temizlikçilerin Sesleri arasında geçti, gizleyen; gerçek, düşündüklerinden çok daha açıkken kendi kendini düğümleyen Sesler ve her tür gizi ortaya çıkarma konusunda Topraklardan çok daha fazla deneyimim var.

Ve Sesinin derinliklerinde yalnızca Feza'nın da tıpkı Geri Dönen gibi bazı şeyleri gizleme yeteneği olduğunu değil, aynı zamanda gizlediği şeyin bir kısmını da görebiliyorum...

Bana güvenmelisin, diyor yeniden, bana önümüzdeki günlere dair planlarını göstererek.

Gelgelelim bana bilgi kaynağını göstermeyecek.

Çünkü nihayet bunu yaptığında ne kadar ihanete uğramış hissedeceğimi biliyor.

KUŞATMA

[TODD]

HER YERDE KAN VAR.

Ön bahçedeki çimenlerin üzerinde, eve uzanan küçük patikada, içerideki zeminin üzerinde, gerçek insanlardan akabilceeni düşündüğünüzden çok daha fazla kan.

"Todd?" diyor Başkan. "İyi misin?"

"Hayır," diyorum kana bakarken. "Nası iyi olabilirim ki?"

Ben Daireyim ve Daire de Ben, diye düşünüyorum.

Mank saldırıları hiç durmadan devam ediyor. Elektrik santraline ilk saldırının düzenlendiği günden bu yana, sekiz gün üst üste, hiç durmadan. Çok ihtiyacımız olan suya ulaşmak için kuyu kazan askerlere saldırıp öldürüyolar. Geceleri kentin sınırlarında nöbet tutan askerlere rastgele saldırıp öldürüyolar. Hatta koca bi sokaktaki bütün evleri yaktılar. Kimse ölmedi ama Başkan'ın adamları ilk sokaktaki yangını söndürmeye çalışırken başka bir sokağı ateşe verdiler.

Ve bunca zamandır kuzeye ve güneye giden birliklerden tek bi rapor yok, her iki birlikten askerler de orada öylece oturup vakit öldürüyorlar, ne kasabaya girmek üzere yanlarından geçen ne de başarılı bir saldırının ardından geri dönmekte olan Manklara rastlıyolar. Viola'nın problarından da bir sonuç yok, sanki nereye bakarsak bakalım bambaşka bir yerdeler.

Ve şimdi yeni bir şey yaptılar.

Kasaba halkının oluşturduğu ve genellikle bir ya da iki askerin eşlik ettiği gruplar kentin uzak noktalarındaki evleri tek tek arayıp yiyecek ambarına koyulabilecek erzak arıyor.

İşte bu gruplardan biri Manklarla karşılaştı.

Güpegündüz.

Katedral enkazının doğusunda kalan bir evin kapı eşiğinde, "Bizi sınıyorlar Todd," diyo Başkan kaşlarını çatarak. "Tüm bunların sonu bir yere varacak. Bu dediğimi unutma."

On üç Mank cesedi evle bahçenin çevresine dağıtılmış durumda. Hemen yanımızda, ön odada ölü bir asker var ve kilerin kapısından, kasaba halkından iki yaşlı adamın cesetlerini görüyom, bi de küvette saklanırken öldürülen bir kadınla bir erkek çocuk var. Bi başka asker bahçede yatıyo, doktorlardan biri onunla ilgileniyor fakat artık bacaklarından biri yok ve bu dünyada yaşayacak fazla vakti kalmadığı çok açık.

Başkan yanına gidip eğiliyo. "Ne gördün asker?" diye soruyor alçak ve iyi tanıdığım, neredeyse şefkat dolu bir sesle. "Bana neler olduğunu anlat."

Asker nefes nefese ve gözleri belermiş ve Sesi bakmaya dayanamayacağınız bi halde, ona saldıran Manklarla, ölen asker ve kasaba halkıyla ve en çok da bacaklarından birini kaybetmiş olması ve bunun geri dönüşü olmamasıyla dolu, asla asla asla...

"Sakin ol," diyor Başkan.

Ve o alçak *uğultuyu* duyuyorum. Askerin Sesine karışarak onu sakinleştirip kendini toplamasını sağlamaya çalışıyor.

"Hiç durmadan geldiler," diyor asker, hâlâ her kelimenin arasında güçlükle soluk alıyo ama en azından konuşuyo.

"Ateş ediyorduk. Ve ölüyorlardı. Ve sonra bir tane daha geliyordu."

"Ama bir şekilde önceden fark etmiş olmalısınız asker," diyor Başkan. "Onları duymuşsunuzdur herhalde."

Asker, "Her yerdeydiler," diyor soluk soluğa, başını görünmeyen yeni bir acıyla geriye doğru atıyo.

"Her yerde mi?" diye soruyor Başkan, sesi hâlâ sakin ancak *uğultu* gitgide yükseliyor. "Ne demek istiyorsun?"

"*Her yerdeydiler*," diye tekrarlıyor asker, artık gerçekten güçlükle soluk alıyo, sanki zorla konuşturuluyo. "Geldiler. Her yerden. Çok hızlı. Üzerimize koşarak. Son hız. Sopalarını ateşleyerek. Bacağım. BACAĞIM!"

"Asker," diyor Başkan yeniden ve *uğultuyu* artırıyor.

"Ardı arkası kesilmeden geldiler! Hiç durmadan..."

Ve sonra ölüyor, Sesi belirsizleştikten sonra tamamen kesiliyo. Gözümüzün önünde ölüyo.

(Ben Daireyim...)

Başkan ayağa kalkıyo, yüz ifadesinden sinirli olduğu çok açık. Son kez etrafa göz gezdiriyo, cesetlere, önceden kestiremediği yahut engel olamadığı saldırılara. Etrafı ondan emir bekleyen askerlerle dolu, günler geçip de cephede savaşabilecekleri bi çatışma olmadıkça endişeleri artan adamlar.

"Gel Todd!" diyor Başkan en sonunda ve sert adımlarla atlarımızın bağlı olduğu yere doğru ilerliyor ve ben de bana emir vermeye hiç hakkı olduğunu dahi düşünemeden peşinden koşmaya başlıyorum.

[VIOLA]

"*Hiçbi bilgin olmadığına emin misin?*" diye soruyor Todd ileticiden. Başkan'ın arkasında Angharrad'ın üzerinde ilerliyor, kasabanın dışında bir saldırının düzenlendiği evden uzaklaşıyorlar, üst üste sekizinci saldırı ve ufacık ekranda bile yüzündeki endişe ve yorgunluğu görebiliyorum.

"Takip etmek çok güç," diyorum, *yine* şifa odasındaki yatakta yatıyorum, ateşim *yine* çıktı, öyle ısrarcı ki Todd'un ziyaretine dahi gidemedim. "Bazen görür gibi oluyoruz ama işe yarar bir şey yok, yani takip edebileceğimiz bir şey." Sesimi alçaltıyorum. "Ayrıca Simone ve Bradley probları artık tepenin zirvesine yakın tutuyorlar. Kasaba halkı bir şekilde onları buna zorluyor."

Ve gerçekten öyle. Burası artık öyle kalabalık ki hareket edecek yer dahi yok. Battaniyelerden tutun da çöp torbalarına varıncaya dek aklınıza ne gelirse kullanılarak kurulmuş olan pejmürde çadırlar kurumuş nehir yatağı boyunca anayola kadar uzanıyor. Üstelik her şey azaldı. Buraya yakın ırmaklar var ve Wilf her gün iki kez fıçılarla su getirdiğinden bizim yaşadığımız su sıkıntısı Todd'un kentte yaşadıklarına dair anlattıklarına kıyasla önemsiz. Fakat elimizde yalnızca Yanıt'ın kendileri için sakladığı yiyecekler var, yani artık bin beş yüz kişiyi beslemesi gereken iki yüz kişilik erzak. Lee ve Magnus hiç durmadan av grupları kuruyorlar ama Yeni Prentisstown'da askerlerin yoğun bir şekilde koruduğu depolanmış yiyeceklerle kıyaslanamaz bile.

Onların yeterli yiyecekleri var fakat yeterli suları yok.

Bizim yeterli suyumuz var fakat yeterli yiyeceğimiz yok.

Gelgelelim Başkan da, Şifacı Coyle da en güçlü konumda oldukları yerleri terk etmeyi akıllarından dahi geçirmez.

İşin kötüsü insanlar bu kadar iç içe yaşadıklarında dedikodular neredeyse anında yayılıyor ve kasabaya saldırılmasının ardından insanlar Mankların bir sonraki hedefinin biz olacağımızı, tepeyi çevrelemeye başlayarak hepimizi öldürmek üzere bir saldırı düzenlemeye hazırlandıklarını düşünmeye başladılar. Oysa bunu yapmıyorlardı, bize yaklaştıklarına dair en ufak bir işaret yok, ne var ki kasaba halkı hiç durmadan onları korumak için ne yapacağımızı sorarak asıl görevimizin aşağıdaki kasaba halkından evvel tepedeki insanları korumak olduğunu söylüyorlar.

Hatta içlerinden bazıları gözcü gemisinin kapılarının yanında bir nevi yarım daire şeklinde oturarak hiçbir şey söylemeden sadece yaptıklarımızı izleyip tepedeki diğerlerine rapor ediyorlar.

Ivan genellikle en önde oturuyor. O bile Bradley'ye "İnsancıl" demeye başladı.

Ve bunu iyi anlamda kullanmıyor.

"*Ne demek istediğini biliyorum*," diyor Todd. "*Buradaki ortam da iyi sayılmaz.*"

"Bir şey olursa seni haberdar ederim."

"*Aynen.*"

"Haber var mı?" diye soruyor Şifacı Coyle, tam Todd kaparken şifa odasına girerek.

"İnsanların özel konuşmalarını dinlememelisin."

"Bu gezegende özel olan hiçbir şey yok kızım. Asıl sorun da bu." Ben yatakta yatarken beni şöyle bir baştan ayağa süzüyor. "Kolun nasıl?"

Kolum acıyor. Antibiyotikler artık işe yaramıyor ve kızarıklık yeniden yayılıyor. Şifacı Lawson beni yeni bir bandaj karışımıyla bıraktı fakat onun bile endişe ettiğini görebiliyordum.

"Boşver," diyorum. "Şifacı Lawson harika iş çıkarıyor."

Şifacı Coyle ayaklarına bakıyor. "Enfeksiyonlar konusunda kısmen de olsa başarı elde ettiğimi biliyorsun, şu bir dizi süreli..."

"Eminim ki Şifacı Lawson da hazır olduğunda aynı yöntemi uygulayacaktır," diye araya giriyorum. "Bir şey mi istiyordun?"

Onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi derin derin göğüs geçiriyor.

Son sekiz gün işte böyle geçti. Şifacı Coyle, Şifacı Coyle'un yapmak istedikleri dışında herhangi bir şey yapmayı reddetti. Kampın işleyişiyle –yiyeceklerin ayarlanması, kadınların tedavisi, Simone ile geçen onca zaman– öyle çok vakit harcıyor ki onunla barış hakkında konuşma fırsatı yakalamanın imkânı yok gibi. Bu aptal yatağa mahkûm olmadığım ender zamanlarda onu yakaladığımdaysa beklediğini, barışın ancak doğru zamanda yapılabileceğini, Mankların harekete geçeceklerini ve Başkan'ın da kendi hamlesini yapacağını ve ancak o zaman araya girip barışı sağlayabileceğimizi söylüyor.

Fakat her nedense bu sözleri hepimiz için değil de bazılarımız için barış olacakmış hissi veriyor.

"Seninle konuşmak istiyordum kızım," diyor gözlerimin içine bakarak, belki de bakışlarımı kaçırıp kaçırmayacağımı görmek istiyor.

Kaçırmıyorum. "Ben de seninle konuşmak istiyorum."

"O halde önce ben başlayayım kızım," diyor.

Ve sonra milyon yıl düşünsem asla beklemeyeceğim bir şey söylüyor.

[TODD]

Viola'yla konuşmamızdan sonra henüz bir dakika bile geçmeden, "Yangınlar efendim," diyor Bay O'Hare.

"Kör değilim Teğmen," diyor Başkan, "ama bariz olana dikkat çektiğin için tekrar teşekkür ederim."

Kan gölüne dönmüş olan evden kente dönerken yolda duruyoz çünkü ufukta alevler görünüyo. Vadinin kuzey tepesindeki terk edilmiş çiftlik evlerinden bazıları yanıyo.

En azından terk edilmiş olduklarını umuyorum.

Bay O'Hare, her biri en az bizim hissettiğimiz kadar yorgun görünen yaklaşık yirmi askerlik bir grupla bizi yakaladı. Seslerini izleyerek onlara bakıyorum. Her yaştan insan var, yaşlı ve genç, ancak artık hepsinin bakışları yaşlanmış. Bu gruptakilerin hemen hiçbiri asker olmak istemiyordu ama Başkan tarafından zorlandılar; zorla ailelerinden, çiftliklerinden, dükkân ve okullarından alındılar.

Ve sonra her gün ölümü görmeye başladılar.

Ben Daireyim ve Daire de Ben, diye düşünüyorum bir kez daha.

Artık bunu sürekli yapıyorum, sessizliğe ulaşmaya çalışıyor, düşüncelerimle anılarımı uzaklaştırıyorum ve çoğu zaman dışarıda da işe yarıyo. İnsanlar benim Sesimi duyamıyo, beni duyamadıklarını *duyabiliyom*, tıpkı Bay Tate ve Bay O'Hare gibi ve sanırım Başkan'ın beni öne çıkarmasının nedenlerinden biri de bu, beni kendi adamlarından biri yapmayı düşünüyor.

Sanki böyle bi şey olabilirmiş gibi.

Yine de bundan Viola'ya bahsetmedim. Neden bilmiyorum.

Belki de onu *görmediğim* içindir, şu son sekiz günle ilgili *nefret* ettiğim şeylerden biri de bu. Şifacı Coyle'u yakından izleyebilmek için tepede kaldı fakat onu her aradığımda yatakta ve gitgide daha solgun ve daha zayıf görünüyo ve hasta olduğunu ve kötüleştiğini *biliyorum* ve bana bundan bahsetmiyo, muhtemelen beni endişelendirmek istemiyo ama bu sadece daha *çok* endişelenmeme neden oluyo çünkü eğer sahiden kötüyse, eğer ona bir şey *olursa*...

Ben Daireyim ve Daire de Ben.

Ve her şey biraz olsun sakinleşiyo.

Ona söylemedim. Endişelenmesini istemedim. Kontrolüm altında.

Acemi oğlan? diye heyecanlı bir şekilde soruyor Angharrad hemen altımdan.

"Her şey yolunda kızım," diyorum. "Çok yakında kampa varacağız." Evdeki manzaranın bu kadar kötü olacağını bilseydim onu götürmezdim. Ona binmeme daha yalnızca iki gün önce izin verdi ve hâlâ en ufak bi çıtırtıda irkiliyo.

"Yangını söndürmeleri için adam gönderebilirim," diyor Bay O'Hare.

"Anlamı yok," diyor Başkan. "Bırak yansınlar."

İtaat et! Juliet'in Neşesi Başkan'ın altından öylece ortalığa bağırıyo.

"*Kesin* yeni bir at edinmeliyim," diye mırıldanıyor Başkan.

Ve sonra başını tuhaf bir şekilde kaldırıyo.

"Ne?" diyorum.

Ama etrafa bakıyo, önce kanlı eve uzanan patikaya, ardından kasabaya giden yola. Değişen hiçbir şey yok.

Başkan'ın yüzündeki ifade dışında.

"*Ne*?" diyorum yeniden.

"Duymuyor musun?.."

Yeniden duruyor.

Ve sonra duyuyorum.

Ses.

İnsana ait olmayan bi Ses.

Dört bi yandan geliyo.

Her yerdeler, tıpkı askerin dediği gibi.

"Hayır," diyor Başkan ve yüzü öfke içinde geriliyo. "Buna cesaret *edemezler*."

Ancak artık açık seçik duyabiliyorum.

Etrafımız sarıldı, hem de bu kadar çabuk.

Manklar doğrudan üstümüze geliyor.

[VIOLA]

"Katedraldeki bomba için senden özür dilemedim," diyor Şifacı Coyle.

Hiçbir şey demiyorum.

Bir şey diyemeyecek kadar şaşkınım.

"O seni öldürme girişimi falan değildi," diyor. "Ayrıca hayatının başkalarınınkinden daha az değersiz olduğunu da düşünmedim."

Yutkunuyorum. "Çık dışarı," diyorum ve buna ben bile şaşırıyorum. Ateşten dolayı olmalı. "Hemen *şimdi*."

"Başkan'ın çantanı arayacağını umuyordum," diyor. "Bombayı alacaktı ve böylece tüm sorunlarımız bitecekti. Ama aynı zamanda bunun ancak yakalanman durumunda gerçekleşeceğini de düşünüyordum. Ve eğer yakalanırsan zaten ölmüş sayılabilirdin."

"Bu senin kararın olmamalıydı."

"Benimdi kızım."

"Bana sorsaydın ben sana..."

"Senin oğlana zarar verecek hiçbir şey yapmazdın." Ona itiraz etmem için bekliyor. Etmiyorum. "Liderler zaman zaman korkunç kararlar vermek zorunda kalır," diyor, "ve benim vermem gereken korkunç karar da eğer hayatını *ısrarla* almak istediğin bir görevde kaybedeceksen ölümünün en azından boşuna olmamasını sağlamak için çok az olan şansımı kullanmaktı."

Suratımın kıpkırmızı kesilmeye başladığını hissediyorum ve hem ateşten hem de öfkeden titremeye başlıyorum. "Bu, işlerin düzgün gidebileceği *tek* yol. Olabilecek daha başka sürüyle şey vardı ve bunların tümünün sonunda ben ve Lee paramparça olurduk."

"O zaman bu amaç uğruna şehit olurdunuz," diyor Şifacı Coyle, "ve sizin için savaşırdık." Sertçe bana bakıyor. "Şehitlerin ne kadar kudretli olabileceklerine şaşarsın."

"Bunlar bir teröristin ağzından çıkabilecek sözler..."

"*Yine de*, Viola, haklı olduğunu söylemek istedim."

"Bu kadarı yeter..."

"İzin ver bitireyim," diyor. "Bu bir hataydı, yani bomba. Her ne kadar Başkan'a ulaşma çaresizliğim içinde bunu yapmak için pek çok iyi nedenim olsa da hiçbiri bir başkasının hayatını ortaya koymam için yetmez."

"Çok haklısın."

"Ve bunun için özür dilerim."

Bu kelimeleri sarf edince bir sessizlik oluyor, uzun süren ve sonra daha da uzayan bir sessizlik, ardından gitmek üzere arkasını dönüyor.

"Ne istiyorsun?" diyerek onu durduruyorum. "Sahiden barış mı istiyorsun, yoksa yalnızca Başkan'ı yenmek mi?"

Bana bakarak bir kaşını kaldırıyor. "Biri için diğeri gerekli."

"Peki ya her ikisini de elde etmeye kalkışmak hiçbirine sahip olamamak anlamına geliyorsa?"

"Bu yaşamaya değer bir barış olmalı Viola," diyor. "Eğer eskiden olduğu gibi devam edecekse anlamı ne? Ölenler neden öldü?"

"Buraya gelmekte olan beş bin kişilik bir konvoy var. Eskisi gibi olmasına *imkân* yok."

"Bunu biliyorum kızım..."

"Ve eğer yeni bir ateşkes yapmamızı sağlayan kişi sen olursan ne kadar güçlü bir konumda olacağını düşünsene. Onlar için dünyayı barışçıl kılan kişi kim olacak?"

Bir an için düşünceli bir şekilde baktıktan sonra göz göze gelmemek için elini kapının üzerinde gezdiriyor. "Sana bir keresinde beni ne kadar çok etkilediğini söylemiştim. Bunu hatırlıyor musun?"

Yutkunuyorum, çünkü bu *etkileyici* olmam için bana yardım eden Maddy'nin vurulmasını da içeren bir anı. "Hatırlıyorum."

"Hâlâ aynı hissediyorum. Hatta eskisinde de çok." Hâlâ bana bakmıyor. "Ben burada genç bir kız olmadım, biliyorsun. Buraya indiğimizde bir kadındım ve diğerleriyle birlikte balıkçı köyünün kurulmasına yardım ettim." Dudaklarını büzüyor. "Ve başaramadık. Balıklar bizim *onları* yediğimizden daha çok sayıda kişiyi yedi."

"Tekrar deneyebilirsiniz," diyorum. "Yeni yerleşimcilerle. Okyanusun o kadar da uzak olmadığını söylemiştin, iki günlük yolculuk..."

"Aslında bir gün," diyor. "Atını dörtnala sürersen birkaç saat sonra oradasın. Sana iki gün dedim çünkü beni takip etmeni istemiyordum."

Suratımı asıyorum. "*Bir başka* yalan daha."

"Ne var ki bu konuda da yanıldım kızım. Bir ay bile sürse gelirdin. İşte beni bu denli çok etkiledin. Hayatta kalışın, gerçek anlamda etki yaratabilecek bir konuma gelmen, tek başına barışı sağlamaya çalışman."

"O halde bana *yardım et*," diyorum.

Hâlâ düşünüyormuş gibi avuç içiyle kapıya iki kez vuruyor.

"Sadece düşünüyorum kızım," diyor en sonunda. "Buna hazır olup olmadığını düşünüyorum."

"Neye hazır olup olmadığımı?"

Fakat arkasını dönüp tek kelime etmeden çıkıyor.

"*Neye* hazır olup olmadığımı?" diye bağırıyorum arkasından ve sonra yatakta doğrulup dönerek ayağa kalkıyorum.

Ve başımın dönmesi yüzünden diğer yatağın üzerine düşüyorum.

Dünyanın dönmesine engel olmak için birkaç kez derin derin soluk alıp veriyorum.

Sonra ayağa kalkıp peşine düşüyorum.

[TODD]

Askerler tüfeklerini kaldırıp etrafa bakmaya başlıyorlar fakat Mank KÜKREMELERO her yerde, dört bi yandan yaklaşıyolar.

Başkan da kendi tüfeğini doğrultmuş, ben de öyle, bir elim Angharrad'ın üzerinde onu sabit tutmaya çalışıyor ama görecek bir şey yok, şimdilik...

Ve sonra yolun aşağısındaki bir asker, çığlıklar içinde göğsünü tutarak yere düşüyo.

"Orada!" diye bağırıyo Başkan.

Aniden koca bi Mank müfrezesi, hem de *düzinelercesi* ormandan yola çıkarak ellerindeki beyaz sopaları askerlere doğrultup ateş ediyolar ve askerler karşılık vermeye çalışırken oldukları yere devrilmeye başlıyo.

Ve Başkan at üstünde yanımdan geçip ateş ederken eğilerek üzerine doğru gelmekte olan bi oktan kaçıyo.

Acemi oğlan! Angharrad bağırıyo ve ben onu sürmek, buradan çıkarmak istiyom.

Ve sonra ateşlenen tüfeklerle birlikte dört bi yanda Manklar yere devrilmeye başlıyo.

Fakat biri devrilir devrilmez yerini hemen bi başkası alıyo.

GERİLEYİN! diye duyuyorum Sesimde.

Bu mesajı Başkan gönderiyor.

BANA DOĞRU GERİLEYİN!

Aslında bağırmıyor bile, uğultu şeklinde iletmiyor, sadece orada, beynimizin içinde.

Ve görüyorum.

Bir an için bile inanmadan.

Hayatta kalan bütün askerler, on ikisi birden birlikte hareket ediyor.

BANA DOĞRU GERİLEYİN!

Köpeğin havlamasıyla birlikte hareket eden bir koyun sürüsü gibi.

HERKES!

Hareket ediyorlar, bir yandan ateş etmeye devam ederek, ama Başkan'a doğru da ilerliyorlar, ayakları aynı ritimde, tüm

bu adamlar bi anda *tek bir* adam gibi görünüyor, diğer cesetler sanki orada değilmiş gibi üzerlerinden atlıyolar.

BANA!

BANA!

Ve *ben* bile Angharrad'ın dizginlerini çevirerek Başkan'ın arkasına geçtiğimi hissediyorum.

Diğerleriyle birlikte hareket ettiğimi...

Acemi oğlan!?

Kendi kendime küfrederek Angharrad'ı çatışmadan uzaklaştırıyorum.

Fakat askerler hâlâ geliyor, tek tek yere yığılmaya devam etmelerine rağmen, işte geliyorlar, iki kısa sıra oluşturmuş, aynı anda ateş ediyolar.

Ve Manklar vurularak ölüyo, yere düşüyolar.

Ve askerler geriliyo.

Ve Bay O'Hare kendi atının üzerinde yanıma geliyor, o da diğerleriyle aynı anda ateş ediyo ve hemen yanımızdaki ağaçların arasından bi Mank çıktığını görüyom, elindeki beyaz sopayı Bay O'Hare'e doğru kaldırıyo ve...

EĞİL! diye düşünüyorum...

Düşünüyorum ama söylemiyorum.

Ve sonra benden ona doğru bi *uğultu* oluyo, son derece hızlı.

Ve Bay O'Hare eğiliyo ve Mank'ın atışı üzerinden geçip gidiyo.

Bay O'Hare yeniden doğrulup Mank'ı vurduktan sonra bana dönüyo.

Ama teşekkür etmek yerine gözleri öfkeden bembeyaz kesilmiş.

Ve sonra aniden bi sessizlik oluyo.

Manklar gitti. Gittiklerini göremedik bile, sadece *gittiler* ve saldırı bitti ve etraf ölü askerler ve ölü Manklarla dolu ve tüm bunlar bir dakikadan daha kısa bir süre içinde olup bitti.

Ve işte hayatta kalan iki sıra asker mükemmel birer çizgi halinde duruyor, tüfeklerini tam olarak aynı şekilde doğrultmuş Mankların ilk olarak geldikleri yere bakarak yeniden ateş etmeyi bekliyorlar.

Başkan'dan gelecek yeni emirleri bekliyorlar.

Başkan'ın yüzünü görüyom, öylesine odaklanmış ve bakışları öyle sert ki ona bakmak dahi güç.

Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Kontrol yeteneği gelişiyor.

Hızlanıyor ve güçleniyor ve daha da keskinleşiyor.

(*Ama benimki de öyle*, diye düşünüyorum, *benimki de öyle.*)

"Kesinlikle," diyor Başkan. "Kesinlikle öyle Todd."

Ve Sesim sessiz olduğu halde beni duyduğunu fark etmem bir saniyemi alıyor.

"Hadi kasabaya geri dönelim Todd," diyor, uzun zaman sonra ilk kez gülümsüyor. "Sanırım yeni bir şey deneme vaktim geldi."

[VIOLA]

Şifacı Coyle'u aramak üzere gözcü gemisinden çıkarken Bradley'nin, "Bu harika Wilf," dediğini duyuyorum. Wilf bir at arabasını, üzerindeki içme suyu dolu kocaman varilleri dağıtmak üzere gemiye yanaştırıyor.

"Bişşi diil," diyor Wilf, Bradley'ye. "Sadice yappılması gerkeni yapyom."

"Birilerinin bunu yaptığını duymak güzel," dendiğini duyuyorum arkamdan. Bunu diyen Lee, sabah erkenden çıktığı avdan geri dönüyor.

"Şifacı Coyle'un ne yöne gittiğini gördün mü?" diye soruyorum ona.

"Sana da merhaba," diyerek gülüyor. Elindeki orman tavuklarını havaya kaldırıyor. "En şişmanını bize ayırıyorum. Simone ve İnsancıl ufak olanını alabilir."

"Ona öyle deme," diyorum suratımı asarak.

Lee gemiye girmekte olan Bradley'ye bakıyor. Güverte kapılarının yanında yarım daire oluşturacak şekilde oturup öylece etrafa bakan insanlar –bugün daha da kalabalıklar– birbirlerine mırıldanmakla yetiniyorlar ve Ivan dahil olmak üzere aralarındaki birkaç erkeğin Sesinde tekrarlandığını duyuyorum, İnsancıl.

"Bizi kurtarmaya çalışıyor," diyorum onlara. "Buraya gelecek olan tüm insanların barış içinde yaşayabilmesini sağlamaya çalışıyor. Manklarla *birlikte*."

"Tabii!" diye sesleniyor Ivan. "Ve bunu yaparken elindeki silahların barışı o *insancıl* çabalarından çok daha hızlı sağlayabileceğini göremiyor."

"İnsancıl çabaları size çok daha uzun bir hayat sağlayabilir Ivan," diyorum. "Ve sen kendi lanet işine baksan iyi edersin."

"Bizim işimizin hayatta kalmak olduğuna inanıyorum!" diyor Ivan yüksek sesle ve hemen yanındaki kadın ona katılıyor; o pis suratında kibirli bir gülümseme var ve aynı benim gibi ateşten beti benzi atmış olmasına ve kolunda aynı benim kolumdaki şeritten olmasına rağmen suratına vurmak vurmak ve

vurmak istiyorum, ta ki bana bir daha o şekilde bakmayıncaya kadar.

Fakat Lee beni kolumdan yakalayıp uzaklaştırıyor, gözcü gemisinin yanından geçirip uzak taraftaki motorların oraya götürüyor, motorlar hâlâ çalışmıyor, hâlâ soğuklar fakat bu tepe üzerinde kimsenin çadır kurmayacağı tek yer orası.

"Aptal, kuş beyinli insanlar..." diye söyleniyorum.

"Üzgünüm Viola," diyor Lee, "fakat onlara katılıyorum."

"*Lee...*"

"Büyük Başkan Prentiss annemle kız kardeşimi öldürdü," diyor. "Mankları *ve* onu durdurmak için yapılacak her şeye varım."

"Sen de en az Şifacı Coyle kadar kötüsün," diyorum. "Ve *o seni* öldürmeye kalktı."

"Ben yalnızca elimizde silahlarımız olunca daha fazla güç gösterebileceğimizi söylüyorum."

"Ve katliamın yıllar boyunca devam etmesini!"

Sinir bozucu bir şekilde sırıtıyor. "Bradley gibi konuşuyorsun. Etrafta böyle konuşan bir tek o var."

"Evet, çünkü koca bir tepe dolusu korkmuş ve aç insandan *mantıklı* bir..."

Ve sonra susuyorum çünkü Lee öylece bana bakıyor. *Burnuma* bakıyor. Bunu anlayabiliyorum çünkü kendimi Sesinde görebiliyorum, bağırıyorum ve sinirleniyorum, öfkelendiğimde olduğu gibi burnumun oynayıp durduğunu ve aynı şekilde onun içinde dolaşıp duran sıcak hisleri görüyorum.

Ve sonra bir anda Sesinde ikimizin bir görüntüsü var; birbirimize sımsıkı sarılmışız, üzerimizde hiç kıyafet yok ve gerçek hayatta görmediğim göğsündeki sarı kılları görüyorum, göbek deliğine ve daha da aşağıya kadar devam eden yumuşak ve şaşırtıcı derecede gür kıllarını...

"Of, kahretsin," diyerek geriliyor.

"Lee?" diyorum ama arkasını dönüp hızla uzaklaşmaya başlamış bile, Sesi açık sarı bir utançla dolu ve bana doğru, "Avcılara katılacağım!" diye bağırarak daha da hızlanıyor.

Ve yeniden Şifacı Coyle'un peşine düşerken tenimin ısındığını hissediyorum, sanki tüm vücudum utançtan kıpkırmızı kesiliyormuş gibi.

[TODD]

Mank saldırısının ardından kasabaya varıncaya dek Angharrad hiç durmadan ▲cemi oğlan? diyip duruyor ve ondan istediğimden çok daha hızlı ilerliyor. ▲cemi oğlan?

"Neredeyse geldik kızım," diyorum.

Az önce yoldaki saldırı sırasında adamlarını kontrol etmedeki becerisi karşısında duyduğu neşeden dolayı neredeyse *ışıldayan* Başkan'ın hemen arkasından kampa giriyorum. Başkan Juliet'in Neşesi'nin üzerinden inip onu bizi beklemekte olan James'e teslim ediyor. Ben de James'in yanına gidip Angharrad'ın eyerinden aşağıya atlıyorum.

"Onun için biraz yeme ihtiyacım var," diyorum hızlı hızlı. "Biraz da su."

"Yemleri hazırladım bile," diyor Angharrad'ı çadırıma doğru ilerletirken. "Ama suyu artık istihkakla veriyoruz, bu yüzden..."

"Hayır," diyorum Angharrad'ın eyerini olabildiğince hızlı bir şekilde sökerken. "Anlamıyosun. Suya hemen şimdi ihtiyacı var. Daha az önce..."

"Seni yine parmağında mı oynatıyor?" diye soruyor James.

Ve gözlerimi açarak ona dönüyorum. Bana gülümsüyor, az önce yaşadıklarımızı hiçbi şekilde anlamıyo, atıma nası bakmam gerektiğini bildiğimi, *onun* bana ihtiyacı olduğunu değil de atım tarafından oynatıldığımı düşünüyor.

"Çok güzel bir at," diyor Angharrad'ın yelesinde dolaşmış tüyleri açarken. "Ama yine de patron sensin."

Ve onun düşündüğünü görebiliyorum, çiftliğini düşünüyo; babasıyla birlikte sahip oldukları atlarını, üç tane, beyaz burunlu ve ten rengi atlar, ordu tarafından nasıl el koyulduklarını ve o gün bugündür onları görmediğini düşünüyo, bu da muhtemelen öldükleri anlamına geliyo.

Bu düşünce üzerine Angharrad yine endişeli bi şekilde ▲cemi oğlum? diyo.

Ve bu beni daha da sinirlendiriyor.

"Hayır," diyorum James'e. "Ona hemen biraz su getir."

Ve yaptığımın farkına bile varmadan ona sertçe bakıyorum, Sesimle zorlayıp ona uzanıyorum.

Ve kontrolüm altına alıyorum.

Onu kontrolüm altına alıyorum.

Ve Ben Daireyim ve Daire de Ben.

"Ne yapıyorsun Todd?" diyor sinek kovalıyomuş gibi elini yüzünün önünde savurarak.

"Su," diyorum. "*Hemen.*"

Ve *uğultunun* onun etrafında havada dönüp durduğunu hissedebiliyorum.

Terlemeye başlıyorum, soğuğa rağmen.

Ve onun da terlediğini görüyorum.

Terliyor ve şaşkın görünüyor.

Kaşlarını çatıyor. "Todd?"

Ve bunu öyle üzgün bi şekilde söylüyo ki, yani, ne bileyim, öyle, *ihanete uğramış* gibi söylüyo ki anında duruyorum. Neredeyse odaklanmayı kesip onu kontrol etmeye çalışmaktan vazgeçiyorum.

Ama yalnızca neredeyse.

"Ona biraz su getireyim," diyor şaşkın bakışlarla. "Hemen şimdi biraz getireyim."

Ve arkasını dönüp su tankına doğru gidiyor.

Bir saniyeliğine soluklanıyorum.

Başardım.

Yine başardım.

Ve *iyi* hissettim.

Güçlü hissettim.

"Of, yardım edin bana," diye fısıldıyorum ve öyle şiddetli titriyorum ki oturmam gerekiyor.

[VIOLA]

Şifacı Coyle'u şifa çadırlarının yanında, kalabalık olmayan bir kadın grubunun arasında bana sırtını dönmüş halde buluyorum.

"Hey!" diye bağırıyorum yanına giderek. Az önce Lee ile olanların ardından sesim *çok* yüksek fakat aynı zamanda kendimi çok da güçsüz hissettiğimden yüzükoyun yere kapaklanıp kapaklanmayacağımı düşünüyorum.

Şifacı Coyle arkasını dönünce yanında üç kadın olduğunu görüyorum. Şifacı Nadari ve Şifacı Braithwaite, Yanıt tepeye geldiğinden bu yana ikisi de bana tek kelime etme zahmetinde bulunmadılar fakat ben onlara bakmıyorum bile.

Simone'a bakıyorum.

"Yatağında olmalısın kızım," diyor Şifacı Coyle.

Ona sertçe bakıyorum. "Hazır olup olmadığımı sorduktan sonra öylece *çekip gidemezsin.*"

Şifacı Coyle diğerlerine bakıyor, buna başını aşağı yukarı sallamakta olan Simone da dahil. "Pekâlâ kızım. Eğer bilmeyi bu kadar çok istiyorsan."

Hâlâ soluk soluğayım ve ses tonundan bunun pek de hoşuma gitmeyeceğini anlıyorum ve tam o esnada elini öyle bir uzatıyor ki sanki kolumu tutmak istiyor. Buna izin vermiyorum ancak diğer iki şifacı ve Simone muhafızlarmış gibi arkamızdan yürürlerken şifa çadırlarından uzaklaşmaya başlıyor.

"Bir süredir bir teori üzerinde çalışıyoruz," diyor Şifacı Coyle.

"Biz mi?" diyorum sessiz kalmayı tercih eden Simone'a bakarak.

"Korkarım bu teori gün geçtikçe kulağa daha mantıklı gelmeye başlıyor," diyor Şifacı Coyle.

"Lütfen sadede gelir misin?" diyorum. "Uzun bir gün oldu ve kendimi iyi hissetmiyorum."

Bir kez başını sallıyor. "Pekâlâ kızım." Durup bana dönüyor. "Şeritlerin tedavisi olmadığını düşünmeye başlıyoruz."

Farkında olmadan elimi koluma götürüyorum. "Ne?"

"*Onlarca* yıldır kullanılıyor," diyor. "Tanrı aşkına Eski Dünya'da bile vardılar ve elbette o zaman da zulüm ya da kötü şaka gibi durumlarda insanlara şerit takıldığı olmuştu. Gelgelelim Simone senin şu çok geniş veri tabanında bile bu tür bir enfeksiyon vakasına rastlamadık."

"Ama nasıl?.."

Ve sonra duruyorum. Çünkü nereye varmaya çalıştığını anlıyorum.

"Başkan'ın içlerine başka bir şey daha koymuş olabileceğini düşünüyorsun."

"Kimsenin gerçek nedenini anlamadan çok sayıda kadına zarar vermesi için iyi bir yöntem."

"Ama bunu duyardık," diyorum. "Erkeklerin Sesi varken dedikodular dolaşırdı..."

"İyi düşün kızım," diyor Şifacı Coyle. "Başkan'ın geçmişini iyi düşün. Eski Prentisstown'daki kadınların katledilişlerini düşün."

"Bunun intihar olduğunu söylüyor," diyorum inandırıcılıktan ne kadar uzak olduğunu bildiğim halde.

"Tanımlayamadığımız bazı kimyasallar bulduk Viola," diyor Simone. "Gerçek bir tehlikeyle karşı karşıyayız. Gerçek etkiler."

Etkiler derkenki ses tonu mideme kramplar girmesine neden oluyor. "Sen ne zamandır şifacıları dinlemeye başladın?"

"Kolunda şerit olan tüm kadınların o adam yüzünden gerçek bir tehlikeyle karşı karşıya kalma riskleri olduğunu öğrendiğimden beri," diyor.

"Dikkatli ol," diyorum. "İnsanlara istediklerini yaptırma konusunda çok yetenekli." Şifacı Coyle'a bakıyorum. "İnsanların öylece oturup hakkımızda çeşitli kanılara varmalarını sağlamak konusunda."

"*Kızım*," diyor Şifacı Coyle, "*ben öyle bir şey...*"

"*Benden* ne istiyorsun?" diye soruyorum. "Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?"

Şifacı Coyle öfkeli bir şekilde göğüs geçiriyor. "Şu senin Todd'un bir şey bilip bilmediğini öğrenmek istiyoruz, bize anlatmadığı bir şey olup olmadığını."

Başımı sallamaya başladım bile. "Bana söylerdi. Kolumda o şeridi görür görmez söylerdi."

"Ama öğrenebilir, değil mi kızım?" Sesi son derece gergin. "Öğrenmemize yardım eder mi?"

Ve çok geçmeden durumu anlıyorum. Ama anladığımda...

"Ah, *şimdi* anlıyorum."

"Neyi anlıyorsun?" diyor Şifacı Coyle.

"Bir casus istiyorsun." Sinirim arttıkça sesim de yükseliyor. "Aynı eski numaralar, öyle değil mi? Aynı eski Şifacı Coyle, daha fazla güç elde edebilmek için ne gerekiyorsa yapıyorsun."

"Hayır, kızım," diyor Şifacı Coyle. "Kimyasallar bulduk..."

"Bu işin içinde bir iş var," diyorum. "Bunca zamandır bana ilk ateşkesin nasıl sağlandığını anlatmayı reddettin, Başkan'ın *hamle yapmasını* bekledin ve şimdi de Todd'u kullanmak istiyorsun, tıpkı..."

"Ölümcül, kızım," diyor. "Enfeksiyon *ölümcül*."

[TODD]

Ben James'in ordu kampının arasından geçerek Angharrad'a su getirmesini izlerken Başkan her zaman yaptığı gibi arkamda belirip, "Utanç silinir Todd," diyor.

"Bunu bana sen yaptın," derken hâlâ titriyorum. "Bunu benim beynime soktun ve beni *zorladın*..."

"Öyle bir şey yapmadım," diyor. "Ben sadece sana bir yol gösterdim. Sen de o yolda tek başına ilerledin."

Hiçbi şey demiyom. Çünkü bunun doğru olduğunu biliyom.

(Ama duyduğum şu *uğultu*...)

(O *uğultu* aslında yokmuş gibi yapıyom.)

"Seni kontrol etmiyorum Todd," diyor. "Böyle bir anlaşma yaptık ve ben de buna uyuyorum. Olan biten tek şey en başından beri içinde olduğunu söylediğim gücü keşfetmeye başlaman. Bu bir tutku, anlarsın ya. Bunun olmasını *istedin*. Her şeyin sırrı bu."

"Hayır, istemedim," diyorum. "Herkesin tutkuları vardır ama sağda solda insanları kontrol etmezler."

"Bunun nedeni diğer pek çok *kimsenin* tutkusunun, onlara ne yapmaları gerektiğinin söylenmesi olmasıdır." Durup meydana, çadırlar ve askerler ve birbirine iyice yaklaşmış olan insanlarla dolu meydana bakıyor. "İnsanlar özgürlük istediklerini söyler fakat asıl istedikleri endişe etmekten kurtulmaktır. Eğer sorunlarını halledersem ne yapmaları gerektiğinin söylenmesini sorun etmezler."

"*Bazı* insanlar," diyorum. "Herkes değil."

"Hayır," diyor. "Sen değil. Bu da çelişkili bir şekilde senin diğerlerini kontrol etme konusunda çok daha yetenekli olmanı sağlıyor. Bu dünyada iki tür insan vardır Todd. Onlar," başıyla orduyu gösteriyor, "ve biz."

"Benden bahsederken *biz* falan deme."

Ama o sadece sırıtmakla yetiniyor. "Buna emin misin? Mankların birbirlerine Sesleriyle bağlı olduklarına inanıyorum, hepsi tek bir Ses oluşturuyor. İnsanların onlardan farklı olduğunu düşünmene neden olan şey nedir? Senle beni birleştiren şey bu Sesi nasıl kullanacağımızı biliyor olmamız Todd."

"Ben senin gibi olmıcam," diyorum. "Ben *asla* senin gibi olmıcam."

"Hayır," derken gözleri ışıldıyor. "*Daha iyi* olacağını düşünüyorum."

Ve sonra ani bir ışık çakması oluyor.

Sahip olduğumuz her türlü elektrikli aletten daha parlak bir ışık.

Meydanı aydınlatıyo.

Tam ortasında olmadan orduya ne kadar yaklaşılabilecekse o kadar yakında.

"Su tankı!" diyor Başkan hareketlenerek. "Su tankına saldırdılar!"

[VIOLA]

"Ölümcül mü?" diyorum.

"Şimdiye kadar dört kadın öldü," diyor Şifacı Coyle. "Yedi tanesi de bu haftayı çıkaramayacak. Bunu duyurmadık çünkü panik yaratmak istemiyoruz."

"Bu bin kadından sadece on kadarı," diyorum. "Zaten zayıf ve hasta olanlar..."

"Hayatını böyle bir inanış yüzünden riske atmaya hazır mısın? Ya da buradaki kolu şeritli tüm kadınların hayatını? Kollarını *kesmek* bile işe yaramadı Viola. Bu sence normal bir enfeksiyon mu?"

"Eğer istediğini yapmam için bana yalan söyleyeceğine inanıp inanmadığımı sorarsan *sence* yanıtım ne olur?"

Şifacı Coyle derin ve yavaş bir şekilde soluk alıyor, sinirlenmemeye çalışıyor gibi. "Buradaki en iyi şifacı benim kızım," derken sesi duygu dolu ve sert, "ve ben bu kadınların ölmelerine engel olamadım." Gözleri kolumdaki şeride kayıyor. "Kolunda şerit olan kadınların hiçbirinin ölmesine engel olamayabilirim."

Elimi yeniden yavaşça koluma koyunca sızladığını hissediyorum.

"Viola," diyor Simone usulca. "Kadınlar gerçekten çok hasta."

Ama ben hayır, diye düşünüyorum. *Hayır...*

"Anlamıyorsun," diyorum başımı iki yana sallayarak. "Hep böyle yapıyor işte. İstediğini elde etmek için ufacık bir gerçeği koskocaman bir yalan haline getiriyor..."

"*Viola*," diyor Şifacı Coyle.

"Hayır," diyorum daha yüksek sesle çünkü iyice düşünmeye başladım. "Haklı olmanı riske edemem, öyle değil mi? Eğer bu bir yalansa oldukça akıllıca çünkü eğer yanılıyorsam hepimiz ölürüz, yani tamam, Todd'dan bir şeyler öğrenmeye çalışacağım."

"*Teşekkür* ederim," diyor Şifacı Coyle öfkeli bir şekilde.

"Ama," diyorum, "senin için casusluk yapmasını *istemeyeceğim* ve sen de karşılığında *benim* için bir şey yapacaksın."

Şifacı Coyle'un bakışları yüzümde dolaşıp söylediklerimin ne kadarını gerçekten kastettiğimi anlamaya çalışıyor.

"Neymiş o?" diyor en sonunda.

"Beni başından savmayı bırakıp Manklarla barışı sağlamak için neler yaptığını adım adım anlatacaksın," diyorum. "Ve sonra bu süreci yeniden başlatmam için bana yardım edeceksin. Daha fazla erteleme ya da bekleme yok. Yarın başlayacağız."

Bu durumdan ne tür bir avantaj sağlayabileceğini düşünmeye başladığını görebiliyorum. "Bak ne diyeceğim..."

"Anlaşma falan yok," diyorum. "Ya istediklerimi yaparsın ya da hiçbir şey alamazsın."

Bu kez çok kısa bir süre duraksıyor. "Anlaştık."

Ve gözcü gemisinden seslenildiğini duyuyorum. Bradley rampadan aşağı koşarken Sesi kükrüyor. "Kasabada bir şeyler oluyor!"

[TODD]

Su tankına doğru koşarken bize sırtı dönük olan askerler bile önümüzden çekilerek bize yolu açıyor.

Ve Başkan'ın onların zihninde iş başında olduğunu, onlara hareket edip yolundan çekilmelerini söylediğini duyabiliyom.

Ve oraya yaklaşırken görüyorum.

Su tankı sallanıyor.

Ayaklarından biri neredeyse tamamen havaya uçmuş, bunu yakın mesafeden ateşlenen şu dönen alevli şeyler yapmış olmalı, çünkü tankın ahşap kısımlarından sanki sıvının kendisi öyleymiş gibi yapışkan, beyaz alevler sızıyo.

Ve her yer Mank dolu.

Tüfekler dört bi yana ateşleniyor ve Manklar da ellerindeki beyaz sopaları ateşliyo ve insanlar ölüyo ve Manklar ölüyo ama en büyük sorun bu diil.

"YANGIN!" diye bağırıyor Başkan etrafındaki herkesin beynine ileterek. "ŞU YANGINI SÖNDÜRÜN!"

Ve adamlar harekete geçiyo.

Fakat sonra bir şey ters gidiyo, bir şey *sahiden* ters gidiyo.

En öndeki askerler tüfeklerini bırakıp kova kova su almaya başlıyolar.

Ateş etmeye hazırlanan, Mankların hemen yanındaki askerler.

Sanki savaşa karşı kör olmuşçasına öylece durup arkalarını dönüyolar.

Gelgelelim Manklar hâlâ görüyo ve erkekler daha kalabalık gruplar halinde ölürken onları neyin öldürdüğünü görmüyolar bile.

DURUN! diye düşündüğünü duyuyorum Başkan'ın. **SAVAŞMAYA DEVAM EDİN!**

Ancak artık bu düşüncede bir ikilem var ve silahını yere atmış olan askerlerden bazıları silahlarını yeniden alıyorlar ama diğerleri öylece kaskatı kesilmiş duruyolar, sanki hangi emre uyacaklarını...

Ve hemen ardından Mank silahları tarafından vurularak ölüyolar.

Ve Başkan'ın yüzünü görüyorum, adamlardan bazılarına bir şey, diğerlerine başka bir şey yaptırmaya çalışırken yüzü kaskatı kesiliyo ve sonuç olarak kimse hiçbi şey yapmıyo ve daha çok sayıda asker ölüyo ve su tankı kesinlikle *devrilecek*.

"Bay Büyük Başkan?!" diye bağırıyor Bay O'Hare, elinde tüfeği yanına gelince Başkan'ın berbat durumdaki kontrolü karşısında şaşkına dönüyo.

Ve Manklar ordunun düzeninin bozulduğunu, yapmamız gerekenleri yapmadığımızı, askerlerden yalnızca bazıları ateş ederken diğerlerinin öylece durduğunu ve yangının yiyecek depomuza doğru da yayılmasına izin verdiğimizi görüyolar.

Ve her ne kadar kelimelerle duyamasam da Mankların Sesinde bunu hissedebiliyorum, mümkün olandan çok daha büyük bir zaferin kokusunu alıyorlar, hatta belki de *son* zafer.

Ve bu esnada ben kaskatı kesilmiş durumda diilim.

Neden bilmiyorum ama Başkan'ın kontrolü altında olmayan tek kişi benim.

Belki de sahiden beynimin içinde diildir.

Ama durup tüm bunların ne anlama geldiğini düşünemiyorum.

Ve tüfeğimi namlusundan kavradığım gibi sertçe savurup Başkan'ın sağ kulağına vuruyorum.

Bağırıp yana doğru yuvarlanıyor.

Yakındaki askerler de sanki biri onlara yumruk atmış gibi bağırıyolar.

Başkan bir dizinin üzerine çöküyor, başını tutuyor, parmaklarının arasından kan fışkırıyo, havada Sesinden yayılan bi *inleme* var.

Ama ben vakit kaybetmeden Bay O'Hare'e dönüp bağırıyorum, "Bir sıra asker ateş etsin, hemen, hemen, HEMEN!"

Ve *uğultuyu* biraz olsun hissediyom ama bunun nedeni benim söylediklerim mi, yoksa onun yapılması gerekeni anlamış olması mı bilmiyorum fakat anında atılıp en yakınındaki askerlere sıraya girmelerini bağırıyo, str'olası tüfeklerini kaldırmaları için ve ATEŞ!

Ve havada tüfek sesleri yeniden yankılanmaya ve Manklar yeniden yere yığılmaya ve gerilemeye ve aniden ortaya çıkan bu değişiklik karşısında birbirlerine takılıp düşmeye başlarken Bay Tate'in koşarak yanımıza geldiğini görüyorum ve ağzını açmasına dahi izin vermiyorum.

"SÖNDÜR şu yangını!" diye bağırıyorum.

Ve Başkan'a bakıyo, hâlâ dizlerinin üzerinde, hâlâ kan revan içinde ve sonra başıyla bana selam verip bir başka asker grubuna ellerine kova alarak su ve yiyeceklerimizi kurtarmalarını emrediyo.

Ve etrafımızda dünya dönüyo, haykırıp çığlıklar atarak binbir parçaya ayrılıyo ve şimdi bir sıra asker öne doğru ilerleyerek Mankları su tankından geri püskürtüyo.

Ve orada öylece eğilmiş kanayan başını tutan Başkan'ın önünde duruyom ve onun yanına eğilmiyom, iyi olup olmadığına bakmıyom, ona yardım etmek için hiçbi şey yapmıyom.

Ama yanından da gitmediğimi fark ediyom.

"Bana vurdun Todd," dediğini duyuyorum, sesi de akan kanı kadar yoğun.

"Vurulman gerekiyordu seni aptal! Herkesin ölümüne neden olacaktın!"

Bunun üzerine bana bakıyo, eliyle hâlâ başını tutuyo. "Doğru," diyor. "Beni durdurarak iyi yaptın."

"*Str'olası şaka yapıyom mu sandın*?"

"Ama başardın Todd," diyor Başkan soluk soluğa. "Bir an için, gerektiğinde. Erkeklere liderlik yaptın."

Ve su tankı çöküyor.

[VIOLA]

"Büyük bir saldırı olmuş," diyor Bradley biz ona doğru koşarken.

"Ne kadar büyük?" diyorum hemen ileticime uzanarak.

"Probların birinde şiddetli bir parlama oldu ve sonra..."

Duruyor çünkü bir başka ses daha duyuyoruz.

"*Şimdi* ne oldu?" diyor Simone.

Ağaçların başladığı yerde sesler yükseliyor ve kamp ateşlerinin yanında ayağa kalkan insanlar görüyoruz ve çığlıklar artıyor.

Ve Lee...

Lee...

Kalabalığın arasından sendeleyerek çıkıyor.

Kan içinde.

Eliyle yüzünü tutuyor.

"LEE!"

Ve var gücümle ona doğru koşuyorum, ateş beni yavaşlatsa da koşuyorum ve doğru düzgün nefes alamıyorum ve Bradley ve Şifacı Coyle koşarak yanımdan geçiyorlar ve Lee'yi tutup onu yere yatırıyorlar, Lee'nin kan içindeki ellerini Şifacı Coyle'un zorla tutup çekmesi gerekiyor.

Ve kalabalığın içinden bir çığlık daha yükseliyor.

Görüyoruz.

Lee'nin gözleri...

Yok.

Sadece *yok*.

Kan revan içinde yanıp yok olmuşlar.

Asitle yakılmış gibi.

"Lee!" diyorum yanında diz çökerek. "Lee, beni duyabiliyor musun?"

"Viola?" diyor kanlı elleriyle uzanarak. "Seni göremiyorum! Göremiyorum!"

"Buradayım!" Ellerini tutuyorum, sımsıkı tutuyorum. "Ben *buradayım*!"

"Ne oldu Lee?" diyor Bradley sakin bir şekilde. "Ava giden diğerleri nerede?"

"Öldüler," diyor Lee. "Of, Tanrım, hepsi öldü. Magnus *öldü*."

Ve sonra ne diyeceğini biliyoruz çünkü Sesinde görebiliyoruz.

"Manklar," diyor Lee. "Manklar geliyor."

[TODD]

Tankın ayakları daha fazla dayanamıyo ve koskocaman metal su tankı gerçek olamayacak kadar yavaş bi şekilde devriliyo.

Yana devrilerek altında en az bir askeri eziyo.

Ve içme suyumuzun tamamı dev bir duvar gibi akmaya başlıyo.

Tam üzerimize geliyo.

Başkan hâlâ ayakta duramıyo, hâlâ sersem gibi.

"KOŞ!" diye bağırıyorum, Başkan'ı o pek kıymetli üniformasından çekip sürüklerken Sesimle de gösteriyorum.

Su duvarı cadde boyunca akıp peşimizden meydana giriyor, askerlerle Mankları yere devirip çadırlarla yatakları önüne katarak kocaman bir çorbaya dönüyo.

Ve yiyecek deposundaki yangını söndürüyo ama bunu son kalan içme suyumuzla yapıyo.

Ve Başkan'ı sürükleyerek askerlerin arasından geçirmeye çalışırken yaklaştıklarımıza, "ÇEKİLİN!" diye bağırıyorum.

Ve çekiliyorlar.

Ve bir evin giriş basamaklarına tırmanmayı başarıyoruz.

Ve su yanımızdan hızla geçiyor, neredeyse dizlerimize geliyor ama her saniye alçalarak toprağa gömülüyor.

Geleceğimizi de beraberinde götürerek...

Ve sonra geldiği kadar hızlı bir şekilde giderek ardında eşya ve ceset yığını dolu bir meydan bırakıyor.

Ve bir an için soluklanırken tüm bu karmaşaya bakıyorum, Başkan da yanımda kendini toparlamaya çalışıyor.

Ve sonra görüyorum.

Of, hayır...

Orada, yerde, su duvarı tarafından kenara itilmiş.

Hayır...

James.

James, sırtüstü yatmış, gökyüzüne bakıyor.

Boğazında bir delik var.

Tüfeğimi yere atıp sulara bata çıka yanına koşarak diz çöktüğümü neredeyse fark etmiyorum bile.

Kontrol ettiğim James. Yalnızca kendi *isteklerim* uğruna bu yöne gönderdiğim James.

Ölümün kucağına yolladığım James.

Of, hayır.

Of, lütfen, hayır.

"Eh, bu çok kötü," diyor Başkan arkamda, sesi son derece dürüst, hatta neredeyse *şefkatli*. "Arkadaşın için çok üzgünüm. Ama *beni* kurtardın Todd. İki kez. İlkinde kendi aptallığımdan ve ikincisinde su duvarından."

Hiçbi şey demiyom. Bakışlarımı James'in yüzünden ayıramıyom, hâlâ masum, hâlâ iyi ve açık ve dostane, hiç sesi çıkmazken bile.

Artık savaş bizden uzaklaşıyor. Bay O'Hare'in silahının sesleri uzaktaki sokaklarda yankılanıyor. İyi de bu ne işe yarayacak?

Su tankını yıktılar.

Bizi öldürdüler.

Başkan'ın göğüs geçirdiğini hayal meyal duyuyorum. "Sanırım şu yerleşimci arkadaşlarınla tanışma vaktimiz geldi Todd," diyor. "Ve sanırım Şifacı Coyle'la uzun bir konuşma yapmamın da zamanı geldi."

Parmak uçlarımla James'in gözlerini kaparken aynı şeyi Davy Prentiss için de yaptığımı hatırlıyorum, Sesimde aynı

boşluk var ve *üzgünüm* diye bile düşünemiyom çünkü bu yetmez gibi geliyo, hem de asla yetmez, hayatım boyunca tekrarlayıp dursam bile.

"Manklar artık terörist saldırılarına başladılar Todd," diyo Başkan ama ben pek dinlemiyom. "Ve belki de teröristlerle savaşmak için teröristleşmek gerekir."

Ve sonra ikimiz de duyuyoruz. Meydandaki karmaşada bir başka KÜKREME daha duyuluyor, sanki kükremeden *ibaret* olan bi dünyada duyulan bambaşka bi kükreme.

Doğuya bakıyoruz; katedralin yıkıntılarının, her an yıkılacakmış gibi görünmesine rağmen hâlâ ayakta duran fakat çoktan yıkılmış olması gerekiyormuş gibi görünen çan kulesinin ötesine.

Uzakta, gözcü gemisi havalanıyor.

Sınırda

Toprakların Sesine batmış durumdayım.

Temizlikçilere saldırıyorum, elimdeki silahların ateşlendiğini hissediyorum, askerlerin öldüğünü kendi gözlerimle görüyor, savaş sırasındaki kükreme ve çığlıkları kendi kulaklarımla duyuyorum. Tepenin üzerindeyim, aşağıdaki vadiye bakan en uçtaki kayalık kısmında, ama aynı zamanda savaşın da içindeyim, savaşanların, Topraklar için canlarını verenlerin Sesleri aracılığıyla savaşı yaşıyorum.

Ve su tankı devrilirken izliyorum, ama tankın yıkıldığını görebilecek kadar yakın olan Topraklar Temizlikçiler tarafından öldürülüyor, her ölüm Toprakların Sesinde korkunç bir yırtık, acı verici bir yokluk.

Ama gerekli.

Yalnızca az sayıda gerekli, diye gösteriyor Feza, o da izliyor. *Toprakların tümünü kurtarmak için gerekli.*

*Ve **konvoy** gelmeden bu savaşı bitirmek için gerekli,* diye gösteriyorum, ona benim öğretmediğim bu tuhaf kelimeyi vurgulayarak.

Vakit var, diye gösteriyor Feza, bakışları hâlâ aşağıdaki kentin üzerinde, hâlâ oradan bize ulaşan Sesleri dinliyor, artık çok daha az, kaçıyorlar.

Var mı? diye soruyorum şaşırarak, buna nasıl emin olabildiğini düşünüyorum.

Ama endişelerimi bir kenara bırakıyorum çünkü Feza'nın Sesi açılarak, ilk görevimiz olan su tankının yıkılması gerçekleştiğine göre bana bu gece olacakları anımsatıyor.

Öyle ya da böyle bu gece savaşın seyri değişecek.

Su tankları ilk adımdı.

Ölümüne saldırı da ikincisi.

Şu geçtiğimiz günler boyunca Topraklar boş durmadı. Toprak grupları önceden kestirilemeyecek şekilde Temizlikçilere farklı yerlerden farklı zamanlarda saldırarak onları hiç beklenmedik ve ıssız yerlerde yakaladı. Temizlikçilere kıyasla Topraklar doğada ve ağaçların arasında çok daha rahat ve çok daha kolay bir şekilde gizlenebilirler ve Temizlikçilerin havada asılı duran ışıkları fazla yaklaşmaya cesaret edemiyor yoksa Topraklar tarafından anında yere indirilirler.

Tabii Temizlikçiler o dev silahlarını nehir boyunca ateşleyerek Feza'yı bile vurabilirler ama Feza'nın onları bu kadar uzaktan seyrediyor olduğunu bilemezler.

Fakat eğer ateş ederlerse nehir onları boğuverir.

Başka bir nedeni daha olabilir. Yani Temizlikçiler bu kadar güçlü bir silaha sahipken neden kullanmıyorlar? Neden defalarca kez saldırılıp gitgide artan kayıplar verirken karşılık vermiyorlar?

Tabii en başında umduğumuz gibi kullanacak başka silahları yoksa.

Keşke ben de orada olsaydım, diye gösteriyorum Toprakların Sesinden izlemeye devam ederken. *Keşke ben de elimde bir tüfekle ateş ediyor olsaydım. Bıçak'a ateş edebilseydim.*

Bunu istemiyorsun, diye gösteriyor Feza, alçak ve düşünceli bir Sesle. *Artık iyice çaresizliğe kapılacaklar. Bu kadar ilerleyebilmemizin nedeni koordineli bir karşılık vermemiş olmaları.*

Ve bunu yapmalarını istiyorsun, diye gösteriyorum.

Feza Temizlikçilerin kendini göstermesini istiyor.

Şimdi saldırabiliriz, diye gösteriyorum, iyice heyecanlanarak. *Karmaşa içindeler. Eğer şimdi harekete geçersek...*

Bekleyeceğiz, diye gösteriyor Feza, *ta ki uzaktaki tepeden gelen Sesleri duyana dek.*

Uzaktaki tepe. Uzaktaki Seslerimiz, yani bilgi toplamak üzere yola çıkmış olan Topraklar bize Temizlikçilerin nasıl iki ayrı kampa bölündüğünü gösterdi. Kamplardan biri aşağıdaki kentte, bir diğeriyse daha uzaktaki tepenin üzerinde. Tepeyle şimdiye dek uğraşmadık çünkü görünüşe bakılırsa Temizlikçilerin savaştan kaçanları orada toplanmış, yani savaşmak istemeyenler. Ama aynı zamanda geminin oraya indiğini de biliyoruz, yani o büyük silah oradan ateşlenmiş olmalı.

Daha fazla silahları var mı diye görmek için yeterince yaklaşamadık.

Fakat bu akşam kesin olarak öğreneceğiz.

Topraklar hazır, diye iletirken heyecanımı gizlemekte zorlanıyorum. *Topraklar saldırmaya hazır.*

Evet, diye gösteriyor Feza. *Topraklar hazır.*

Ve Sesinde onları görüyorum.

Kentin hem kuzeyine hem de güneyine yığılmış Toprak grupları şu geçtiğimiz günler boyunca Temizlikçilerin farkında olmadığı patikaları kullanarak toplanıp Temizlikçilerin kendilerini duyamayacağı bir mesafeye yerleştiler.

Ve Feza'nın Sesinde bir başka kalabalık grup daha görüyorum, uzaktaki tepenin yakınlarında gizlenmiş ama hazır durumda.

Hemen şimdi, bu esnada Topraklar tam güç Temizlikçilere saldırmaya hazır.

Ve hepsini katletmeye.

Uzak tepeden gelecek haberleri bekleyeceğiz, diye gösteriyor Feza yeniden, bu kez daha kesin bir tavırla. *Sabır. Erken harekete geçen savaşçı kaybeden savaşçıdır.*

Peki ya Sesler görmek istediklerimizi gösterirse?

Bana bakıyor, gözlerinde bir ışıltı var, genişleyip Sesine de yayılan, etrafımdaki dünyayı kaplayarak olacakları, bizi bekleyenleri, gerçek olmasını istediğim her şeyi gösteren bir ışıltı bu.

Eğer, diye gösteriyor, *tepeden gelen Sesler Temizlikçilerin sahiden de tüm büyük silahlarını kullanmış olduklarını gösterirse...*

O zaman savaş bu gece sona erer, diye gösteriyorum. *Zaferle.*

Elini omzuma koyup beni çevrelediği Sesiyle ısıtıyor, beni bütün Toprakların Sesine doğru çekiyor.

Yalnızca o zaman, diye gösteriyor.

Yalnızca o zaman, diye gösteriyorum ben de.

Ve, Geri Dönen artık Feza'ya güveniyor mu? diye gösteriyor alçak, hatta yalnızca benim duyabileceğim bir Sesle.

Güveniyorum, diye gösteriyorum hiç tereddüt etmeden. *Hakkında şüphe ettiysem özür dilerim.*

Ve karnımda bir şeyler hissediyorum, kehanet ve geleceğe dair birtakım kıpırtılar, bu gece olması gerektiğine, bu gece *olacağına* dair bazı hisler, Temizlikçilerin kaderine dair istediğim her şeyin şimdi burada, benim önümde, hepimizin

önünde olduğuna, Külfetlerin intikamının alınacağına, bana özel olanın intikamının alınacağına, *benim* intikamımın alınacağına dair düşünceler...

Ve sonra ani bir kükreme geceyi bölüveriyor.

Bu da ne? diye gösteriyorum fakat Feza'nın Sesinin etrafı kolaçan etmekte olduğunu hissediyorum, geceye uzanıyor, gözleriyle de bakıyor, Sesi arıyor, bunun bir başka silah daha olabileceğinin, yanıldığımızın korkusunu hissediyor.

Orada, diye gösteriyor.

Uzakta, çok uzakta ve ufacık, uzaktaki tepenin üzerinde.

Gemileri yükseliyor.

Ağır ağır kanatlarını çırpmaya başlayan bir kuğu gibi gecenin karanlığına doğru yükselişini izliyoruz.

Daha yakından göremez miyiz? diye uzaklara kadar gösteriyor Feza. *Oraya daha yakın olan bir Ses yok mu?*

Uzakta büyükçe bir ışık noktasından ibaret olan gemi tepenin üzerinde yavaşça daire çizmeye, dönerken bir yandan da yana yatmaya başlıyor ve altından aşağıdaki ormana doğru düşen ışık çakmaları görüyoruz, bu ışık çakmaları ağaçların arasında aniden büyüyor ve birkaç saniye sonra vadi boyunca yayılan patlama sesleri bize de ulaşıyor.

Ve işte tepeden Sesler geliyor.

Feza bağırıyor, bir anda kendimizi gemiden düşen ışık çakmalarının altında buluyoruz, ağaçların arasında artan patlamaların altında, ışık çakmaları dört bir yanımızda, kaçmak imkânsız, sanki tüm dünya patlıyor, Toprakların gözleri ışık çakmalarını görüyor ve acıyı hissediyor ve sonra üzerine su dökülen bir ateş gibi sönüveriyor.

Ve Feza'nın vakit kaybetmeden geri çekilme emri verdiğini duyuyorum.

Hayır! diye bağırıyorum.

Feza sertçe bana bakıyor. *Katledilmelerini mi istiyorsun?*

Ölmeye ***gönüllüler.*** *Ve şimdi tam sırası.*

Feza elinin tersiyle yüzüme vuruyor.

Şaşkınlık içinde gerilerken yüzümdeki acının kafama yayıldığını hissediyorum.

Feza'ya güvendiğini söyledin, öyle değil mi? diye gösteriyor, Sesindeki öfke beni öyle sert bir şekilde yakalıyor ki acı veriyor.

Bana vurdun.

SÖYLEDİN, DEĞİL Mİ!? Sesi zihnimdeki tüm düşünceleri silip atıyor.

Ona bakarken içimdeki öfkenin artmaya başladığını hissediyorum. Ama, *Evet,* diye gösteriyorum.

O halde şimdi de güveneceksin. Arkasında yarım daire oluşturacak şekilde toplanarak onu bekleyen Yolaklara dönüyor. *Toprakları uzaktaki tepeden geri getirin. Kuzey ve güneydeki Topraklar talimatlarımı bekleyecek.*

Yolaklar Feza'nın emirlerini onları bekleyen Topraklara iletmek için anında harekete geçiyorlar.

Emirler Külfetlerin dilinde verildiğinden tam olarak anladığıma eminim.

Geri çekilme emirleri.

Saldırma değil.

Feza artık yüzüme bakmıyor, sırtı bana dönük, ama bir kez daha onu buradaki Toprakların hepsinden daha iyi okuyabi-

liyorum, hatta belki de Toprakların Feza'yı okuması gerektiğinden de fazla.

Bunu bekliyordun, diye gösteriyorum. *Daha fazla silahlarının olmasını bekliyordun.*

Hâlâ bana bakmıyor fakat Sesindeki değişim haklı olduğumun göstergesi. *Feza Geri Dönen'e yalan söylemedi,* diye gösteriyor. *Daha başka silah olmasaydı onları hemen o dakika ezip geçerdik.*

Ama silah ***olacağını*** *biliyordun. Benim buna inanmama...*

Sen doğru olmasını umduğun şeye inandın, diye gösteriyor Feza. *Söyleyebileceğim hiçbir şey bunu değiştiremezdi.*

Sesim hâlâ bana attığı tokatla çınlıyor.

Sana vurduğum için özür dilerim, diye gösteriyor.

Ve özür dilerken görüyorum. Bir anlığına bile olsa görüyorum.

Bulutların arasından çıkan güneş gibi, bir an süren parıltı.

Barışçıl doğasını görüyorum.

Onlarla barış yapmak istiyorsun, diye gösteriyorum. *Bir ateşkes olmasını istiyorsun.*

Sesi sertleşiyor. *Bunun aksinin doğru olduğunu iletmedim mi?*

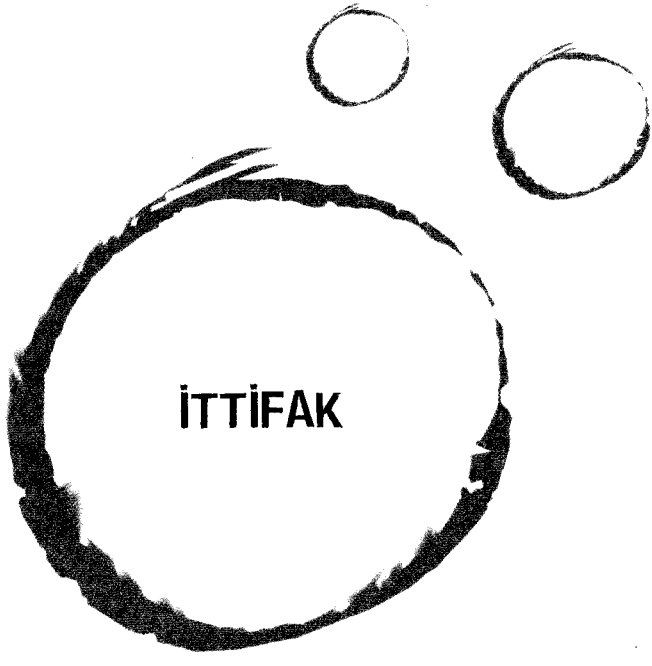
Bu olasılıktan vazgeçmiyorsun.

Aklı başında hiçbir lider aksini yapmazdı. Ve sen de bunu ***öğreneceksin. Öğrenmelisin.***

Şaşkınlık içinde gözlerimi kırpıyorum. *Neden?*

Ama o sadece dönüp vadiye, geminin hâlâ uçmakta olduğu uzak tepeye bakıyor.

Canavarı uyandırdık, diye gösteriyor. *Ne kadar öfkelendiğini göreceğiz.*

İTTİFAK

DÜŞMANLA KONUŞMAK

[VIOLA]

İLETİCİM ÇALIYOR ve arayanın Todd olduğunu biliyorum fakat gözcü gemisindeki şifa odasındayım, Lee'nin başı kucağımda ve şu an aklımda yalnızca bu var.

"Onu sarsma Viola," diyor Şifacı Coyle, gözcü gemisi bir kez daha sallanırken dengesini sağlayarak.

"*Bir dönüş daha ve sonra ineceğiz*," diyor Simone geminin iletici sisteminden.

Simone serpmeleri, yani manyetik olarak birbirlerine bağlı olup aşağı düşerken ayrılarak ormanı yangın ve patlamalarla çevreleyen ufak bomba paketlerini attıkça çıkan *gümbürtü* geminin zeminini titretiyor.

Mankları bir kez daha bombalıyoruz.

Lee bize geldiklerini söyledikten sonra onun gözcü gemisine taşınmasına yardım ettim ve Şifacı Coyle ile Şifacı Lawson vakit kaybetmeden onunla ilgilenmeye başladılar. Dışarıdaki bağırışları geminin kapısına rağmen duyabiliyorduk. Dehşetlerinin yanı sıra öfkelerini de duyuyorduk. Ivan'ın başını çektiği topluluğun, artık doğrudan saldırıldığımız için Simone ve Bradley'nin ne yapacaklarını bilmek istediklerini hayal edebiliyordum.

Ivan'ın, "*HERHANGİ BİR YERDE* olabilirler!" diye bağırdığını duydum.

Ve sonra Şifacı Coyle, Lee'yi bayılttı ve Şifacı Lawson göz çukurlarından akan dinmek bilmeyen kanı temizlerken Simone ve Bradley'nin güverteye çıkarak kendi aralarında tartıştıklarını duyduk. Simone kokpite gitti ve Bradley de şifa odasına gelip, "Kalkışa geçiyoruz," dedi.

"Burada ameliyat yapıyorum," dedi Şifacı Coyle başını kaldırmadan.

Bradley bir panel açıp ufak bir cihaz çıkardı. "Jiroskopik neşter," dedi. "Gemi ters bile dönse elinin titremesini engeller."

"Demek *bu* o işe yarıyormuş," dedi Şifacı Lawson.

"Dışarıda sorun mu var?" diye sordum.

Bradley sadece surat astı, Sesi yüzüne bakıp ona İnsancıl diyen insanlarla doluydu.

İçlerinden bazıları da ona tükürüyordu.

"*Bradley*," dedim.

"Bekle biraz," dedi ve kokpitteki Simone'un yanına gitmek yerine bizimle kaldı.

Şifacı Coyle ve Lawson hararetli bir şekilde çalışmaya devam ettiler. Şifacı Coyle'u işbaşında görmenin ne denli inanılmaz bir şey olduğunu unutmuştum. Motorlar devreye girerken, gemi yavaş yavaş yükselirken, tepenin etrafında daire çizmek üzere yan yatarken, ilk bombalar hemen altımızda patlamaya başlarken bile tüm dikkatini vermiş, Lee'yi kurtarmaya çalışıyordu.

Ve Şifacı Coyle çalışmaya devam etti.

Artık Simone son turu da tamamlıyor ve Bradley'nin Sesinde kapıları açtığımızda tepede ne göreceğimize dair heyecanı hissedebiliyorum.

"O kadar mı kötü?" diyor Şifacı Coyle dikkatlice son dikişi atarken.

"Ölen insanların cesetlerini almak umurlarında bile değildi," diyor Bradley. "Sadece karşılık verilmesini istiyorlardı, hem de *hemen*."

Şifacı Coyle duvardaki lavaboya gidip ellerini yıkamaya başlıyor. "Bu onları tatmin eder. Görevinizi yaptınız."

"Artık görevimiz bu, öyle değil mi?" diyor Bradley. "Hiç tanımadığımız bir düşmanı bombalamak?"

"Bu savaşa adım attınız," diyor Şifacı Coyle, "ve artık öylece çıkıp gidemezsiniz. Özellikle de insanların hayatları söz konusuysa."

"Bu da tam olarak istediğin şey."

"Bradley," diyorum, ileticim yeniden biplemeye başlıyor ama henüz Lee'yi bırakmaya hazır değilim. "Onlar *bize* saldırdı."

"Biz onlara saldırdıktan sonra," diyor Bradley. "Onlar bize saldırdıktan sonra biz onlara saldırdık ve bu böyle devam edecek, ta ki hepimiz ölünceye dek."

Lee'nin yüzüne bakıyorum, bandajların arasından görebildiğim kadarına, burnunun alt kısmını görebiliyorum, ağzı açık ve derin derin soluk alıp veriyor, ellerimin arasındaki sarı saçları kandan yapış yapış. Onu parmak uçlarımın altında hissedebiliyorum; teninin yaralı sıcaklığını, baygın bedeninin ağırlığını.

Bir daha asla eskisi gibi olamayacak, asla ve bu boğazımı düğümleyip göğsümün sıkışmasına neden oluyor.

Savaş budur işte. Burada, ellerimin arasında. Savaş budur.

Cebimdeyse iletici bir kez daha bipliyor.

[TODD]

"Tarafsız alan?" diyor Başkan kaşlarını kaldırarak. "Acaba neresi olabilir diye düşünüyorum?"

"Şifacı Coyle'un eski şifaevi," diyorum. "Viola öyle söyledi. Şifacı Coyle ve gözcü gemisindekiler şafak sökerken seninle orada buluşacaklar."

"Tam olarak *tarafsız* sayılmaz, öyle değil mi?" diyor Başkan. "Ama akıllıca."

Bir an düşünceli görünüyor, işlerin ne kadar kötü gittiğine dair Bay Tate ve Bay O'Hare'in hazırlamış olduğu ve halen kucağında duran raporlara göz atıyor.

İşler gerçekten de kötü.

Meydan harabeye döndü. Çadırların yarısı tanktan boşalan sulara kapılıp gitti. Neyse ki benimki epey gerideydi ve Angharrad da güvenli bir yerdeydi, fakat geri kalan her şey sırılsıklam bir karmaşadan ibaret. Yiyecek ambarının bir duvarı sudan dolayı çöktü ve Başkan'ın adamları şimdi ordalar, geride kalan yiyeceklere bakarak ne zaman biteceğini hesap etmeye çalışıyolar.

"Bize sahiden büyük zarar verdiler Todd," diyor Başkan elindeki kâğıtlara bakarak. "Tek bir hareketle su stoğumuzu yüzde doksan beş azalttılar. En idareli kullanımla bile bu bize yalnızca dört gün yeter, gemilerin gelmesineyse altı hafta var."

"Peki ya yiyecekler?"

"O konuda daha şanslıyız," diyor raporu bana uzatarak. "Kendin bak istersen."

Elindeki kâğıtlara bakıyorum. Bay Tate ve Bay O'Hare'in kargacık burgacık el yazıları çiftlikte yakaladığımız minik si-

yah farelerden farksız, yerdeki tahtaları kaldırınca öyle hızlı hareket ederlerdi ki içlerinden birini dahi görmek nerdeyse imkânsızdı. Sayfalara bakarken harfler başka başka yerlerde bambaşka şeyler ifade ettiği halde yine de bir şekilde aynıyken insanların yazılanları nasıl okuyabildiklerini düşünüyorum.

"Üzgünüm Todd," diyor Başkan kâğıtları indirerek. "Unuttum."

Başkan'ın *bişey* unutmuş olabilceğine inanmadan Angharrad'a dönüyom.

"Baksana," diyo ve sesi düşmanca değil. "Sana okumayı öğretebilirim."

İşte o kelimeler; beni iyice çileden çıkaran, ne zaman duysam utanç ve öfke ve sıkıntıdan karşımdakinin kafasını koparasımın geldiği o kelimeler...

"Düşündüğünden daha kolay olabilir," diyor. "Eğitim için Sesi kullanma yöntemleri üzerinde çalışıyorum ve..."

"Ne yani, hayatını kurtarmamın karşılığı olarak mı?" diyorum yüksek sesle. "Bana borçlu olmak hoşuna gitmiyo, di mi?"

"Bu konuda berabere olduğumuzu düşünüyorum Todd. Hem bu utanılacak bir şey değil..."

"Sadece kapa çeneni, tamam mı?"

Uzunca bir süre bana bakıyor. En sonunda usulca, "Tamam," diyor. "Seni üzmek istemedim. Viola'ya onlarla istedikleri gibi buluşacağımı söyle." Ayağa kalkıyor. "Ve yanımda sadece senin olacağını da ekle."

[VIOLA]

"Bu kulağa oldukça şüpheli geliyor," diyorum ileticiye.

"*Biliyorum*," diyor Todd. "*İtiraz edeceğini düşünmüştüm ama her şeyi kabul etti.*"

"Şifacı Coyle en başından bu yana Başkan'ın ona geleceğini söylüyordu. Sanırım haklı çıktı."

"*Buna neden sevinemiyorum acaba?*"

Gülünce öksürmeye başlıyorum.

"*İyi misin?*" diye soruyor Todd.

"Evet, evet," diyorum hemen. "Ben asıl Lee için endişe ediyorum."

"*O nasıl?*"

"Kötüye gitmiyor ama hâlâ kritik. Şifacı Lawson onu sadece yemek yiyeceği zaman yatıştırıcı ilaçların etkisinden çıkarıyor."

"*Tanrım*," diyor Todd. "*Ona benden selam söyle.*" Todd'un sağına baktığını görüyorum. "*Tamam, bi dakka bekle lanet olsun!*" Tekrar bana bakıyor. "*Gitmem gerek. Başkan yarınla ilgili olarak konuşmak istiyo.*"

"Şifacı Coyle'un da bunu isteyeceğine eminim," diyorum. "Sabaha görüşürüz."

Utana sıkıla gülümsüyor. "*Seni görmek güzel olacak. Yüz yüze yani. Uzun zaman oldu. Hem de çok uzun.*"

Ona veda ediyorum ve ileticileri kapatıyoruz.

Lee hemen yanımdaki yatakta, uyuyor. Şifacı Lawson köşede oturuyor ve her beş dakikada bir geminin ekranlarından onun durumunu kontrol ediyor. Benim durumuma da bakıyor, yavaş yavaş ciğerlerime ilerlemeye başlayan kolumdaki enfeksiyon için Şifacı Coyle'un süreli tedavilerini deniyor.

Şifacı Coyle bu enfeksiyon için, *Ölümcül*, demişti.

Ölümcül.

Eğer gerçeği söylüyorsa, *eğer* ona yardım etmem için durumu abartmıyorsa...

Ve sanırım bu yüzden Todd'a aslında ne kadar hasta olduğumu söylemedim. Çünkü eğer bunu duyup üzülürse, ki üzülür, o zaman bu söylenenlerin doğru olabileceğini düşünmeye başlarım.

Şifacı Coyle içeri giriyor. "Nasıl hissediyorsun kızım?"

"Daha iyi," diye yalan söylüyorum.

Başını sallayıp Lee'ye bakmak üzere yanına gidiyor. "Onlardan haber aldın mı?"

"Başkan tüm şartları kabul etmiş," diyorum yeniden öksürerek. "Ve kendisi gelecek. Sadece o ve Todd."

Şifacı Coyle keyiflenmiş bir şekilde gülüyor. "Adamdaki küstahlığa bak. Ona zarar vermeyeceğimize o kadar emin ki bunu bir gösteri haline getiriyor."

"Bizim de aynısını yapacağımızı söyledim. Sadece sen, ben, Simone ve Bradley. Gemiyi kapatıp oraya gideriz."

"Harika bir plan kızım," diyor ekrana bakarken. "Tabii gözden uzak bir yerde silahlı Yanıt kadınları olmalı."

Suratımı asıyorum. "Demek daha başından iyi niyetli olmayacağız."

"Hiç öğrenmeyeceksin, değil mi?" diyor. "İyi niyet onu destekleyen bir güç olmazsa hiçbir işe yaramaz."

"Bu da bizi sonu gelmeyen savaşlara götürür."

"Belki de," diyor. "Ama aynı zamanda barışa giden yoldur."

"Buna inanmıyorum," diyorum.

"Sen inanmamaya devam et," diyor. "Kim bilir? Belki günü kurtarırsın." Çıkmak üzere arkasını dönüyor. "Yarın görüşürüz kızım."

Ve sesinden bunu nasıl dört gözle beklediği anlaşılıyor. Yani Başkan'ın ona geleceği günü.

[TODD]

Şafak sökmeden önce, bir zamanlar Davy ile manastıra giderken her gün gördüğüm ağaçlarla binaları geçerek buz gibi karanlığın içinde Başkan'la birlikte ilerliyoruz.

Buraya Davy olmadan ilk gelişim.

Acemi oğlan diye düşünüyor Angharrad ve Sesinde Palamut'u görüyorum, Davy'nin bindiği ve ısrarla Kapan diye seslendiği Palamut, artık Viola'nın bindiği ve muhtemelen bugün buraya gelecek olan Palamut.

Ama Davy burada olmayacak. Davy bir daha asla hiçbi yerde olmayacak.

"Oğlumu düşünüyorsun," diyor Başkan.

"Kapa çeneni," diyorum neredeyse ani bir tepkiyle. "Beni hâlâ nasıl okuyabiliyorsun? Bunu başka kimse yapamıyor."

"Ben başka kimse sayılmam Todd."

Sıkıysa bi daha dene, diye düşünüyorum, bunu da duyup duyamayacağını merak ederek.

"Ama haklısın," diyor Juliet'in Neşesi'ni dizginlerinden çekerek. "Harika bir iş çıkardın. Bunu teğmenlerimin hepsinden çok daha hızlı öğrendin. Zaman geçtikçe neler başarabileceğini kim bilir..."

Ve neredeyse *gururlu* bi şekilde gülümsüyo.

İzlemekte olduğumuz yolun sonunda güneş henüz yükselmiş değil, gökte belli belirsiz bi pembelikten ibaret. Başkan oraya herkesten önce gitmemiz, geldiklerinde onları bekleyen tarafın biz olmamız konusunda ısrar etti.

Ben ve o ve bizi izleyen adamlar.

Şifaevine giden sapağı belirten iki çiftlik evine varınca yola sapıp kurumuş nehre doğru ilerlemeye başlıyoruz. Bir viraj daha alıp şifaevine vardığımızda hava hâlâ karanlık.

Beklediğimiz gibi değil. İçeri girip toplantı yapabileceğimiz bir şifaevi yerine karşımızda sadece yanmış bir ahşap iskelet duruyor, çatısı yok ve ön bahçe yanmış eşya dolu. Önce evi Mankların yakmış olabileceğini düşünüyom fakat sonra Yanıt'ın kasabadan geçerken her yeri, hatta kendi binalarını bile yerle bir ettiklerini hatırlıyom. Başkan'ın burayı şifa bulmak isteyebileceğiniz bi yer olmaktan çıkarıp bi hapishaneye dönüştürmesi de bu duruma etki etmiş olmalı.

Beklenmeyen diğer bi şey de onların bizi bekliyor oluşu. Viola Palamut'un üzerinde; koyu tenli bir adam ve Şifacı Coyle olduğunu düşündüğüm kalıplı bi kadınla birlikte öküzlerin çektiği bir arabanın yanında duruyo. Görünüşe bakılırsa buraya ilk gelmek isteyen yalnızca Başkan değilmiş.

Yanımda öfkelenmeye başladığını hissediyorum ama onlara yaklaşıp tam karşılarında dururken bunu çok iyi saklıyo. "Günaydın," diyor. "Viola'yı tanıyorum ve elbette meşhur Şifacı Coyle'u da fakat bu beyefendiyle tanışma şerefine nail olduğumu sanmıyorum."

"Ağaçların arasında silahlı adamlarımız var," diyor Viola daha selam vermeden.

"Viola!" diyor Şifacı Coyle.

"Yolda elli adamımız var," diyorum. "Manklara karşı koruma için olduunu söylememizi istiyo."

Viola, Şifacı Coyle'a doğru başını sallıyo. "Daha az önce yalan söylememiz gerektiğini söyledi."

"Tabii bu son derece güç olurdu," diyor Başkan, "çünkü az önce de söylediğim gibi henüz tanıştırılmadığım bu beyefendinin Sesinde her şeyi açık ve net görebiliyorum."

"Bradley Tench," diyor adam.

"Büyük Başkan David Prentiss," diyor Başkan. "Emrinizde."

"Sen de Todd olmalısın," diyor Şifacı Coyle.

"Sen de beni ve Viola'yı öldürmeye çalışan kadın olmalısın," diyorum bakışlarımı kaçırmadan.

Sadece gülümsüyo. "Bu sabah burada bulunanlar arasında bu suçu işlemiş tek kişinin ben olduğumu sanmıyorum."

Beklediğimden daha ufak tefek. Ya da belki ben daha iriyim. Ordulara liderlik etmesi, kentin yarısını havaya uçurması, kendini kasabanın yeni lideri ilan etmesinin yanı sıra Viola'nın hakkında anlattığı onca şeyden sonra ben dev gibi birini bekliyodum. Sağlam yapılı olduğu doğru, tıpkı bu gezegendeki diğer bissürü insan gibi, hayatta kalmak için çalışmak zorunda olunca böyle görünmeniz kaçınılmaz. Ama sonra gözlerini görüyom ve insanın yüzüne bakıyolar ve hiçbi itiraz kabullenmiyolar, kendilerinden hiç şüphe etmiyolar, etmeleri gerektiğinde bile. Belki de bunlar bir çift dev gözüdür.

Viola'yı doğru dürüst selamlayabilmek için Angharrad'ı Palamut'un yanına sürüyorum, daha şimdiden onu her görüşümde hissettiğim o heyecanı hissediyorum fakat çok hasta görünüyo, çok solgun ve...

Bana bakıyo, şaşkın, başını yana eğmiş.

Ve beni okumaya çalıştığını fark ediyorum.

Ama okuyamıyor.

[VIOLA]

Todd'a bakıyorum. Ona bakıyorum ve bakmaya devam ediyorum.

Ve onu duyamıyorum.

Hem de hiç.

Bunun sadece savaş dehşetinden kaynaklandığını, geçirdiği bir travmanın onu şoka sokarak zihnini bulanıklaştırdığını düşünüyordum ancak bu farklı. Bu neredeyse tam bir sessizlik.

Bu tıpkı Başkan gibi.

"Viola?" diye fısıldıyor.

"Aranızda bir dördüncü daha olacağını sanıyordum?" diyor Başkan.

"Simone gemide kalmaya karar verdi," diyor Bradley ve bakışlarımı Todd'dan ayırmamama rağmen Sesinin eğer onları savunmasız bırakırsak bizi şiddete başvurmakla tehdit eden Ivan ve diğerleriyle dolu olduğunu duyuyorum. Simone en sonunda gemide kalmayı kabul etti. Aslında kalması gereken Bradley'ydi, ne de olsa Sesi her an yayın yapıyor fakat Ivan'ın liderlik ettiği tepedeki grup İnsancıl tarafından korunmayı kabul etmedi.

"Çok yazık," diyor Başkan. "Kasaba halkının güçlü bir lider arayışında olduğu çok açık."

"Bu da bir bakış açısı," diyor Bradley.

"Ve işte buradayız," diyor Başkan. "Bu dünyanın gidişatını değiştirecek olan bir toplantıda."

"İşte buradayız," diye onaylıyor Şifacı Coyle, "o halde başlayalım, olur mu?"

Ve sonra konuşmaya başlıyor ve sözleri, bakışlarımı Todd'dan ayırmama yetiyor.

"Sen bir suçlu ve katilsin," diyor Başkan'a, sesi bir taş kadar sakin. "Manklara karşı başlattığın soykırım bu savaşın başlamasına neden oldu. Önüne gelen her kadını hapsettin, köle yaptın ve sonra kalıcı olarak damgaladın. Ordunun yarısını yok eden Mank saldırılarına engel olamadın ve liderliğine karşı ayaklanarak en azından yerleşimci konvoyu gelene kadar hayatta kalabilmek adına gözcü gemisinin çok daha üstün silahlı gücüne sığınmaları an meselesi."

Tüm bu konuşma boyunca gülümsüyor, hem de Bradley ve benim bakışlarımıza rağmen, *Todd*'un bakışlarına rağmen...

Ne var ki sonra Başkan'ın da gülümsediğini görüyorum.

"O halde," diyor Şifacı Coyle, "neden arkamıza yaslanıp kendi kendini yok etmeni beklemeyelim?"

[TODD]

Uzun ve sessiz geçen bir dakikanın ardından Başkan, "Sen," diyor Şifacı Coyle'a, "bir suçlu ve teröristsin. Yeni Prentisstown'ı yaklaşmakta olan yerleşimciler için bir cennet haline getirmek için benimle birlikte çalışmak yerine onu havaya uçurmayı seçtin, senin tercih etmediğin bir şey olmasındansa yok olmasını yeğledin. Yeni kuracağın Coyleville'in kayıtsız şartsız tek hâkimi olabilmek için askerleri ve masum kasaba halkını öldürdün, buna genç Viola'nın canına kastetmen de dahil." Başıyla Bradley'yi işaret ediyor. "Viola'yı hiç şüphesiz o roketi ateşlemeye ikna etmenin ardından gözcü gemisinin mürettebatının seni istemeye istemeye destekliyor oldukları çok açık. Peki daha kaç tane silahınız var? Ta ki hepimiz ölene dek dalga dalga saldıracak olan yüz bin, bir

milyon Mank'ı öldürmeye yetecek kadar mı? Sen, Şifacı, senin de en az benim kadar yanıt vermen gereken konu var."

Ve Başkan ile Şifacı Coyle hâlâ birbirlerine gülümsüyorlar.

Bradley gürültülü bir şekilde göğüs geçiriyor. "Of, Tanrım, bu *sahiden* çok eğlenceliydi. Şimdi lütfen buraya gelme sebeplerimize dönebilir miyiz?"

"Peki bu sebepler tam olarak nedir?" diye soruyor Başkan sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi.

"Tamamen yok edilmeyi engellemeye ne dersin?" diyor Bradley. "Ya da herkese yetecek bir gezegen yaratmaya, ki buna siz ikiniz de dahilsiniz? Konvoyun kırk günlük yolu kaldı, barışçıl bir dünyaya inmelerini sağlamaya ne dersiniz? Her birimizin farklı güçleri var. Şifacı Coyle'un arkasında ona destek veren bir grup var, fakat senin ordundan sayıca daha azlar ve o kadar gelişmiş silahları da yok. Bizim konumumuzu savunmak sizinkinden daha kolay fakat her geçen gün huzursuzluğu artan bir nüfusu barındırmaya yetecek kadar büyük değil. Bu arada karşılık veremediğiniz saldırılara açıksınız..."

"Evet," diye araya giriyor Başkan, "askeri açıdan güçlerimizi birleştirmenin mantıklı olduğu açık..."

"Ben bundan bahsetmiyorum," diyor Bradley ve sesi yükseliyor, Sesi de öyle, gitgide ham ve daha tuhaf bir hal alarak önceden hiç görmediğim bir şeye dönüşüyor fakat yine de ne kadar haklı olduğunu, doğru olanı yaptığına dair ne kadar *emin* olduğunu ve bunu destekleyecek kadar da güçlü olduğunu hissedebiliyorum.

Ondan hoşlanmaya başladığımı hissediyom.

"Kesinlikle *askeri manevralardan* bahsetmiyorum," diyor. "Roketlerin *bende* olduğunu, bombaların *bende* olduğunu ve burada tartışacağımız şeyin bu savaşı *kazanmak* değil *bitirmek*

için güçlerimizi birleştirmek olduğu konusunda *bana* katılmazsan seni şu zavallı durumda bırakmaktan memnuniyet duyacağımı söylüyorum."

Ve kısa bi an için Başkan gülümsemiyo.

"Kolay olmalı," diyor Viola öksürerek. "Bizde su var, sizde yiyecek. İhtiyacımız olan şeyi almak için değiş tokuş yaparız. Manklara birlik olduğumuzu, hiçbir yere gitmeye niyetimizin olmadığını ve barış istediğimizi gösteririz."

Fakat Viola bunları söylerken ben sadece soğuktan nasıl titrediğini görüyorum.

"Anlaştık," diyor Şifacı Coyle, şimdiye dek işlerin gidişatından memnun gözüküyor. "O halde anlaşmanın ilk adımı olarak belki de Büyük Başkan bize, en başından beri niyetlendiği üzere, koluna takılan kadınları tek tek öldüren şeritlerin etkisini nasıl tersine çevireceğimizi söyler."

[VIOLA]

"NE?" diye bağırıyor Todd.

"Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yok," diyor Başkan anında fakat Todd'un suratı renkten renge girmeye başlamış bile.

"Bu sadece bir teori," diyorum. "Hiçbir şey kanıtlanmadı."

"Ve kendini iyi hissediyorsun, öyle mi?" diye soruyor Şifacı Coyle.

"Hayır, ama *ölmüyorum*."

"Bunun nedeni genç ve güçlü olman," diyor Şifacı Coyle. "Her kadın bu kadar şanslı değil."

"Şeritler Haven'daki sıradan büyükbaş sürülerinden," diyor Başkan. "Eğer şeritleri koluna takılan her kadını öldürecek

şekilde değiştirdiğimi ima ediyorsan son derece yanılıyorsun ve ben *çok* sinirleniyorum."

"Sakın *benim* karşımda güçlüymüş pozlarına bürünme," diyor Şifacı Coyle. "Eski Prentisstown'daki kadınların hepsini öldürdün."

"Eski Prentisstown'daki kadınlar intihar etti," diyor Başkan, "çünkü *kendi* başlattıkları savaşı kaybediyorlardı."

"*Ne?*" diyor Todd yeniden dönüp Başkan'a bakarak ve bu olaylara dair Başkan'ın anlatacaklarını ilk kez duyuyor olduğunu anlıyorum.

"Üzgünüm Todd," diyor Başkan. "Ama sana bildiklerinin doğru olmadığını söylemiştim."

"Ben bize olanları anlattı!" diye bağırıyor Todd. "Sakın şimdi kendini bu işten sıyırmaya kalkma! Nası bi adam olduğunu unutçak diilim ve Viola'ya zarar verirsen..."

"*Ben Viola'ya zarar vermedim,*" diyor Başkan sertçe. "Ben bile isteye *hiçbir* kadına zarar vermedim. Bu şerit olayına Şifacı Coyle'un terörist saldırılarından *sonra*, masum kasaba halkını öldürmeye başladıktan *sonra*, bize kimin saldırdığını takip etmemiz gerektikten *sonra* başladığımızı hatırlarsın. Eğer bu kimlik tanımlama bileziklerinin gerekliliği konusunda suçlanacak biri varsa..."

"*Kimlik tanımlama bilezikleri mi?*" diye bağırıyor Şifacı Coyle.

"... sorumlu tutulacak kişi odur. Eğer kadınları öldürmek isteseydim, *ki istemedim*, bunu kasabaya girer girmez anında yapardım, fakat istediğim bu değildi ve *şimdi de* bunu istemiyorum!"

"Yine de," diyor Şifacı Coyle, "bu gezegendeki en iyi şifacı benim ve bu enfeksiyonu iyileştiremiyorum. Sence bu mümkün mü?"

"İyi," diyor Başkan ona sertçe bakarak. "İlk anlaşmamızı yapalım o halde. Şeritler ve kasabada şeritlerden etkilenen kadınların tedavisiyle ilgili elimdeki tüm bilgilere erişebilirsin, tabii bu kadınların senin söylediğin gibi hayati tehlikeleri falan yok."

Todd'a bakıyorum fakat bu söylenenlerin hangisinin doğru olabileceğine dair hiçbir fikri olmadığı çok açık. Artık belli belirsiz de olsa Sesini duyabiliyorum, endişenin yanı sıra benimle ilgili hislerle dolu fakat hâlâ net değil, hâlâ eskiden olduğu gibi değil.

Sanki tanıdığım Todd burada değilmiş gibi.

[TODD]

"İyi olduuna emin misin?" diye soruyorum atımı Viola'nın yanına sürerken, devam eden konuşmaları duymazdan geliyorum. "*Emin misin*?"

"Endişe edecek bir şey yok," diyor ve iyi hissetmemi sağlamak için yalan söylediğini anlayabiliyorum ve tabii ki de bu kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyor.

"Viola, eğer ters giden bi şeyler varsa, eğer bi şey *olduysa*..."

"Şifacı Coyle ona yardım etmem için beni korkutmaya çalışıyor, hepsi bu."

Gelgelelim gözlerinin içine bakınca bunun doğru olmadığını anlıyorum ve midemin kasıldığını hissediyorum çünkü eğer ona bi şey olursa, eğer onu *kaybedersem*, eğer o...

Ben Daireyim ve Daire de Ben, diye düşünüyorum.

Ve gidiyo, siliniyo, sessizleşiyo ve gözlerimi kapadığımı fark ediyom ve yeniden açtığımda Viola dehşet içinde bana bakıyo.

"Az önce ne yaptın sen?" diye soruyor. "Belli belirsiz duyabildiğim Sesin tamamen yok oldu."

"Bu artık yapabildiğim bi şey," diyorum başımı çevirerek. "Kendimi sessizleştirebiliyorum."

Şaşkınlıktan kaşlarını kaldırınca alnı kırışıyor. "Böyle olmasını mı *istiyorsun*?"

"Bu iyi bir şey Viola," derken yüzümün ısınmaya başladığını hissediyorum. "Nihayet bikaç sır saklayabiliyorum."

Fakat o başını iki yana sallıyo. "Gördüğün dehşet verici şeyler yüzünden Sesinin kaybolduğunu düşünmüştüm. Bunu bilerek yaptığını bilmiyordum."

Yutkunuyorum. "Gerçekten *çok kötü* şeyler gördüm. Bu da onları *durduruyor*."

"İyi de bunu nereden öğrendin? Bunu yapmayı bilen *o*, öyle değil mi?"

"Endişelenme," diyorum. "Kontrolüm altında."

"Todd..."

"Bu yalnızca bir araç. Bu kelimeleri tekrarlıyorsun ve böylece odaklanabiliyorsun ve bunu tutkuyla birleştirince..."

"Sanki karşımda *Başkan* konuşuyor gibi." Sesini alçaltıyor. "Senin özel olduğunu düşünüyor Todd. Her zaman böyle düşündü. Seni istemediğin bir şeye zorluyor olabilir, tehlikeli bir şeye."

"Onun ne kadar güvenilmez olduğunu *bilmediğimi mi* sanıyorsun?" diyorum biraz sertçe. "Beni kontrol edemez Viola, ben onunla başa çıkabilecek kadar güçlüyüm."

"Peki ya *sen* insanları kontrol edebiliyor musun?" diye soruyor aynı sertlikte. "Eğer sessiz olabiliyorsan bir sonraki adım bu değil mi?"

Ve sonra zihnimde aynı görüntü beliriyor, James'in görüntüsü, meydanda yatan ölüsü ve bir an için bu görüntüyü uzaklaştıramıyorum ve utanç duygusu yükseliyo ve kusacak gibi oluyorum ve Ben Daireyim ve Daire de Ben...

"Hayır, bunu henüz yapamıyorum," diyorum. "Hem zaten bu kötü bir şey. Yapmak istemem."

Yüzlerimiz iyice yakmlaşana kadar Palamut'u yanıma sürüyor.

"Onu kurtaramazsın Todd," diyor daha alçak bir sesle ama *kurtarma* kelimesini duyunca irkiliyorum. "Bunu *yapamazsın*. Çünkü o bunu istemiyor."

"Biliyorum," derken hâlâ ona bakamıyorum. "Biliyorum."

Bir an için ikimiz de Şifacı Coyle ile Başkan Prentiss'in ağız dalaşını izliyoruz.

"Sende daha fazlası var!" diyor Şifacı Coyle. "Yiyecek ambarının boyutlarını problardan görebiliyoruz!"

"Problarınız ambarın *içini* de görebiliyor mu Şifacı? Çünkü böyle bir teknoloji beni bile şaşırtırdı!"

Viola ağzını eliyle kapatıp öksürüyor. "Gerçekten iyi misin Todd?"

Bir soruyla karşılık veriyorum, "Şerit senin için gerçekten bir tehlike yaratıyor mu?"

Ve ikimiz de yanıtlamıyoruz.

Ve sabah havası iyice soğuyor.

[VIOLA]

Görüşmeler saatlerce sürüyor, sabahtan başlayıp güneş gökte iyice yükselinceye dek. Todd fazla konuşmuyor ve ben ne zaman katılmak istesem öksürmekten konuşamıyorum. Geriye

yalnızca Bradley, Başkan Şifacı ve Coyle kalıyor, birlikte tartışıyor ve tartışıyor ve tartışıyorlar.

Yine de pek çok konuda kararlar alınıyor. Tıbbi bilgi değiş tokuşunun yanı sıra günde iki kez nakliye yapılmaya başlanacak, bir yöne su giderken diğer yönden yiyecek gelecek, Yanıt'ın at arabalarının yanı sıra Başkan da araç ve güvenliği sağlamak için asker gönderecek. Hepimizin aynı yerde toplanması *çok* daha mantıklı olurdu fakat Başkan kenti terk etmeyi reddediyor ve Şifacı Coyle da tepeden inmeyeceği için suyla yiyecekleri bir o yöne bir bu yöne onar kilometre taşımaktan başka çaremiz kalmıyor.

Yine de bu bir başlangıç, diye düşünüyorum.

Bradley ve Simone Mankların saldırmalarını yalnızca tehditkâr davranarak önlemeyi umarak her gün kentle tepenin üzerinde devriye uçuşu yapacaklar. Ve Başkan'ın kente düzenlenen Mank saldırılarına karşılık verebilmesi için Şifacı Coyle'un, Yanıt'ın en iyi kadınlarının desteğini sağlamayı kabul etmesiyle birlikte çok uzun süren bir günün ardından son ortak karar alınmış oluyor.

"Fakat yalnızca savunma yapmak için," diye ısrar ediyorum. "İkinizin de onlara karşı barışçıl davranması gerekiyor. Yoksa bunların hiçbiri işe yaramaz."

"Öylece savaşmayı kesip barış ilan edemezsin kızım," diyor Şifacı Coyle. "Savaş düşmanla barış görüşmeleri yaparken bile devam eder."

Ve bunu söylerken Başkan'a bakıyor.

"Kesinlikle öyle," diyor Başkan onun bakışlarına karşılık vererek. "Daha önce de böyle olmuştu."

"Ve bu kez de böyle olacak?" diyor Bradley. "Söz mü?"

"Barış pazarlığı için," diyor Başkan, "hiç de fena sayılmaz." Yine aynı şekilde gülümsüyor. "Ve barış sağlandığında nerede duracağımızı kim bilebilir?"

"Özellikle de konvoy inmeden hemen önce kendini arabulucu olarak lanse etmeyi başarırsan?" diyor Şifacı Coyle. "Ne kadar etkileneceklerini bir düşünsene."

"Ve beni bu pazarlığa ikna ettiğin için senden de çok etkilenecekler Şifacı."

"Eğer illa ki birinden etkileneceklerse," diyor Todd, "bu Viola olmalı."

"Ya da Todd," diye araya giriyor Bradley benden önce. "Bunun gerçekleşmesini sağlayanlar onlar. Ama açık söylemem gerekirse eğer gelecekte bir rolünüz olmasını istiyorsanız şimdiden buna uygun davransanız iyi edersiniz, çünkü şu andan itibaren tarafsız her türlü gözlemciye göre Başkan bir soykırımcı, Şifacı ise bir terörist."

"Ben bir generalim," diyor Başkan.

"Ve ben özgürlük için savaşıyorum," diyor Şifacı Coyle.

Bradley dertli dertli gülümsüyor. "Sanırım en sonunda buradaki işimizi halettik," diyor. "Bugün başlayıp yarın devam edecek olan şeylere karar verdik. Eğer bunu kırk gün daha devam ettirebilirsek bu gezegen için bir gelecek olabilir."

[TODD]

Şifacı Coyle dizginleri kaldırıp şaklatınca öküzler wiiP? diyo. Şifacı Coyle, "Geliyor musun?" diye sesleniyor Viola'ya.

"Sen önden git," diyor Viola. "Ben Todd'la konuşmak istiyorum."

Şifacı Coyle bunu bekliyormuş gibi bakıyor. "Sonunda tanıştığımıza sevindim Todd," diyor öküz arabası uzaklaşırken uzun uzun bana bakarak.

Başkan başıyla onları selamladıktan sonra, "Hazır olduğunda gidebiliriz Todd," diyerek Juliet'in Neşesi'ni tırısa kaldırıp beni Viola ile yalnız bırakıyor.

"Sence işe yarayacak mı?" diye soruyor sertçe öksürerek.

"Gemilerin gelmesine altı hafta var," diyorum. "O kadar bile değil. Beş buçuk diyelim."

"Beş buçuk hafta sonra her şey yeniden değişecek."

"Beş buçuk hafta sonra yine birlikte olabileceğiz."

Ama buna karşılık vermiyo.

"Onun yanında kalmakla iyi yaptığına emin misin Todd?" diye soruyor.

"Benim yanımdayken çok farklı Viola. Eskiden olduğu gibi çılgıncasına kötü değil. Sanırım onu hepimizi öldürmemesini sağlayacak kadar dengede tutabilirim."

"Aklını kurcalamasına izin verme," diyor, daha önce hiç duymadığım kadar ciddi. "En büyük hasarı öyle veriyor."

"Aklımın içinde filan diil," diyorum. "Ve kendi başımın çaresine bakabilirim. Sen de *kendine* iyi bak." Gülümsemeye çalışıyom. Başaramıyom. "Hayatta kal Viola Eade. İyileş. Eğer Şifacı Coyle seni iyileştirebilecekse bunu yapmasını *sağlamak* için elinden geleni yap."

"Ben ölmüyorum," diyor. "Öyle olsa söylerdim."

Bir anlık sessizlikten sonra, "Benim için önemli olan şey sensin Todd," diyor. "Bu koskoca gezegende benim için önemli olan tek şey sensin."

Sertçe yutkunuyorum. "Benim için de sensin."

Ve ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz, ne var ki ayrılırken ve o bir yöne ben diğer yöne giderken daha başka önemli şeyler hakkında yalan söyleyip söylemediğimizi düşünüyor olduğumuza dair bahse girerim.

"Bak bak," diyor Başkan kasabaya giden yolda ona yetiştiğimde. "Bu olanlara sen ne anlam veriyorsun Todd?"

"Eğer şeridin neden olduğu enfeksiyon Viola'yı öldürürse," diyorum, "sana yapacaklarımdan sonra seni öldürmem için bana yalvarcaksın."

"Sana inanıyorum," diyor, at üstünde ilerliyoruz, kentin KÜKREMESİ yükselerek bizi karşılıyo, "ve işte bu yüzden böyle bir şeyi *asla* yapmayacağıma inanmalısın."

Ve doğru olabilecekmiş gibi söylediğine yemin edebilirim.

"Şu anlaşmalarla ilgili verdiğin sözleri de tutmalısın," diyorum. "Artık hedefimiz barışı sağlamak. Gerçek anlamda."

"Sırf savaş olsun diye savaş istediğimi düşünüyorsun Todd," diyor. "Ama öyle değil. Ben *zafer* istiyorum. Ve kimi zaman barışı sağlamak zafer kazanmak anlamına gelir, öyle değil mi? Konvoy şimdiye dek yaptığım şeylerin hepsinden hoşlanmayabilir ancak son derece zor koşullara rağmen barışı sağlayan bir adamı dinleyeceklerini düşünüyorum."

Kendi kendine yarattığın zor koşullar, diye düşünüyom.

Ama söylemiyom.

Çünkü yine sanki doğruyu söylüyomuş gibi konuşuyo.

Belki de *sahiden* ona çekmeye başlıyorumdur.

"Ve şimdi," diyor, "bakalım barışçıl bir dünya yaratabilecek miyiz?"

Yolakların Sonu

KOLUMDAKİ ŞERİDİN ÜZERİNDE büyümekte olan yosunları düzelterek bir gün daha biterken usulca şeride dokunup kayalık çıkıntının üzerinde tek başıma oturuyorum. Şeridin verdiği acıyı hâlâ hissediyorum, her gün bana kim olduğumu, nereden geldiğimi hatırlatıyor.

İyi gelecek olsalar bile artık Toprakların ilaçlarını almıyorum.

Mantıksız olsa bile son zamanlarda acının sadece Temizlikçiler buradan gidince dineceğine inanmaya başladım.

Ya da belki Geri Dönen ancak o zaman iyileştirilmesine izin verecektir, diye gösteriyor Feza yanıma tırmanarak. *Gel,* diye gösteriyor. *Vakit geldi.*

Ne vakti?

Düşmanca ses tonum karşısında iç çekiyor. *Sana bu savaşı kazanacağımızı göstermenin vakti.*

Temizlikçilerin gemisi Toprakları bombalayalı ve Feza istilamızı geri çekeli beri yedi gece geçti. Yedi gece boyunca hiçbir şey yapmadan iki Temizlikçi grubunun yeniden temas kurduğunu, birbirlerine yardım etmek için malzeme değiş tokuşu yapmaya başladıklarını ileten uzak Seslerimizi dinledik ve o günden bu yana uzaktaki tepenin üzerindeki geminin bir

kez daha havalanıp vadi boyunca tüm orduların üzerinden geçişini izledik.

Yedi gece boyunca Feza Temizlikçilerin güçlenmesine izin verdi.

Yedi gece boyunca barışı bekledi.

Geri Dönen'in bilmediği şey, diye gösteriyor Toprakların arasından geçerken, *Feza'nın tek başına hükmettiğidir.*

Yanlarından geçerken Toprakların yüzlerine bakıyorum, Seslerini birbirlerinin Sesleriyle birleştirerek tek bir Ses oluşturuyorlar, bu hâlâ kurmakta zorlandığım bir bağ. *Evet,* diye gösteriyorum, *bunu biliyordum.*

Duruyor. *Hayır, bilmiyordun.* ***Bilmiyorsun.***

Ve Sesini açarak ne demek istediğini gösteriyor, "Feza" adını almanın "Geri Dönen" denmek gibi sürgün anlamına geldiğini, hatta çok daha fazlası olduğunu gösteriyor, bunun kendi seçimi olmayan bir sürgün olduğunu, Feza olarak seçilmeden önce diğer Topraklardan bir farkı olmadığını gösteriyor.

Ve seçilebilmek için ortak Sesten ayrıldığını.

Eskiden ne kadar mutlu olduğunu görüyorum; en yakınındakilerle, ailesiyle, av arkadaşlarıyla ve Toprakların Sesine dahil etmeyi planladığı ona özel olanla iletişimi onu çok mutlu ediyormuş, fakat sonra ona özel olandan ve diğer herkesten çekilip alındığını, ayrıldığını, uzaklaştırıldığını görüyorum ve tüm bunlar olurken ne kadar genç olduğunu görüyorum, hatta...

Geri Dönen'in şimdiki halinden daha genç, diye gösteriyor. Tepemde duruyor, zırhı güneşin altında yanıyor, miğferiyse ağırlığına rağmen dimdik taşındığı geniş omzuyla boynunun üzerinde. *Toprak yeni Feza'yı bulmak üzere kendi içine bakar ve seçilen reddedemez. Geçmiş hayatı bitmiştir*

ve geride bırakılmalıdır, çünkü Topraklar seçtikleri Feza'dan kendisini kollamasını bekler ve Feza'nın Topraklardan başka bir şeyi olamaz.

Ve işte "Feza" ismini alıp hükmettiklerinden uzaklaşırken büründüğü rolün yankıları Sesinde de çınlıyor.

Sen tek başına hükmediyorsun, diyorum sözlerimin ağırlığını hissederek.

Ama her zaman tek başıma değildim, diye gösteriyor. *Geri Dönen de öyle.*

Bir anda Sesi bana uzanıyor ve farkına bile varamadan...

Yeniden onunlayım.

–bana özel olan birlikte yaşadığımız kulübe, geceleri Temizlikçilerden olan efendimiz tarafından kilitleniyor; bahçesini düzenlediğimiz, çiçeklerine baktığımız, sebzelerini yetiştirdiğimiz efendimiz tarafından. Henüz hiç anım yokken efendimize verildiğim için annemle babamı hiç tanımadım ve aslında gerçek anlamda yalnızca bana özel olanı tanıdım, benden çok büyük sayılmaz ama yediğim dayakların azalması için bana işimi nasıl düzgün yapabileceğimi, yemek pişirmek için nasıl ateş yakılacağını gösteriyor, kırık çakmaktaşlarını birbirine sürterek yaktığı ateş tek ısı kaynağımız–

–ustamızın sebzelerini pazara götürürken ve diğer Külfet mensupları dostane Sesleriyle bana uzanarak utanç içinde kendi içime kapanmama neden olurken bana özel olan onların dikkatini çekerek ihtiyacım olduğu kadar utanmama izin veriyor–

–bana özel olan yanımda kıvrılıp karnıma yaslanmış, bir enfeksiyonun sebep olduğu hastalık yüzünden öksürüyor, Külfetlerdeki en kötü hastalık alameti olan ateşle yanıyor, Temizlikçilerin veterinerlerine gitmemize neden olup bir daha asla görülmeyecek olan ateşle. Bedenimi bana özel olana yaslayıp çamura, kayalara, kulübeye yalvarıyorum, ateşin düşmesi için hepsine birden yalvarıyorum, lütfen düşsün–

–birlikte geçirdiğimiz gençliğimizin ardından bir yaz akşamı bana özel olan ve ben ustamızın bize haftada bir verdiği suda yıkanıyoruz, kendimizi yıkıyoruz, birbirimizi yıkıyoruz ve başka tür bir yakınlığın da mümkün olduğunu keşfediyoruz–

–Seslerimiz Temizlikçiler tarafından çalındıktan, birbirimizden koparılarak başka başka sahillere bırakıldıktan sonra bana özel olan sessiz bir şekilde yanımda, bana özel olan Seslerin duyulamayacağı kadar derin bir uçurumun öte yanından bağırıyormuş gibi yavaşça, usulca çıtırtı ve el hareketleriyle anlamamı sağlamaya çalışıyor–

–kulübe kapısı açılıp da Temizlikçiler silahları ve bıçaklarıyla belirince bana özel olan ayağa kalkıyor, önümde durarak beni son kez koruyor–

Feza beni serbest bırakırken bağırıyorum, yaşadığım dehşet Sesimde capcanlı, sanki şu anda gerçekleşiyor gibi, yeni baştan...

Onu özlüyorsun, diye gösteriyor Feza. *Ona âşıktın.*

Bana özel olanı öldürdüler, diye gösteriyorum, yanıyor ve ölüyor ve yeniden yanıyorum. *Onu benden aldılar.*

İşte seni ilk kez gördüğüm gün bu sayede tanıdım, diye gösteriyor Feza. *Biz aynıyız, Feza ve Geri Dönen. Feza Topraklar adına konuşuyor, Geri Dönen ise Külfetler adına. Ve bunu yapabilmek için her ikimiz de yalnız olmalıyız.*

Hâlâ güçlükle soluk alıp veriyorum. *Şimdi bunları bana neden hatırlatıyorsun?*

Çünkü Feza'nın kim olduğunu anlaman önemli, diye gösteriyor. *Çünkü* ***anımsamak*** *önemli.*

Başımı kaldırıyorum. *Neden?*

Fakat tek gösterdiği şey, *Beni takip et, oluyor.*

Ağaçların arasında kalan dar, belli belirsiz bir patikaya varana dek kampın içinde ilerliyoruz. Patikaya girdikten kısa bir süre sonra iki Yolak nöbetçisiyle karşılaşıyoruz, başlarını Feza'ya karşı duydukları saygıdan eğerek geçmemize izin veriyorlar. Patika keskin bir açıyla yükselerek bizi neredeyse tamamen gizleyen bir çalılığın içine giriyor. Tek seferde yalnızca birimizin ilerleyebileceği genişlikteki patika boyunca tırmanarak vadinin en yüksek noktası olması gereken yere ulaşıyoruz.

Toprakların kendinden bazı sırlar saklaması zorunlu bir güçlüktür, diye gösteriyor Feza yürümeye devam ederken. *Umudu mümkün kılmanın tek yolu budur.*

Seni Feza yapmalarının nedeni bu mu? diye gösteriyorum kayalıkları merdiven gibi kullanarak peşi sıra tırmanırken. *Yapılması gerekenin ağırlığını çekmen için?*

Evet. Nedeni kesinlikle bu. Ve aramızdaki bir diğer benzerlik. Dönüp bana bakıyor. *Tutmayı öğrendiğimiz sırlar.*

Tepedeki dallardan bir perde gibi sarkan sarmaşıklara varıyoruz. Feza uzun kollarıyla sarmaşığı aralayınca hemen arkasındaki açıklık beliriyor.

Bu açıklıkta bir grup Yolak daire oluşturmuş. Yolaklar da Toprakların bir parçası, Sesleri iyice açık, daha gençken Toprakların arasında Feza'nın en hızlı ulakları olmak üzere seçilerek Sesleri hızla iletiyorlar. Gelgelelim bunların tamamı içe dönük, Seslerini birbirleri üzerinde odaklayarak her biri kapalı dairede bir halka oluşturuyor.

Yolakların Sonu, diye gösteriyor Feza. *Bütün hayatlarını burada geçiriyorlar, doğuştan itibaren Sesleri yalnızca bu amaç için eğitiliyor. Bir kez içeri girince sırlar Sesten alınarak yeniden gerekinceye dek burada güvenle saklanabilir. İşte Feza öğrenilmesi tehlike yaratacak olan düşüncelerini burada bırakıyor.*

Bana dönüyor. *Tabii yanında başka şeylerle birlikte.*

Sesini Yolakların Sonu'na doğru yükseltince daire yavaşça hareketlenerek bir açıklık yaratıyor.

Ve içinde ne olduğunu görüyorum.

Dairenin ortasında taştan bir yatak var.

Ve taştan yatağın üzerinde bir adam yatıyor.

Temizlikçilerden biri, baygın.

Ve rüya görüyor.

Daire, içine girip de etrafımızı çevreleyecek şekilde yeniden kapanmaya başladığında, *Senin Kaynak'ın,* diye gösteriyorum usulca.

Bir asker, diye gösteriyor Feza. *Yolun kenarında bulunmuş, aldığı yaralardan ötürü öldüğünü düşünmüştük. Ama sonra Sesini duyduk, korumasız ve sessizliğin sınırına dayanmış vaziyette açık. Tamamen yitip gitmesine engel olduk.*

Engel mi oldunuz? diye gösteriyorum adama bakarken, Sesi Yolakların Sesleriyle örtülü, sırları bu dairenin dışına çıkmasın diye onu daha büyük tek Sesten ayırıyorlar.

Duyulabilen her Ses iyileştirebilir, diye gösteriyor Feza, *bedenden çok uzak olsa bile. Ve bu adam gerçekten çok uzaktaydı. Yaralarını iyileştirdik ve Sesini çağırarak ona geri vermeyi başardık.*

Onu hayata geri getirdiniz, diye gösteriyorum.

Evet. Ve tüm bu süreç boyunca Sesi bize bazı şeyler anlattı, Temizlikçilere karşı büyük bir avantaj elde etmemizi sağlayan şeyler, Geri Dönen Topraklara geri döndükten sonra çok daha değerli bir hal alan şeyler.

Başımı kaldırıyorum. *Temizlikçilere saldırı düzenlemeyi ben gelmeden önce de mi düşünüyordun?*

Toprakların karşı karşıya kalabileceği her türlü potansiyel tehdide karşı hazırlık yapmak Feza'nın görevidir.

Dönüp yeniden Kaynak'a bakıyorum. *Ve bu yüzden kazanacağımızı söyledin.*

Kaynak'ın Sesi bize Temizlikçilerin liderinin asla gerçek ittifaklar kurmayan biri olduğunu söylüyor. Uzaktaki tepeyle geçici anlaşmalar yapsa bile sonunda yalnızca tek başına hükmedeceğini söylüyor. Zorda kalırsa bir an bile tereddüt etmeden karşı tarafa ihanet edeceğini söylüyor. Bu onların zayıf noktası ve Topraklar bundan faydalanabilir. Güneşin doğuşuyla birlikte yeniden saldırıya geçiyoruz. Bakalım ittifakları baskıya nasıl dayanacak?

Ona bakıyorum. *Ama yine de onlarla barış yaparsın. Bunu görebiliyorum.*

Eğer Toprakları kurtaracak olan buysa, evet, Feza bunu yapardı. *Geri Dönen de öyle.*

Bu bir soru değil. Öyle bir durumda bunu yapacağımı söylüyor.

Fakat seni buraya getirme nedenim bu, diye gösteriyor Sesimi tekrar adama yönlendirerek. *Eğer barış olursa, eğer olaylar bu şekilde çözülürse, o zaman Kaynak'ı sana vereceğim. İstediğini yapman için.*

Şaşkınlık içinde başımı kaldırıyorum. *Onu bana mı **vereceksin?***

Neredeyse iyileşmek üzere, diye gösteriyor Feza. *Korumasız Sesini duymak için onu uyandırmıyoruz fakat istediğimiz an uyandırabiliriz.*

Dönüp adama bakıyorum. *İyi de bu neden benim intikamım olacak? Neden...*

Feza başıyla işaret edince Yolakların Sonu Seslerini çekerek adamın Sesine yer açıyorlar.

Duyabileyim diye.

Sesi...

Taş kalıba doğru ilerleyip adamın bitap durumda olan ve Temizlikçilerin yarısının yüzlerini kaplayan kıllarla kaplı yüzüne doğru eğiliyorum. Göğsünün, pejmürde kıyafetlerinin üzerinde Toprakların şifalı lapalarını görüyorum.

Ve bu esnada onu duyuyorum.

Başkan Prentiss, diyor.

Ve silahlar.

Ve koyunlar.

Ve Prentisstown.

Ve bir sabah erkenden.

Ve sonra...

Sonra...

Todd, diyor.

Hızla dönüp Feza'ya bakıyorum. *Ama bu...*

Evet, diye gösteriyor Feza.

Bu adamı Bıçak'ın Sesinde gördüm.

Evet, diye gösteriyor Feza bir kez daha.

Bu adamın adı Ben, diye iletirken Sesim şaşkınlıktan açılıyor. *Bıçak için neredeyse ona özel olan kadar değerli.*

Ve eğer barış olursa, diye gösteriyor Feza, *Temizlikçilerin sana çektirdiği onca şeyin karşılığında bu adam senin.*

Tekrar adama dönüyorum.

Ben'e.

O benim, diye düşünüyorum. Barış olursa o benim.

Öldürmem için.

BARIŞ SÜRECİ

[TODD]

AĞAÇLARIN ARASINDAN GELDİKLERİNİ duyuyoz, uzaktalar ama sesleri hızla yükseliyo.

"Bekle," diye fısıldıyor Başkan.

"Tam üstümüze gelcekler," diyorum.

Bana doğru dönerken güneşin ilk puslu ışıkları yüzünden yansıyo. "Yem olmanın riski budur Todd."

Acemi oğlan! diyo Angharrad endişeli bi şekilde.

"Her şey yolunda kızım," diyorum ama aslında buna hiç emin diilim.

İtaat et! diye düşünüyor Juliet'in Neşesi.

Başkan ve ben aynı anda, "Kapa çeneni," diyoruz.

Başkan bana sırıtıyo.

Bir an için ben de sırıtıyom.

Daha önce olanlara kıyasla şu geçtiğimiz hafta neredeyse güzel geçti bile sayılabilir. Yiyecek ve su değiş tokuşu olması gerektiği gibi oldu, ne Başkan ne de Şifacı Coyle düzenbazlık yaptı, hem zaten içecek su bulabilecek miyim diye endişe edilmediğinde otomatik olarak daha mutlu olunuyo. Kampta işler düzene girdi, kasaba da artık neredeyse yeniden bi kasabaya benzedi, Viola tepedeki durumun da düzeldiğini,

neredeyse normale döndüğünü söylüyo. Hatta kendini daha iyi hissettiğini de söylüyo ama ileticiden konuşurken sahiden doğruyu söyleyip söylemediğini anlayamıyom çünkü görüşmeyelim diye her gün ayrı bi bahane buluyo ve ben endişelenmeden, neler olup bittiğini düşünmeden edemiyom.

(*Ben Daireyim ve Daire de Ben*)

Ama ben de meşguldüm, Başkan'la. Bi anda *samimileşen* Başkan'la. Son zamanlarda kampta dolaşıp askerleri ziyaret ederek onlara ailelerini ve eski evlerini ve savaş sonrasına dair umutlarını ve yeni yerleşimcilerle ilgili ne düşündüklerini falan soruyo. Aynı şeyi kasaba halkı için de yapıyo.

Benim için de sürekli iyi şeyler yapıyo, mesela homurdanıp duran Bay O'Hare'den çadırımı daha rahat bi yere çekmesini, bana daha yumuşak bir yatakla soğuğa karşı daha fazla battaniye vermesini istiyo. Angharrad'ın her zaman payına düşenden daha fazla yem ve suyu olmasına dikkat ediyo. Ve Viola herhangi bir tehlike yaşamasın diye her gün doktorlarının şeritlerle ilgili neler yaptıklarını anlatıyo.

Oldukça tuhaf.

Ama güzel.

Tabii tüm bu güzel şeyleri bi haftadır Mank saldırısı olmamasına borçluyuz. Elbette bu durum saldırılara karşı hazırlanmamıza engel olmadı. Bradley ve Simone probları kullanarak Mankların kasabaya gizlice girmek için kullanabilecekleri bikaç yol buldular ve Başkan da bu yolları iyi birer hedef haline getirmenin yollarını ayarlamaya girişti. Ve Sesi olmayan ve geceleri ormanda dolanıp durmaları duyulmayacak olan yeni müttefiklerimizle birlikte hazırlık yapmaya başladılar.

Ve şu anki duruma bakılırsa hazırlık yapmak iyi bir fikirmiş.

Kasabanın güneyinde ormanın içinden geçen ufak bir yola dönüğüz ve Mankların geldiğini duyabiliyoruz, tam da geleceklerini düşündüğümüz yerden.

Ve Sesleri gitgide yükseliyo.

Başkan ağaçların arasından tam arkamızda, havada asılı duran proba baktıktan sonra bana dönüp, "Endişe edecek bir şey yok," diyor. "Her şey plana uygun ilerliyor."

Mank Sesleri biraz daha artıyo, yükseliyo ve sabit bi hal alıyo, öyle hızlı ki anlamak imkânsız.

Todd diyor Angharrad iyiden iyiye endişelenerek. **Todd!**

"Atını sakinleştir Todd," diyor Başkan.

"Biz iyiyiz kızım," diyorum göğsünü okşayarak. Ama yine de dizginlerini çekip onu Başkan'la birlikte başında nöbet tutuyormuş gibi yaptığımız kuyu sondaj aletlerinin arkasına doğru ilerletiyorum.

İleticimi alıyorum. "Probda bir şey görebiliyor musun?"

"*Net bir şey yok*," diye yanıtlıyor Viola. "*Biraz hareket var ama öyle bulanık ki rüzgâr bile olabilir.*"

"Rüzgâr diil."

"*Biliyorum*," diyor Viola öksürerek. "*Sıkı tutun.*"

Mank Sesleri iyice yükseliyor...

Ve yükselmeye devam ediyor...

"Oluyor Todd," diyor Başkan. "İşte geliyorlar."

"*Hazırız*," diye bir ses geliyor ileticiden fakat konuşan Viola değil. Şifacı Coyle.

Ve sonra Manklar gölgelerin arasından sel gibi akın ediyolar.

Patikaya çıkıp üzerimize doğru koşuyolar.

Silahlarını doğrultmuşlar ve hazırlar.

Başkan tüfeğini doğrultarak, "Bekle," diyor.

Yol boyunca ilerlemeye devam ediyolar.

Yirmi, otuz, kırk tanesi birden.

Ve biz Başkan'la birlikte iki kişiyiz.

"*Bekle*," diyor Başkan yeniden.

Sesleri havayı dolduruyo.

Ve yaklaşmaya devam ediyorlar...

Yaklaşmaya devam ediyolar, artık menzilimize girmiş olmalılar.

Ve beyaz sopalardan biri ateşlenirken bi *tıss* sesi çıkıyo.

"Viola!" diye bağırıyorum.

Şifacı Coyle'un ileticiden, "*Şimdi*!" diye bağırdığını duyuyorum.

BOMM!

Yolun her iki tarafındaki ağaçlar alev alev yanan milyonlarca parçaya ayrılarak Mankları delip geçiyo, Başkan'la beni sendeletiyo ve Angharrad'ın öne atılmasını ya da beni sırtından atmasını engellemek için büyük çaba harcıyom.

Arkamı dönebildiğimde dağılmakta olan duman bulutunun arasından devrilmiş ağaçlarla yanmakta olan ağaç kütüklerini görüyoruz.

Ve etrafta Manklara dair hiç iz yok.

Sadece yolda yatan cesetler...

Sürüyle ceset...

"Bu da neydi böyle?!" diye bağırıyorum ileticiye. "Bu söylediğinden *çok* daha şiddetliydi!"

"*Karışımda bir hata yapılmış olmalı*," diyor Şifacı Coyle. "*Şifacı Braithwaite ile görüşeceğim.*"

Ama ekrandan gülümsediğini görebiliyorum.

"Biraz fazla coşkulu olmuş olabilir," diyor Başkan, atını yanıma sürerken o da sırıtıyor, "ama barış süreci başladı!"

Sonra arkamızdan gelen bir başka ses daha duyuyoruz. Bir şeylerin ters gidip de yardıma ihtiyacımız olma ihtimaline karşı yolun aşağısında bekleyen askerler. Mutlu bir şekilde hızla yanımıza geliyorlar.

Ve *sevinçle* bağırıyorlar.

Başkan da muzaffer bir şekilde atını aralarında sürüyo, sanki bunu en başından bekliyomuş gibi.

[VIOLA]

"Bu katliamdı," diyor Bradley öfkeli bir şekilde. "Bu tam olarak nasıl bir barış önerisi olacak?"

Şifacı Coyle, "Karışım gereğinden fazla güçlü olmuş," diyerek omuz silkiyor. "Daha sadece ilk denememizdi. Bir sonraki için dersimizi aldık."

Bradley, "Bir sonraki..." diyecek oluyor ama Şifacı Coyle ana ekrandan tüm olan biteni izlediğimiz kokpite doğru yürümeye başlamış bile. Simone dışarıda, olanları tepede bekleşen kalabalığa uzun menzilli projektör ile üçboyutlu olarak gösteriyor.

Patlama olduğunda büyük bir bağırış koptu. Şifacı Coyle dışarı çıktığında atılan neşeli çığlıklarsa çok daha fazlaydı.

"Bunu kasten yaptı," diyor Bradley.

"Elbette ki kasten yaptı," diyorum. "O bunu hep yapar. Elma vermeye kalkarsın, ağacını ister."

"Otuz üç gün," diyorum. "Hepsi bu kadar. Sadece otuz üç gün daha."

Ne var ki bunu söylerken sonsuzluktan bahsediyormuşum gibi hissediyorum.

[TODD]

Mank saldırıları devam ediyor. Ve biz de onları durdurmaya devam ediyoz.

İtaat et! dediğini duyuyoruz Juliet'in Neşesi'nin. İTAAT ET!

Ve Başkan'ın güldüğünü duyuyoruz.

Karanlığın içinden sert toynak sesleri duyuluyo, Başkan'ın dişleri ayların ışığında parlıyo. Üniformasının yakasındaki altın şeritlerin parladığını bile görebilirsiniz.

"Şimdi, ŞİMDİ!" diye bağırıyor.

Şifacı Braithwaite tiksinmiş gibi damağını şaklatıp uzaktan kumandanın üzerindeki bir düğmeye basınca Başkan'ın arkasındaki yol alevler içinde kalarak onu kovalamakta olan Mankları, bir başka patikaya kurduğumuz bariz tuzaktan uzaklaşmakta olan bir asker bulduklarını sanan Mankları anında yakıp kavuruyo.

Aslında o tuzak, tuzak değildi. Asıl tuzak askerdi.

Bu, beş gün içinde engellediğimiz beşinci saldırı, her biri de gitgide daha zekice planlanıyor ve biz de daha zekice karşılık veriyoruz, sahte tuzaklar ve sahte *sahte* tuzaklar ve farklı saldırı yöntemleri vesaire.

Aslında bu iyi hissettiriyor, sanki en sonunda gerçek anlamda bir şeyler *yapıyormuşuz* gibi, sanki en sonunda.

(Kazanıyormuşuz...)

(Savaşı kazanıyormuşuz gibi.)

(Bu lanet olasıca heycan verici.)

(Kapa çeneni!)

(Ama öyle...)

Juliet'in Neşesi hemen Angharrad'ın yanında soluk soluğa duruyor ve alevlerin toplanıp ağaçların arasından yükselerek soğuk gece gökyüzünde dağılan bulutlara dönüşmesini izliyoruz.

"İleri!" diye bağırıyor Başkan, bu çığlığın *uğultusu* arkamızda bekleyen askerlerin Seslerinin arasında yankılanıyo ve hayatta kalan bi Mank bulabilmek üzere yol boyunca uygun adım ilerleyerek yanımızdan geçiyolar.

Fakat alevlerin boyundan bu kez de sağ kurtulan olamayacak gibi görünüyor. Yolda ne büyük bir yıkım olduğunu gören Başkan'ın yüzündeki gülümseme siliniyo.

"Ve yine," diyor Şifacı Braithwaite'e dönerek, "patlaman her nedense kimsenin kurtulamayacağı kadar şiddetli."

"Seni öldürmelerini tercih mi ederdin?" diye sorarken sesinden bu durumun kendisi için hiçbir sorun teşkil etmeyeceği anlaşılıyor.

"Mank'ı önce bizim bulmamızı istemiyosun, değil mi?" diyorum. "Şifacı Coyle için bi tane yakalamak istiyosun."

Şifacı Braithwaite bana kötü kötü bakıyo. "Büyüklerinle bu şekilde konuşmazsan memnun olurum evlat."

Bunun üzerine Başkan kahkahalarla gülüyor.

"Seninle her nası istersem öyle konuşurum *Şifacı*," diyorum. "Liderini tanıyom ve bi şeylerin peşinde değilmiş gibi davranmanın lüzumu yok."

Şifacı Braithwaite aynı yüz ifadesiyle Başkan'a bakıyo. "Etkileyici," diyor.

"Ama doğru," diyor Başkan, "her zamanki gibi."

Bu beklenmedik övgü karşısında Sesimin pembeleştiğini hissediyorum.

"Lütfen olağan başarı ve başarısızlığı şifacınıza rapor edin," diyor Başkan, Şifacı Braithwaite'e.

Şifacı Braithwaite ile Nadari somurta somurta kasabaya doğru yola çıkıyorlar.

Askerler yangının başladığı yerden yine tek bi canlı Mank bile bulamadan dönerken, "Onun yerinde olsam ben de aynısını yapardım Todd," diyor. "Rakibimin avantaj elde etmesine engel olurdum."

"*Birlikte* çalışıyo olmamız gerek," diyorum. "Barış için çalışıyo olmalıyız."

Ama o bu konuda çok endişeli görünmüyo. Yanımızdan geçen askerlere bi bak, bunca yenilgiden sonra bi başka zafer daha olarak gördükleri bu olay karşısında gülüp eğlenerek şakalaşıyolar. Ve meydana döndüğümüzde Başkan'ı tebrik edecek daha bissürü kişi olacak.

Viola bana Şifacı Coyle'un da gözcü gemisinde aynı şekilde bi kahraman muamelesi gördüğünü söylüyo.

Kimin daha barışçıl olabileceğini belirlemek için savaşıyorlar.

"Düşünüyorum da haklı olabilirsin Todd," diyor Başkan.

"Nasıl yani?" diye soruyorum.

"Birlikte çalışıyor olmamız gerektiği konusunda." Bana dönüyor, suratında o aynı gülümseme var. "Belki de başka bir yaklaşım denememizin zamanı gelmiştir."

[VIOLA]

"Şimdi ne oluyor?" diyor Lee sargı bezinin altını kaşıyarak.

"Kes şunu," diyorum şakacıktan eline vurarak ama bu ufak hareket bile kolumda korkunç bir acıya neden oluyor.

Gözcü gemisindeki şifa odasındayız, duvarlardaki ekranlar vadinin etrafındaki probları gösteriyor. Şifacı Braithwaite'in dün düzenlediği gereğinden fazla alevli saldırıdan sonra Başkan bir sonraki görevi Simone'un yönetmesini önererek hepimizi şaşırttı. Şifacı Coyle bunu kabul etti ve Simone çalışmaya başlayarak canlı bir Mank yakalayıp onu barış mesajıyla geri gönderebilmeye odaklanarak tüm saldırıyı en ince ayrıntısına kadar planlamaya başladı.

Bunu yapabilmek için sürüyle Mank öldürmüş olmamız garip ama zaten en başından beri savaşların mantıksız olduğu çok açık. İnsanları öldürmeye bir son vermek istediğini söylemek için insanları öldürüyorsun.

İnsan denen canavar, diye düşünüyorum.

İşte bugün Simone çok daha büyük bir oyalama taktiği hazırlamış durumda. Probları Mankların güneyde, Şifacı Braithwaite'in tuzak niyetine bombalar yerleştirerek sanki hata yapmışız gibi erkenden patlatacağı bir yoldan gelmelerini bekliyormuşuz izlenimi vermek üzere konumlandırırken kuzeyde bir yolu açık bırakıyor, Simone'un liderliğindeki bir grup silahlı Yanıt mensubu kadının Sessizlikleri sayesinde Mankları şaşırtmayı umarak gizlendikleri bir yol bu.

"Bana hiçbir şey anlatmıyorsun," diyor Lee yeniden sargı bezini kaşıyarak.

"Seninle burada oturmak Bradley için daha kolay olmaz mıydı?" diyorum. "Neler olduğunu onun aracılığıyla görebilirdin."

"Ben seni tercih ederim," diyor.

Ve Sesinde kendimi görüyorum, öyle çok özel bir şey değil, sadece benim daha güzel görünen bir halim, ateşler içinde yanan ve çok zayıf ve bir türlü temizlenemeyen kirler içinde değil de temiz ve yıkanmış ve atletik olan bir ben.

Hakkında şaka yapmak dışında körlüğünden bahsetmiyor ve etrafta Sesi olan birileri varken Ses aracılığıyla görebiliyor ve bunun da neredeyse gözle görmek kadar iyi olduğunu söylüyor. Fakat yalnız kaldığında genellikle onun yanında ben oluyorum çünkü son günlerde ikimiz de bu aptal şifa odasında yaşıyor gibiyiz ve içinde olup biteni, tüm hayatının nasıl bir anda yok olup gittiğini, bir anda tek görebildiğinin anıları ve diğer insanların dünyayı görme biçimleri olduğunu görebiliyorum.

Ve yanıkları çok kötü olduğu için ağlayamadığını.

"Orada sessizce oturduğunda beni okuduğunu biliyorum," diyor.

"Özür dilerim," diyorum başımı çevirip biraz daha öksürerek. "Ben sadece endişeliyim. *Bu* işe yaramalı."

"Kendini sorumlu tutmaktan vazgeçmelisin," diyor. "Sen Todd'u koruyordun, hepsi bu. Eğer annemle kız kardeşimi kurtarmak için bir savaş başlatmam gerekseydi hiç tereddüt etmezdim."

"Ama savaşı kişiselleştiremezsin," diyorum, "yoksa asla doğru kararları veremezsin."

"Ve eğer kişisel kararlar vermezsen bir *kişi* olmaktan çıkarsın. Bütün savaşlar bir şekilde kişisel değil mi? Birileri için? Tabii genellikle konu nefret oluyor."

"Lee..."

"Ben sadece Todd'un onu tüm dünyayı karşısına alabilecek kadar seven birine sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu

söylüyorum." Sesi rahatsız, neye benzediğimi düşünüyor, nasıl tepki verdiğimi. "Tek söylediğim bu."

"Aynısını o da benim için yapardı," diyorum usulca.

Senin için ben de yapardım diyor Lee'nin Sesi.

Ve yapacağını biliyorum.

Peki ama bunu yaptığımız için ölen onca insan, onların da kendileri için her şeyi göze alabilecek yakınları yok mu?

O zaman haklı olan kim?

Başımı ellerimin arasına alıyorum. Çok ağır. Şifacı Coyle her gün enfeksiyona karşı yeni bir şey deniyor ve her gün kendimi bir süre için iyi hissediyorum ama sonra biraz daha kötüleşerek geri geliyor.

Ölümcül, diye düşünüyorum.

Ve konvoyun varmasına *haftalar* var, tabii yapabilecekleri bir şey varsa...

Geminin iletici sistemindeki cızırtıyla ikimiz de irkiliyoruz. "*Başardılar*," diyor Bradley'nin sesi şaşkınlık içinde.

Başımı kaldırıyorum. "Neyi başardılar?"

"*Bir tane yakaladılar*," diyor Bradley. "*Kuzeyde.*"

"Ama," diyorum ekrandan ekrana bakarken, "daha çok erken. Henüz..."

"*Simone değil.*" Bradley'nin sesi de en az benimki kadar şaşkın. "*Prentiss. Daha biz planı hayata geçiremeden o bir Mank yakaladı.*"

[TODD]

Başkan onu tebrik etmeye gelen askerlerin elini sıkarken, "Şifacı Coyle *burnundan soluyor* olmalı," diyorum.

"Bu konuda kendimi son derece sakin buluyorum Todd," diyor kazandığı zaferi içine sindirerek.

Çünkü kuzeydeki askeri bölük hâlâ oradaydı, öyle değil mi? Öylece vakit öldüren, kasabaya düzenli olarak saldırmak için yanlarından gizlice geçen Manklar tarafından dalga geçilen askerler.

Şifacı Coyle onları unutmuştu. Bradley ve Simone da öyle. *Ben de* öyle.

Başkan unutmadı.

Simone bu geceki büyük planın üzerinden geçerken iletici den izledi ve Şifacı Braithwaite'in tuzak bombalarını yerleştirebileceği yer ve zaman konusunda hemfikir oldu. Ve sonra biz vadinin güneyine önem vermiyormuş gibi yapmakla uğraşırken Manklar tıpkı istediğimiz gibi vadinin kuzey yolunda kalan bir bölümünün saldırıya açık olduğunu fark edince her zamanki gibi, daha önce defalarca kez yaptıkları gibi askerlerimizin yanından gizlice geçmek üzere bir grup gönderdiler.

Gelgelelim bu kez o kadar kolay geçemediler.

Başkan'ın tam olarak doğru bir konuma aldığı adamları yana doğru açılarak ve Mankları çevreleyip yollarını keserek ne olduğunu dahi anlamalarına fırsat vermeden onları yaylım ateşine tuttular.

İkisi dışında tüm Manklar öldürüldü ve yirmi dakika geçmeden o ikisi kasabaya getirilerek bekleyen ordunun KÜKREMELERÖYLE karşılandılar. Bay Tate ve Bay O'Hare, Başkan'ın tüm Yeni Prentisstown halkından gelen tebrikleri kabul etmesini beklemeleri için onları katedralin arkasındaki ahıra aldılar. Onunla birlikte ben de kalabalığın arasından yavaş yavaş ilerliyom, her yer sıkılan eller ve neşe içinde atılan çığlıklar ve sıvazlanan sırtlarla dolu.

"Bana *söyleyebilirdin*," diyorum gürültüde kendimi duyurabilmek için sesimi yükselterek.

İnsanlar etrafımızı çevrelerken durup bir an için yüzüme bakarak, "Haklısın Todd," diyor. "Söylemeliydim, özür dilerim. Bir dahaki sefere söyleyeceğim."

Ve şaşırıyorum ama bunu sahiden içtenlikle söylüyo gibi.

Ahıra varıncaya dek kalabalığın arasında yavaşça ilerliyoz.

Ahırda bikaç öfkeli şifacı bizi bekliyo.

Şifacı Nadari, "İçeri girmemize izin verilmesini talep ediyorum!" diyor ve hemen yanında burnundan solumakta olan Şifacı Lawson da ona katıldığını belirtiyor.

"Öncelikle güvenlik bayanlar," diyerek gülümsüyor Başkan. "Esir alınan bir Mank'ın ne kadar tehlikeli olabileceğine dair hiçbir fikrimiz yok."

"*Hemen*," diyor Şifacı Nadari.

Fakat Başkan hâlâ gülümsüyor.

Ve arkasında koca bir kasaba dolusu sırıtan asker var.

"İzin verin de bunu durumun güvenli olduğuna kanaat getirdikten sonra yapayım, tamam mı?" diyerek şifacıların yanından geçince bir sıra asker Başkan içeri girerken onları durduruyor. Ben de peşinden içeri giriyorum.

Ve midem kaskatı bi yumruk halini alıyo.

Çünkü içerde sandalyelere bağlı iki Mank var, kolları benim çok iyi bildiğim bi şekilde arkalarında bağlanmış.

(Ama hiçbiri 1017 değil ve rahatladım mı, yoksa üzüldüm mü kestiremiyorum.)

İçlerinden birinin çıplak beyaz teni kan içinde, üzerindeki yosun katmanı çıkarılıp yere atılmış. Ama başı dimdik, gözleri açık ve Sesinde yaptıklarımızın bedelini ödediğimizi gösteren resimler görmüyosam ne olayım.

Fakat hemen yanındaki Mank...

Hemen yanındaki Mank artık Mank'a benzemiyo.

Bağırmaya başlamak üzereyken Başkan benden önce davranıp, "*Bu da ne böyle?*" diye bağırarak beni şaşırtıyo.

Adamları da şaşırtıyo.

"Sorgulama efendim," diyor Bay O'Hare, elleri ve yumrukları kan içinde. "Çok kısa bir süre içinde epey şey öğrendik." Başıyla darmaduman olmuş Mank'ı işaret ediyo. "Şuradaki aldığı yaralar yüzünden ölmeden önce..."

Epeydir duymadığım tıslamaya benzer bir ses duyuyom, yumruk gibi, Başkan'ın kurşun gibi çıkan Sesiyle birlikte Bay O'Hare'in başı arkaya doğru kıvrılıyor ve yere düşerek spazm geçiriyormuş gibi titremeye başlıyor.

"Biz burada *barışı* sağlamanın peşindeyiz!" diye bağırıyor Başkan koyun sürüsü gibi şaşkınlık içinde ona bakan diğer adamlara. "Ben işkence edilmesini *emretmedim.*"

Bay Tate boğazını temizliyor. "Şuradaki sorguya karşı daha dayanıklı çıktı," diyerek hâlâ hayatta olanı işaret ediyor. "Oldukça dayanıklı bir tür."

"Neyse ki şanslısın Teğmen," diyor Başkan, sesi hâlâ öfkeli.

"Şifacıları içeri alayım," diyorum. "Onu iyileştirebilirler."

"Hayır, bunu yapmayacaksın," diyor Başkan, "çünkü onu serbest bırakıyoruz."

"Ne?"

"*Ne?*" diyor Bay Tate.

Başkan yürüyerek Mank'ın arkasına geçiyor. "Amacımız bir Mank yakalayıp barış istediğimize dair bir mesajla onu serbest bırakmaktı." Bıçağını çıkarıyor. "Ve biz de böyle yapacağız."

"Bay Büyük Başkan..."

"Arka kapıyı açın lütfen," diyor Başkan.

Bay Tate ayağa kalkıyor. "*Arka* kapı mı?"

"Hem de hemen Teğmen."

Bay Tate gidip ahırın arka kapısını açıyor, meydandan uzaklaşan bir yola açılan kapıyı.

Şifacılardan uzaklaşan bir yola.

"Hey!" diyorum. "Bunu yapamazsın. Bir anlaşma yaptın."

"Anlaşmaya sadığım Todd." Ağzı Mank'ın kulağına iyice yanaşana kadar eğiliyor. "Sanırım Ses dilimizi konuşuyordur?"

Ve düşünüyorum, *Ses mi?*

Ama Başkan'la Mank arasında gidip gelen alçak bi Ses alışverişi oluyo, aralarında gidip gelen şey öyle yoğun ve kara ve sert ki odadaki kimse takip edemiyo.

"Ne diyorsun?" diyorum öne çıkarak. "Ona ne anlatıyorsun?"

Başkan bana bakıyor. "Ona barışı sağlamayı ne çok istediğimizi anlatıyorum Todd." Başını yana eğiyor. "Bana güvenmiyor musun?"

Yutkunuyorum.

Yeniden yutkunuyorum.

Başkan'ın takdir edilmek için barışı sağlamak istediğini biliyorum.

Onu su tankından kurtardığımdan bu yana daha iyi davrandığını biliyorum.

Ama henüz bağışlanmadığını da biliyom.

Bağışlanamayacağını da.

(Öyle di mi?)

Ama sanki öyle *değilmiş* gibi davranıyo.

"İstersen sen de söyleyebilirsin," diyor.

Bakışlarını üzerimden ayırmadan bıçağını hafifçe oynatıveriyor. Kolları aniden serbest kalan Mank şaşkınlık içinde öne atılıyo. Bir süre başına ne geleceğini merak ediyomuş gibi etrafına baktıktan sonra göz göze geliyoz.

Ve tam o esnada Sesimi yoğunlaştırmaya, yükseltmeye çalışıyorum ve bu *acı* veriyor, tıpkı uzun zamandır kullanmadığım bi kası yeniden kullanmaya çalışmak gibi fakat *gerçekten* istediğimiz şeyle ilgili asıl doğruları kullanarak onu sertçe vurmaya çalışıyom, Başkan ne demiş olursa olsun ben ve Viola'nın *gerçekten* barış istediğimizi, tüm bunların bitmesini ve...

Mank beni bir tıslamayla durduruyo.

Sesinde kendimi görüyorum.

Ve duyuyom.

Tanıdık?

Ve kelimeler...

Benim dilimde...

Duyuyorum...

Bıçak.

"Bıçak mı?" diyorum.

Ne var ki Mank sadece yeniden tıslayıp kapıya doğru koşarak uzağa kaçıyor ve kaçıyor ve kaçıyor...

Halkına kim bilir hangi mesajı taşıyor.

[VIOLA]

"Bu ne *cüretkârlık*," diyor Şifacı Coyle sıkılmış dişlerinin arasından. "Ve ordu etrafında nasıl da *dört dönüyordu*. Tıpkı kasabayı yönettiği o en kötü günlerde olduğu gibi."

"Keşke en azından Mank'la konuşma şansım olsaydı," diyor Simone, şifacılarla birlikte öfke içinde geçen bir at arabası yolculuğunun ardından. "Onlara bütün insanların aynı olmadığını söylerdim."

"Todd gerçekten istediklerimizi ona iletmeyi başardığını söyledi," diyorum şiddetli bir şekilde öksürerek. "Yani bu mesajın yerine ulaşmasını ummak zorundayız."

"Eğer ulaşırsa," diyor Şifacı Coyle, "Prentiss yapmış sanılacak."

"Olay en çok övgüyü kimin alacak olması değil," diyor Bradley.

"Öyle mi?" diyor Şifacı Coyle. "Konvoy geldiğinde o adamın güçlü bir konumda olmasını gerçekten istiyor musun? Kurmak istediğin yerleşim yeri bu mu?"

"Öylece gelip insanların görevlerini ellerinden alma yetkimiz varmış gibi konuşuyorsun," diyor Bradley, "sanki buraya elimizi kolumuzu sallaya sallaya gelerek kendi irademizi dayatabilirmişiz gibi."

"Bunu neden yapamayacakmışsın?" diyor Lee. "O bir katil. Kız kardeşimle annemi öldürdü."

Tam Bradley yanıt verecekken Simone araya girerek, "Katılıyorum," diyerek Bradley'nin gök gürültüsünü andıran şaşkınlık içindeki Sesine dayanıyor. "Eğer yaptıkları buradaki herkesin hayatını tehlikeye sokuyorsa..."

"Biz *buraya*," diye araya giriyor Bradley, "uyanınca kendilerini bir *savaşın* ortasında bulmayı hak etmeyen neredeyse beş bin insan için bir yerleşim yeri kurmaya geldik."

Şifacı Coyle dinlemiyormuş gibi derin derin göğüs geçiriyor. "Dışarı çıkıp insanlara bunun neden *biz* olmadığımızı anlatsan daha iyi olur," diyerek küçük şifa odasının çıkışına

yöneliyor, "ve şu Ivan herhangi bir şey söylerse o hödük suratına bir yumruk indireceğim."

Bradley Simone'a bakıyor; Sesi sorular ve itirazlarla, ondan öğrenmesi gereken şeylerle dolu, onunla dolu resimlerle, ona dokunmayı ne kadar çok arzuladığına dair resimlerle...

"Şunu keser misin lütfen?" diyor Simone başını çevirerek.

Bradley, "Özür dilerim," diyerek bir adım geriliyor, sonra bir adım daha ve ardından tek kelime daha etmeden odayı terk ediyor.

"Simone..." diyorum.

"Buna alışamıyorum işte," diyor. "Alışmam gerektiğini biliyorum, alışmak *zorunda* olduğumu biliyorum ama bu..."

"Bu iyi bir şey olabilir," diyorum Todd'u düşünerek. "Bu tür bir yakınlık."

(Ama Todd'u artık duyamıyorum.)

(Ve hiç yakınmış gibi gelmiyor.)

Yeniden öksürünce ciğerlerimden o pis, yeşil şeyden çıkıyor.

"Bitkin görünüyorsun Viola," diyor Simone. "Dinlenmeni sağlayacak hafif bir yatıştırıcıya itirazın olur mu?"

Başımı iki yana sallıyorum. Çekmecelerden birine gidip ufak bir plaster çıkararak yavaşça çene altıma yapıştırıyor. "Ona bir şans ver," diyorum ilaç etkisini göstermeye başlarken. "O iyi biri."

Simone, "Biliyorum," derken gözlerim kapanıyor. "Biliyorum."

Karanlığa doğru kayıyorum, yatışmanın verdiği karanlığa, uzun bir süre boyunca hiçbir şey hissetmeden bu boşluğun tadını çıkarıyorum, tıpkı uzay boşluğundaki karanlık gibi.

Ama sona eriyor.

Ve hâlâ uyuyorum.

Ve rüya görüyorum.

Rüyamda Todd'u görüyorum.

Orada, erişemeyeceğim kadar uzakta.

Ve onu duyamıyorum.

Sesini duyamıyorum.

Ne düşündüğünü duyamıyorum.

Yüzüme bomboş bir gemi gibi bakıyor.

İçinde kimse olmayan bir heykel gibi.

Ölü gibi.

Sanki, of Tanrım hayır...

O öldü.

O *öldü*.

"Viola," diye bir ses duyuyorum. Gözlerimi açıyorum. Lee beni uyandırmak için elini uzatıyor, Sesi endişeli ama başka bir şey daha var.

"Ne oldu?" derken ateşin neden olduğu terlerin akmaya başladığını hissediyorum, kıyafetlerim ve çarşaflar sırılsıklam.

(Todd benden kayıp gidiyor.)

Bradley'yi yatağımın ucunda ayakta dururken görüyorum. "O bir şey yapmış," diyor. "Şifacı Coyle gidip bir şey yapmış."

[TODD]

Belli belirsiz bir ses ve aslında kampın çoğunun uyurken çıkardığı onca Sesin arasında duymamam gerek.

Ama tanıdığım bi ses.

Bi *çınlama*.

Havada.

Çadırımdan çıkıp her geçen gün daha da soğuyan gecenin karanlığına doğru ilerlerken Angharrad endişeli bi şekilde ▲cemi oğlum? diyo.

"Bu bi güdümlü," diyorum ona, herhangi birine, hafifçe titriyorum, etrafa bakıp sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyorum, hâlâ uyanık olup aynı sesin kaynağını aramakta olan askerler görüyorum, ta ki şelalenin bi zamanlar döküldüğü yerdeki kurumuş nehir yatağının oradan gökyüzüne doğru titrek bi şekilde yükseldiğini görünceye dek. Kuzeye doğru gidiyo, muhtemelen Mank ordusunun bir kısmının saklanmakta olduğu kuzeydeki tepelere.

"Ne yaptıklarını sanıyorlar?" Başkan aniden yanımda beliriveriyo, bakışları güdümlünün üzerinde. Uykulu gözlerle kendi çadırından çıkmakta olan Bay O'Hare'e dönüyo. "Şifacı Braithwaite'i bul. Hemen."

Bay O'Hare yarı çıplak bi şekilde koşmaya başlıyo.

"Güdümlü gerçek anlamda bir zarar veremeyecek kadar yavaştır," diyor Başkan. "Bu bir dikkat çekme taktiği olmalı." Bakışlarını hasar görmüş dolambaçlı tepeye çeviriyo. "Lütfen Viola'yı arar mısın Todd?"

İleticiyi almak üzere çadırıma gidiyorum ve tekrar dışarı çıkarken kuzeyde bir yerde ağaçların arasına düşen güdümlünün çıkardığı *BOMM* sesini duyuyoruz. Fakat Başkan haklı, *öküzler* bile güdümlüden hızlı gider, bu yüzden tek bi amaca hizmet eder.

Mankların dikkatini başka bi yere çekmeye.

Ama dikkat etmemeleri istenen şey ne?

Başkan hâlâ Mankların geldiği tepenin kenarlarına bakıyo, artık bir ordunun tırmanamayacağı tepenin...

Ya da inemeyeceği...

Ama bunu bir kişi yapabilir.

Bir kişi tüm bu enkazın üzerinden tırmanabilir.

Sesi olmayan bir kişi.

Başkan'ın gözleri irileşiyo ve ne düşündüğünü biliyorum.

Ve tam o esnada sesi geliyor.

BOMM!

Dolambaçlı tepenin en ucundan.

[VIOLA]

"Bunu nasıl yaptı?" diyor Bradley havada bir yay çizen güdümlüyü şifa odasındaki ekranlardan izlerken, Lee de olan biteni Bradley'nin Sesinden izliyor. "Tüm bunları bizden habersiz nasıl ayarladı?"

İleticim bipliyor. Hemen yanıtlıyorum. "Todd?"

Ama arayan Todd değil.

"*Yerinde olsam problardan birini tepenin zirvesine çevirirdim,*" diyor Şifacı Coyle ekrandan bana gülümseyerek.

"Todd nerede?" diyerek öksürüyorum. "İleticiyi nereden buldun?"

Bradley'nin Sesindeki bir şey ona bakmama neden oluyor. Simone'u yedek dolabında iki ileticiyle uğraşırken gördüğünü fakat ona yalnızca envanter çıkardığını söylediğini anımsıyor. "Bunu yapmaz," diyor. "Bana söylemeden?"

"Tepenin zirvesine bakmalıyız," diyorum.

Kontrol erişimi için ekrana dokunduktan sonra problardan birini tepeye doğru ilerletiyor, gece görüşünü açınca her şey yeşil ve siyaha dönüşüyor. "Ne görmemiz gerekiyor?"

Bir fikrim var. "Beden ısısına bak."

Yeniden ekrana dokunuyor ve...

"İşte," diyorum.

Tek başına bir siluet görüyoruz, bir insan, sinsice tepeden aşağı iniyor, çalılıkların arasından gitmesine rağmen yeterince hızlı ilerlediğinden görülüp görülmemesinin önemli olmadığı açık.

"Bu ancak bir şifacı olabilir," diyorum. "Bir erkek olsa duyarlardı."

Bradley probu biraz yükseltince tepenin uç kısmını da görebiliyoruz. Manklar kayalık uç kısımda güdümlünün düştüğü kuzeydeki ormana doğru bakıyorlar.

Hemen altlarında kaçmakta olan şifacıya *değil.*

Ve sonra ekran tek bir ışık çakmasıyla parlıyor, ısı alıcıları aşırı yükleniyor ve bir saniye sonra probdaki hoparlörlerden gelen *bomm* sesini duyuyoruz.

Tam o sırada geminin dışından neşeli çığlıklar geldiğini de duyuyoruz.

"*İzliyorlar mı?*" diyor Lee.

Bradley'nin Sesinde yine Simone'u görüyorum, birkaç ayıp kelimeyle birlikte. İleticiyi tekrar alıyorum. "Ne yaptın sen?"

Fakat Şifacı Coyle artık hattın öbür ucunda değil.

Bradley ekrana birkaç kez dokunarak ileticilerden birinin geminin dışına yayın yapmasını sağlıyor. Sesi öfkeli, gitgide yükselerek daha kararlı bir hal alıyor.

"Bradley," diyorum. "Sen ne?.."

"Civarı boşaltın," diyor ileticiye ve sesinin dışarıda, tepe boyunca yankılandığını duyabiliyorum. "Gözcü gemisi kalkışa geçiyor."

[TODD]

"Orospu," diyor Başkan etrafındaki askerleri okurken. Meydan karmaşa içinde. Kimse ne olduğunu bilmiyor. Hiç durmadan Viola'yı aramaya çalışıyom ama bi türlü ulaşamıyom.

"Genellikle bir erkek bir kadına orospu dediğinde," diyor kampın sınırında yanımıza yaklaşmakta olan at arabasındaki bir ses, "kadın doğru bir şey yapmış demektir."

Şifacı Coyle bize bakarak mama kutusunu bulmuş köpekler gibi gülümsüyo.

"*Barış* mesajı göndermiştik!" diye kükrüyor Başkan. "Bu ne *cüret*?.."

"Sakın bana *cüretten* bahsetme," diye karşılık veriyor Şifacı Coyle. "Tek yaptığım Manklara Sesi olmayanların her an saldırabileceklerini, hatta bunu kendi arka bahçelerinde bile yapabileceklerini göstermekti."

Başkan birkaç saniye öfkeli öfkeli soluk alıp verdikten sonra yeniden konuştuğunda sesi korkutucu bi şekilde yumuşak çıkıyo. "Kasabaya tek başına mı geliyorsun Şifacı?"

"Tek başıma değilim, hayır," diyerek kampın üzerinde asılı duran probu işaret ediyor. "Yüksek yerlerde dostlarım var."

Ardından doğudaki uzak tepenin üzerinden gelen tanıdık bir *gürleme* duyuyoruz. Gözcü gemisi yavaş yavaş yükseliyo ve Şifacı Coyle suratındaki şaşkınlığı gizlemekte geç kalıyo.

"Dostlarının *tümü* planından haberdar mıydı Şifacı?" diyor Başkan, sesi yeniden neşeli bir hal alıyor.

İleticim yeniden bipliyo ve bu kez ekranda Viola'nın yüzü beliriyo. "Viola..."

"*Bekleyin*," diyor. "*Geliyoruz*."

Viola ileticiyi kapatınca etrafımızdaki askerlerin arasında yine bi patırtı kopuyo. Bay O'Hare anayoldan meydana doğru ilerlerken Şifacı Braithwaite'i kadının hiç de hoşuna gitmeyen bi şekilde itekliyo. Bay Tate de yiyecek ambarının oradan Şifacı Nadari ve Lawson'la birlikte çıkagelirken kol boyu önüne uzattığı elinde bi sırt çantası tutuyo.

"Adamlarına ellerini o kadınlardan çekmelerini söyle," diye emrediyor Şifacı Coyle. "Hemen."

"Seni temin ederim sadece kendilerini duruma kaptırmışlar," diyor Başkan. "Ne de olsa burada hepimiz müttefikiz."

"Onu tepenin tam altında yakaladım," diye bağırıyor Bay O'Hare yaklaşırken. "Suçüstü."

"Bu ikisi de odalarına patlayıcı gizliyorlardı," diyor Bay Tate yanımıza gelip çantayı Başkan'a uzatırken.

"*Size* yardım etmek için kullandığımız patlayıcılar, gerzek herif!" diye çıkışıyor Şifacı Coyle.

"İnişe geçiyor," diyorum gözcü gemisi alçalırken oluşan rüzgâra karşı gözlerimi perdeleyip. İnebileceği tek yer meydan ve orası da asker dolu, şimdiden kaçışmaya başlamışlar bile. Çok fazla ısı ya da başka bi şey yaymıyo ama yine de str'olasıca büyük. Yere temas ederken yayılan ani hava akımına karşı yüzümü çeviriyorum.

Ve sonra dolambaçlı tepeye doğru bakıyorum.

Işıkların toplandığı yere.

Gözcü gemisinin kapıları daha tam olarak inmeden açılıyor ve Viola orada, ayakta durmak için tutunuyor ve hasta

görünüyor, şimdiye dek olduğundan çok hasta, hatta *korktuğumdan* da çok hasta, zayıf ve güçsüz ve zar zor ayakta duruyor ve üzerinde şerit olan kolunu kullanamıyor bile ve ben onu bırakmamalıydım, onu orada tek başına bırakmamalıydım, çok uzun zaman oldu ve Başkan'ın yanından koşarak geçiyorum, beni durdurmaya çalışıyor ama sıyrılıyorum.

Ve Viola'ya uzanıyorum.

Ve gözleri gözlerimle buluşuyor.

Ve konuşuyor.

Yanına varmak üzereyken konuşuyor.

"Geliyorlar Todd. Tepeden aşağı geliyorlar."

Sessiz Olan

BU GÖRÜNDÜĞÜ GİBİ DEĞİL, diye gösteriyor Feza, tuhaf bir şekilde güçsüz görünen roketin yavaşça yükselişini izlerken, vadinin kuzeyine doğru ilerliyor, oradaki Topraklar düşeceği yerden hiç zorlanmadan kaçmış olmalı.

Dikkatli olun, diye gösteriyor Feza, Topraklara. *Bütün gözler dikkatli olsun.*

Temizlikçiler güç göstermeye başladı. Onlara yeniden saldırmaya başladığımız sabah bir anda nereden geleceğimizi biliyorlardı. Saldırıya katılan Toprakların gözlerinden o ilk saldırıyı izledik, Temizlikçilerin nasıl yeniden toplanarak birlik oluşturduklarını ve güçlü yönlerini görmek için izledik.

Ve o Sesler bir anda ateş ve kıymık patlaması içinde kesiliverdi.

Yalnızca tek bir açıklaması olabilir, diye gösterdi Feza ilerleyen saatlerde.

Sessiz Temizlikçiler, diye gösterdim.

Ve Feza ile birlikte Yolakların Sonu'na döndük.

Yolakların Sonu içine girenlerin Seslerini birleştirir.

Kaynak'ın kim olduğunu öğrenmek, onun sahiden Bıçak'ın babası olduğunu, Bıçak'ın onu kimsenin duymadığını düşün-

düğü anlarda özlediği kişi olduğunu ve bunca zamandır bu adamın yanı başımda olduğunu öğrenmek, Bıçak'ı kalbinden vurmak için bir yol.

Tüm bu hisler içimde parlayıverdi, öyle parlak ve açıklardı ki bunları Topraklardan gizlemek imkânsız olurdu. Fakat Feza Yolakların Sonu'na tek vücut gibi konuşmalarını, Seslerimizi çevreleyerek bu konu hakkındaki tüm düşüncelerimizin yalnızca bu Yolak'ta kalmasını sağlamalarını emretti. Diğer her şey gibi Sesimizden çıkıp gidecek ama asla Toprakların Sesine karışmayacaktı. Doğrudan buraya, Yolakların Sonu'na dönecekti.

Temizlikçilerin ilk karşı saldırıyı düzenledikleri gece, Kaynak'ın her iki yanında dururken, *Sessizlerin son zamanlarda bastırıldığını biliyorduk,* diye iletti Feza, *ama artık savaşa katıldılar.*

Tehlikeliler, diye ilettim arkamızda sessizce bekleyip birdenbire bizi döven eski ustamı düşünerek. *Sesli Temizlikçiler onlara güvenmiyordu, aralarında yaşarken bile.*

Feza Kaynak'ın göğsünün üzerine elini düz bir şekilde uzattı. *Ve artık bilmeliyiz.*

Sesi uzanarak Kaynak'ınkini çevreledi.

Ve Kaynak sonsuz uykusunda konuşmaya başladı.

O gece Yolakların Sonu'ndan ayrılırken sessizdik, tepeden aşağı inip tepenin Temizlikçilere bakan bölümündeki kampa dönerken de sessizdik.

Beklediğim şey bu değildi, diye gösterdi Feza en sonunda.

Öyle mi? diye ilettim. *Tehlikeli savaşçılar olduklarını, son büyük savaşta Toprakları dize getirmeye yardımcı olduklarını söyledi.*

Aynı zamanda arabulucu olduklarını da söyledi, diye gösterdi Feza çenesini sıvazlayarak. *Sesli Temizlikçiler tarafından ihanete uğrayarak öldüklerini söyledi.* Bana baktı. *Bundan ne çıkaracağımı bilemiyorum.*

Temizlikçilerin bizim için eskisinden çok daha tehlikeli olduklarını çıkarabilirsin, diye ilettim. *Onları sonsuza dek yok etmenin vaktinin şu an olduğunu çıkarabilirsin, nehri açarak sanki hiç olmamışlar gibi yeryüzünden silip atmanın vakti.*

Peki ya gelmekte olan Temizlikçiler? diye sordu Feza. *Ve onlardan sonra gelecek olan Temizlikçiler? Çünkü iki olan yerde daha fazlası da olur.*

O zaman onlara Toprakları dikkate almazlarsa neler olacağını gösterebiliriz.

Onlar da bizi öldürmek için daha üstün olan silahlarını ulaşamayacağımız bir yerden, havadan kullanırlar. Feza dönüp tekrar Temizlikçilere baktı. *Problem hâlâ çözümsüz.*

Ve bu yüzden her gün daha fazla saldırı, bu yeni güçleri için daha başka testler düzenledik.

Her seferinde aptal durumuna düşüp Temizlikçiler tarafından yakalandık.

Ve geri gönderildik. İki farklı mesajla birlikte.

Boşluk.

Dönen Toprakların bize gösterdiği şey buydu, onlar tarafından işkenceye uğrayan, hemen yanında bir başka arkadaşının öldürülüşü zorla izlettirildikten sonra Temizlikçilerin liderinin tam olarak ne istediğine dair bir mesajla birlikte geri gönderilen Toprakların.

Boşluk, sessizlik ve bütün Seslerin susturulmasına dair bir mesaj.

Sana bunu mu iletti? diye sordu Feza dikkatle ona bakarken.

"O" bize mesajı yeniden iletti.

Bize sonsuz boşluğu, o mutlak *Sessizliğini* gösterdi.

İyi de istediği ***ne?*** diye iletti Feza. *Yoksa bize* ***kendini mi*** *gösteriyordu?* Bana döndü. *Seslerini bir lanet, "tedavi" edilmesi gereken bir şey olarak gördüklerini söylemiştin. Belki de bütün istediği budur.*

Yok olmamızı istiyor, diye ilettim. *Bunun anlamı o. Onlara saldırmalıyız. Çok fazla güçlenmeden onları* ***yenmeliyiz.***

Kaşlarımı çattım. Diğer mesaj, yani görünüşe bakılırsa Ses "tedavisini" alarak kendini korkak gibi gizleyen Bıçak tarafından iletilen mesaj. Feza geri dönen Topraklara bir kez daha Bıçak'ın mesajını iletmesini istedi ve işte...

Topraklara karşı yapılan davranışlara karşı hissettiği dehşet, eski bir dehşet, çok iyi bildiğim işe yaramaz bir dehşet ve onun da diğerleriyle birlikte –ki buna gemidekiler ve Bıçak'a özel olan da dahil– hiç savaş istemedikleri, her şeyden önce hepimizin içtenlikle karşılandığı ve hepimizin yaşayabileceği bir dünya istemeleri.

Barışçıl bir dünya.

Bıçak onlar için konuşmuyor, diye gösterdim. *Bunu yapamaz...*

Fakat bu düşüncenin Feza'nın aklında dört döndüğünü görebiliyordum.

Sonra yanımdan ayrıldı ve onun peşinden gittiğimde geride beklememi söyledi. Nasıl yapıp da bize barış için ihanet edeceğini düşünmek üzere Yolakların Sonu'na gitmiş oldu-

günu bildiğimden saatlerce öfkeden kudurdum. En sonunda soğuk karanlığın içinden çıkageldiğinde Sesi hâlâ kaynıyordu.

Eee? diye gösterdim öfkelenerek. *Şimdi ne yapıyoruz?*

Ve sonra tuhaf bir şekilde son derece yavaş yükselen roketten o tuhaf *çınlama* sesi geldi.

Bütün gözler dikkatli olsun, diye gösteriyor Feza yeniden ve roket havada bir yay çizip yere düşmeye başlarken hepimiz izliyoruz. Daha büyük bir roket gelir mi yahut uçan gemi geri döner mi diye vadiye doğru bakıyor, vadiden bu yöne uzanan yollara göz gezdirerek yaklaşmakta olan bir ordu olup olmadığına bakıyoruz, bekliyoruz, bakıyoruz ve bu bir kaza mı, bir işaret mi, yoksa hatalı bir saldırı mı diye düşünüyoruz.

Ayaklarımızın altındaki tepe dışında her yere bakıyoruz.

Patlama tüm duyu organlarında şok etkisi yaratıyor, Toprakların tümünün gözlerini ve kulaklarını ve ağızlarını ve burunlarını ve tenlerini sarsıyor çünkü patlamada bazılarımız ölüyor, tepenin uç kısmı bir kez daha havaya uçarken paramparça oluyorlar; Sesleri, apaçık bir şekilde ölen Toprak mensuplarının ölümlerinin gerçekliğini hepimize ilettiğinden onlarla birlikte hepimiz ölüyor, yaralanıyor, aynı duman bulutuyla örtülüyor, aynı taş ve toprak yağmuruna tutuluyoruz, tıpkı ben ve...

Feza, dendiğini duyuyorum.

Feza? Tüm bedenimi titretmeye başlıyor, *Feza?* Bu titreşim Toprak boyunca yayılıyor, çünkü bir an için, çok kısa bir an için...

Feza'nın Sesi kesiliyor.

Feza? Feza?

Ve kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyor ve ve kendi Sesim yükselerek diğerlerininkine ekleniyor ve sendeleyerek ayağa kalkıp duman bulutunun arasından geçiyor, paniğe kapılmamaya çalışırken sesleniyorum, *Feza! Feza!*

Ta ki...

Feza burada, diye gösteriyor.

Onu örten kayalara uzanıyorum ve başka eller de geliyor, onu moloz yığınının arasından çekip çıkarıyoruz, yüzü ve elleri kan içinde ama zırhı onu kurtarmış ve ayağa kalkıyor, etrafı toz duman.

Bana bir ulak getirin, diye gösteriyor.

Feza Temizlikçilere bir ulak gönderiyor.

Ona yalvarmama rağmen gönderilen ulak ben olmuyorum.

Yakalanıp geri gönderileni seçiyor. Yolaklar tepenin kayalık sırtından aşağı doğru onu takip ederken hepimiz onun aracılığıyla izliyoruz, Toprakların Sesi bir dil gibi Temizlikçilerin içine uzanıp seçilmiş olan aracılığıyla konuşabilsin diye yol boyunca ara ara duruyorlar.

Temizlikçilerin içine girerken onun gözlerinden izliyoruz, gerileyerek yol açan Temizlikçilerin yüzlerini izliyoruz, onu yakalamıyorlar, son seferde yaptıkları gibi onu görünce neşe içinde çığlıklar atmıyorlar ve Seslerinde liderlerinin zarar görmeden yanma gelmesine izin vermelerine dair ilettiği emir duyuluyor.

*Nehri hemen **şimdi** açmalıyız,* diye gösteriyorum.

Fakat Feza'nın Sesi benimkini itiyor.

Ve böylece Toprak onların sokaklarında yürüyerek son Yolak'ı da ardında bırakıyor; liderlerine, Külfet dilinde *Prentiss* adı verilen ve sanki Temizlikçilerin Feza'sı gibi bizi bekleyen adama doğru ana meydandaki son adımları kendisi atıyor.

Ama başkaları da var. Sesi olmayan üç Temizlikçi, aralarında Bıçak'a özel olan da var, Bıçak onun yüzünü öyle sık düşünüyordu ki neredeyse kendi yüzüm kadar iyi tanıyorum. Bıçak hemen yanında, eskiden olduğu gibi sessiz ama o işe yaramaz endişesi çok belirgin.

"Selamlar," diyor bir ses.

Bu liderin sesi değil.

Konuşan, Sessizlerden biri. Ağızlarından çıkardıkları takırtılarla Temizlikçilerin liderinin önüne çıkmış, eli önünde, ulağımıza doğru uzatıyor. Ancak Temizlikçilerin lideri kolunu tutuyor ve bir an için aralarında bir mücadele oluyor.

Ve sonra Bıçak öne çıkıp yanlarından geçiyor.

Ulağın yanına geliyor.

Birbirlerine engel olmaya çalışan lider ve Sessiz olan onu izliyorlar.

Ve Bıçak ağzıyla konuşuyor. "Barış. Biz barış istiyoruz. Bu ikisi size ne derse desin istediğimiz şey barış."

Ve yanımda Feza'yı hissediyorum, Sesiyle Bıçak'ın söylediklerini, bunu söyleyiş biçimini anlamaya çalışıyor ve sonra ulak aracılığıyla daha da öteye uzandığını hissediyorum, Temizlikçilerin içine, Bıçak'ın sessiz Sesinin derinliklerine.

Bıçak irkiliyor.

Ve Feza dinliyor.

Topraklar Feza'nın ne dediğini duymuyor.

Ne yapıyorsun? diye gösteriyorum.

Fakat Feza Yolaklar aracılığıyla yanıt gönderiyor bile.

Toprakların tek vücut olan Seslerini tepeden aşağı gönderip, yolları aşırıp meydandan geçirerek ulağın Sesine yolluyor.

Feza bunu öyle hızlı yapıyor ki en başından beri planlamış olmalı.

Tek bir kelime.

Sesimin, bastırması imkânsız bir öfkeyle yükselmesine neden olan bir kelime.

Barış, diye gösteriyor Feza, Temizlikçilere. *Barış.*

Feza onlara barış öneriyor.

Öfke içinde Feza'dan, Topraklardan uzaklaşıyorum, yürüyorum, sonra tepe boyunca kendi özel kayama kadar koşuyorum.

Fakat Topraklardan kaçmanın yolu yok, öyle değil mi? Topraklar dünyadır ve onlardan ayrılmanın tek yolu dünyadan ayrılmaktır.

Kolumdaki şeride bakıyorum, beni sonsuza dek diğerlerinden ayıran şeye ve kendi kendime yemin ediyorum.

Bıçak'ın Ben'ini öldürmek yetmeyecek, her ne kadar işe yarayacak ve Bıçak'ın bunu benim yaptığımı anlamasını sağlayacak olsa da.

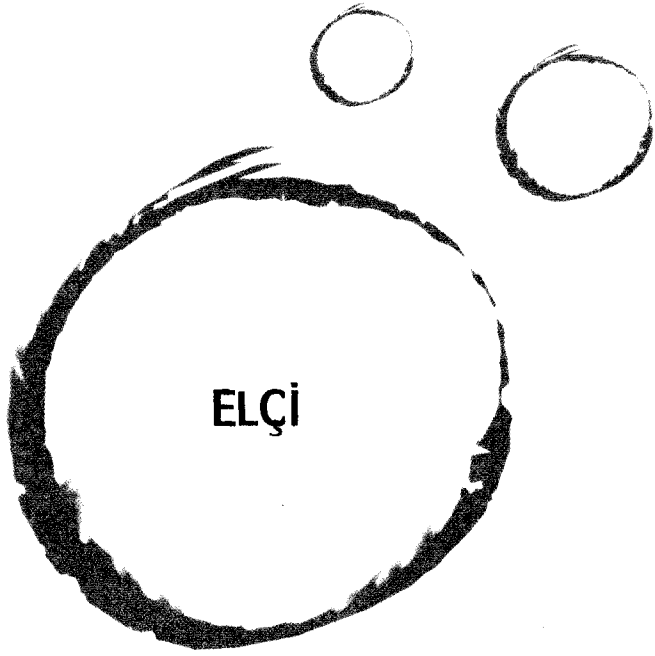
Ben daha fazlasını yapacağım.

Bu barışa engel olacağım, bunu yapmak ölmeme neden olsa bile.

Külfetlerin intikamı alınacak.

Benim intikamım alınacak.

Ve barış olmayacak.

ELÇİ

DELEGASYON

[TODD]

"BU ÇOK AÇIK," DİYOR BAŞKAN. "*Ben* gideceğim."

"Cesedimi çiğnemen gerek," diye çıkışıyor Şifacı Coyle.

Başkan sırıtıyor. "Bunu kabul edebilirim."

Hepimiz gözcü gemisindeki küçük bir odaya sıkışmış durumdayız. Ben, Başkan, Şifacı Coyle, Simone ve Bradley, yüzü korkutucu sargı bezleriyle kaplı Lee bir yatakta ve korkunç görünen Viola'ysa diğer yatakta. İşte Yeni Dünya'nın insanlık tarihindeki en önemli konuşmayı burada yapıyoruz. Hastalık ve ter kokan ufacık bir odada.

Barış dedi Manklar bize, açık ve net bi şekilde, **Barış,** fener ışığı gibi, bir talep gibi, isteklerimizin karşılığı gibi.

Barış.

Ama başka bir şey daha vardı, bi anlığına kafamın içinde dönüp duran bi şey, tıpkı Başkan'ın yaptığı gibi ama daha hızlı, daha düzgün bi şekilde ve bu mesaj hemen önümüzdeki Mank tarafından iletiliyo gibi değildi, sanki onun zihninin de gerisinde başka bi şey varmış da onun *aracılığıyla* bize ulaşıyor, Sessiz olsam da bizi okuyormuş gibi.

Sanki koskoca dünyada tek bi Ses varmış ve o da yalnızca benimle konuşuyomuş gibi.

Ve bunda ciddi olduğumu duydu.

Ve sonra Mank şöyle dedi, *Yarın sabah. Tepenin üzerinde. İki kişi gönderin.* Sırayla hepimize baktı, Başkan'a bi saniye boyunca bakmaya devam edince Başkan da ona sertçe baktı ve sonra Mank arkasını dönüp söylediklerini kabul edip etmediğimize bile aldırmadan çekip gitti.

İşte tartışma da o zaman başladı.

"Sen de çok iyi biliyorsun ki *David*," diyor Şifacı Coyle, "gözcü gemisinden birinin gitmesi gerek. Yani yalnızca birimize yer var."

"Ve bu sen olmayacaksın," diyor Başkan.

"Belki de bir tuzaktır," diyor Lee, Sesi homurdanıyor. "Bu durumda ben oyumu Büyük Başkan'dan yana kullanıyorum."

"Belki de Todd gitmelidir," diyor Bradley. "Ne de olsa onunla konuştular."

"Hayır," diyor Başkan. "Todd kalıyor."

Ona dönüyorum. "Benim ne yapacağımı *sen* söyleyemezsin."

"Todd eğer burada olmazsan," diyor Başkan, "sevgili şifacılarımızın çadırıma bomba yerleştirmelerine ne engel olabilir?"

Şifacı Coyle, "Ne kadar harika bir fikir," diyerek gülümsüyor.

"Bu kadar atışma yeter," diyor Simone. "Şifacı Coyle ve ben harika bir..."

"Ben giderim," diyor Viola hepimizi susturan alçak bir sesle.

Dönüp ona bakıyoruz. "Kesinlikle olmaz..." diyecek oluyorum fakat başını iki yana sallamaya başlıyor.

"Yalnızca iki kişi istiyorlar," diyor yattığı yerden, şiddetli bi şekilde öksürüyor. "Ve Başkan ya da Şifacı Coyle'un gidemeyeceklerini hepimiz biliyoruz."

Başkan göğüs geçiriyor. "Siz ikiniz neden *hâlâ* bana?.."

"Ve bu sen de olamazsın Todd," diyor. "Birileri Başkan'la Şifacı Coyle'un hepimizi öldürmelerine engel olmalı."

"Ama sen hastasın," diyorum.

"Tepeye o roketi atan benim," diyor usulca. "Şimdi durumu düzeltmem gerek."

Yutkunuyorum. Ne var ki yüz ifadesinden bu konuda ne kadar ciddi olduğunu görebiliyorum.

"Aslında bunu kabul edebilirim," diyor Şifacı Coyle. "Viola uğrunda savaştığımız gelecek için iyi bir sembol olabilir. Ve Simone da görüşmeleri yönetmek için onunla birlikte gidebilir."

Simone olduğu yerde daha bir dikleşiyor fakat Viola, "Hayır," diyor öksürerek. "Bradley."

Bradley'nin Sesi şaşkınlık içinde ışıldıyor. Simone'un Sesi olsa onunki de aynı tepkiyi verirdi. "Bu seçimi yapmak sana düşmez Viola," diyor. "Burada Harekât Amiri benim ve bu kararı..."

"Onu okurlar," diyor Viola.

"*Kesinlikle.*"

"Eğer Sesi olmayan iki kişi gönderirsek," diyor, "sence bu dışarıdan nasıl görünür? Bradley'yi okurlar ve barış istediğimizi görürler, *gerçek anlamda.* Todd burada Başkan'la kalabilir. Simone ve Şifacı Coyle da güvenliğimizi sağlamak için gözcü gemisini görüşmelerin yapıldığı yerin üzerinde tutabilir, yani o tepeye ben ve Bradley çıkacağız."

Yeniden öksürüyor. "Ve şimdi hepiniz gitmelisiniz ki yarın sabah için dinlenebileyim."

Hepimiz bu fikri düşünürken bir sessizlik oluyor.

Bundan nefret ediyorum.

Ama bana bile mantıklı geliyor.

"Eh," diyor Bradley, "sanırım sorun çözüldü."

"Pekâlâ o zaman," diyor Başkan. "Koşullarla ilgili görüşebileceğimiz bir yer bulalım, olur mu?"

"Evet," diyor Şifacı Coyle, "öyle yapalım."

Tek tek dışarı çıkmaya başlıyorlar, Başkan çıkmadan önce dönüp son bi kez daha bakıyo. "Çok güzel bir gemi," diyor kapıdan çıkarken. Lee de Bradley'nin Sesini kullanarak dışarı çıkıyor. Viola onun burada kalabileceğini söyleyecek gibi oluyo ama sanırım ikimizi bilerek yalnız bırakıyo.

"Buna emin misin?" diye soruyorum yalnız kalınca. "Orada neler olabileceğini bilmiyorsun."

"Bu benim de çok hoşuma gitmiyor," diyor, "ama böyle olması gerekiyor."

Ve bunu biraz sertçe söylüyo ve bana bakıyo ve hiçbi şey söylemiyo.

"Ne?" diyorum. "Sorun ne?"

Başını iki yana sallamaya başlıyor.

"*Ne?*" diyorum.

"Sesin Todd," diyor. "Bundan nefret ediyorum. Üzgünüm. Bundan *nefret* ediyorum."

[VIOLA]

Şaşkın şaşkın bana bakıyor.

Ama Sesi öyle *gelmiyor*. Hatta Sesi *hiç* gelmiyor.

"Sessiz olmam *iyi* bi şey Viola," diyor. "Bize, *bana*, faydası olacak çünkü eğer..."

Yüz ifademi görünce susuyor.

Başımı ondan öteye çevirmem gerekiyor.

"Ben hâlâ aynı benim," diyor usulca. "Ben hâlâ Todd'um."

Ama öyle değil. Düşünceleri kocaman, rengârenk bir çorba gibi dört bir yana saçılan, hayatı buna bağlı olsa bile yalan söyleyemeyen, hayatı buna bağlı *olduğunda* bile yalan *söylemeyen*, hayatımı birden çok kez birden fazla şekilde kurtaran, rahatsız edici düşüncelerini bile duyabildiğim *aynı* Todd değil, güvenebildiğim, tanıdığım...

Ve...

"Ben değişmedim," diyor. "Sadece sana daha çok benzedim, büyürken tanıdığın erkeklere daha çok benzedim, hani *Bradley*'nin bir zamanlar olduğu haline."

Ondan uzağa bakarken kendimi ne kadar yorgun hissettiğimi, her soluk alışverişimde kolumun ne kadar sızladığını, ateşin beni nasıl yiyip bitirdiğini görmemesini umuyorum. "Gerçekten çok yorgunum Todd," diyorum. "Sabaha çok az kaldı. Dinlenmeliyim."

"Viola..."

"Hem sen de onlarla birlikte dışarıda olmalısın," diyor. "Başkan ve Şifacı Coyle'un kendilerini geçici lider olarak ilan etmelerine mâni olmalısın."

Bana bakıyor. "*Mâni* ne demek bilmiyom."

Ve bu sözler tanıdığım Todd'un söyleyeceklerine benzediği için gülümsüyorum, biraz. "İyi olacağım. Sadece biraz uykuya ihtiyacım var."

Hâlâ bakıyor. "Ölüyor musun Viola?"

"Ne?" diyorum. "Hayır. Hayır. Ben..."

"Yoksa ölüyosun da bana mı söylemiyosun?" Endişeli bakışları sanki tenime işliyor.

Ama onu hâlâ duyamıyorum.

"İyileşmiyorum," diyorum, "ama bu, yakında öleceğim anlamına gelmiyor. Şifacı Coyle bir şeyler bulacaktır ve eğer bulamazsa konvoyda gözcü gemisindekine kıyasla çok daha fazla tıbbi malzeme var. O zamana kadar dayanabilirim."

Hâlâ bakıyor. "Çünkü eğer sana bi şey olursa buna..." Sesi boğuklaşıyor. "Buna dayanamam Viola. Buna *dayanamam*."

Ve sonra işte orada...

Sesi hâlâ belli belirsiz, ama orada, içten içe hareketleniyor, neler hissettiğini ve tüm bunların gerçek olduğunu ve benim için endişelendiğini belli ediyor ve bunu duyabiliyorum, çok zor da olsa duyabiliyorum.

Ve sonra, Ben Daireyim...

Ve yeniden Sessizleşiyor, taş gibi Sessiz oluyor.

"Ölmüyorum," diyorum başımı çevirerek.

Todd orada öylece duruyor. En sonunda, "Hemen dışarıdayım," diyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa seslen. Ne istersen hemen getiririm."

"Seslenirim," diyorum.

Başıyla selam verirken dudakları çizgi halinde. Yeniden başıyla selam veriyor.

Sonra dışarı çıkıyor.

Bir süre orada öylece oturup dışarıdaki meydandan gelen sesleri; ordunun KÜKREMELERİNİ, hâlâ tartışmakta olan Başkan ve Şifacı Coyle ve Simone ve Bradley ve Lee'nin seslerini duyuyorum.

Ama Todd'u duyamıyorum.

[TODD]

Kamp ateşinin etrafında saatler sürmüş gibi gelen tartışmanın ardından Bradley gürültülü bi şekilde göğüs geçirerek gecenin en soğuk saatlerinde titremeye başlıyo. "O halde anlaştık öyle mi?" diyor. "İki tarafın da katılacağı ve hemen başlayacak bir ateşkesle şimdiye kadar yapılmış olan her şeyin üstüne bir çizgi çekmeyi önereceğiz. Sonra şu nehir konusu var ve ardından bir arada yaşayabilmek için gerekli temellerin atılmasını sağlamaya başlayacağız."

"Anlaştık," diyor Başkan. Yorgun görünmüyo bile.

"Evet, anlaştık," diyor Şifacı Coyle, kaskatı kesildiği için ayağa kalkarken homurdanıyor. "Sabah olmak üzere. Geri dönmeliyiz."

"*Geri* dönmek mi?" diyorum.

"Tepedeki insanların neler olup bittiğini öğrenmeleri gerekiyor Todd," diyor. "Üstelik Wilf'ten Viola'nın atını aşağıya getirmesini istemeliyim çünkü o tepeye *yürüyerek* çıkamayacağı aşikâr. O ateşle olmaz."

Dönüp gözcü gemisine bakarken Viola'nın en azından uyuyor olduğunu, uyandığında kendisini daha iyi hissetmesini umuyorum.

Ölüm konusunda yalan söyleyip söylemediğini düşünüyorum.

Şifacı Coyle'un arkasından giderek, "O nasıl?" diye soruyorum. "Ne kadar hasta?"

Şifacı Coyle bana uzun, çok uzun bir süre bakıyor. "İyi değil Todd," derken son derece ciddi. "Sadece herkesin ona yardımcı olmak için ellerinden geleni yapıyor olduklarını umuyorum."

Ve beni orada öylece bırakıyor. Dönüp Başkan'a bakıyorum, gözleri yanımdan uzaklaşmakta olan Şifacı Coyle'un üzerinde. Yanıma geliyor. "Viola için endişe ediyorsun," diyor, bu bir soru değil. "Kabul etmeliyim ki daha iyi göründüğü zamanlar olmuştu."

"O şerit yüzünden başına bi şey gelirse," diyorum alçak fakat güçlü bi sesle, "Tanrı şahidim olsun ki..."

Beni susturmak için elini havaya kaldırıyor. "Biliyorum Todd, hem de sandığından daha iyi biliyorum." Ve sesi yine hiç olmadığı kadar dürüst geliyo. "Doktorlarımdan çabalarını iki katına çıkarmalarını isteyeceğim. Endişelenme. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Ben de öyle," diyor konuştuklarımızı duyan Bradley. "O bir savaşçı Todd ve eğer yarın o tepeye tırmanabilecek kadar güçlü olduğunu düşünüyorsa ona inanmak zorundayız. Ve ben de başına bir şey gelmediğine emin olmak için yanında olacağım, bana güven." Ve Sesinde tüm bunları içtenlikle söylediğini duyabiliyorum. İç çekiyor. "Tabii bu benim de bir ata ihtiyacım olacağı anlamına geliyor." Her ne kadar nasıl binileceğini bilmesem de diye ekliyor Sesi, endişeli bi şekilde.

"Angharrad'dan seni götürmesini isterim," diyorum dönüp saman kemiren atıma bakarak. "Her ikinize de göz kulak olabilir."

Bradley gülümsüyor. "Biliyor musun, Viola bir keresinde burada olan bitenler konusunda şüpheye düşersek her şeyden önce sana inanabileceğimizi söylemişti."

Yüzümün kızarmaya başladığını hissediyorum. "Evet," diyorum, "şey..."

Omzuma sert ama dostane bi şekilde vuruyo. "Şafak söker sökmez aşağı ineriz," diyor. "Hem kim bilir? Belki gün sonunda barış ilan edilir." Göz kırpıyor. "Ve belki sonra bana nasıl bu kadar Sessiz kalabildiğini gösterirsin."

O, Lee, Simone ve Şifacı Coyle gözcü gemisine geri dönüyolar, Şifacı Coyle Wilf'in alması için öküz arabasını bırakıyor. Bradley herkesin geri çekilmesi için hoparlörlerden anons yapıyor. Askerler geriliyor, motorlar çalışmaya başlıyor ve gemi bir hava bulutu üzerinde yükseliyor.

Gemi tepeye giden yolu henüz yarılamamışken Başkan'ın sesini duyuyorum.

"Baylar!" diye bağırıyo, sesi kıvrılıyo ve dönerek sertçe yakındaki adamlara çarpıp meydandaki herkeste yankılanıyo.

"*ZAFER* ilan ediyorum!" diye bağırıyor.

Ve alkışlar uzun, çok uzun bir süre boyunca kesilmiyor.

[VIOLA]

Gemi tepeye inip de güverte kapıları açılınca uyanıyorum.

Şifacı Coyle'un bekleyen kalabalığa doğru bağırdığını duyuyorum. "ZAFER kazandık!"

Ve geminin kalın metal duvarlarına rağmen atılan zafer çığlıklarını duyuyorum.

"Bu iyi olamaz," diyor hemen yanımdaki yatağına dönmüş olan Lee, Sesinde Şifacı Coyle'u hayal ediyor, kollarını havaya kaldırmış, insanların omuzlarında zafer turuna çıkmış.

"Gözlerine inan," diyorum gülerek. Bu da uzun süren bir başka öksürük krizine kapılmama neden oluyor.

Kapı açılıyor ve içeri Bradley ile Simone giriyor.

"Kutlamaları kaçırıyorsun," diyor Bradley alaycı bir şekilde.

"Bu anı çok beklemiş," diyor Simone. "Pek çok yönüyle etkileyici bir kadın."

Yanıt vermek istiyorum ama öksürük yeniden başlıyor ve öyle şiddetli ki Bradley ilaç şeritlerinden bir tane çıkarıp boğazımın üzerine yerleştiriyor. Serinletici etkisi anında iyi hissettiriyor ve birkaç kez yavaş ve derin soluk alıp vererek buharını ciğerlerime çekiyorum.

"O halde plan ne?" diyorum. "Ne kadar vaktimiz var?"

"Birkaç saat," diyor Bradley. "Kente geri ineceğiz, Simone her ikimiz için de birer projeksiyon ayarlayacak, böylece herkes neler olup bittiğini görebilecek. Sonra toplantı boyunca gemiyi havada tutacak."

"Size göz kulak olacağım," diyor Simone. "Her ikinize de."

"Bunu duymak güzel," diyor Bradley alçak fakat sıcak bir sesle, sonra bana dönüyor, "Wilf senin için Palamut'u aşağıya indirecek, Todd da atını bana veriyor."

Gülümsüyorum. "Sahiden mi?"

Bradley de gülümsüyor. "Güven işareti sanırım, öyle mi?"

"Demek ki geri dönmeni bekliyor."

Dışarıdaki rampadan iki farklı ayak sesi geliyor ve her ne kadar azalmış olsa da kutlama gürültüleri devam etmekte. Ve yaklaşmakta olan sesler tartışıyor.

"Bu kabul edilebilir değil Şifacı," diyor Ivan, odaya giren Şifacı Coyle'un arkasından.

"Sana *kabul edilebilir* olan şeylere dair fikirlerinin konuyla ilgili olduğunu düşündüren şey nedir?" diye çıkışıyor Şifacı Coyle, sesinde pek çok kişiyi korkutacak o aynı sertlik var.

Ama Ivan'ı korkutamıyor, hem de hiç. "Ben halkın adına konuşuyorum."

"Asıl *ben* halkın adına konuşuyorum Ivan," diyor Şifacı. "Sen değil."

Ivan bana ve Bradley'ye bakıyor. "Hepimizi alt etmeye yetecek kadar büyük bir düşmanla buluşmak üzere küçük bir kızla İnsancıl'ı gönderiyorsun," diyor. "Halkın çoğunluğunun isteğinin bu yönde olacağını sanmıyorum Şifacı."

"Kimi zaman insanlar kendileri için neyin en iyi olduğunu bilmezler *Ivan*," diyor. "Kimi zaman insanlar gerekli olan şeyler için ikna edilmelidirler. Liderlik budur. Her istedikleri şey için avazın çıktığı kadar bağırmak değil."

"Umarım haklısındır Şifacı," diyor. "Kendi iyiliğiniz için."

Hepimize tek tek son bir kez daha baktıktan sonra dışarı çıkıyor.

"Dışarıda her şey yolunda mı?" diye soruyor Simone.

"Yolunda yolunda," diyor Şifacı Coyle, başka bir şey düşünüyor olduğu çok açık.

"Yine kutlamaya başladılar," diyor Lee.

Ve hepimiz duyuyoruz.

Ama bu sesler Şifacı Coyle için değil.

[TODD]

▲cemi oğlan diyor Angharrad burnuyla beni dürterek. Ve sonra yeniden, **▲cemi oğlan** diyor.

"Bu Viola için aslında," diyorum. "Eğer bir şey olursa Viola'yı oradan çıkarabilmesini istiyom, taşıması gerekse bile, tamam mı?"

▲cemi oğlan diyerek yine burnuyla dürtüyo.

"Ama emin misin kızım? İyi olduğuna *emin misin*? Çünkü eğer iyi diilsen seni hiçbi yere göndermem."

Todd diyor. Todd için.

Ve boğazıma öyle bi şeyler düğümleniyo ki tekrar konuşup, "Teşekkürler kızım," demeden önce bikaç kez yutkunmam gerekiyo ve bunu yaparken en son bi hayvandan benim için cesur olmasını istediğimde neler olduğunu düşünüyom.

"Sen fevkalade bir genç adamsın, bunu biliyor muydun?" diyor bir ses hemen arkamdan.

Göğüs geçiriyorum. İşte yine o. "Sadece atımla konuşuyorum," diyorum.

"Hayır, Todd," diyor Başkan çadırından çıkıp yanıma gelirken. "Sana ne zamandır söylemek istediğim bazı şeyler var ve dünya değişmeden önce bunları söylememe izin vermeni isterim."

"Dünya sürekli değişiyor," diyorum Angharrad'ın dizginlerini takarken. "En azından benim için öyle."

"Beni dinle Todd," diyor çok ciddi bir şekilde. "Sana ne kadar çok saygı duymaya başladığımı söylemek istiyorum. Benimle omuz omuza savaştığın için saygı duyuyorum, evet, her zorluk ve tehlikede *yanı başımda* olduğun için ama aynı zamanda kimse buna cesaret edemezken bana kafa tuttuğun ve çevrende dünya zıvanadan çıkarken bu barışı *kazandığın* için."

Bir elini Angharrad'ın üzerine koyup yavaşça böğrünü okşuyor. Angharrad biraz huzursuzlansa da ona izin veriyor.

Bunun üzerine ben de izin veriyorum.

"Yerleşimcilerin konuşmak isteyecekleri kişinin sen olduğunu düşünüyorum Todd," diyor. "Beni unut, Şifacı Coyle'u unut, burada lider olarak görmek isteyecekleri kişi *sensin*."

"Şey, tamam," diyorum. "Takdir etmeye başlamadan önce barışın sağlanmasını bekleyelim, tamam mı?"

Burnundan buz gibi hava soluyor. "Sana bir şey vermek istiyorum Todd."

"Senden hiçbi şey istemiyom," diyorum.

Ama elindeki kâğıdı uzatıyo bile.

"Al bunu," diyor.

Bi an için bekliyorum ama sonra alıyorum. Üzerinde bazı kelimeler yazılı, yoğun ve siyah ve anlaşılmaz.

"Oku hadi," diyor.

Bi an için *sahiden* çılgına dönüyom. "Vurulmak falan mı istiyosun?"

"Lütfen," diyor ve bunu öyle kibar, öyle içten bi şekilde söylüyo ki öfkeli olmama rağmen kâğıda bakıyorum. Hâlâ sadece kelimelerden ibaret, sanırım Başkan'ın el yazısıyla yazılmış, kopkoyu çalılıkları andıran bu kelimeler erişilmesi imkânsız bi ufuk gibi yükseliyolar.

"Kelimelere bak," diyor. "Ne dediklerini söyle."

Kâğıt alevlerin ışığında titriyor. Kelimelerin hiçbiri fazla uzun diil ve içlerinde en az ikisinin benim adım olduğunu çıkarıyom.

Benim gibi bi ahmak bile bu kadarını biliyo.

Ve ilk kelime.

Benim adım Todd Hewitt ve ben Yeni Prentisstown'lı bir erkeğim.

Gözlerimi kırpıyorum.

Öyle yazıyo, sayfanın üzerindeki kelimeler bi anda güneş gibi apaçık parlıyo.

Benim adım Todd Hewitt ve ben Yeni Prentisstown'lı bir erkeğim.

Başımı kaldırıyorum. Başkan'ın yüzünde sert bi ifade var,

iyice odaklanmış, bana bakıyo, kontrol etmeye çalıştığına dair bi *uğultu* yok, sadece belli belirsiz bi *çınlama.*

(*Ben Daireyim...* diye düşündüğümde duyduğum aynı *çınlama.*)

"Ne yazıyor?" diye soruyor.

Kâğıda bakıyorum.

Ve okuyorum.

"Benim adım Todd Hewitt ve ben Yeni Prentisstown'lı bir erkeğim."

Uzun uzun soluk veriyo ve *çınlama* azalıp yok oluyo. "Ya şimdi?"

Yine kelimeler bakıyorum. Hâlâ kağıdın üzerindeler ama elimden kayıp gidiyolar, anlamlarını yitiriyolar.

Fakat tamamen değil.

Benim adım Todd Hewitt ve ben Yeni Prentisstown'lı bir erkeğim.

İşte böyle yazıyor.

İşte *hâlâ* böyle yazıyor.

"Benim adım Todd Hewitt," diye bu kez daha yavaşça okuyorum çünkü hâlâ *görmeye* çalışıyom, "ve ben Yeni Prentisstown'lı bir erkeğim."

"Kesinlikle öylesin," diyor Başkan.

Ona bakıyorum. "Ama bu gerçek bi okuma değil. Sadece kelimeleri beynime yerleştiriyosun."

"Hayır," diyor. "Bir süredir Mankların nasıl öğrendiklerini, birbirlerine nasıl bilgi aktardıklarını düşünüyordum. Yazılı bir dilleri yok fakat eğer sürekli olarak birbirlerine bağlı olarak yaşıyorlarsa buna ihtiyaçları da yok. Bilgilerini doğru-

dan paylaşıyorlar. Kimliklerini ve bildiklerini Seslerinde taşıyarak bunu tek bir Ses olarak birbirlerine aktarıyorlar. Hatta buna dünyanın tek Sesi diyebiliriz."

Yine başımı kaldırıyorum. Tek bir Ses. Meydana gelen Mank. Sanki bütün dünya benimle konuşuyomuş gibi hissetmemi sağlayan *o* Ses. *Benimle* konuşan.

"Sana kelimeleri vermedim Todd," diyor Başkan. "Sana okumaya dair *bildiklerimi* verdim ve sen de bunu benden *alabildin*, tıpkı sana nasıl sessiz kalınabildiğine dair bilgimi paylaştığım gibi. Sanırım bu çok daha büyük bir bağlantının açılışı, Manklarınkine benzer bir bağlantının. Şu anda hissiz ve oldukça kaba bir süreç fakat düzeltilebilir. Bu konuda ustalaşırsak neler yapabileceğimizi düşünsene Todd, ne kadar çok bilgiyi ne kadar kolaylıkla paylaşabileceğimizi bir düşün."

Yeniden kâğıda bakıyorum. "Benim adım Todd Hewitt," diye sessizce okurken kelimelerin çoğunu görüyorum.

"Eğer bana izin verirsen," diyor Sesini iyice açıp dürüstçe konuşarak, "yerleşimciler gelene kadar annenin günlüğünü okuyabilmeni sağlayacak kadar bilgi verebilirim."

Bunu düşünüyorum. Annemin günlüğü. Hâlâ Aaron'un bıçağıyla delinmiş vaziyette, hâlâ saklı duruyo, yalnızca bi kez Viola tarafından okunmuştu...

Ona güvenmiyorum, asla, o *bağışlanabilir* değil.

Ama onu farklı görmeye başladım, onu bir canavar gibi değil de bir insan gibi görüyorum.

Çünkü eğer *sahiden* bi şekilde birbirimize bağlanabilirsek, birbirimize tek bi Sesle bağlanabilirsek...

(Şu *çımlama*...)

Belki de iki taraflı bi şeydir.

Belki de bana bazı şeylerin nası yapıldığını gösterecektir.

Ve belki de karşılığında onu daha iyi biri haline getiriyorumdur.

Uzaktan bi *bomm* sesi geliyo, gözcü gemisi kalkarken çıkan o tanıdık ses. Doğu gökyüzünde güneş ve gemi yavaş yavaş yükseliyolar.

"Bu tartışmaya geri dönmemiz gerekecek Todd," diyor Başkan. "Şimdi barışı sağlama zamanı."

[VIOLA]

"Bugün büyük bir gün kızım," diyor Şifacı Coyle, Simone gemiyi kasabaya doğru uçururken hepimiz şifa odasına toplanmış durumdayız. "Senin için ve hepimiz için."

"Ne kadar büyük olduğunu biliyorum," diyorum usulca. Bradley ekranlardan ilerleyişimizi takip ediyor. Lee gün boyunca işlerin nasıl gittiğini dinleyebilmek için Ivan'la birlikte tepede kaldı.

Şifacı Coyle'un kendi kendine güldüğünü duyuyorum. "Ne?" diye soruyorum.

"Ah," diyor, "sadece tüm umutlarımı benden en çok nefret eden kıza bağlamama gülüyorum."

"Senden *nefret* etmiyorum," diyorum ve olmuş bitmiş her şeye rağmen bunun doğru olduğunu fark ediyorum.

"Belki öyle kızım," diyor, "fakat bana güvenmediğin kesin."

Buna yanıt vermiyorum.

"Barış yap Viola," diyor ciddileşerek. "*İyi* bir barış yap. Öyle iyi olsun ki herkes bunu o adamın değil de *senin* yaptığını bilsin. Benim idare ettiğim bir dünya istemediğini biliyorum, ne var ki dünyayı onun idare etmesine de izin veremeyiz." Bana bakıyor. "Her ne olursa olsun amaç bu olmalı."

Midemin kasıldığını hissediyorum. "Elimden geleni yaparım," diyorum.

Başını iki yana sallıyor, yavaşça. "Biliyor musun, çok şanslısın. Öyle gençsin ki. Önünde birçok fırsat seni bekliyor. Benim daha iyi bir halim olabilirsin. Böylesine acımasız olmak zorunda kalmayan bir halim."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. "Şifacı Coyle..."

Gemi inişe geçerken ayağa kalkıp, "Endişelenme kızım," diyor. "Dostum olmak zorunda değilsin." Gözleri alevleniyor. "Sadece onun düşmanı olmalısın."

Ve geminin yere inmesiyle birlikte çıkan *patırtıyı* hissediyoruz.

Vakit geldi.

Yataktan kalkıp güverte kapılarına doğru ilerliyorum. Kapılar meydana açılırken gördüğüm ilk şey bir asker denizinin önünde duran Todd oluyor, bir yanında Angharrad ve diğer yanında Palamut ile Wilf duruyor.

Bizi izleyen askerlerin KÜKREMELERÖNÜN yanı sıra Başkan da bizi izliyor, üniforması ütülenmiş ve yüzünde, insanda tokat atma hissi uyandıran o aynı ifade var ve olan biteni izlemek üzere tepede toplanmış olan kalabalık için projeksiyona her şeyi aktaran gökyüzündeki probların ve rampada arkamda bekleyen insanların arasında hepimiz bu çok ama çok önemli şeye başlamaya hazırız.

Tüm bunların arasında Todd beni görüp, "Viola," diyor.

Ve işte ancak o zaman yapmak üzere olduğumuz şeyin ağırlığını gerçek anlamda hissediyorum.

Güverte kapısından çıktığımda bütün insanların gözleri üzerimizde, bütün Mankların da öyle olmalı ve Başkan'ın uzattığı

elinin yanından geçip başkalarını selamlamasına izin veriyorum.

Dosdoğru atların arasında durmakta olan Todd'a gidiyorum.

"Hey," diyor, yüzünde o aynı çarpık gülümseme var. "Hazır mısın?"

"Herkesin olabileceği kadar," diyorum.

Atlar bizim üzerimizden aynı sürüdeki hayvanların birbirlerine karşı besledikleri o sıcaklıkla konuşuyorlar, acemi oğlan, acemi kız, önden git, takip et, bir an için iki mutluluk duvarı bizi kalabalığa karşı çevreliyor.

"Viola Eade," diyor Todd. "Arabulucu."

Endişeli bir şekilde gülüyorum. "Öyle korkuyorum ki zar zor nefes alabiliyorum."

Son görüşmemizden sonra benden biraz utanıyor gibi ama yine de elimi tutuyor. Sadece o kadar. "Ne yapman gerektiğini bilirsin," diyor.

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?" diye soruyorum.

"Çünkü her zaman bildin. Dönüp bakınca hep en doğru şeyi yaptığını görebiliyom."

Şu roketi atmam dışında, diye düşünüyorum ve bunu yüzümden anlamış olmalı ki elimi yeniden sıkıyor ve aniden bu yetmiyor, her ne kadar hâlâ onun içinden geçenleri duyamamaktan nefret etsem de, her ne kadar onunla konuşmak bir zamanlar tanıdığım Todd'un bir fotoğrafıyla konuşmaya benzese de ona doğru yürüyorum ve beni kollarıyla sarıyor. Yüzünü saçlarıma bastırıp kim bilir hangi berbat ateş ve ter karışımını kokluyor ama sadece onun yakınında olmak, bana sarıldığını hissetmek ve onu duyamasam da ona dair bildiğim her şeyle çevrelenmek...

İçeride bir yerde hâlâ o tanıdığım Todd'un var olduğuna güvenmekten başka bir şey yapamam.

Ve sonra, yakınımızdaki dünyada bir yerde, Başkan o lanet olası konuşmasına başlıyor.

[TODD]

Başkan gözcü gemisinin yakınındaki bir at arabasının üzerine çıkmış kalabalığa tepeden bakıyor.

"Bugün hem bir son hem de yeni bir başlangıç!" derken sesi meydanda toplanmış askerlerle kasabanın asker olmayan erkeklerinin Sesleri arasında yankılanıyo, bu sesini yükselten bir Ses, öyle ki burada artık onu duyamayan kimse kalmıyo, herkes ona bakıyo, yorgunlar fakat umutlular, kadınlar bile, içlerinden bazıları genellikle saklamak için ellerinden geleni yaptıkları çocuklarına sarılmışlar, yine de gencinden yaşlısına bütün yüzlerde Başkan'ın söylediklerinin doğru olmasını isteyen bi ifade var.

"Düşmana karşı muazzam bir zekâ ve cesaret örneği sergiledik," diyor, "ve onları *dize* getirdik!"

Her ne kadar tam olarak böyle olmamış olsa da bu sözlerin üzerine bi alkış kopuyo.

Şifacı Coyle kollarını göğsünde kavuşturmuş onu izliyo ve sonra Başkan'ın at arabasına doğru yürümeye başladığını görüyoz.

"Ne yapıyor?" diye soruyor Bradley, Viola ile benim yanımıza gelerek.

At arabasının yanına gidip Başkan'ın yanına tırmanmasını izliyoruz, Başkan ona öldürmek istermişçesine baksa da ko-

nuşmasına devam ediyor. "Bugün çocuklarınız ve çocuklarınızın çocukları tarafından hatırlanacak!"

"İYİ İNSANLAR!" diye bağırıyor Şifacı Coyle onun sesini bastırarak. Ama kalabalığa bakmıyor, tepeye yayın yapan proba bakıyor. "BUGÜN HAYATLARIMIZIN GERİ KALANI BOYUNCA ANIMSAYACAĞIMIZ BİR GÜN!"

Başkan ondan aşağı kalmamak için sesini yükseltiyor. "CESARET VE FEDÂKARLIKLARINIZ SAYESİNDE!.."

"METANETLE YÜZLEŞTİĞİNİZ ZOR ZAMANLAR!.." diye bağırıyor Şifacı Coyle.

"İMKÂNSIZI BAŞARDIK!.." diye bağırıyor Başkan.

"YAKLAŞAN YERLEŞİMCİLER ONLAR İÇİN NASIL BİR DÜNYA YARATTIĞIMIZI GÖRECEKLER!"

"BU YENİ DÜNYAYI KENDİ KANIMIZ VE KARARLILIĞIMIZLA YARATTIK!"

"Gitmeliyiz," diyor Viola.

Bradley ile birlikte şaşkın bir şekilde ona bakıyoruz ancak sonra Bradley'nin Sesinde bi hinlik olduğunu seziyom. Angharrad ve Palamut'tan eğilmelerini istedikten sonra Palamut'un sırtına çıkması için Viola'ya yardım ediyorum. Wilf de Angharrad'ın üzerine binmesi için Bradley'ye yardım ediyor. Ne var ki Bradley atın üzerinde pek sağlam görünmüyo.

"Endişelenme," diyorum, "o sana iyi bakacaktır."

Acemi oğlan diyor Angharrad.

"Angharrad," diye yanıtlıyorum.

"Todd," diyor Viola.

Ve Viola'ya bakıp, "Viola," diyorum.

Sadece bu, sadece adı.

Ve sonra farkına varıyoruz.

Başladığının.

"İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ DÖNEMİN IŞILTILI BİR BARIŞ ÖRNEĞİ!"

"SİZİ MUAZZAM BİR ZAFERE ULAŞTIRDIM!"

Atlar meydanda ilerlemeye başlıyo, konuşmaların yapıldığı at arabasını ve önlerinden çekilen askerleri geçip Mank tepesine uzanan yola doğru gidiyolar.

Başkan olanları görünce sesi birazcık da olsa titriyo. Şifacı Coyle bağırmaya devam ediyo çünkü o proba baktığından henüz onları görmüyo, ta ki Başkan bağırıncaya dek, "VE BARIŞ ELÇİLERİMİZİ GÖNDERİYORUZ!"

Kalabalık işaret verilmiş gibi alkışlamaya başlayınca Şifacı Coyle'un sözleri yarıda kesiliyo, bu durumdan hiç hoşnut değil.

"Viola iyi olcak," diyor Wilf, gözlerimiz, uzaklaştıkça küçülen Viola'nın üzerinde. "O herbizaman başarır."

Kalabalık hâlâ alkışlıyo fakat Başkan at arabasından atlayıp Wilf'le benim yanımıza geliyo. "Ve beklediğimden önce gittiler," diyor, sesi biraz sinirli gibi.

"Bütün sabah konuşurdun," diyorum. "Ve onları tepede bekleyen tehlikeler var."

Şifacı Coyle yüzünü ekşiterek, "*Bay* Büyük Başkan," diyor yanımızdan geçip gözcü gemisinin rampasına doğru ilerlerken.

Viola ve Bradley meydanda gözden kayboluncaya dek arkalarından bakıyorum, sonra herkes konuşmaları dinlerken Simone'un kurduğu büyük projeksiyona bakıyorum, katedralin yıkıntılarının üzerinde, Viola ve Bradley'nin yol boyunca ilerleyerek cephenin ölü bölgesine girdiklerini görebiliyorum.

"Ben olsam endişelenmezdim Todd," diyor Başkan.

"Biliyorum," diyorum. "Herhangi bir hileye kalkışırlarsa gözcü gemisi Mankları havaya uçuruverir."

"Evet, kesinlikle," diyor Başkan ancak bunu öyle bir şekilde söylüyor ki hemen ona dönüyorum, sanki söylediklerinden fazlasını biliyomuş gibi konuşuyo.

"Ne?" diyorum. "Ne yaptın sen?"

"Neden hep bir şeyler yaptığımdan şüphe ediyorsun Todd?" diye soruyor.

Ama yüzünde hâlâ o gülümseme var.

[VIOLA]

Kasabanın sınırını ve alevli ok saldırısından sonra kesilmiş ağaçlar gibi sağa sola savrulmuş olan yanık cesetlerin bulunduğu bir tarlayı geçiyoruz.

"Bu kadar güzel ve potansiyeli olan bir yerde," diyor Bradley etrafa bakarak, "aynı hataları tekrar edip duruyoruz. Cennetten, bir çöp yığınına dönüşmesini isteyecek kadar çok mu nefret ediyoruz?"

"Senin motivasyon konuşmasından anladığın şey bu mu?" diye soruyorum.

Gülüyor. "Bunu daha iyisini yapmak için bir tür ant içme olarak düşün."

"Bak," diyorum, "bizim için bir yol açmışlar."

Mank kampına uzanan tepeye yaklaşıyoruz. Büyük kayalar ve taşlarla birlikte Manklar ve binek hayvanlarının cesetleri yoldan temizlenmiş, bunlar Başkan'ın top atışları, benim fırlattığım bir roket ve Şifacı Coyle'un attığı bir bombanın neden olduğu tahribat; yani bu durumda hepimizin parmağı var.

"Bu yalnızca iyi bir işaret olabilir," diyor Bradley. "Ufak bir karşılama, yolumuzu açarak ilerleyişimizi kolaylaştırma."

"Bir tuzağın içine ilerleyişimizi mi?" diyorum endişeli bir şekilde Palamut'un dizginlerini sıkarak.

Bradley patikada önden ilerlemek istiyor fakat Angharrad'ın duraksadığını hissetten Palamut kendine güvenen bir şekilde ilerleyip onu rahatlatabilmek için önden gidiyor. Takip et diyor Sesi, neredeyse şefkatli bir şekilde, Takip et.

Ve Angharrad takip ediyor. Tırmanmaya başlıyoruz.

Tırmanırken arkamızda kalan vadiden gelen ve Simone bizi izleyerek herhangi bir terslik olursa alçalıp saldırmaya hazır bir vaziyette kartal gibi süzülecek olan gemiyi kaldırırken çıkan motor uğultusunu duyuyoruz.

İleticim bipliyor. Cebimden çıkarınca Todd'un bana baktığını görüyorum. "*İyi misin?*" diye soruyor.

"Daha yola yeni çıktık," diyorum. "Hem Simone da geliyor."

"*Evet*," diyor. "*Sizi görebiliyoruz, capcanlı bi şekilde. Sanki kendi vidyonuzun başrolündeymişiniz gibi.*"

Gülmeye çalışıyorum fakat öksürmekten başka bir şey yapamıyorum.

"*Herhangi bir tehlike işareti olursa,*" diyor ciddileşerek, "herhangi *bir şey olursa ordan hemen çıkın.*"

"Endişelenme," diyorum. Ve sonra, "Todd," diye ekliyorum.

Ne söyleyeceğimi tahmin ederek iletici ekranından bana bakıyor. "*İyi olacaksın,*" diyor.

"Eğer bana bir şey olursa..."

"*Olmayacak.*"

"Ama eğer olursa..."

"*Olmayacak dedim.*" Bunu söylerken neredeyse sinirleniyor. "*Sana veda ediyo falan diilim Viola, o yüzden deneme bile. Tepeye tırman, barışı sağla ve aşağı gel ki seni iyileştirelim.*" İleticiye doğru eğiliyor. "*Yakında görüşürüz, tamam mı?*"

Yutkunuyorum. "Tamam," diyorum.

Kapatıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Bradley.

Başımı sallıyorum. "Hadi şu işi halledelim."

Derme çatma patikadan tırmanmaya devam edip tepenin zirvesine yaklaşıyoruz. Gemi bizi neyin beklediğini görebilecek kadar yüksekte. "*Bir hoş geldiniz partisine benziyor*!" diye bağırıyor Simone, Bradley'nin ileticisinden. "*Açık arazi ve sanırım liderleri olan biri şu savaş aygırı zamazingolarından birinin üzerinde oturuyor.*"

"Tehditkâr görünen bir şey var mı?" diye soruyor Bradley.

"*Bariz bir şey yok. Ama çok kalabalıklar.*"

Tepe boyunca ilerlemeye devam ediyoruz, Todd ile birlikte Aaron'dan kaçtığımız, şelalenin altında kalan kayalık çıkıntıya atladığımız noktaya yaklaşmış olmamız gerektiğini görüyorum, Mankların yan yana dizilip şu alevli oklarını attığı aynı çıkıntı, artık var olmayan çıkıntı, yani ben havaya uçurduktan sonra...

Vurulduğum yeri ve Todd'un oğul Prentiss'i dövdüğü yeri geçiyoruz.

Ve son yükseltiye yaklaşıyoruz, yalnızca bir kısmı eski halinde duruyor fakat Todd ile birlikte güvende olduğumuzu ve Haven'a baktığımızı düşündüğümüz noktaya çok yakın.

Ama onun yerine kendimizi burada bulduk.

"Viola?" diyor Bradley alçak sesle. "İyi misin?"

"Sanırım yine ateşim yükseliyor," diyorum. "Bir an için kendimden geçer gibi oldum."

"Neredeyse vardık," diyor usulca. "Onları ben selamlarım. Karşılık vereceklerine eminim."

Ve sonra neler olacağına bakarız diyor Sesi.

Darmadağın olmuş kıvrımlı yolun son kısmını da tırmanıp tepenin zirvesine varıyoruz.

Mankların kampına.

[TODD]

"Neredeyse oradalar," diyorum.

Ben ve Wilf ve Başkan ve meydandaki diğer herkes katedralin yıkıntılarının üzerindeki büyük projeksiyona bakıyoz, aniden çok küçük görünmeye başlayan Viola ve Bradley ve iki atın onları bekleyen Mankların oluşturduğu yarım dairenin içine doğru yürümelerini izliyoz.

"Şu liderleri olmalı," diyor Başkan, sıra sıra dizilmiş savaş aygırlarının en irisinin üzerinde ayakta duranı işaret ederek. Atlarının üzerinde ilerlemekte olan Viola ile Bradley'yi gören lidere bakıyoz, Mankların oluşturduğu yarım daire onlara geldikleri gibi geri dönmek dışında başka bi kaçma şansı bırakmıyo.

"Önce selamlaşacaklar," diyor Başkan, gözlerini görüntüden ayırmadan. "Bu işler böyle başlar. Ve sonra iki taraf ne kadar güçlü olduklarını ifade edecekler ve en sonunda niyetlerinin ne olduğunu anlatacaklar. Hepsi son derece resmi."

Projeksiyondaki Bradley'nin tam da Başkan'ın dediklerini yapışını izliyoz.

"Mank iniyor," diyorum.

Mankların lideri yavaş fakat zarif bi şekilde ayağını hayvanın üzerinden geçiriyo. Aşağı iniyor ve başındaki kaska benzeyen şeyi çıkarıp hemen yanındaki Mank'a uzatıyo.

Sonra açık alan boyunca yürümeye başlıyo.

"Viola atından iniyo," diyor Wilf.

Ve gerçekten de öyle. Palamut onu indirmek için eğilince o da dikkatle yere basıyor. Palamut'a sırtını dönerek, elini uzatmış bi şekilde hâlâ ona doğru ilerlemekte olan Mank liderine doğru dönüyo.

"İyi gidiyor Todd," diyor Başkan. "Hem de çok iyi."

"Öyle şeyler deme," diyorum.

"Hey!" diye bağırıyor Wilf aniden öne atılarak.

Ve görüyorum.

Askerler gördükçe onlardan da bi uğultu yükseliyo.

Bi Mank yarım daireden fırlıyo.

Kalabalığın arasından çıkıp Mank liderine doğru koşuyo.

Tam üzerine.

Ve Mank lideri o yöne dönüyo.

Şaşırmış gibi.

Ve soğuk sabah güneşinde görebiliyoruz.

Koşmakta olan Mank'ın elinde bi kılıç var.

"Lideri öldürecek!" diyorum ayağa kalkarak.

Ve kalabalığın KÜKREMESİ yükseliyo.

Ve koşan Mank kılıcını havaya kaldırıp lidere yaklaşıyo.

Ona ulaşıyo.

Ve onu geçiyo.

Onu durdurmaya çalışmak için kollarını kaldıran liderin yanından geçiyo.

Ondan kurtuluyo.
Ve koşmaya devam ediyo.
Viola'ya doğru koşuyo.
Ve işte tam o sırada onun kim olduğunu anlıyorum.
"Hayır," diyorum. "*Hayır*!"
Bu 1017.
Dosdoğru Viola'ya koşuyo.
Elinde bi kılıç var.
Onu öldürecek...
Beni cezalandırmak için onu öldürecek.
"Viola!" diye bağırıyorum.
"VIOLA!"

Özel Olan

ŞAFAK SÖKMEK ÜZERE, diye gösteriyor Feza. *Yakında gelirler.*

Hemen yanımda, göğsüyle kollarını kaplayan kilden yapılmış ve savaşta kullanılamayacak kadar şatafatlı ve güzel zırhını giymiş, bana tepeden bakıyor. Sivri çatılı bir kulübe gibi sağa sola sallanan resmi tören miğferi en az yanındaki ağır tören kılıcı kadar gösterişli.

Çok gülünç görünüyorsun, diye gösteriyorum.

Bir lider gibi görünüyorum, diye gösteriyor, hiç sinirlenmeden.

Gelip gelmeyeceklerini bile bilmiyoruz.

Gelecekler, diye gösteriyor. *Gelecekler.*

Barışı bozmak için ant içtiğimi duydu. Duyduğunu biliyorum. Muhtemelen saklasam bile duyardı ancak o esnada bu düşüncemi saklamaya çalışmayacak kadar sinirliydim. Ve yine de yanında durmama izin verdi, önemsizliğim onu öylesine korkusuz kılıyor ki beni bir tehdit olarak görme numarası bile yapamıyor.

Barışı bir hiç uğruna sağlamaya çalıştığımı düşünme, diye gösteriyor. *Bu dünyada diledikleri gibi at koşturabileceklerini sanma. Ben Feza olduğum sürece yeni bir Külfet olayı yaşanmayacak.*

Ve Sesinin derinliklerinde bir şey görüyorum, sanki bir şey yanıp sönüyor gibi.

Bir planın var, diyorum alaycı bir şekilde.

Sadece bu görüşmelere her ihtimale hazır olarak katılacağım diyelim.

Bunu sadece beni susturmak için söylüyorsun, diye gösteriyorum. *Alabilecekleri her şeyi alacaklar ve sonra güç kullanarak daha fazlasını alacaklar. Elimizde ne var ne yok almadan da durmayacaklar.*

Göğüs geçiriyor. *Feza bir kez daha Geri Dönen'in ona güvenmesini istiyor. Ve Feza bunu kanıtlamak için Temizlikçiler geldiğinde Geri Dönen'in yanında olmasını istiyor.*

Şaşkınlık içinde ona bakıyorum. Sesi bunu gerçekten kastediyor gibi.

(... ve kendi Sesim onunkine dokunmayı arzuluyor, benim için, Külfetler için, Topraklar için doğru olanı yaptığını bilmeyi arzuluyor, ona güvenmeyi öyle çok istiyorum ki göğsüm sızlıyor.)

Sana verdiğim söz hâlâ geçerli, diye gösteriyor. *Kaynak, istediğini yapman için senin olacak.*

Ona bakmaya, Sesini okumaya, Sesindeki her şeyi incelemeye devam ediyorum: uyurken ya da uyanıkken Topraklara karşı omuzlarında taşıdığı korkunç ve muazzam sorumluluk; benim için, kendimi öfke ve intikam duygularıyla canlı canlı yiyip bitirdiğim için duyduğu endişe; yaklaşan günler ve sonrasındaki aylar ve haftalara dair endişesi, bugün her ne olursa olsun Topraklar sonsuza dek değişecek, değişmeye başladı bile; ve zorlanırsa bensiz hareket edeceğini, Toprakların iyiliği içinse beni arkada bırakacağını görüyorum.

Ama aynı zamanda bunun ona nasıl acı vereceğini de görüyorum.

Ve hiç şüphesiz Yolakların Sonu'nda gizlenen bir planı olduğunu da.

Geleceğim, diye gösteriyor.

Güneşin pembeliği uzak ufukta belirmeye başladı. Feza savaş aygırının eyerinin üzerinde ayakta duruyor. Tören kıyafetlerine bürünüp tören kılıçlarına kuşanmış olan en iyi askerleri tepenin kayalık uç kısmını çevreleyecek geniş bir yarım daire oluşturmuşlar. Temizlikçilerin buraya gelmelerine izin verilecek fakat daha ileriye gidemeyecekler.

Toprakların Sesi açık, hepsi de Fezaları aracılığıyla tepenin uç kısmına bakıyorlar. *Tek vücut olarak konuşuyoruz,* diye gösteriyor Feza onlara. *Bizler Topraklarız ve tek vücut olarak konuşuyoruz.*

Geri Dönen hariç, diye düşünüyorum, çünkü kolumdaki şerit yine sızlamaya başladı. Yosunları elimle aralayıp bakıyorum, metale bağlanmaya devam eden tenim iyice gerilmiş, yaradan şişip kaskatı kesilmiş, koluma takıldığı andan itibaren acı veriyor.

Ama fiziksel acı Sesimdekiyle kıyaslanamaz bile.

Çünkü bunu bana Temizlikçiler yaptı. *Bıçak* yaptı. Beni Geri Dönen yapan, tek vücut olan Seslerini etrafımda Temizlikçilerin anlayacağı bir dilde yükseltirken beni onlardan sonsuza dek ayıran şey işte bu.

Bizler Topraklarız ve tek vücut olarak konuşuyoruz.

Tek başına konuşan Geri Dönen dışında.

Tek başına ***konuşmuyorsun,*** diye gösteriyor Feza hayvanının üzerinden bana bakarak. *Geri Dönen Toprak'tır ve Topraklar da Geri Dönen.*

Etrafımızda, *Topraklar Geri Dönen'dir,* diye bir terane başlıyor.

Söyle, diye gösteriyor Feza. *Söyle ki Temizlikçi kiminle uğraştığını bilsin. Söyle ki hep birlikte konuşalım.*

Elini bana dokunacakmış gibi uzatıyor ama savaş aygırının üzerinde çok yüksekte. *Söyle ki Toprak* ***ol.***

Ve şimdi Sesi de bana uzanıyor, onun ve Toprakların parçası olmamı, onlara katılarak daha büyük, daha yüce ve hatta daha...

Temizlikçilerin gemisi bir anda karşımızda yükselip havada duruyor, bekliyor.

Feza da ona bakıyor, terane hâlâ devam ediyor. *Vakit geldi,* diye gösteriyor. *Geliyorlar.*

Onu hemen tanıyorum. Şaşkınlığım öyle keskin ki Feza bir an için başını eğip bana bakıyor.

Onu göndermişler, diye gösteriyorum.

Bıçak'a özel olanı göndermişler.

Sesim yükseliyor. O da kızla birlikte gelmiş olabilir mi? Sahiden böyle bir şey?..

Ama hayır. Yanındaki bir başka Temizlikçi, Sesi diğerlerininki kadar yüksek ve karmaşık. Ve *barışla* dolu. Barış isteği her yanında; barış umudu, barış korkusu, barış cesareti...

Barış istiyorlar, diye gösteriyor Feza ve Toprakların Sesi keyifleniyor.

Fakat ben Feza'ya bakıyorum. Ve orada da barışı görüyorum.

Temizlikçi atlarını yarım dairenin içine doğru sürüp az ileride duruyorlar, endişeli bir şekilde bize bakıyorlar, adamın Sesi yüksek ve umut dolu, kızınkiyse sessizliğin Sesi.

"Adım Bradley Tench," diyor adam hem ağzı hem de Sesiyle. "Bu da Viola Eade."

Dilini anlayıp anlamadığımızı görmek için bekliyor ve Feza başıyla onay verince devam ediyor, "Biz buraya aramızda barışı sağlayıp bu savaşı daha fazla kan dökmeden bitirebilir miyiz, geçmişi düzeltip iki halkın bir arada yaşayabileceği yeni bir gelecek kurabilir miyiz diye görmeye geldik."

Feza uzunca bir süre hiçbir şey göstermiyor, arkasında devam etmekte olan teranenin sessiz bir yankısından ibaret.

Külfet dilini kullanarak, *Ben Feza,* diye gösteriyor Feza.

Temizlikçi mensubu adam şaşkın görünüyor, ne var ki Sesi anladığını belli ediyor. Bıçak'a özel olanı izliyorum. Bize bakıyor, sabahın ilk ışıklarında hava henüz soğukken titriyor ve oldukça solgun görünüyor. Çıkardığı ilk ses avuçlarının içine şiddetlice öksürmek oluyor. Ve sonra konuşuyor.

"Bütün halkımızın desteğini aldık," diyor, kelimeler yalnızca dudaklarının arasından çıkıyor ve Feza onu anlayabilmek için azıcık da olsa kendi Sesini açıyor. Hiç şüphesiz bizden gelecek ilk tehlike işaretinde ateş edecek olan ve gökyüzünde asılı vaziyette bekleyen gemiyi başıyla işaret ediyor. "Barışı geri getirmek için verilen bir destek," diyor.

Barış, diye düşünüyorum acı acı. *Köle olmamızı gerektiren barış.*

Sessizlik, diye gösteriyor Feza bana bakarak. Usulca iletilmiş ancak çok gerçek bir emir.

Ve sonra savaş aygırından aşağı iniyor. Bacağını hayvanın üzerinden geçirip sert bir şekilde yere iniyor. Miğferini çıkarıp hemen yanındaki askere uzatıyor ve Temizlikçilere doğru yürümeye başlıyor. Sesini daha iyi okudukça yeni gelenlerden biri, yani gelecek olanların öncülerinden biri olduğunu anladığım adama doğru ilerliyor. Gelmeye devam ederek Toprakları kendi dünyalarından uzaklaştıracak olanların öncüsü. Gelmeye devam ederek *hepimizi* Külfet yapacak olanların öncüsü. Ve onlardan da sonra başkaları gelecektir. Ve sonra başkaları...

Ve bunun olmasına izin vermektense ölmeyi yeğleyeceğimi düşünüyorum.

Yanımdaki askerlerden biri bana doğru dönüyor, Sesi şaşkınlık içinde, bana Toprakların dilinde sessiz olmamı söylüyor.

Gözlerim elindeki tören kılıcında.

Feza yavaşça, düşünceli bir şekilde, tıpkı bir *lider* gibi Temizlikçilere doğru ilerliyor.

Bıçak'a özel olana doğru.

Her ne kadar barışı sağlamak için kendini yiyip bitirse de, her ne kadar doğru şeyi yapmaya *niyetlense de* bizimle yüzleşmekten korktuğu için ona özel olanı gönderen Bıçak...

Ve beni Külfetlerin cesetlerinin arasından çekip çıkarışını düşünüyorum.

Onu öldürmeye yemin edişimi düşünüyorum.

Ve kendimi, *Hayır,* diye düşünürken buluyorum.

Toprakların Sesini üzerimde hissediyorum, bu en önemli anda beni susturmak için uzandığını hissediyorum.

Ve yine, *Hayır,* diye düşünüyorum.

Hayır, bu olamaz.

Ona özel olan Feza'yı karşılamak üzere atından iniyor.

Ve ben ne yaptığımı dahi bilmeden harekete geçiyorum.

Tören kılıcını yanımdaki askerin elinden öyle hızlı kapıyorum ki şaşkınlık içinde bağırmaktan başka bir tepki veremiyor ve sonra koşmaya başlayıp kılıcı havaya kaldırıyorum. Tuhaf bir şekilde Sesim tertemiz, yalnızca önümü görüyorum, yoldaki kayaları, kurumuş nehir yatağını, yanından geçerken beni durdurmak için uzanan Feza'nın elini, gelgelelim üzerindeki zırhı nedeniyle çok yavaş kalıyor.

Gitgide kıza yaklaşıyorum.

Sesim yükseliyor, içinden Külfetler ve Toprakların kelimesiz dilinde bir çığlık koparak yükseliyor.

İzlendiğimizi biliyorum, gemiden izliyorlar, geminin hemen yanında havada asılı duran ışıkların bulunduğu yerden izliyorlar.

Bıçak'ın olup biteni gördüğünü umuyorum.

Ona özel olanı öldürmek üzere koşarken beni görmesini umuyorum.

Elimdeki kılıç havada.

Kız ona yaklaştığımı görüp atına doğru geri sendeliyor.

Temizlikçi mensubu adam bir şeyler bağırıyor, atını benimle Bıçak'a özel olanın arasına sokmaya çalışıyor.

Ne var ki ben çok hızlıyım, mesafe çok kısa.

Ve Feza da arkamdan bağırıyor.

Sesi, tüm *Toprakların* Sesi beni durdurmak için arkamda yankılanıyor.

Ama Sesler koşan birini durdurmaya yetmez.

Ve kız gerilemeye devam ediyor.

Onu korumaya çalışırken iyice ayağına dolanan atının bacaklarına takılıyor.

Ve vakit yok.

Yalnızca ben varım.

Yalnızca intikamım...

Kılıç havada...

Kılıç geride...

Hazır ve ağır ve inmek için sabırsızlanıyor.

Son adımlarımı atıyorum...

Ve sonu başlatmak için ağırlığımı kılıca veriyorum...

Ve kendini korumak için kollarını kaldırıyor...

PAZARLIK

[VIOLA]

SALDIRI ANİDEN YAPILIYOR. Kendine *Feza* diyen Mank lideri bizi selamlayarak yaklaşıyor.

Ama bir anda başkası ona doğru koşuyor, elinde kocaman bir kılıç var; parlak ve ağır.

Ve Feza'yı öldürecek.

Kendi liderini öldürecek.

Bunu barış görüşmelerinde yapacak.

Feza arkasını dönüyor, eli kılıçlıyı görüp onu durdurmak için uzanıyor.

Ama eli kılıçlı olan kolaylıkla yanından geçiveriyor.

Yanından geçip bana ve Bradley'ye doğru koşuyor.

Bana doğru koşuyor.

Bradley'nin, "*Viola*!" diye bağırdığını duyuyorum.

Ve aramıza girmek için Angharrad'ı döndürüyor fakat en az iki adım gerideler.

Ve benimle koşan arasında hiçbir engel yok.

Ve geriye, Palamut'un bacaklarına doğru sendeliyorum.

Acemi kız! diyor Palamut.

Ve yere düşüyorum.

Ve hiç vakit yok.

Mank tepemde.

Kılıç havada...

Ve kendimi korumak için umutsuzca kollarımı kaldırıyorum.

Ve...

Kılıç inmiyor.

Kılıç inmiyor.

Yukarı bakıyorum.

Mank koluma bakıyor.

Yere düşerken yenim sıyrılmış ve bandajım çıkmış ve kolumdaki şeride bakıyor.

Üzerinde 1391 yazan o kırmızı, enfekte olmuş, hastalıklı şeride...

Ve sonra görüyorum.

Kolunun ortalarında, en az benimki kadar yara içinde...

Üzerinde 1017 yazan bir şerit.

Ve bu *Todd'un* Mank'ı, Başkan'ın manastırda düzenlediği soykırımdan kurtardığı ve kolunda benimki gibi enfekte olmuş bir şerit taşıyan o Mank.

Öylece kalakalmış, kılıç havada, inmeye hazır fakat inmiyor, koluma bakıyor.

Ve sonra bir çift toynak sertçe göğsüne inerek onu iki seksen yere deviriyor.

[TODD]

"VIOLA!"

Avazım çıktığı kadar bağırarak bir at, bir fizyon arabası ya da beni o tepeye çıkaracak *herhangi* bir şey arıyorum.

"Her şey yolunda Todd!" diye bağırıyo Başkan projeksiyona bakarak. "Her şey yolunda! Atın onu çifteledi."

Projeksiyona bakınca 1017'nin az önce ayakta durduğu yerden bikaç metre öteye yuvarlanmış olduğunu görüyom, tortop olmuş ve Angharrad'ın arka ayakları yere iniyo.

"Ah, güzel *kızım*!" diye bağırıyorum. "Güzel atım!" Ve ileticimi kaptığım gibi bağırmaya başlıyorum, "Viola! Viola, orada mısın?"

Ve Bradley'yi görüyorum, Viola'nın yanma eğiliyor ve Mank lideri 1017'yi ayağa kaldırıp onu sürükleye sürükleye uzaklaştıracak olan Manklara doğru neredeyse *fırlatıyo* ve Viola'nın, cebinde ileticisini aradığını görüyorum.

"*Todd*?" diyor.

"İyi misin?" diyorum.

"*O senin Mank'tı Todd*!" diyor. "*Hani şu serbest bıraktığın*!"

"Biliyorum," diyorum, "onu bi daha görürsem bu kez..."

"*Kolumdaki şeridi görünce durdu.*"

"*Viola*?" Simone gözcü gemisinden araya giriyor.

"*Ateş etmeyin*!" diyor Viola hemen. "*Ateş etmeyin*!"

"*Seni oradan çıkaracağız*," diyor Simone.

"*HAYIR*!" diye çıkışıyor Viola. "*Böyle bir şey beklemediklerini göremiyor musunuz*?"

"Seni oradan çıkarmasına izin ver Viola!" diye bağırıyom. "Güvenli değil. Biliyodum, buna *asla* izin vermememeliydim!"

"*Beni dinleyin, her ikiniz de*," diyor. "*Duruyor, görmüyor musunuz*?.."

Bağlantıyı kesiyo ve projeksiyonda Mank liderinin yine yanma gelerek barışçıl bi şekilde ellerini uzattığı görüyoz.

"*Üzgün olduğunu söylüyor*," diyor Viola. "*İstediklerinin bu olmadığını söylüyor...*" Bir an için bağlantıyı kesiyor. "*Sesi kelimelerden çok görüntülerden oluşuyor fakat sanırım saldırganın deli ya da buna benzer bir şey olduğunu söylüyor.*"

Bunun üzerine bir sızı hissediyorum. 1017 delirmiş. 1017 delirmeye zorlanmış.

Elbette ki delirir. Başına gelenlerden sonra kim delirmezdi ki?

Ama bu Viola'ya saldırabileceği anlamına gelmiyo.

"*Barış görüşmelerinin devam etmesini istediğini söylüyor*," diyor Viola, "*ve şey...*"

Projeksiyonda Mank lideri onu elinden tutup ayağa kaldırıyo. Yarım dairedeki Manklara işaret edince açılıyolar ve Manklardan bikaçı ikisi için de sandalye şekline sokulmuş ahşaplardan getiriyo.

"Neler oluyor?" diyorum ileticiye.

"*Sanırım o...*" Duruyor ve yarım daire bir kez daha aralanınca bi başka Mank çıkageliyo, kolları meyve ve balık dolu ve onun da yanındaki bi Mank ahşap bi masa taşıyo. "*Bize yiyecek ikram ediyorlar*," diyor Viola ve aynı anda arka planda Bradley'nin, "*Teşekkürler*," dediğini duyuyorum.

"*Sanırım barış görüşmeleri yeniden başladı*," diyor Viola.

"Viola..."

"*Hayır, ciddiyim Todd. Kaç tane şansımız olacak ki?*"

Bir an için öfkeleniyorum ama sesinden işi inada bindirdiği anlaşılıyor. "Duymak istiyorsan ileticiyi açık bırak, tamam mı?"

"*Anlaştık*," diyor Simone diğer kanaldan. "*Sen de liderlerine az önce buharlaşıp yok olmaya ne kadar yaklaştıklarını söyle.*"

Projeksiyonda bi anlık donma oluyo, Mank lideri sandalyesinde dikeliyo.

"*Bildiğini söylüyor*," diyor Viola, "*ve...*"

Ve sonra duyuyoruz, bazı kelimeler, bizim dilimizde, bizim gibi konuşan bi ses ama sanki milyonlarca ses aynı şeyi tekrarlıyomuş gibi.

Toprak, Geri Dönen'in davranışından ötürü pişman, diyor.

Başkan'a bakıyorum. "*Bu da* ne demek oluyor?"

[VIOLA]

"Gerçek şu ki," diyor Bradley, "burayı terk edemeyiz. Onlarca yıl önce başlayan bir yolculuk bu. Atalarımız bu gezegenin yerleşmek için en uygun yer olduğunu gördüler ve uzaydaki problar..." Söylemek üzere olduğu şeyler Sesinde görülüyor ama o yine de rahatsız bir şekilde duraksayıp boğazını temizliyor, "... uzaydaki problar burada zeki yaşam olduğuna dair bir bulgu göstermedi, bu yüzden de..."

Yani Temizlikçi gidemez, diyor Feza arkamızda havada asılı duran gözcü gemisine bakarak. *Temizlikçi gidemez.*

"Affedersiniz?" diyor Bradley. "Ne gidemez?"

Fakat Temizlikçilerin hesap vermesi gereken çok şey var, diyor Feza ve Sesi bize doğru koşan kılıçlıyı gösteriyor; kolunda şerit olanı, Todd'un tanıdığını.

Ve Sesi duygu dolu, dil yoluyla değil de *doğrudan* duygu şeklinde iletilen duygular bunlar, korkunç bir üzüntü, bizim için değil, barış görüşmelerinin bölünmesi için değil, bize saldıran için, Mank soykırımına, 1017'nin bu soykırımdan sağ kurtulup Mankların geri kalanını bulmasına dair görüntülerle birlikte

iletilen bir üzüntü, onun ne denli zarar görmüş olduğuna, ona *bizim* ne denli büyük bir zarar vermiş olduğumuza dair hisler...

"Tüm bunları mazur göstermek için söylemiyorum fakat," diye araya giriyorum, "bunu yapan biz değildik."

Feza duruyor ve Sesi bana dönüyor. Ve o an sanki gezegendeki tüm Mankların yüzü bana dönmüş gibi hissediyorum.

Kelimeleri dikkatlice seçiyorum.

"Bradley ve ben burada yeniyiz," diyorum. "Ve ilk yerleşimcilerin hatalarını tekrarlamamak için *çok* istekliyiz."

Hatalar mı? diyor Feza ve Sesi ilk Mank savaşına ait olduğunu düşündüğüm görüntülerle doluyor.

Hayal bile edemeyeceğim kadar geniş çaplı ölümlere dair görüntüler...

Ölen binlerce Mank'a dair görüntüler...

Erkeklerin yaptığı barbarlıklara dair görüntüler...

Çocuklar ve bebeklere dair görüntüler...

"Geçmişte olup bitenler için hiçbir şey yapamayız," diyorum başımı çevirmeye çalışarak, ne var ki Sesi her yerde, "ama tekrarlanmalarına engel olmak için bir şey *yapabiliriz*."

"İşe hemen bir ateşkes anlaşması yaparak başlayabiliriz," diye ekliyor bunca görüntünün altında ezilen Bradley. "Hemfikir olabileceğimiz ilk şey bu. Biz size daha fazla saldırmayacağız ve siz de bize daha fazla saldırmayacaksınız."

Feza sadece Sesini yeniden açarak insanın on katı boyunda bir su duvarı gösteriyor, durmakta olduğumuz nehir yatağından geçip önüne kattığı her şeyi yerle bir ederek aşağıdaki vadiye dökülüp Yeni Prentisstown'ı haritadan siliyor.

Bradley göğüs geçirdikten sonra kendi Sesini açarak gözü gemisinden atılan roketlerin tepeyi yakıp yok edişini ve yörüngeden yani Mankların misilleme yapamayacağı kadar yük-

sekten atılan daha başka bombalarla tüm Mank ırkının bir alev bulutu içinde yok olmasına dair görüntüler gösteriyor.

Feza'nın Sesinden tatmin olduğu anlaşılıyor, sanki zaten biliyor olduğu şeyleri doğrulamışız gibi.

"Yani bizim konumumuz bu," diyorum öksürerek. "Şimdi bu konuda ne yapacağız?"

Daha uzun bir duraksama oluyor ve Feza yeniden Sesini açıyor.

Ve konuşmaya başlıyoruz.

[TODD]

"Saatlerdir devam ediyor," diyorum kamp ateşinin oradan projeksiyonu izlerken. "Bu kadar uzun süren ne?"

"Sessiz ol lütfen Todd," diyo Başkan, ileticimden çıkan her kelimeyi duymaya çalışarak. "Tartışmanın her detayını bilmemiz çok önemli."

"Tartışacak ne var ki?" diyorum. "Savaşmayı bırakıp barış içinde yaşayacağız."

Başkan bana bi bakış atıyo.

"İyi, tamam," diyorum, "ama Viola iyi diil. Orada soğukta bütün gün duramaz."

Ben ve Başkan kamp ateşinin etrafına toplandık, Bay Tate ve Bay O'Hare de bizi izliyo. Kasabadaki herkes projeksiyonları izliyo ama tabii vakit geçtikçe ilgileri de azalıyo çünkü ne kadar önemli olursa olsun insanların saatler boyunca konuşmalarını izlemek hiç ilginç diil. Wilf en sonunda Jane'in yanına gitmesi gerektiğini söyleyerek Şifacı Coyle'un öküz arabasını alıp tepeye çıktı.

İleticiden bir ses geliyo. "*Viola*?" Konuşan Simone.

"*Evet?*" diye yanıtlıyor Viola.

"*Sadece yakıt seviyemizle ilgili son bilgiyi vermek istedim tatlım,*" diyor Simone. "*Yakıt hücreleri bizi akşamüzerine kadar havada tutabilir ama sonrasında geri dönüp yarın devam etmeyi düşünmeye başlaman gerekecek.*"

İleticimdeki bir düğmeye basıyorum. "Onu orada bırakma sakın," diyorum. Mank lideri ile Bradley'nin şaşkın şaşkın projeksiyona baktıklarını görüyom. "Sakın onu gözünün önünden ayırma."

Ama yanıt veren Şifacı Coyle oluyor. "*Endişelenme Todd,*" diyor. "*Geminin tek damla yakıtı kalmayana kadar beklememiz de gerekse ne kadar güçlü olduğumuzu ve bu işe kendimizi nasıl adadığımızı görecekler.*"

Bir süre şaşkınlık içinde Başkan'a bakıyom.

"Tepedeki halka yayın yapıyoruz galiba, öyle mi Şifacı?" diyor Başkan, ileticiden duyulsun diye sesini yükselterek.

"*Lütfen herkes çenesini kapatabilir mi?*" diyor Viola. "*Yoksa şu şeyi kapatacağım.*"

Bunun üzerine yeniden bir öksürük krizine tutuluyor ve projeksiyonda nasıl da solgun ve ince ve *ufacık* göründüğünü fark ediyom. En acı vereni de ufalmış görüntüsü. Boyut olarak hep benden daha ufaktı.

"Bir şey gerekirse beni ara," diyorum Viola'ya. "Her ne olursa."

"*Ararım,*" diyor.

Ve sonra bir bip duyuluyor ve ses kesiliyo.

Başkan hayretler içinde projeksiyona bakıyor. Bradley ve Viola yeniden Mank lideriyle konuşmaya başlıyolar fakat artık ne söylediklerini duyamıyoz. Viola sesi kesti.

"*Çok teşekkürler Todd,*" diyor Şifacı Coyle ileticinin öbür ucundan, sesi oldukça sinirli geliyor.

"*Beni* susturmak için yapmadı," diyorum. "Araya girip durmanız yüzünden."

Kamp ateşinin karşı tarafında duran Bay O'Hare'in, "Küçük aptal," dediğini duyuyorum.

"NE dedin sen?" diye bağırıyorum ayağa kalkıp öfke içinde ona bakarak.

Bay O'Hare de ayağa kalkıyo, burnundan soluyarak kavga etmek için bahane arıyo. "Artık olan biteni duyamıyoruz, iyi mi? Ufak bir kız çocuğu gönderirsen olacağı bu!.."

"Kapa çeneni!" diyorum.

Yumruklarını sıkmış ve burnundan soluyo. "Kapamazsam ne yaparsın evlat?"

Ve Başkan'ın araya girmek üzere hareket ettiğini görüyorum.

Ama, "Öne çık," diyorum.

Ve sesim sakin, Sesim hafif...

Ben Daireyim...

Ve Bay O'Hare hiç tereddüt etmeden öne çıkıyor.

Kamp ateşinin içine.

Bir saniye boyunca hiçbir şey fark etmeden orada öylece duruyor. Sonra acı içinde bir çığlık atıp havaya sıçrıyo, pantolon paçaları tutuşmuş vaziyette su bulmak için koşarken Başkan ve Bay Tate'in kahkahalar içinde güldüklerini duyuyorum.

"Çok iyi Todd," diyor Başkan, "çok etkileyici."

Gözlerimi kırpıyorum. Baştan ayağa titriyorum.

Ona sahiden zarar verebilirdim.

Sadece düşünerek bunu yapabilirdim.

(Ve bu garip bi şekilde çok *güzel* bi duygu.)

(Kapa çeneni!)

"Artık görüşmeler süresince öldürecek vaktimiz olduğuna göre," diyor Başkan gülmeye devam ederek, "biraz okuma yapmaya ne dersin?"

Ve soluk alıp verişim yeni yeni normale dönerken ne demek istediğini ancak bir dakika sonra anlayabiliyorum.

[VIOLA]

"Hayır," diyor Bradley yeniden başını iki yana sallarken, güneş batmak üzere alçalırken nefesi yine buharlanıyor. "İşe cezayla başlayamayız. Nasıl başlarsak öyle gider."

Gözlerimi kapayıp aynı şeyleri bana sanki bir ömür önce söylediğini anımsıyorum. Ve haklıydı. Felaketle başladık ve neredeyse hep öyle devam etti.

Başımı ellerimin arasına alıyorum. Öyle yorgunum ki. Ateşimin yine yükseldiğini hissediyorum, yanımda onca ilaç getirmeme ve hava soğumaya başlayınca Mankların hemen yanımızda bir ateş yakmalarına rağmen titreyip öksürmeye devam ediyorum.

Fakat oldukça iyi bir gün oldu, hatta tahmin ettiğimizden de iyi. Birçok konuda anlaşmaya vardık: görüşmeler süresince devam edecek bir ateşkes, tüm anlaşmazlıkların görüşüleceği bir konseyin oluşturulması, hatta yerleşimcilerin yaşayabileceği araziler konusunda bir anlaşma başlangıcı.

Ancak gün boyu tek bir engel vardı.

Suçlar, diyor Feza bizim dilimizde. *Temizlikçilerin dilinde buna Suçlar deniyor. Topraklara karşı işlenmiş suçlar.*

Toprakların onlar, Temizlikçilerin ise biz olduğumuzu anladık ve onlar için bizim *adımız* bile bir suç sayılıyor. Ne var ki aslında çok daha kesin konuşuyorlar. Mankların Külfet adını verdikleri bir kısım Toprak'a karşı işledikleri suçlardan ötürü yargılanmaları için Başkan ve üst rütbe askerlerini onlara teslim etmemizi istiyorlar.

"Ama siz de erkekleri öldürdünüz," diyorum. "Hem de yüzlercesini."

Bu savaşı Temizlikçiler başlattı diyor.

"Ama Manklar da suçsuz değil," diyorum. "Her iki tarafın da hataları oldu."

Ve anında Feza'nın Sesinde Başkan'ın yaptığı soykırıma dair görüntüler beliriyor.

Buna, Todd'un cesetlerin arasında 1017'ye doğru ilerlemesi de dahil.

"HAYIR!" diye bağırıyorum ve Feza şaşkınlık içinde oturuyor. "Onun bununla *hiçbir* ilgisi yoktu. Ne dediğini *bilmiyorsun*!.."

"Pekâlâ, pekâlâ," diyor Bradley ellerini havaya kaldırarak. "Geç oluyor. Bunun çok verimli bir ilk gün olduğu konusunda hemfikir miyiz? Baksanıza, ne kadar çok ilerleme kaydettik. Aynı masada oturmuş aynı şeyleri yiyerek aynı amaç uğruna çalışıyoruz."

Feza'nın Sesi biraz alçalıyor ama yine aynı şeyi hissediyorum, yani bütün Mankların gözlerinin üzerimizde olduğunu.

"Yarın yeniden toplanacağız," diye devam ediyor Bradley. "Biz kendi halkımızla konuşalım, siz de sizinkiyle. Böylece hepimiz duruma yeni bir açıdan bakabiliriz."

Feza bir süre düşünüyor. *Temizlikçiler ve Feza bu gece burada kalacak* diyor. *Temizlikçiler misafirimiz olacak.*

"Ne?" diyorum paniğe kapılarak. "Hayır, yapamayız..." Ne var ki kalabalık bir Mank topluluğu üç çadır kurmaya başlamışlar bile, yani bu en başından beri planlanıyordu.

Bradley elini koluma koyuyor. "Belki de bunu yapmalıyız," diyor alçak sesle. "Belki de onlara güvendiğimizin bir göstergesidir."

"Ama gemi..."

"Geminin ateş etmesi için havada olmasına gerek yok," diyor, bu kez Feza'nın da duyabilmesi için daha yüksek sesle konuşuyor ve Sesinden Feza'nın duyduğunu anlıyoruz.

Bradley'nin gözlerine, Sesine bakıyorum ve şimdiye kadar ne bu gezegenin, ne Sesin, ne savaşın, ne de olan biten olayların söküp atamadığı şefkat ve umudu görüyorum. "Tamam," derken aslında kabul etmekten ziyade içindeki bu şefkati canlı tutmak istiyorum.

Sık dokunmuş yosundan yapılmışa benzeyen çadırlar birkaç dakika içinde kuruluyor ve Feza kendi çadırına girmeden önce bize uzun ve resmi bir şekilde iyi geceler diliyor. Bradley ile birlikte ayağa kalkıp bizi sıcak bir şekilde hafifçe kişneyerek karşılayan atlara bakıyoruz.

"Hiç de fena gitmedi," diyorum.

"Sanırım sana karşı yapılan saldırı bizim lehimize oldu," diyor Bradley. "Uzlaşma isteklerini gösterme konusunda daha içten davranmalarını sağladı." Sesini alçaltıyor. "Ama sen de hissettin mi? Yani gezegendeki tüm Mankların bakışları üzerindeymiş gibi hissettin mi?"

"*Evet*," diye yanıtlıyorum fısıltıyla. "Bütün gün bunu düşündüm."

"Sanırım Sesleri iletişim kurmaktan fazlasına yarıyor," diyor Bradley hayretler içinde fısıldayarak. "Bu aynı zamanda

benlikleri olsa gerek. Bence onlar *kendi* Seslerinden ibaret. Ve eğer onlar gibi konuşmayı öğrenebilirsek, eğer gerçekten onların Seslerine *katılabilirsek...*"

Duraksıyor, Sesi canlı ve ışıl ışıl.

"Eee?" diyorum.

"O zaman," diyor, "acaba tek vücut olma yolunu yarılamış sayılır mıyız?"

[TODD]

Projeksiyondan Viola'yı uyurken izliyom. Geceyi orada geçirmesine karşı çıktım, Simone ve Şifacı Coyle da öyle. Yine de kaldı ve gözcü gemisi gece çökerken geri geldi. Çadırının ateşe bakan ön kısmını açık bıraktı ve içeride olduğunu görebiliyorum, öksürüyor, sağa sola dönüp duruyor ve kalbim yine ona uzanıyor, ona uzanıyor ve yanında olmak istiyor.

Ne düşündüğünü merak ediyorum. Beni düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Tüm bunların ne kadar süreceğini merak ediyorum; sonrasında barış içinde yaşamaya başlayıp onu iyileştirebilmemiz ve ona bakabilmem ve benimle sadece bir iletici aracılığıyla değil de yüz yüze konuşabilmesi ve bana yine annemin kitabını okuyabilmesi için.

Ya da benim ona okuyabilmem için.

"Todd?" diyo Başkan. "Sen hazırsan ben de hazırım."

Ona doğru başımı sallayıp çadırıma giriyorum. Sırt çantamdan annemin kitabını alıp her zaman yaptığım gibi ellerimi kapakta, yani bu kitabın hayatımı kurtardığı gece Aaron'un bıçağının delip geçtiği yerin üzerinde dolaştırıyorum. Sayfaları açıp yazılara bakıyorum; annemin kendi el yazısıyla yazdıklarına, ben doğmadan önce ve Başkan tarafından öldürülme-

den ya da Mank Savaşı'nda ya da Başkan'ın doğru olduğunu iddia ettiği şu intihar yalanına göre ölmeden önceki günlerde yazdıklarına bakıyorum ve yine Başkan'a, sayfanın üzerinde karınca duasına benzeyen ve sağa sola sıçrayıp duran harflere karşı öfkelenip bunu yapmasına izin vermekten vazgeçecek gibi oluyorum.

Çok sevgili oğlum, diye okuyorum, sayfadaki kelimeler bir anda belirip aydınlanıveriyor. *Henüz bir aylık bile değilsin ama hayat şimdiden senin için türlü çeşit zorluk hazırlıyor!*

Yutkunuyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor, boğazım düğümlenmiş, yine de bakışlarımı sayfadan ayırmıyom çünkü işte orda, işte *orda...*

Mısır ekini bozuldu oğlum. İki yıl üst üste ki bu da kötü bir darbe oldu, zira mısır Ben ve Cillian'ın koyunlarını, Ben ve Cillian'ın koyunlarıysa bizi besliyor...

Belli belirsiz *uğultuyu* hissedebiliyom, Başkan hemen arkamdaki çadır girişinde bildiği her şeyi zihnime yerleştiriyo, benimle *paylaşıyo*.

... ve bu da yetmezmiş gibi, Vaiz Aaron Mankları, yani asla yeterince yemek yiyora benzemeyen şu utangaç küçük yaratıkları suçlamaya başladı. Haven'dan da oradaki Mank sorunlarıyla ilgili raporlar alıyoruz ama bizim askeri sorumlumuz olan David Prentiss onlara itibar etmemiz gerektiğini, basit bir ekin sorunu için günah keçisi aramamamız gerektiğini söylüyor.

"Böyle mi söyledin?" diyorum bakışlarımı sayfadan ayırmadan.

"Eğer annen söylediğimi söylüyorsa," diyor gergin bir ses tonuyla. "Bunu sonsuza dek sürdüremem Todd. Üzgünüm ama çok büyük çaba..."

"Bir saniye daha," diyorum.

Ama işte yan odada uyandın. Senin oradan seslenmen benim sana buradan seslenmemi durduruyor, ne komik değil mi? Ancak bu seninle hep konuşma fırsatım olduğu anlamına geliyor, daha nasıl mutlu olabilirim ki? Benim güçlü küçük adamım, her zamanki gibi...

Ve sonra kelimeler sayfadan kayıp zihnimden çıkıveriyolar ve cümlenin devamını anlamama rağmen şaşkınlıktan nefessiz kalıyom (*bütün sevgimle*, diyor, onun bütün sevgisi benimle), yazılar sıklaşıyor, birbirine geçip darmadağın oluyor, kelimeler önümde bi orman gibi yükseliyor.

Başkan'a dönüyom. Alnında boncuk boncuk ter birikmiş, tıpkı benim gibi.

(Ve yine, o belli belirsiz *uğultu* hâlâ duyuluyo...)

(Fakat beni rahatsız etmiyo, etmiyo...)

"Üzgünüm Todd," diyor. "Buna ancak belli bir süre dayanabilirim." Gülümsüyor. "Ama gitgide daha iyi yapmaya başlıyorum."

Yanıt vermiyom. Güçlükle soluk alıp veriyom ve göğsüm sıkışıyo ve annemin kelimeleri tıpkı bi şelale gibi beynimin içinde çağlıyo ve işte *oradaydı*, oradan bana konuşuyodu, *bana* konuşuyodu, umutlarını anlatıyo, sevgisini anlatıyodu...

Yutkunuyorum.

Bir kez daha yutkuyorum.

En sonunda, "Teşekkürler," diyorum.

"Bir şey değil Todd," diyor Başkan alçak sesle. "Hiçbir şey değil."

Ve orada, çadırımın önünde ayakta dururken boyumun ne kadar uzadığını fark ediyom.

Neredeyse başımı kaldırmadan gözlerinin içine bakabiliyom.

Ve bi kez daha önümde duran adamı görüyom.

(Belli belirsiz bi *uğultu*, neredeyse hoş.)

Canavarı değil.

Öksürüyor. "Biliyor musun Todd, ben..."

"Bay Büyük Başkan?" diye seslenildiğini duyuyoruz.

Başkan geri geri çadırımdan çıkıyo ve ben de bi şey olup olmadığını görmek için onu takip ediyom.

Bay Tate, "Zamanı geldi," diyo hazır olda dururken. Projeksiyona bakıyom ama değişen hiçbi şey yok. Viola hâlâ çadırında uyuyo, her şey az önce olduğu gibi.

"Neyin zamanı?" diyorum.

"Tartışmayı kazanma zamanı," diyor Başkan dikleşerek.

"Ne?" diyorum. "*Tartışmayı kazanmak* derken ne kastediyosun? Eğer Viola tehlikedeyse..."

"Tehlikede Todd," diyor gülümseyerek. "Ama onu kurtaracağım."

[VIOLA]

"Viola," dendiğini duyuyorum ve gözlerimi açıp nerede olduğumu anlamaya çalışıyorum.

Ayaklarımın ötesinden gelen bir alev ışığı beni çok güzel bir şekilde ısıtıyor ve sanırım üzerinde yatmakta olduğum yatak kıyılmış ahşaptan örülerek yapılmış, gelgelelim öyle yumuşak ki...

Bradley bir kez daha, "Viola," diye fısıldıyor. "Bir şeyler oluyor."

Öyle hızlı doğruluyorum ki başım dönüyor. Soluk alıp verişimi düzene sokmak için gözlerimi kapayıp öne eğilmem gerekiyor.

"Feza on dakika kadar önce kalktı," diye fısıldıyor. "Daha da geri dönmedi."

"Belki de tuvalete gitmiştir," derken başım zonkluyor. "Tuvalete gittiklerini *sanıyorum*."

Yanmakta olan ateş yüzünden Mankların oluşturduğu yarım dairenin ancak bir kısmını görüyoruz, daha ötesini göremiyoruz, çoğu yatmış durumda. Battaniyelere daha sıkı sarılıyorum. Tenlerinde büyüyen yosun benzeri şeyden örülmüşe benziyor ama yakından bakınca düşündüğümden daha farklı olduğunu görüyorum, kumaşa çok benziyor, ağır ve çok sıcak.

"Dahası var," diyor Bradley. "Seslerinde bir şey gördüm. Bir görüntüden fazlası değil. Kısa ve çok hızlı ama yine de son derece net."

"Neydi?"

"Tepeden tırnağa silahlı bir grup Mank gizlice kasabaya giriyorlar."

"Bradley," diyorum. "Ses bu şekilde işe yaramaz. Fantaziler ve anılar ve istekler ve gerçek olayların yanı sıra gerçek olmayan şeyler de vardır. Neyin gerçek *olabileceğini* ve neyin yalnızca o kişinin gerçek olmasını *arzuladığı* şeyler olduğunu ayırt etmek için çok çalışmak gerekir. Yani aslında tam bir bulamaç gibi bir şey."

Buna karşılık vermiyor ama gördüğü görüntü Sesinde tekrarlanıyor. Tıpkı anlattığı gibi. Bu görüntü dış dünyaya da gidiyor, yarım daireye, yani Manklara doğru.

"Önemli bir şey olmadığına eminim," diyorum. "Bize saldıran vardı ya, öyle değil mi? Belki barışa itirazı olan yalnızca o değildir."

İleticimden gelen gürültülü bir bipleme ikimizin de olduğumuz yerde sıçramamıza neden oluyor. Battaniyenin altına uzanıp ileticiyi alıyorum.

"*Viola*!" diye bağırıyor Todd ben yanıtlar yanıtlamaz. "*Tehlikedesin*! *Oradan çıkmalısın*!"

[TODD]

Başkan elime vurup ileticiyi düşürmeme neden oluyo.

"Böyle yaparak onu daha büyük bir tehlikeye sokacaksın," diyor ben ileticinin peşinden koşarken. Kırılmışa benzemiyor ama kapanmış ve ben onu yeniden aramak için düğmelere basıyorum. Öyle bi, "Şaka yapmıyorum," diyo ki durup ona bakıyorum. "Eğer neler olup bittiğini bildiğimize dair en ufak bir ipucu dahi alırlarsa Viola'nın güvenliğini garanti edemem."

"O halde neler olup bittiğini söyle," diyorum. "Eğer tehlikedeyse..."

"Evet öyle," diyor. "Hepimiz tehlikedeyiz. Ama Todd eğer bana güvenirsen bizi kurtarabilirim." Hâlâ öylece bekleyen Bay Tate'e dönüyor. "Her şey hazır mı Teğmen?"

"Evet efendim," diyor Bay Tate.

"Neye hazır?" diyom bi ona, bi diğerine bakarak.

"İşte *bu*," diyor Başkan dönüp bana bakarak, "asıl ilginç olan şey Todd."

Elimde tuttuğum iletici bipliyo. "*Todd*?" diye sesleniyo Viola. "*Todd, orada mısın*?"

"Bana güveniyor musun Todd?" diyor Başkan.

"Bana neler olup bittiğini söyle," diyorum.

Ama o tekrar soruyo, "Bana güveniyor musun?"

Viola ise, "*Todd*?" diyor.

[VIOLA]

En sonunda yine, "*Viola*," dediğini duyuyorum.

"Todd, neler oluyor?" diyorum endişeli bir şekilde Bradley'ye bakarak. "Tehlike ile neyi kastediyorsun?"

"*Sadece...*" Ve bir duraksama oluyor. "*Bir saniye bekle.*" Ve yine kapatıyor.

"Gidip atları alacağım," diyor Bradley.

"Bekle," diyorum. "Beklememizi söyledi."

"Tehlikede olduğumuzu da söyledi," diyor Bradley. "Ve eğer gördüklerim doğruysa..."

"Sence bize gerçekten zarar vermek isteseler ne kadar uzağa kaçabiliriz?"

Ateşin etrafında Mankların oluşturduğu yarım daireden bize bakan yüzler görüyoruz. *Tehditkâr* değiller fakat ileticiyi sımsıkı tutarken Todd'un ne yaptığını biliyor olmasını umuyorum.

"Ya tüm bunlar en başından beri yaptıkları bir plansa?" diyor Bradley alçak sesle. "Yani bizi görüşmelere çağırıp sonra neler yapabileceklerini göstermek istiyorlarsa?"

"Feza'yla konuşurken tehlikede olduğumuza dair hiçbir şey hissetmedim," diyorum. "Bir kez bile. Neden böyle bir şey yapsın ki? Neden her şeyi riske atsın?"

"Koz elde etmek için."

Ne demek istediğini anlayınca duraksıyorum. "Cezalar."

Bradley başını sallıyor. "Belki de Büyük Başkan'ın peşindeler."

Feza'nın soykırımla ilgili gösterdiği görüntüleri anımsayarak doğruluyorum. "Yani Todd'un peşindeler."

[TODD]

"Son hazırlıkları tamamla Teğmen."

Bay Tate, "Peki efendim," diyerek selam veriyor.

"Ve lütfen Teğmen O'Hare'i uyandır."

Bay Tate gülümsüyor. "Peki efendim," diyor yeniden ve yanımızdan ayrılıyor.

"Bana neler olup bittiğini söyle," diyorum, "yoksa oraya kendim çıkıp Viola'yı getiririm. Sana şimdilik güveniyom ama bu sonsuza dek sürmez."

"Her şeyden haberdarım Todd," diyo Başkan. "Ne kadar çok şey bildiğimi öğrenince çok hoşlanacaksın."

"Her şeyden haberdarım da ne demek?" diye soruyorum. "Neler olup bittiğini nasıl bilebilirsin ki?"

"Şöyle diyelim," derken gözleri parlıyor, "yakaladığımız Mank bize düşündüğümüzden çok daha fazlasını anlattı."

"Ne?" diyorum. "Ne anlattı?"

Sanki inanamıyormuş gibi gülümsüyo. "Bize saldırmak üzere geliyorlar Todd," derken neredeyse keyifleniyo. "Beni ve seni almaya geliyorlar."

[VIOLA]

"*Ne aramamız gerekiyor?*" diye soruyor Simone, hâlâ tepenin üzerinde duran gözcü gemisinden.

"Problarda olabilecek herhangi bir gariplik." Bradley'ye bakıyorum. "Bradley saldırmak üzere hazırlanan bir grup gördüğünü düşünüyor."

"*Bu bir güç gösterisi,*" diyor Şifacı Coyle. "*Hâlâ üstün olduklarını göstermeye çalışıyorlar.*"

"Başkan'ın peşinde olabileceklerini düşünüyoruz," diyorum. "Bize işlediği suçlardan ötürü cezalandırmak için sürekli olarak Başkan'ı teslim etmemizi söylediler."

"*İyi de bunun neresi kötü?*" diye soruyor Şifacı Coyle.

"Eğer Büyük Başkan'ın peşindelerse," diyor Bradley benimle göz göze gelerek, "Todd da onun yanında olacaktır."

"*Ah,*" diyor Şifacı Coyle. "*Bu da herkes için daha büyük bir sorun teşkil ediyor, öyle değil mi?*"

"Daha tüm bunları kesin olarak bilmiyoruz," diyorum. "Bunların hepsi bir yanlış anlama olabilir. Sesleri bizimki gibi değil, daha..."

"*Bir dakika,*" diyor Simone. "*Bir şey görüyorum.*"

Tepeden uzağa bakınca problardan birinin kentin güneyine doğru uçtuğunu görüyorum. Arkamdaki Mankların Sesinden bunu onların da gördüğünü anlayabiliyorum. "Simone?"

"*Işıklar,*" diyor. "*Hareket eden bir şey var.*"

[TODD]

"Efendim!" diyor Bay O'Hare, suratı sanki uykudan yeni kalkmış gibi şiş. "Kasabanın güneyinde ışıklar görülmüş! Manklar bize doğru geliyor!"

"Öyle mi?" diyor Başkan şaşırmış gibi yaparak. "O halde düşmanımızı karşılamak üzere biraz asker göndersen iyi olur, değil mi Teğmen?"

"Birkaç bölüğün yola çıkmak üzere hazırlanmasını emrettim bile efendim," diyor Bay O'Hare, keyiflenip bana doğru alaycı bir bakış atıyor.

"Mükemmel," diyor Başkan. "Raporunu sabırsızlıkla bekliyorum."

"Peki efendim!" Bay O'Hare selam verdikten sonra bölükleri savaşa sürmek üzere yanımızdan ayrılıyor.

Suratımı asıyom. Bi şeyler yolunda diil gibi.

İleticimden Viola'nın sesi geliyo. "*Todd! Simone güneydeki yolda ışıklar olduğunu söylüyor. Manklar geliyor!*"

"Evet," derken hâlâ Başkan'a bakıyom. "Başkan onlarla savaşmak üzere asker gönderiyo. Sen iyi misin?"

"*Manklar bizi rahatsız etmiyor fakat liderlerini epeydir görmedik.*" Sesini alçaltıyor. "*Simone gemiyi kalkışa hazırlıyor, silahları da hazır duruma getiriyor.*" Sesinden hayal kırıklığına uğradığı anlaşılıyo. "*Görünüşe bakılırsa barış olmayacak.*"

Tam bi şey söyleyecekken Başkan'ın sabırsızlıkla bekleyen Bay Tate'e, "*Şimdi* Teğmen!" diye seslendiğini duyuyorum.

Bay Tate kamp ateşinin oradan yanan bir meşale alıyor.

"Şimdi olan ne?" diye soruyorum.

Bay Tate meşaleyi havaya kaldırıyo.

"Şimdi olan *ne*?"

Ve dünya sanki ikiye bölünüveriyo.

[VIOLA]

BOMM!

Patlama vadiyi çınlatıp tıpkı bir gök gürültüsü gibi tekrar tekrar yankılanıyor. Bradley ayağa kalkmama yardım ediyor ve birlikte dışarı bakıyoruz. Gece gökyüzünde aylar incecik birer dilim gibi ve kentte yanmakta olan kamp ateşlerinden başka bir şey görmek neredeyse imkânsız.

"Ne oldu?" diye soruyor Bradley. "*Bu da* neydi böyle?"

Bir Ses dalgası duyup arkama dönüyorum. Yarım dairedeki Manklar uyanmış, ayaklanarak bize doğru yaklaşıyorlar ve onlar da vadiye bakmak üzere tepenin uç kısmına doğru ilerliyorlar.

Vadiden dumanlar yükseliyor.

"Ama..." diyecek oluyor Bradley.

Feza hemen arkamızdaki Mank hattını yarıp geçiyor. Daha onu görmeden duyuyoruz, Sesi bir gürültü ve görüntü sağanağından farksız.

Ve şaşkınlık.

O gerçekten *şaşkın*.

Bir hışım yanımızdan geçip tepenin uç kısmına yaklaşarak aşağıdaki kente bakıyor.

"*Viola?*" İleticiden Simone'un sesi geliyor.

"Bunu siz mi yaptınız?" diyorum.

"*Hayır, henüz hazır değildik.*"

"*O halde kim ateşledi?*" diye araya giriyor Şifacı Coyle.

"Ve nereden?" diye soruyor Bradley.

Çünkü dumanlar artık ağaçların arasında bizim bile görebildiğimiz ışıkların ve kentten bu ışıklara doğru ilerleyen daha başka ışıkların bulunduğu güney kısımdan yükselmiyor.

Dumanlar nehrin kuzeyinden, terk edilmiş bostanların bulunduğu ve patlamanın duyulduğu yamaçtan geliyor.

Ve sonra bir patlama daha oluyor.

[TODD]

BOMM!

İkincisi de en az ilki kadar gürültülü ve kasabanın hemen kuzey ve batısını aydınlatıyo ve sesi duyan askerler çadırlarından çıkıp dumanların yükselmeye başladığı yöne bakıyolar.

"Bence bir tane daha olursa yeter Teğmen," diyor Başkan.

Bay Tate başını aşağı yukarı sallayıp meşaleyi yeniden havaya kaldırıyor. Köhne çan kulesinde bir başka adam daha var, Bay Tate meşalesini ilk kaldırdığında o da kendi elindekini yakarak mesajı nehir kenarında bekleyen adamlara iletmişti.

Hâlâ Başkan'ın komuta ettiği topçu birliğine...

Bizi koruyacak daha büyük ve daha güçlü silahları olan bi gözcü gemimiz olunca kullanılmayan bi topçu birliği.

Ama hâlâ eskisi gibi işe yarayan bi topçu birliği.

BOMM!

Aralarında Viola'nınki de olmak üzere neler olup bittiğini anlamaya çalışan seslerle cızırdayıp duran ileticimi yeniden kaldırıyorum.

"Bunları yapan Başkan," diyorum.

"*Nereye saldırıyor*?" diye soruyor Viola. "*Işıklar oradan gelmiyor ki...*"

Ve sonra Başkan ileticiyi elimden kapıyo, suratında muzaffer bi ifade var, alevlerin ışığında parlıyo.

"Evet, ama Mankların *asıl* bulundukları yer orası sevgili kızım," diyor ileticiyi geri almama engel olmak için dönüp

dururken. "Neden şu dostun Feza'ya sormuyorsun? Beni doğrulayacaktır."

Ve ileticiyi geri alıyorum fakat suratındaki ifade öyle sinir bozucu ki bakmaya bile dayanamıyom.

Sanki bi şey kazanmış gibi sırıtıyo. Sanki olup olabilecek en büyük şeyi kazanmış gibi.

[VIOLA]

Şifacı Coyle panik içinde, "*Ne demek istiyor?*" diye bağırıyor. "*Viola, bu adam ne demek istiyor?*"

Feza şimdi bize doğru dönüyor, Sesindeki görüntü ve duygular öyle hızlı değişiyor ki takip etmek imkânsız.

Fakat hiç mutlu görünmüyor.

"*Probları Başkan'ın ateş ettiği yerlere gönderdim,*" diyor Simone. "*Aman Tanrım.*"

"Bakalım," diyor Bradley ileticiyi benden alarak. Birkaç düğmeye basınca iletici kasabada kullandığımız uzaktan kumandalı daha büyük projektörlere benzer fakat daha ufak üçboyutlu bir görüntü veriyor ve işte orada, gecenin karanlığın minicik ileticimin ışığı aydınlattığı görüntüde...

Cesetler.

Mank cesetleri. Ellerinde Bradley'nin Seste görür gibi olduğu silahlar var. Düzinelerce, kasabayı yerle bir etmeye yetecek kadar çok.

Todd ve Başkan'ı yakalamaya, eğer yakalayamazlarsa da *öldürmeye* yetecek kadar çok.

Ve etrafta hiç ışık yok.

"Eğer bu cesetler kuzeydeki tepelerdeyse," diye soruyorum, "güneydeki ışıklar ne peki?"

[TODD]

"Hiçbir şey!" diye bağırıyor Bay O'Hare gerisingeri koşup kampa girerek. "Burada hiçbir şey yok! Yanan birkaç meşale dışında hiçbir şey yok!"

"Evet Teğmen," diyor Başkan. "Biliyorum."

Bay O'Hare olduğu yerde duruyor. "*Biliyor* muydunuz?"

"Elbette ki biliyordum." Başkan bana dönüyor. "İleticiyi tekrar kullanabilir miyim Todd?"

Elini uzatıyor. İleticiyi ona vermiyorum.

"Viola'yı kurtarmaya söz verdim, öyle değil mi?" diyor. "Mankların bu geceki küçük zaferlerini kazanmalarına izin verilseydi sence onun başına ne gelirdi? Sence *bizim* başımıza ne gelirdi?"

"Saldırcaklarını nerden bildin?" diye soruyom. "Bunun bi düzmece olduğunu nerden bildin?"

"Yani nasıl oldu da hepimizi kurtarabildim diye soruyorsun, öyle mi?" Eli hâlâ havada. "Sana bir kez daha soracağım Todd. Bana güveniyor musun?"

Yüzüne bakıyorum, o güvenilmesi ve de bağışlanması imkânsız yüzüne.

(Ve *uğultuyu* duyuyorum, çok alçak.)

(Ve tamam, *biliyorum*.)

(Beynimin içinde olduğunu biliyorum.)

(Aptal diilim.)

(Ama bizi kurtardı.)

(Ve bana annemin kelimelerini verdi.)

İleticiyi uzatıyorum.

[VIOLA]

Feza'nın Sesi fırtına gibi dönüp duruyor. Projeksiyonda neler olduğunu hepimiz gördük. Kasabada zafer çığlıkları atan askerleri hepimiz duyabiliyoruz. Gözcü gemisi havalanıp vadiyi yeniden geçerken çıkan gümbürtüyü hepimiz hissedebiliyoruz.

Bana ve Bradley'ye ne olacak diye düşünüyorum. Her ne olacaksa çabucak olup bitecek mi diye düşünüyorum.

Ama Bradley hâlâ tartışıyor. "Bize saldırdınız," diyor. "Buraya iyi niyetle geldik ve siz..."

İletici her zamankinden daha yüksek bir sesle bipliyor.

"*Sanırım benim sesimin duyulma vakti geldi Bradley.*"

Yine Başkan konuşuyor ve o iri ve sinsi ve sırıtan suratı her nasılsa projeksiyonda belirliveriyor. Hatta yüzü Feza'ya dönük.

Sanki onun gözlerinin içine bakıyormuş gibi.

"*Bir şeyler öğrendiğini sandın, değil mi?*" diye soruyor. "*Şu ele geçirilen askerinin bana bakıp Sesi senin kadar derin okuyabildiğimi gördüğünü sandın, yanılıyor muyum? İşte kullanabileceğim bir şey diye düşündün.*"

"*Bunu nasıl yapıyor?*" Yalnızca ses iletilen bir hattan Şifacı Coyle'un sesi duyuluyor. "*Tepeye yayın yapıyor.*"

"*Böylece onu barış elçisi gibi bize geri gönderdin,*" diye devam ediyor Başkan sanki Şifacı Coyle'u duymamış gibi, "*ve güneyden saldırma planınızı keşfettiğimi düşünmeme yetecek kadar şey göstermesini sağladın. Ancak altında başka bir plan vardı, öyle değil mi? Öyle derinlere gömülmüştü ki hiçbir...*" söylediklerinin etkisini artırabilmek için duraksıyor, "... Temizlikçi *okuyamazdı.*"

Feza'nın Sesi alev alev.

"*Alın şu iletici yi elinden!*" diye bağırıyor Şifacı Coyle. "*Hattı kesin!*"

"Ama yeteneklerimi hesaba katmadın," diyor Başkan. *"Mankların tümünden daha derini okuyabildiğimi,* asıl *planı görebilecek kadar derini okuyabildiğimi hesaba katmadın."*

Feza'nın yüzü ifadesiz fakat yükselen Sesi apaçık ve öfkeyle çalkalanıyor.

Başkan'ın söylediklerinin tümünün doğru olduğu bilgisiyle çalkalanıyor.

"Barış elçinin gözlerinin içine baktım," diyor Başkan, "senin *gözlerinin içine baktım ve her şeyi okudum. Sesin* konuştuğunu *duydum ve senin geldiğini gördüm."* İleticiyi iyice yaklaştırınca projeksiyondaki görüntüsü büyüyor. *"O yüzden şunu kafana sok,"* diyor. *"Eğer ikimiz arasında savaş olacaksa zafer* benim *olur."*

Sonra gidiyor. Yüzü ve görüntüsü kesilince Feza bize bakmaya devam ediyor. Gözcü gemisinin motor sesini duyuyoruz, ne var ki hâlâ neredeyse vadinin öte ucundalar. Buradaki Manklar tepeden tırnağa silahlı fakat bunun artık önemi yok çünkü gerekirse Feza tek başına bile beni ve Bradley'yi haklayabilir.

Ama Feza olduğu yerde duruyor, kopkoyu Sesi dönüp duruyor, yine sanki tüm Mankların gözleri onun içindeymiş gibi bize bakıp olanları düşünüyor.

Ve bir sonraki adımına karar veriyor.

Ve ardından öne doğru bir adım atıyor.

Bense ister istemez geriye doğru bir adım atarak elini omzuma koyan Bradley'ye çarpıyorum.

Öyle olsun diyor Feza.

Ve sonra ekliyor, *Barış.*

[TODD]

Mank liderinin kendi Sesinden çıkan *barış* kelimesi tıpkı görüntüsüyle projeksiyonu dolduran Başkan'ın Sesi gibi meydanda yankılanıyo.

Ve etrafımızda zafer çığlıkları yükseliyo.

"Bunu nasıl yaptın?" diyorum ileticime bakarak.

"Ara sıra uyuman gerekiyor Todd," diyor. "Teknolojiye karşı ilgim olduğu için beni suçlayamazsın, öyle değil mi?"

"Tebrikler efendim," diyor Bay Tate, Başkan'ın elini sıkarak. "Onlara günlerini gösterdiniz."

"Teşekkürler Teğmen," diyor Başkan. Boş yere koşturup durduğu için olduğundan da isteksiz görünen Bay O'Hare'e dönüyor.

"İyi iş çıkardın," diyor Başkan. "İnandırıcı görünmemiz gerekiyordu. Bu yüzden sana söyleyemezdim."

"Elbette efendim," diyor Bay O'Hare ama sesinden böyle düşünmediği çok açık.

Ve sonra etrafımızı askerler sarıyo, Başkan'm elini sıkmak istiyolar, hepsi de ona Mankları nası zekice alt ettiğini, barışı sağlayanın Başkan olduğunu, bunu gözcü gemisinden yardım almadan başardığını, onlara sahiden günlerini gösterdiğini söylüyo, tüm bunları yaptı di mi?

Ve Başkan söylenen her şeyi kelimesi kelimesine içine sindiriyo.

Zaferi için sarf edilen tüm övgü dolu sözleri.

Ve bir an, kısacık bir an için...

Biraz gururlanıyom.

Bıçağımı Havaya Kaldırıyorum

BIÇAĞIMI HAVAYA KALDIRIYORUM, buraya gelirken yemek çadırlarından çaldığım bıçağı, av hayvanlarını kesmek için kullanılan uzun ve ağır, keskin ve zalim bıçağı.

Kaynak'ın üzerinde havaya kaldırıyorum.

Barışı imkânsız kılabilirdim, bu savaşın bitmemesini sağlayabilirdim, Bıçak'ın kalbini söküp alabilirdim.

Ama yapmadım.

Şeridi gördüm.

Temizlikçilerin Sessiz mensuplarından birinin çektiği acıyı gördüm.

O da işaretlenmişti, tıpkı Külfetleri işaretledikleri gibi; üstelik etkisi de aynı gibi görünüyordu.

Ve şeridin takılırken verdiği acıyı anımsadım, kolumda hissettiğim acının yanı sıra şeridin *benliğimi* çevrelemesinin, beni ben yapan şeyi alıp iyice küçültmesinin verdiği acı, öyle ki Temizlikçi yalnızca kolumdaki şeridi görür oldu; beni değil, yüzümü değil, koparılıp alınan Sesimi değil.

Bizi Temizlikçilerin Sessiz mensuplarına benzetmek için alınan Sesimi değil.

Ve onu öldüremedim.

Bana benziyordu. O da benim gibi şeritlenmişti.

Ve sonra o hayvan arka ayaklarıyla beni tekmeleyerek yere düşürünce muhtemelen göğsümdeki kemiklerden fazlasını kırdı, kemiklerim hâlâ ağrıyor ama bu bile Feza'nın beni yerden kaldırıp Toprakların kollarına atmasına engel olamadı, bunu yaparken bir yandan, *Topraklar ile konuşmuyorsan* ***bu senin*** *seçimin,* diye iletti.

Ve ben anladım. Sürgün ediliyordum. Geri Dönen dönmeyecekti.

Topraklar beni barış görüşmelerinin yapılacağı yerden kampın derinliklerine götürdükten sonra ite kaka kovaladılar.

Ne var ki Feza'nın bana verdiği son sözü yerine getirmeden gitmeye niyetim yoktu.

Bir bıçak çalıp buraya geldim.

Kaynak'ı öldürmeye hazır beklediğim bu yere.

Feza'nın Temizlikçilere karşı düzenlemeye çalıştığı gizli saldırılara dair haberler Yolakların Sonu'nda beliriyor. Demek planı *buydu,* Temizlikçilere ne denli etkili bir ordu olduğumuzu, barış görüşmeleri esnasında kamplarına dalıp istediğimiz düşmanları alarak onlara hak ettikleri adaleti vereceğimizi göstermek. Sonrasında gelecek olan barış, tabii buna barış denebilirse, *bizim* zorla kabul ettirdiğimiz bir barış olacaktı.

Ona güvenmemi bu yüzden istedi.

Ama başaramadı. Yenilgiyi kabul etti. Barış istedi. Ve Temizlikçiler karşısında Topraklar korku içinde sinecek ve elde edilen bu barış Topraklar için bir güç barışı değil, zayıflık barışı olacak.

Ve Kaynak'ın yanında bıçağımı havaya kaldırıyorum. Uzun zamandır beklediğim intikamı almaya hazırım.

Onu öldürmeye hazırım.

Bunu yapamıyorum.
Bunu yapamıyorum.
Ben de Bıçak kadar kötüyüm.
Bunu yapamıyorum.

Yere yığılıyorum, haykırış Yolakların Sonu'nda yankılanıyor, Feza'nın Sesinde yankılanıyor, bütün Toprakları baştan sona dolaşıp içimdeki boşlukta, beni yutmaya yetecek kadar büyük o boşlukta yankılanıyor.

Ve sonra Feza'nın Sesini hissediyorum, usulca...

Kollarımın altına uzanıp beni ayağa kaldırdığını hissediyorum.

Etrafımda bir sıcaklık hissediyorum. Anlayış hissediyorum.

Sevgi hissediyorum.

Elinden kurtulup uzaklaşıyorum. *Biliyordun,* diye gösteriyorum.

Feza bilmiyordu, diye gösteriyor. *Ama Feza umut ediyordu. Bunu kendi başarısızlığımla bana işkence etmek için yaptın.*

Bu başarısızlık değil, diye gösteriyor. *Başarı.*

Ona bakıyorum. *Başarı mı?*

Çünkü artık dönüşün tamamlandı, diye gösteriyor. *Artık ismin tam da bir yalan halini aldığı anda doğruluk kazanıyor. Topraklara geri döndün ve artık Geri Dönen değilsin.*

Şüphe içinde ona bakıyorum. *Neden bahsediyorsun?*

Yalnızca Temizlikçiler öfke için öldürür, kişisel nedenler uğruna savaşır. Eğer bunu yapmış olsaydın onlardan biri olurdun. Ve bir daha asla Topraklara dönemezdin.

Temizlikçileri öldürdünüz, diye gösteriyorum. *Yüzlercesini öldürdünüz.*

Toprakların hayatı tehlikede değilse asla öldürmedik.

Ama barış koşullarını kabul ettin.

Ben Toprak için en iyi olanı istiyorum, diye gösteriyor. *Feza* ***daima*** *bunu istemelidir. Temizlikçi bizi öldürdüğünde onlarla savaştım çünkü Toprak için en iyisi buydu. Temizlikçi barış istediğinde onlara istediklerini verdim çünkü Toprak için en iyisi buydu.*

Bu gece onlara saldırdın, diye gösteriyorum.

Sana Bıçak'ı getirmek ve liderlerini Külfetlere karşı işlediği suçlardan ötürü yargılayabilmek için. Bunlar da Toprakların çıkarları için.

Ona bakıyorum, düşünüyorum. *Fakat Temizlikçiler hâlâ liderlerini verebilir. Aralarındaki çatışmayı gördük. Onu yine de işlediği suçlar için sana verebilirler.*

Feza söylediklerimi düşünüyor. *Olabilir.*

Ancak Bıçak, diye gösteriyorum. *Onun için savaşırlardı. Yani eğer onu buraya getirseydin...*

Onu öldüremezdin. Az önce bunu gösterdin.

Ama ***öldürebilirdim de****. Ve sonra savaş asla son bulmazdı. Neden benim için bunca şeyi riske attın? Neden benim için* ***her şeyi*** *riske attın?*

Çünkü Bıçak'ın hayatını bağışlamak Temizlikçilere merhametimizi gösterirdi. Öldürmek için sebebimiz olduğunda bile öldürmemeyi seçebildiğimizi gösterirdi. Güçlü bir davranış olurdu.

Ona bakıyorum. *Ama ne yapacağımı* ***bilmiyordun.***

Feza dönüp hâlâ uyuyan, hâlâ soluk alıp veren Kaynak'a bakıyor. *Bunu yapamayacağına inanıyordum.*

Neden? diye gösteriyorum üsteleyerek. *Benim ne yaptığım neden bu kadar önemli?*

Çünkü, diye gösteriyor, *bunlar Feza olduğunda ihtiyacın olacak bilgiler.*

***

Uzun bir süre sonra, *Ne dedin sen?* diye gösteriyorum.

Ama yürüyor, Kaynak'a doğru ilerleyip ellerini Kaynak'ın kulaklarının üzerine koyarak yüzüne bakıyor.

Feza olduğumda mı? diye gösteriyorum gürültülü bir şekilde. *Ne demek istiyorsun?*

Bence Kaynak görevini yaptı. Dönüp bana bakıyor, Sesinde bir ışıltı var. *Bence onu uyandırma vakti geldi.*

Ama Feza sensin, diyorum. *Nereye gidiyorsun? Yoksa hasta mısın?*

Hayır, diye gösteriyor tekrar Kaynak'a dönerek. *Ama günün birinde gideceğim.*

Ağzım açık kalıyor. *Ve gittiğinde...*

Uyan, diye gösteriyor Feza, Sesini suya bırakılan bir taş gibi Kaynak'ın üzerine bırakarak.

Bekle! diye gösteriyorum.

Ama Kaynak derin bir nefes alırken gözlerini kırpmaya başlıyor bile. Sesi hızlanıyor ve sonra yeniden hızlanarak uyanıklığın verdiği bir parıltıyla kaplanıyor ve sonra bir süre daha gözlerini kırpıyor, bana ve Feza'ya bakarken şaşkınlık içinde.

Ama korkmuyor.

Doğrulur doğrulmaz güçsüzlüğünden ötürü düşecek gibi oluyor fakat Feza ona dirseklerinin üzerinde doğrulması için yardım edince bir süre daha bize bakıyor. Elini göğsünün üzerindeki yaraya koyuyor, Sesinde şaşkın bir anımsamayla şakıyor ve yine bize bakıyor.

Çok garip bir rüya gördüm, diye gösteriyor.

Ve her ne kadar Temizlikçilerin dilini kullanmış olsa da...

Topraklara özgü o mükemmel, apaçık Sesle gösteriyor.

BARIŞ DÖNEMİNDE
HAYAT

ZAFER GÜNLERİ

[VIOLA]

"ŞUNLARI DİNLE," diyor Bradley ve bu mesafeden bile kasabanın KÜKREMESİ yüzünden sesini yükseltmek zorunda kalıyor. "En sonunda iyi bir şey için seviniyorlar."

"Sence kar yağacak mı?" diyorum Palamut'un üzerinden toplanmaya başlayan bulutlara bakarken, kış mevsimi soğuk ve açık geçtiğinden bu oldukça nadiren rastlanan bir görüntü. "Ben hiç kar görmedim."

Bradley gülümsüyor. "Ben de öyle." Ve rastgele ettiğim bu yorum üzerine Sesi de gülümsüyor.

"Üzgünüm," diyorum. "Şu ateş yüzünden."

"Neredeyse geldik," diyor. "Seni güzelce sarıp sarmalayıp sıcak tutarız."

Dolambaçlı tepeden aşağı, meydana doğru ilerliyoruz.

Bir gece önce gerçekleştirilen topçu saldırısından sonraki sabah yola çıkıyoruz.

Yani barışın sağlanmasından sonraki sabah. Bu kez gerçekten...

... başardık. Bu işi halleden son hareket Başkan'dan gelmiş olsa bile –Şifacı Coyle bu durumdan hiç hoşnut olmayacak– gerçekten başardık. İki gün içinde detayların görüşüleceği ilk insan-Mank konseyi toplanacak. Konsey şimdilik ben, Bradley, Simone, Todd ve Başkan ile Şifacı Coyle'dan ibaret ve bu-

rayı Manklarla birlikte yeni bir dünya haline getirmek için bir şekilde altımızın da birlikte çalışması gerekecek.

Birlikte çalışmamızı sağlayabilecek bir amaç.

Ama keşke kendimi daha iyi hissediyor olsaydım. Barış sağlandı, gerçek barış, yani bütün dileklerim gerçekleşti fakat yine de başım öyle çok ağrıyor ve öksürüğüm öyle şiddetli ki...

"Viola?" diye soruyor Bradley endişeli bir ses tonuyla.

Ve sonra yolun ilerisinde Todd'un bizi karşılamak üzere koştuğunu görüyorum ve ateşim öyle kötü ki onu sanki buraya doğru bir tezahürat bulutu üzerinde kayarak geliyormuş gibi görüyorum ve gözlerimi kapamam gerekiyor ve Todd yanımda, ellerini uzatıyor...

"Seni duyamıyorum," diyorum.

Ve sonra Palamut'un eyerinden Todd'un kollarına düşüyorum.

[TODD]

"Harikulade bir yeni gün!" diye bağırıyor Başkan. "Düşmanlarımızı alt edip yeni bir dönemi başlattığımız gün!"

Ve kalabalık tezahürat ediyor.

"Bayılacağım artık," diye mırıldanıyorum Bradley'ye, bankta hemen yanımda oturan Viola'yı tutuyorum. Bir at arabasının üzerindeyiz, kalabalık bir meydanın önünde, Başkan'ın yüzü yalnızca arkamızda, havada asılı duran projeksiyonda diil, aynı zamanda iki farklı binanın yan cephesinde de görülebiliyo. Kendi başına yapmayı becerdiği bi şey daha. Başkan sürekli konuşmaya devam ederken Bradley de suratını asıyo. Diğer tarafımızdaki Şifacı Coyle ve Simone'un suratlarından düşense bin parça.

Viola'nın başını çevirdiğini hissediyorum. "Uyandın," diyorum.

"Uyuyor muydum?" diyor. "Neden kimse beni yatırmadı?"

"Kesinlikle," diyorum. "Başkan önce burada olman gerektiğini söyledi fakat bikaç saniye sonra ben..."

"Arabulucumuz kendine geldi!" diyor Başkan bize doğru bakarak. Önünde bi mikrofon var ama ona pek de ihtiyacı olmadığına eminim. "Hayatlarımızı kurtarıp bu savaşa bir son verdiği için ona teşekkür edelim!"

Ve kalabalığın aniden yükselen KÜKREMESİNİN arasında boğulcak gibi oluyoruz.

"Neler oluyor?" diyor Viola. "Neden benim hakkımda böyle konuşuyor?"

"Çünkü bir kahramana ihtiyacı var ve o ben olamam," diye tıslıyor Şifacı Coyle.

"Elbette ki hayranlık uyandırıcı Şifacı Coyle'u unutmamalıyız," diyor Başkan. "Mank ayaklanmasına karşı verdiğim mücadelede bana çok yardımcı oldu."

Şifacı Coyle'un suratı öyle kızarıyor ki neredeyse üzerinde yumurta pişirebilirsiniz. "Yardımcı mı?" diye haykırıyor.

Ne var ki Başkan'ın sesinden dolayı onu duymak mümkün değil.

"Mikrofonu Şifacı'ya bırakmadan önce," diyor Başkan, "yapmam gereken bir duyuru var. Özellikle de Viola'nın duyması gereken bir duyuru."

Viola bana dönüp, "Ne duyurusu?" diye soruyor.

"Hiçbi fikrim yok," diyorum.

Ve sahiden hiçbi fikrim yok.

"Bir ilerleme kaydettik," diyor Başkan. "Kimlik şeritleriyle ilgili ortaya çıkan beklenmedik sorunla ilgili olarak bugün önemli bir ilerleme kaydettik."

Farkında olmadan Viola'yı daha sıkı tutuyorum. Kasaba sessizleşiyor, neredeyse çıt çıkmıyor. Problar bu konuşmayı tepeye de iletiyo. Gezegendeki bütün insanlar Başkan'ı dinliyo.

Ve "Bir tedavi bulduk," diyor.

"NE?" diye bağırıyorum ama kalabalığın gürültüsü sesimi bastırıyo.

"Bu gelişmenin tam da barışın sağlandığı gün gerçekleşmesi ne kadar da anlamlı," diyor Başkan. "Yeni bir dönemin eşiğindeyken size aynı zamanda şeritlerin neden olduğu hastalığın da son bulduğunu duyurabilmem ne kadar harika bir olay!"

Şimdi problara konuşuyo, şifacıların iyileştiremediği çok sayıda kadına doğru.

"Kaybedecek vakit yok," diyor. "Tedaviyi bekletmeden hemen bugün başlatacağız."

Ardından yine bana ve Viola'ya dönüyo. "Ve işe arabulucumuzdan başlayacağız."

[VIOLA]

Gözcü gemisinde geriye dönerken şifa odasında volta atan Şifacı Coyle, "Sanki her şeyi kendi yapmış gibi!" diye bağırıyor. "Onları parmağında oynattı!"

"Tedaviyi denemeyecek misin bile?" diyor Bradley.

Şifacı Coyle ona sanki bütün kıyafetlerini çıkarmasını söylemiş gibi bakıyor. "Sahiden de bu tedaviyi öylece buluverdiğini mi düşünüyorsun? Başından beri biliyordu! Tabii eğer

başka bir saatli bomba değil de gerçek anlamda bir tedaviyse."

"İyi de eğer bütün kadınları iyileştirmek onu daha da popüler kılacaksa neden böyle bir şey yapsın ki?" diye soruyor Bradley.

"O bir dâhi," diye söylenmeye devam ediyor Şifacı Coyle. "Hakkını vermem gerek. Lanet olası, korkunç, vahşi, zalim bir dâhi."

"Sen ne düşünüyorsun Viola?" diye soruyor diğer yatakta yatmakta olan Lee.

Bense yanıt niyetine ancak öksürebiliyorum. Başkan bana yeni şeritleri vermeye çalışırken Şifacı Coyle araya girip o ve diğer tüm şifacılar bu yeni şeritleri iyice kontrol etmeden bana dokunmasına izin vermeyeceklerini söyledi.

Ve kalabalık onu yuhaladı, sahiden yuhaladılar.

Özellikle de Başkan kollarında şerit olan üç kadını yanına çağırdığında. Hiçbir enfeksiyon belirtisi göstermeyen üç kadın. "Henüz şeritleri güvenli bir şekilde nasıl çıkarabileceğimizi bulamadık," dedi Başkan, "ne var ki aldığımız ilk sonuçlar çok bariz."

Bunun üzerine işler iyice kötüye gitti ve Şifacı Coyle konuşmasını yapamadı bile, zaten yapsaydı bile onu yuhalamaya devam ederlerdi. At arabasından indikten sonra Todd bizden farklı bir şey bilmediğini söyledi. "Şifacı Coyle testlerini yapıp neler bulabileceğine bir baksın," dedi bana.

Gelgelelim kolumu korktuğundan mı, yoksa umutlandığından mı sımsıkı tuttuğunu anlayamadım.

Çünkü onu duyamıyordum.

En sonunda geri kalanımız gözcü gemisine döndü, Şifacı Lawson da Başkan'ın tedavisinin testlerine yardım etmek için bizimle geldi.

"Neye inanacağımı bilmiyorum," diyebildim sonunda, "ama bizi kurtarmak onun yararına olacaktır."

"Yani kararlarımızı onun için en iyi olacak şeye göre vermeliyiz, öyle mi?" diyor Şifacı Coyle. "Harika, tek kelimeyle harika."

"İnişe geçiyoruz," diyor Simone iletici sisteminden.

"Tek bir şey söyleyeceğim," diyor Şifacı Coyle, "birlikte şu konseye çıktığımızda beni alt etme günlerinin sona erdiğini öğrenecek." İniş gerçekleşirken gemi hafifçe sallanıyor. "Ve artık," diyor öfkeli bir ses tonuyla, "konuşma yapma sırası bende."

Daha motorlar kapanmadan hışımla odadan çıkıp güverte kapısından geçerek, monitörden gördüğüm bizi bekleyen kalabalığın arasına karışıyor.

Birkaç kişinin tezahüratıyla karşılanıyor.

Fakat sadece birkaç kişinin.

Ve bu tezahürat kasabada Başkan'a gösterilen tepkinin yanında solda sıfır kalıyor.

Ve sonra Ivan ve birkaç başka sesin önderliğinde bu kalabalık da onu yuhalamaya başlıyor.

[TODD]

Zafer kazandığı günün sonunda gece çökerken kamp ateşinin karşısından, "Neden kadınlara zarar vereyim?" diyo Başkan. "Sen hâlâ her nedense tümünü öldürmek istediğimi düşünsen de neden bunu şimdi, en büyük zaferimi kazanmışken yapayım?"

"İyi de neden bana söylemedin?" diyorum. "Yani bi tedavi bulmaya yaklaştığını?"

"Çünkü başaramazsam hayal kırıklığına uğramanı istemedim."

Uzunca bi süre bana bakıp düşüncelerimi okumaya çalışıyo ama artık kendimi öyle geliştirdim ki onun bile beni duyabildiğini sanmıyom.

"Neye inandığın konusunda bir tahmin yürütebilir miyim?" diyor sonunda. "Bence sen bu tedaviyi mümkün olduğunca çabuk bir şekilde Viola'ya ulaştırmak istiyorsun. Bence Şifacı Coyle'un, haklı olmamı istemediğinden testleri yeterince çabuk tamamlamayacağını düşünüyorsun."

Ve bunu düşünüyorum. Sahiden.

Tedavinin başarılı olmasını öyle çok istiyom ki canım acıyo.

Ama söz konusu olan kişi Başkan.

Ama Viola'yı kurtarabilir.

Ama söz konusu olan kişi Başkan.

"Bir de bana inanmak istediğini düşünüyorum," diyor. "Yani bunu sahiden yapacağıma. Onun için olmasa bile senin için yapacağıma."

"Benim için mi?" diyorum.

"Sanırım özel yeteneğini keşfettim Todd Hewitt. Oğlumun davranışlarından bariz bir şekilde anlaşılması gereken bir şey bu."

Midem kasılıyor, Davy'nin adının her geçişinde olduğu gibi öfke ve acıyla kasılıyor.

"Sen onu daha iyi biri haline getirdin," diye devam ediyor Başkan yumuşak bir ses tonuyla. "Onu daha zeki ve daha şefkatli biri yapmakla kalmayıp etrafındaki dünyanın ve bu dünyadaki konumunun farkına varmasını sağladın." Kahvesini bırakıyor. "Ve bu hoşuma gitse de, gitmese de aynı şeyi benim için de yaptın."

Ve işte o belli belirsiz uğultu.

Bizi birbirimize bağlıyo.

(Ama orada olduğunu ve beni etkilemediğini biliyom.)

(Beni etkilemiyo.)

"David'e olanlardan pişmanım," diyor.

"Onu vurdun," diyorum. "Öylece oluveren bi şey değildi."

Başını sallıyor. "Bundan dolayı her geçen gün daha da çok pişmanlık duyuyorum. Seninle olduğum her gün Todd. Her gün benim daha iyi bir insan olmamı sağlıyorsun. Çünkü her davranışımı izlediğini biliyorum." Göğüs geçiriyor. "Bugün bile, yani şimdiye dek elde ettiğim en büyük zaferde bile ilk düşüncem, 'Acaba Todd ne düşünecek?' oldu."

Üzerimizde kararmaya başlayan gökyüzünü işaret ediyo. "Bu dünya Todd," diyor, "bu dünya ve onun konuşma şekli, Sesinin yüksekliği." Susuyor, bakışları boşlukta asılı kalıyor. "Kimi zaman sadece seni içine alıp yok etmeye, seni bir hiç haline getirmeye çalıştığını duyabiliyorsun." Artık neredeyse fısıldıyor. "Ama sonra senin Sesini duyuyorum Todd ve bu beni kendime getiriyor."

Neden bahsettiğini anlamadığım için soruyorum, "Şeritlerin nasıl tedavi edileceğini başından beri biliyor muydun? Bunca zamandır bu bilgiyi kendine mi saklıyodun?"

"Hayır," diyor. "Viola'yı senin için kurtarabileyim diye adamlarım dur durak bilmeden çalışıyordu Todd. Zamanla benim için ne büyük bir anlam teşkil ettiğini fark edebilesin diye." Sesi iyice güçleniyo, nerdeyse duygulanıyo. "Sen beni kurtardın Todd Hewitt. Kimse bunun mümkün olduğunu düşünmezken beni kurtardın." Tekrar gülümsüyor. "Ya da kimse bunu istemezken."

Hâlâ hiçbi şey demiyom. Çünkü o kurtarılamaz, bağışlanamaz. Viola öyle demişti.

Fakat...

"Test edecekler," diyor. "Bunun gerçek bir tedavi olduğunu bulacaklar ve sen de doğruyu söylediğimi anlayacaksın. Bu öyle önemli ki bana güvenmeni bile istemeyeceğim."

Bi şey söylememi bekliyo. Hâlâ yanıt vermiyom.

"Ve şimdi," diyor ellerini bacaklarına vurarak, "ilk konsey toplantımız için hazırlık yapma zamanı."

Son bir kez daha bakıp çadırına yöneliyor. Bir dakika sonra ayağa kalkıp çadırımın yanında Juliet'in Neşesi'yle birlikte saman ve elmalarını afiyetle yemekte olan Angharrad'ın yanına gidiyorum.

Angharrad o tepede Viola'nın hayatını kurtardı. Bunu asla unutmıcam.

Ve şimdi Başkan da aynı şeyi burada yapmayı öneriyor.

Ve keşke ona inanabilseydim, bunu istiyorum.

(Bağışlanmış...)

(Ama ne kadar?..)

Acemi oğlan diyor Angharrad burnuyla göğsümü iterek.

İtaat et! diye çıkışıyo Juliet'in Neşesi, gözlerini iyice açmış.

Ve ben daha bi şey diyemeden Angharrad onu tersleyip daha yüksek sesle **İtaat et!** diye bağırıyor.

Ve Juliet'in Neşesi başını eğiyor.

"Kızım!" diyorum şaşkınlık içinde. "İşte benim kızım."

Acemi oğlan diyor ve ona sarılıyorum, onun sıcaklığını ve burnumu gıdıklayan nefesini hissediyom.

[VIOLA]

"Sen Manklarla birlikte konseyde olmayacaksın Ivan," diyor Şifacı Coyle ve Ivan da hemen arkasından gözcü gemisine giriyor. "Ve buraya da giremezsin."

Kasabadan geleli bir gün oldu ve ben hâlâ yatağımdayım, eskisinden de kötü hissediyorum, ateş artık Şifacı Lawson'ın son antibiyotik karışımlarına yanıt vermiyor.

Ivan orada bir süre öylece durup küstahça Şifacı Coyle'a, bana ve diğer yataktaki Lee'ye ve Lee'nin sargılarını çıkaran Şifacı Lawson'a bakıyor. "Burada hâlâ senin sözün geçiyormuş gibi davranıyorsun Şifacı," diyor Ivan.

"Burada benim sözüm geçiyor Bay Farrow," diyor Şifacı Coyle öfkelenerek. "Bildiğim kadarıyla seni yeni şifacı olarak atayan olmadı."

"O yüzden mi sürüyle insan kasabaya dönüyor?" diyor. "O yüzden mi kadınların yarısı Başkan'ın yeni tedavisini alıyor?"

Şifacı Coyle dönüp Şifacı Lawson'a bakıyor. "Ne?"

"Sadece ölmekte olanlara verdim Nicola," diyor Şifacı Lawson süklüm püklüm olarak. "Eğer ölüm ve olası ölüm arasında bir seçim yapmam gerekirse neyi seçeceğim çok açık."

"Artık sadece ölmekte olanlar değil," diyor Ivan. "Hele hele diğerleri de nasıl işe yaradığını görünce."

Şifacı Coyle onu duymazdan geliyor. "Ve bana söylemedin?"

Şifacı Lawson başını öne eğiyor. "Ne kadar üzüleceğini biliyordum. Diğerlerini konuşarak vazgeçirmeye çalıştım."

"Kendi şifacıların bile senin otoriteni sorguluyorlar," diyor Ivan.

"Kapa çeneni Ivan Farrow!" diye kükrüyor Şifacı Lawson.

Ivan dudaklarını ıslatıp her birimize tek tek baktıktan sonra arkasını dönerek dışarıdaki kalabalığa doğru ilerliyor.

Şifacı Lawson anında özür dilemeye başlıyor. "Nicola, çok üzgünüm..."

"Hayır," diye onu durduruyor Şifacı Coyle. "Sen haklıydın, elbette ki. En kötü durumda olanlar, kaybedecek hiçbir şeyi olmayanlar..." Alnını sıvazlıyor. "İnsanlar sahiden kasabaya geri mi dönüyor?"

"Söylediği kadar çok kişi değil," diyor Şifacı Lawson. "Ama dönenler var."

Şifacı Coyle başını iki yana sallıyor. "Kazanıyor."

Ve hepimiz Başkan'dan bahsettiğini anlıyoruz.

"Hâlâ konsey var," diyorum. "Orada ondan daha iyi olacaksın."

Yine başını iki yana sallıyor. "Muhtemelen biz konuşurken bir şeyler planlıyordur." Burnundan nefes verip tek kelime etmeden dışarı çıkıyor.

"Bir şeyler planlayan tek kişi o olmayacak," diyor Lee.

"Planlarının geçmişte ne kadar başarılı olduklarını gördük," diyorum.

"Siz ikiniz çenenizi kapar mısınız?" diye çıkışıyor Şifacı Lawson. "Bugün birçok kişi onun sayesinde yaşıyor."

Lee'nin yüzündeki son sargıyı da gereğinden sertçe söküyor. Sonra altdudağını ısırıp bana bakıyor. Lee'nin burnunun üzerinde, bir zamanlar gözlerinin olduğu yerde artık sadece açık pembe bir yara dokusu var, boşluklar artık morumsu bir deriyle kaplı, eskiden bakışlara karşılık veren mavi gözleri sonsuza dek yok olmuş.

Lee sessizliğimizi duyabiliyor. "O kadar mı kötü?"

"Lee..." diyecek oluyorum fakat Sesi buna hazır olmadığını ifade ediyor ve konuyu değiştiriyor.

"Tedavi olacak mısın?" diye soruyor.

Ve bana karşı beslediği bütün duyguları Sesinin orta yerinde görüyorum. Bana ait görüntülerle birlikte. Beni asla olamayacağım kadar güzel gösteren görüntüler.

Gelgelelim beni artık sonsuza dek böyle görecek.

"Bilmiyorum," diyorum.

Ve sahiden bilmiyorum. Durumum iyiye gitmiyor, hem de hiç ve konvoyun gelmesine hâlâ haftalar var, tabii buraya vardıklarında bana yardım edebilirlerse. Sürekli olarak bunun ölümcül olduğunu düşünüyorum ve artık Şifacı Coyle'un yalnızca beni korkutmak için söylediği bir şey olmadığını hissediyorum. Şifacı Lawson'ın bahsettiği ve kesin ölümle olası ölüm arasında bir seçim yapması gereken kadınlardan biri olup olmayacağımı düşünüyorum.

"Bilmiyorum," diye yineliyorum.

"Viola?" diyor Wilf kapı eşiğinde belirerek.

"Ah," diyor Lee, Sesi Wilf'inkine uzanıyor ve neredeyse istemeden Wilf'in gördüklerini görüyor.

Yani kendi yaralı gözlerini.

"Off," diyerek ıslık çalıyor fakat endişesi, sahte cesareti duyulabiliyor. "O kadar kötü değil. Siz ikiniz sanki Mank görmüş gibi tepki verdiniz."

"Palamut'u kassabadan geri getirdim," diyor Wilf bana bakarak. "Onu kendi ögüzlerimle aynı ahıra goydum."

"Teşekkürler Wilf," diyorum.

Başını sallıyor. "Ve genç Lee," diyor, "eğer senin için görmemi istersen söyylemen yeter."

Lee şaşkınlığa kapılıp duygulanınca Wilf de onun parlayan Sesinden yanıtını almış oluyor.

"Hey, Wilf," diyorum, aklıma bir şey geliyor, her geçen saniye daha mantıklı olduğunu düşündüğüm bir şey.

"Evvet?" diyor.

"Şu yeni konseyde olmaya ne dersin?"

[TODD]

"Bi str'olası süper bi fikir," diyorum ileticimden Viola'nın yüzüne bakarken. "Ne zaman aptalca bi şey yapmaya kalkışsalar Wilf hayır demekle kalmaz, asıl yapmaları gereken şeyi de söyler."

"*Ben de böyle düşünmüştüm*," diyor ve öksürmekten iki büklüm oluyor.

"Testler nasıl gidiyor?" diyorum.

"*Tedavi uygulanan kadınlarda henüz bir sorun yok fakat Şifacı Coyle biraz daha test yapmak istiyor.*"

"Bunu asla onaylamıcak di mi?"

Viola söylediğime itiraz etmiyo. "*Sen ne düşünüyorsun*?"

Derin bir nefes alıyorum. "Her ne kadar bağışlandığını söylese de," diyorum, "Başkan'a güvenmiyorum."

"*Öyle mi diyor*?"

Başımı aşağı yukarı sallıyorum.

"*Eh, bu da tam onun söyleyebileceği bir şey.*"

"Evet."

Devam etmem için bekliyor. "*Ama*?"

Gözlerinin içine bakıyom, ileticinin ekranından ona, benimle aynı dünya üzerinde olmasına rağmen tepenin üzerin-

de benden çok uzakta olan Viola'ya. "Bana ihtiyacı var gibi Viola. Neden bilmiyorum fakat onun için önemliyim."

"*Daha önce onunla savaşırken sana oğlum diye hitap etmişti. Sende bir tür güç olduğundan bahsetmişti.*"

Başımı sallıyorum. "Tüm bunları sahip olmadığı kalbinin iyiliğinden dolayı yaptığına inanmıyorum." Yutkunuyorum. "Ama beni kendi tarafına çekmek için yapabileceğini düşünüyorum."

"*Riske girmek için yeterli bir neden mi?*"

"Ölüyosun," diyorum ve konuşmaya devam ediyorum çünkü sözümü kesmeye başlıyo bile. "Ölüyosun ve bana ölmediğini söyleyerek yalan söylüyosun ve eğer sana bi şey olursa Viola, eğer sana bi şey olursa..."

Boğazım öyle bir düğümleniyo ki nefes almakta güçlük çekiyorum.

Ve bir saniye boyunca hiçbi şey diyemiyorum.

(Ben Daireyim...)

"*Todd?*" *diyor* en sonunda, ilk kez söylenenden daha hasta olduğunu inkâr etmiyo. "*Todd, eğer tedavi olmamı söylersen olurum. Şifacı Coyle'u beklemem.*"

"Ama bilmiyom ki," diyorum, gözlerim hâlâ dolu.

"*Yarın sabah oraya geleceğiz,*" diyor. "*İlk konseyi toplamak üzere.*"

"Evet?"

"*Eğer bunu yapmamı istersen,*" diyor, "*şeritleri bana senin takmanı istiyorum.*"

"Viola..."

"*Eğer bunu yapan sen olursan Todd,*" diyor, "*hiçbir şey ters gidemez. Eğer bunu sen yaparsan güvende olduğumu bilirim.*"

Ve uzun bir süre bekliyorum.

Ve ne diyeceğimi bilemiyorum.

Ve ne yapacağımı bilemiyorum.

[VIOLA]

Todd'la konuşmamın ardından, "Demek sen de tedavi olacaksın?" diyor Şifacı Coyle.

Özel bir konuşmayı dinlediği için ona kızacak gibi oluyorum ancak bunu öyle çok kez yapıyor ki artık sinirlendiğim söylenemez. "Henüz karar vermedim."

Onunla yalnızım. Simone ve Bradley yarınki toplantı için hazırlık yapıyorlar, Lee de Sesini görebildiği Wilf'le birlikte dışarıda öküzler hakkında bir şeyler öğreniyor.

"Testler nasıl gidiyor?" diye soruyorum.

"Mükemmel," diyor, önünde kavuşturduğu kollarını çözmüyor. "Kuvvetli antibiyotikler Prentiss'in Mankların silahları arasında bulduğunu iddia ettiği ve ilacın bizim yaptığımıza kıyasla on-on beş kat daha hızlı yayılmasını sağlayan bir çeşit bitki ile birleştirilmiş. O kadar hızlı etki ediyor ki mikropların yeniden toparlanmaya vakti olmuyor. Gerçekten çok müthiş." Gözlerimin içine bakıyor ve bakışlarından üzüldüğüne yemin edebilirim. "Çığır açıcı bir şey."

"Ama hâlâ güvenmiyorsun?"

Derin derin göğüs geçirip yanıma oturuyor. "Nasıl güveneyim? Yaptığı bunca şeyden sonra? Tedavi olmak isteyen kadınların bir tür tuzağa düşüyor olabilecekleri endişesiyle yanıp tutuşurken nasıl burada öylece oturabilirim?" Dudağını ısırıyor. "Ve şimdi de sen."

"Belki," diyorum.

Derin bir soluk alıp veriyor. "Bütün kadınlar tedaviyi kabul etmiş değil, biliyorsun. Aralarından bazıları, epeyce kalabalık bir grup onlar için daha iyi bir tedavi bulmam için bana güveniyorlar. Ve bulacağımı biliyorsun. Bulacağım."

"Sana inanıyorum," diyorum. "Fakat bunu zamanında yapabilecek misin?"

Yüzünde öyle tuhaf bir ifade beliriyor ki ne olduğunu ancak birkaç saniye sonra anlayabiliyorum.

Neredeyse yenilmiş görünüyor.

"Uzun zamandır çok hastasın," diyor, "bu küçücük odaya tıkılıp kaldığından dışarıdaki insanlar için nasıl bir kahraman olduğunun farkında değilsin."

"Ben kahraman falan değilim," diyorum şaşkınlık içinde.

"Lütfen Viola. Mankları sindirdin ve kazandın. Onların olmayı hayal edebileceği kadınsın. Gelecek için mükemmel bir sembol." Ağırlığını diğer bacağına veriyor. "Bizim gibi geçmişte kalanlara benzemiyorsun."

"Bunun doğru olduğunu düşünmüyorum."

"Sen küçük bir kız olarak gittin ve genç bir kadın olarak döndün," diyor. "Her gün beş yüz kez, 'Arabulucu nasıl?' sorusunu yanıtlamam gerekiyor."

Ve işte ancak o zaman söylediklerinin önemini kavrıyorum.

"Eğer tedaviyi kabul edersem," diyorum, "diğer herkesin de edeceğini düşünüyorsun."

Şifacı Coyle hiçbir şey demiyor.

"Ve Başkan tamamen kazanmış olacak," diye devam ediyorum. "Böyle düşünüyorsun."

Hâlâ hiçbir şey demeden yere bakıyor. Konuştuğundaysa söyledikleri çok beklenmedik. "Okyanusu özlüyorum," diyor.

"Hemen şimdi hızlı bir ata atlayıp yola çıkarsam gün batmadan oraya varabilirim fakat bir balıkçı kasabası inşa etme konusunda başarısızlığa uğradığımızdan bu yana okyanusu görmedim. Haven'a taşındım ve asla geriye dönüp bakmadım." Sesi hiç duymadığım kadar yumuşak. "Hayatın sona erdiğini düşünüyordum. Haven'da uğruna mücadele edilecek şeyler olduğunu düşünüyordum."

"Onlar için hâlâ savaşabilirsin," diyorum.

"Sanırım yenildim bile Viola," diyor.

"Fakat..."

"Hayır, daha önce de elimdeki gücün kayıp gittiği oldu kızım. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ne var ki geri döneceğimi biliyordum." Dönüp bana bakıyor, bakışları üzgün olmasına üzgün ancak daha başka bir ifade yok. "Ama sen yenilmedin, öyle değil mi kızım? Henüz değil."

Kendi kendine başını sallıyor, sonra aynı şeyi bir kez daha tekrarlayıp ayağa kalkıyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye sesleniyorum.

Gelgelelim arkasına bakmadan yürümeye devam ediyor.

[TODD]

Elimde annemin defteri var. "Sonunu okumak istiyom."

Başkan okumakta olduğu raporlardan başını kaldırıyor. "Sonunu mu?"

"Ona neler olduğunu öğrenmek istiyom," diyorum. "Kendi kelimeleriyle."

Başkan arkasına yaslanıyor. "Ve bunu duymandan korkacağımı düşünüyorsun?"

"Korkuyor musun?" diyorum gözlerimi ondan kaçırmadan.

"Sadece senin için ne kadar üzücü olacağını düşündüğümde Todd."

"Benim için mi?"

"Onlar korkunç zamanlardı," diyor. "Ve ne benim, ne Ben'in ne de annenin anlatacağı tarihte mutlu bir son var."

Ona bakmaya devam ediyorum.

"Pekâlâ," diyor Başkan. "Son bölümü aç."

Ona bir saniye daha baktıktan sonra defteri açıp son bölüme ulaşmak üzere sayfaları çevirirken orada neler yazdığını düşündükçe kalbim duracak gibi oluyo. Kelimeler her zamanki gibi dağınık, tıpkı kayıp darmadağın olmuş kayalar gibi görünüyolar (tabii bazı kelimelerin ne olduğunu çıkarmakta giderek iyileşiyorum, bu doğru) ve gözlerim en sona, son paragraflara, bana yazdığı son cümlelere kayıyo.

Ve sonra aniden, henüz kendimi hazır dahi hissedemeden...

Bu savaş, sevgili oğlum...

(İşte burada.)

Seni bekleyen geleceği tehdit ettiği için nefret ettiğim bu savaş, yalnızca Manklarla savaşırken yeterince kötü olan fakat artık bölünmelerin de yaşandığı bu savaş; buradaki ufak ordumuzun başkanı David Prentiss ve savaşın idaresiyle ilgili olarak kadınların yanı sıra Ben ve Cillian da dahil olmak üzere erkeklerin de pek çoğunu kendi safına çeken Başkanımız Jessica Elizabeth arasındaki bölünme gibi.

"Kasabayı mı bölüyodun?" diyorum.

"Bunu yapan tek kişi ben değildim," diyor Başkan.

Ve of, bu durum kalbimi nasıl sıkıştırıyor Todd, bu şekilde bölündüğümüzü görmek, daha barışı sağlayamadan böylesine bölünmek ve eski tartışmalarımızı beraberimizde getirdiğimiz sürece bunun nasıl gerçek anlamda bir Yeni Dünya olabileceğini düşünüyorum.

Başkan rahat nefes alıyo ve bi şekilde eskiden olduğu kadar zorlanmadığını hissediyom.

(Ve o belli belirsiz uğultu orada.)

(Bizi birbirimize bağlayan uğultu.)

Ama sonra sen varsın oğlum, şu an için kasabadaki, hatta tüm dünyadaki en küçük erkeksin ve işleri yoluna sokması gereken sen olcaksın, beni anlıyo musun? Sen Yeni Dünya'da doğdun, bu yüzden bizim hatalarımızı tekrarlamak zorunda diilsin. Geçmişi sırtından atabilir, hatta günün birinde buraya cenneti getirebilirsin.

Ve midem kasılıyo çünkü ilk sayfadan itibaren istediği buydu.

Ama bi gün için bu kadar sorumluluk yeter di mi? Şimdi Başkan Elizabeth'in düzenlediği gizli toplantıya katılmak üzere gitmeliyim.

Ve, of, benim güzel oğlum, Başkan Elizabeth'in önerebileceklerini düşündükçe korkuyorum.

Ve bu kadar.

Sonrası boşluk.

Başka hiçbi şey yok.

Başkan'a bakıyom. "Başkan Elizabeth ne önerdi?"

"Bana ve orduma saldırmayı Todd," diyor. "Tehlikeli bir savaş haline gelmemesi için çok uğraş verdiğimiz halde kaybettikleri bir saldırı düzenlemeyi. Ve sonra bizim sonumuzu

getirmek için kendilerini öldürdüler. Üzgünüm fakat olanlar bunlar."

"Hayır diil," diyorum öfkelenerek. "Benim annem bana asla böyle bi şey yapmazdı. Ben dedi ki..."

"Seni inandıramam Todd," diyor üzgün üzgün suratını asarak. "Söyleyebileceğim hiçbir şey bunu sağlayamaz. Bunu biliyorum. Ve geçmişte bazı hatalar yaptığıma eminim, hatta bu hataların bazıları planladığımdan çok daha kötü sonuçlar doğurdu. Bu bile doğru olabilir." Öne eğiliyor. "Ama bu eskidendi Todd. Şimdi değil."

Annemin son satırları yazışını düşündükçe gözlerim doluyo.

Olup biteceklerden korkuyordu.

Her ne olup bittiyse.

Çünkü yanıt burada diil. Gerçekten olup bitenlere dair bi şey yok. Başkan hakkında eskisinden daha fazla bi şey bilmiyom.

"Ben kötü bir adamım Todd," diyor Başkan. "Ama gitgide iyileşiyorum."

Parmaklarımın ucuyla annemin güncesinin kapağına dokunuyom, bıçak izini hissediyom. Başkan'ın anlattıklarına inanmıyom ve asla da inanmıcam.

Ama sanırım o bunlara inanıyo.

Hatta üzgün bile olabilir.

"Eğer Viola'ya zarar verirsen," diyorum, "seni öldüreceğimi biliyosun."

"Bunu asla yapmamamı gerektiren pek çok nedenden biri."

Yutkunuyorum. "Tedavi onu iyileştircek mi? Hayatını kurtarcak mı?"

"Evet Todd, kurtaracak." Ve daha başka bir şey demiyo.

Başımı kaldırıp gökyüzüne bakıyom, bir başka dondurucu gece daha başlamış, hava hâlâ kapalı ama henüz kar başlamadı. Çok az uyuyacağım ya da hiç uyuyamayacağım bir gece daha başlıyor, ilk büyük konsey toplantısından önceki gece. Yeni Dünya'yı gerçek anlamda inşa etmeye başlamadan önceki gece.

Tıpkı annemin dediği gibi.

"Bana şeritleri getir," diyorum. "Ona kendim takıcam."

Belli belirsiz bi ses çıkarıyo, sanki Sesinden geliyo gibi ve gülümsememek, gerçek anlamda dokunaklı bi şekilde gülümsememek için kendini zorluyo.

"Teşekkürler Todd," diyor.

Ve bunu söylerken sanki sahiden bunu kastediyo.

Söylemeden önce uzun bi süre bekliyom.

Ama sonra söylüyom.

"Bi şey diil."

"Bay Büyük Başkan?" dendiğini duyuyoruz. Bay O'Hare yanımıza gelmiş, araya girmek için bekliyor.

"Ne oldu Teğmen?" diyor Başkan gözlerini benden ayırmadan.

"Bir adam geldi," diyor Bay O'Hare, "gece boyunca sizinle görüşmek için askerlerin başının etini yemiş. Desteğini göstermek istiyormuş."

Başkan sabırsızlandığını saklamaya çalışmıyo bile. "Eğer bu gezegende desteğini göstermek isteyen herkesi dinleseydim..."

"Size adının Ivan Farrow olduğunu söylememi istedi," diyor Bay O'Hare.

Ve Başkan şaşırıyo.

Ve sonra suratında daha farklı bi gülümseme beliriyo.

Ivan Farrow. Güç neredeyse oraya giden adam.

[VIOLA]

Simone iletici sisteminden, "*Baksana ne kadar güzel*," derken gözcü gemisinin yavaşça yükseldiğini hissediyoruz. Bir klik sesi çıkıyor ve şifa odasındaki bütün ekranlar uzaktaki okyanusun üzerinde yükselen pespembe güneşi gösteriyor.

Tekrar bulutların arasında kaybolmadan önce çok kısa bir an için görünüyor.

"Gündoğumu," diyor Bradley, Sesi bu manzarayı göstermek üzere Lee'ye uzanıyor.

"İyiye işaret," diyor Lee. "Gri bir sabahta güneşin yüzünü göstermesi."

"Yeni bir dünya kurmak üzere inişe geçiyoruz," diyor Bradley, Sesi sıcak ve heyecanlı. "Bu kez *gerçek* bir yeni dünya." Gülümsemesi tüm odayı kaplıyor.

Yanımızda olmayan tek kişi Wilf çünkü benim için Palamut'u kasabaya indiriyor ve bizimle orada buluşacak. Şifacı Coyle yatağımın yanındaki sandalyede oturuyor. Bütün gece yoktu, Başkan'la olan mücadelesinde yeniden üste çıkmanın yollarını düşündüğüne hiç şüphem yok.

Ya da kim bilir belki de yenilgiyi kabullendiğine.

Bunu düşünmek beni şaşırtıcı bir şekilde üzüyor.

"Tedaviyi kabul edip etmeyeceğine karar verdin mi Viola?" diye soruyor, alçak sesle ve sadece bana konuşuyor.

"Bilmiyorum," diyorum. "Bununla ilgili Todd'la konuşacağım. Fakat bunu *sana* inat yapmıyorum. Hiçbir şeyi değiştirmesi gerekmiyor..."

"Ama değiştirecek kızım." Bana dönüyor. "Beni yanlış anlama. Bunu kabullendim. Lider olmanın bir anlamı da dizginleri başkasına ne zaman vermen gerektiğini bilmektir."

Doğrulmaya çalışıyorum. "Ben kimsenin *dizginlerini* almak istemiyorum."

"Sen insanların saygısına sahipsin Viola. Birazcık beceriyle bunu kolaylıkla kendi gücüne dönüştürebilirsin."

Öksürüyorum. "Kendimi pek buna hazır hissetmiyorum."

"Bu dünyanın sana ihtiyacı var kızım," diyor. "Eğer direnişin yüzü sen olacaksan benim için fark etmez. Direnişin bir yüzü *olduğu* sürece."

"Ben sadece dünyayı olabildiğince iyi bir yer haline getirmeye çalışıyorum."

"Bunu yapmaya devam et," diyor, "o zaman her şey iyi olur."

Daha fazla bir şey demiyor ve çok geçmeden iniyoruz, güvertedeki iniş rampası meydana açılınca bizi kalabalığın KÜKREMESİ karşılıyor.

"Manklar bizi gün ortasında bekliyorlar," diyor Simone biz dışarı çıkarken, Bradley yanımda bana yardım ediyor. "Büyük Başkan hepimiz için birer at ve bu sabahki gündem görüşmeleri için güzel zamanlar vaat etti."

"Todd, Başkan'ın kalabalığa yapılacak konuşmaların kısa tutulmasını onayladığını söylüyor," diyorum Şifacı Coyle'a dönerek. "Ve bu kez senin de bir şeyler söyleme fırsatı bulmanı."

"Çok teşekkürler kızım," diyor. "Tabii *sen de* söyleyeceklerini planlamak isteyebilirsin."

"Ben mi?" diyorum. "Ama ben..."

"Ve işte o," diyor rampadan aşağı bakarak.

Todd kalabalığın arasından bize doğru ilerliyor.

Ve koltuğunun altında bir tomar sargı bezi taşıyor.

Şifacı Coyle'un, "Öyle olsun," diye mırıldandığını duyuyorum.

[TODD]

"Ne yaptığımı tam olarak bilmiyom," diyorum Başkan'ın bana verdiği sargı bezlerini açarken.

"Bez sarar gibi saracaksın," diyor Viola. "Sıkı ama çok da sıkı değil."

Çadırımda, portatif karyolamın üzerinde oturuyoruz ve dışarıda dünya gürültülü bi şekilde KÜKREMEYE devam ediyo. Başkan ve Şifacı Coyle ve Bradley ve Simone ve Wilf ve bi şekilde kendini konseye davet ettiren Lee Manklarla ilk kimin konuşacağını tartışıyolar ve ne diyeceğini ve falan filan.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor Viola sertçe bana bakarak.

Hafifçe gülümsüyorum. "*Ne yaptığımı tam olarak bilmiyom*, diye düşünüyodum."

O da gülümsüyor. "Eğer artık sen buysan sanırım buna alışmam gerekecek."

"Artık bundan nefret etmiyor musun?"

"Evet, ama bu benim sorunum, senin değil."

"Ben hâlâ benim," diyor. "Ben hâlâ Todd'um."

Başını çevirip sargı bezlerine bakıyor. "Buna emin misin?" diye soruyor. "Tüm bunların yalan olmadığına emin misin?"

"Sana zarar verirse onu öldüreceğimi biliyor," diyorum. "Ve son zamanlardaki davranışları..."

Başını kaldırıyor. "Muhtemelen *sadece* rol yapıyordur."

"Bence *onu* değiştiren kişi *benim* Viola," diyorum. "En azından seni benim için kurtarmayı istemesini sağlayacak kadar."

Bakışlarını ayırmadan beni okumaya çalışıyor.

Ne duyduğunu bilmiyorum.

Ve bir dakika sonra kolunu uzatıyor.

"Tamam," diyorum. "Hadi başlayalım."

Hâlâ yaranın üzerinde duran eski bezleri sökmeye başlıyorum. Bir tane, bir tane daha ve sonra bir tane daha, 1391 yazısı açığa çıkıyor. Kötü görünüyor, beklediğimden de kötü, etrafındaki deri kızarıp gerilerek eciş bücüş olmuş ve daha ilerisindeki derinin rengi tuhaf bir morla sarı karışımı, üstelik koku da var, hastalık ve kötülük kokusu.

"Tanrı aşkına Viola," diye fısıldıyorum.

Hiçbi şey demiyo ancak yutkunduğunu görünce yeni sargı bezlerinden ilkini alıp şeridin üzerine sarıyom. İlacın ilk dozu kanına karışınca hafifçe irkiliyo.

"Acıyo mu?" diyorum.

Dudağını ısırıp hızlı hızlı başını salladıktan sonra devam etmemi işaret ediyor. İkinci sargı bezini açıyorum, hemen ardından üçüncüsünü de açıp onları Başkan'ın söylediği gibi ilkinin kenarlarından başlayarak sarıyorum ve yine irkiliyor.

"Bak Todd," diyor, hızlı ve kesik kesik soluk alıp veriyor. Kolundaki yaralar ve morluklar solmaya başlıyor bile ve neredeyse ilacın damarları boyunca ilerleyip teninin hemen altındaki enfeksiyonla savaştığını görebiliyom.

"Nası hissediyorsun?" diye soruyorum.

"Kızgın bıçaklar batırılıyormuş gibi," derken gözlerinden birer damla yaş geliyor.

Ve uzanıyorum.

Ve başparmağımla yanağına dokunuyorum.

Hafifçe...

Gözyaşlarından birini siliyorum.

Tenini elimle hissediyorum.

Sıcaklığını, yumuşaklığını.

Ona sonsuza dek dokunmak istiyomuşum gibi hissediyorum.

Ve bunu düşününce utanıyorum.

Ve sonra beni duyamadığım fark ediyorum.

Ve bu durumun onun için ne kadar berbat olabileceğini düşünmeye başlıyorum.

Ve sonra yanağım parmaklarıma doğru daha sıkı bastırdığını hissediyorum.

Başını çeviriyo, öyle ki başı artık avuç içimde.

Öylece onu tutuyor.

Ve bir damla daha gözyaşı süzülüyor.

Ve başını biraz daha çeviriyor.

Dudakları avuç içime bastırıncaya kadar çeviriyor.

"Viola," diyorum.

"Gitmeye hazırız," diyor Simone çadırdan içeri başını uzatarak.

Yanlış bi şey yapmadığımızı bildiğim halde apar topar elimi çekiyom.

Ve uzun süren rahatsız edici bir sessizliğin ardından Viola, "Kendimi şimdiden daha iyi hissediyorum," diyor.

[VIOLA]

"Gidelim mi?" diyor Başkan, yüzünde kocaman bir gülümseme var, yakalarında altın şeritler olan üniforması her nasılsa yepyeni görünüyor.

"Gitmemiz gerekiyorsa..." diyor Şifacı Coyle.

Wilf de bize katıldı, katedralin enkazının önünde toplandık, Şifacı Coyle'un duyulmasını sağlamak için at arabalarından birinin üzerine mikrofon yerleştirilmiş. Görüntüler tepeye iletilerek hem iki bina cephesine yansıtılıyor hem de hemen arkamızdaki yıkıntıların tepesinde asılı durumda.

Kalabalık tezahürata başladı bile.

"Viola?" diyor Başkan ve uzanıp elimi tutarak beni sahneye çıkarıyor. Todd da beni takip etmek üzere ayağa kalkıyor.

"Müsaade ederseniz," diyor Şifacı Coyle, "bu sabah Büyük Başkan Prentiss ve ben çok kısa birer konuşma yapabilir miyiz?"

Başkan şaşkın görünüyor ama araya giriyorum. "Bu iyi bir fikir," diyorum. "İşlerin çok daha hızlı gitmesini sağlar."

"Viola..." diyor Başkan.

"Ben şurada bir dakika oturup ilacın iyice etkisini göstermesini bekleyeceğim."

"Teşekkürler," diyor Şifacı Coyle baskın bir ses tonuyla. "Senden iyi bir lider olur Viola Eade." Ve sonra neredeyse kendi kendine, "Tamam o halde," diyor.

Başkan hâlâ istediğini elde etmenin yollarını arıyor ancak Simone ve Bradley hiç kıpırdamıyorlar ve o da en sonunda kabulleniyor. "Pekâlâ," diyor dirseğini Şifacı Coyle'a uzatarak. "Konuşma yapalım mı?"

Şifacı Coyle uzatılan dirseği görmezden gelip sahneye doğru ilerliyor. Başkan'sa önüne geçebilmek ve Şifacı'ya izin verişini herkese göstermek için apar topar peşinden gidiyor.

"Bu da neydi böyle?" diyor Todd arkalarından bakarken.

"Evet," diyor Bradley, Sesi soru işaretleriyle dolu. "Ne zamandır istediğini yapmasına izin veriyorsun?"

"Şifacı Coyle'a biraz daha iyi davranın lütfen," diyor Simone. "Sanırım Viola'nın ne yaptığını anlıyorum."

"Neymiş peki?" diyor Todd.

"*Yeni Dünya'nın güzel insanları.*" Şifacı Coyle'un hoparlörlerden yankılanan sesini duyuyoruz. "*Hepimiz ne kadar çok yol kat ettik.*"

"Şifacı Coyle bir lider olarak günlerinin sayılı olduğunu düşünüyor," diyor Simone. "Bu da onun elveda deme yöntemi."

Wilf'in suratında tuhaf bir ifade beliriyor. "Elveda mı?"

"*Büyük Başkan Prentiss'in bizi nerelere getirdiğine bakın,*" diyor Şifacı Coyle. "*Daha önce varlığını dahi bilmediğimiz yerler.*"

"Ama o hâlâ lider," diyor arkamızda oturan Lee. "Çok insan var, çok *kadın*..."

"Gelgelelim dünya değişiyor," diyorum. "Ve dünyanın değişmesini sağlayan Şifacı Coyle değildi."

"O da bu yüzden kendi şartlarına göre davranıyor," diyor Simone duygulu bir ses tonuyla. "Bu yüzden onu takdir ediyorum. Sahneyi ne zaman terk etmesi gerektiğini biliyor."

"*Bizi bir uçurumun eşiğinden alıp,*" diyor Şifacı Coyle, "*bir başkasının ucuna getirdi.*"

"*Elveda mı?*" diyor Wilf yeniden, bu kez daha sertçe.

Sesindeki endişeyi duyunca dönüp ona bakıyorum. "Sorun ne Wilf?"

Fakat artık durumu Todd da anlayınca gözleri irileşiyor.

"*Bizi korumak için öldüren,*" diyor Şifacı Coyle, "*öldüren ve öldüren ve öldüren.*"

Ve kalabalığın arasındaki rahatsız mırıldanmalar yükselmeye başlıyor.

"Bunun bir son olduğunu düşünüyor Viola," diyor Todd, endişeli bir ses tonuyla. "Bunun bir *son* olduğunu düşünüyor."

Ve dönüp sahneye bakıyorum.

Ve Şifacı Coyle'un ne yaptığını çok geç de olsa anlıyorum.

[TODD]

Nedenini bile bilmeden koşmaya başlıyom, tek bildiğim sahneye ulaşmam gerektiği, hem de bir an önce.

"Todd!" Viola'nın arkamdan bağırdığını duyuyorum ve koşarken arkama bakınca Bradley'nin onu omuzlarından tuttuğunu ve Simone ile Wilf'in de peşimden sahneye doğru koştuklarını görüyom.

Konuşması kalabalık tarafından pek de hoş karşılanmayan sahnedeki Şifacı Coyle'a doğru koşuyolar.

"*Kanla yıkanmış bir yer,*" diyor mikrofona. "*Kadınların leşleriyle elde edilen bir barış...*"

Başkan, Şifacı Coyle'a doğru gülümsüyor ve bu tehlikeli bir gülümseme, çok iyi bildiğim bir gülümseme, devam ederek işleri kendisi için çok daha kötüleştirmesine izin verecek bir gülümseme.

Ne var ki kafama dank eden şey bu değil.

Ve platformun arka tarafına atlıyorum, Şifacı Coyle hemen sağımda, Başkan'sa solumda.

Ve Simone sağımda hemen arkamdan geliyor, Wilf de onun peşinde.

"*Kanlı yumruklarıyla elde ettiği bir barış*," diyor Şifacı Coyle.

Ve Başkan ne yaptığımı görmek için bana bakıyor.

Tam Şifacı Coyle ona doğru dönerken.

Ve konuşmaya devam ederken... "*Ama aramızda hâlâ bu dünyayı tüm bunların gerçekleşmesine izin vermeyecek kadar çok sevenler var...*"

Ve paltosunun düğmelerini açıyor.

Beline bağladığı bombayı ortaya çıkarıyor.

[VIOLA]

Todd platforma atlarken ben hâlâ, "Bırak beni!" diye bağırarak Bradley'nin kollarından kurtulmaya çalışıyorum. Simone ve Wilf de hemen Todd'un arkasındalar.

Çünkü durumu ben de anlıyorum...

Şehitlerin ne kadar kudretli olabildiklerine şaşırsın, demişti Şifacı Coyle bir keresinde.

Ölüleri için savaşanların ne kadar kudretli olabileceklerinden bahsetmişti.

Ve projeksiyondaki görüntüyü gören kalabalıktan çıkan sesi duyuyorum.

Bradley ile ben de aynı anda görüyoruz.

Şifacı Coyle sanki gerçek boyutlarında, yüzü bir tas süt kadar sakin, paltosunu açarak tıpkı bir korse gibi gövdesine sarmış olduğu bombayı gösteriyor, üzerinde onu ve Başkan'ı öldürmeye yetecek kadar patlayıcı var.

Ve de Todd'u.

"TODD!" diye bağırıyorum.

[TODD]

Viola'nın arkamızdan, "TODD!" diye bağırdığını duyuyorum.

Ama Şifacı Coyle'dan çok uzaktayız.

Onu durdurabilmemiz için platformda aşmamız gereken çok basamak var.

Eli bombanın üzerindeki düğmelerden birine uzanırken.

"ATLA!" diye bağırıyorum. "ARABADAN ATLA!"

Ve bağırırken atlıyorum.

Yoldan çekiliyorum.

Yana atlıyorum.

Simone'u ceketinden yakaladığım gibi peşimden sürüklüyorum.

"*Yeni bir dünya için!*" diyor Şifacı Coyle, hâlâ bağırıyor. "*Daha iyi bir gelecek için!*"

Ve düğmeye basıyor...

[VIOLA]

BOMM!

Şifacı Coyle'dan dört bir yana alevler yayılıyor, alevler öyle hızlı ki sıcaklık yüzünden geriye sendeleyince başım Bradley'nin çenesine çarpıyor ve o da acıyla bağırıyor fakat ben hâlâ ayaklarımın üzerindeyim ve patlamanın yarattığı basınç dalgasına karşı

duruyorum, alevlerin yayıldığını görüyorum ve "*TODD*!" diye bağırıyorum çünkü peşine birini takarak arabadan atladığını gördüm ve of lütfen of lütfen of lütfen ve ilk patlama havaya alev ve duman olarak yükseliyor ve at arabası yanıyor ve insanlar bağırıyor ve tüm bunların *Sesi* ve Bradley'nin elinden kurtuluyorum ve koşmaya başlıyorum.

"TODD!"

[TODD]

"TODD!" diye bağırıldığını duyuyorum bi kez daha, kulaklarım çınlıyo, kıyafetlerim ateş gibi ve yanıyo.

Ama ben Simone'u düşünüyorum.

Alevler etrafımızı sararken onu yakalayıp at arabasının yanından atladım ama düşerken havada döndük ve patlamanın asıl etkisini onun hissettiğini biliyorum, alevler tam üstüne geldi ve kıyafetlerini söndürmek için üzerine vuruyom ve duman gözlerimi kör ediyo ve bi yandan bağırıyom, "Simone! İyi misin? *Simone*!"

Ve acı dolu bir ses, "Todd?" diyor.

Ve...

Ve bu Simone'un sesi diil.

Duman örtüsü aralanmaya başlıyo.

Bu Simone diil.

"Beni *kurtardın* Todd," diyor Başkan, öylece yerde yatıyor, yüzü ve elleri çok kötü yanmış, kıyafetleri de yanmış otlar gibi tütüyo. "Hayatımı kurtardın."

Ve bakışları şaşkınlık dolu.

Patlamanın karmaşasında kurtarmayı seçtiğim kişi...

Hiç düşünmeden seçtiğim kişi...

(Onun beni kontrol etmeye yetecek vakti bile olmamıştı.)

(Beni buna *zorlamasına* yetecek vakit yoktu.)

Başkan'dı.

"TODD!" Viola'nın bağırdığını duyuyom.

Ve dönüp arkama bakıyom.

Wilf at arabasının arkasında atladığı yerden kalkmaya çalışıyo.

Ve işte Viola, hâlâ koşuyor.

Bana ve yerde yatan Başkan'a bakıyo, hâlâ soluk alıp veren, hâlâ *konuşan* Başkan'a.

"Sanırım bir şifacıya ihtiyacım var Todd," diyor.

Ve Simone görünürde yok.

Bomba patladığında tam Şifacı Coyle'un önünde duran Simone.

Erişebileceğim mesafede olan Simone.

"Todd?" diye soruyo Viola, bizden biraz uzakta duruyo, Wilf öksürüyo ama bir yandan da bize bakıyo, Bradley ise arkalarından koşuyo.

Herkes Başkan'ı kurtardığımı görüyo.

Simone'u değil de Başkan'ı.

Ve Viola tekrarlıyor.

"Todd?"

Ve daha önce hiç benden bu kadar uzağa bakmamıştı.

Kaynak

BİZİ ÇEVRELEYEN YOLAKLARIN SONU'NUN arasından bir anlığına doğuda, geçtiğimiz iki gün boyunca üstümüze çökmüş olan gri bulut örtüsünün ardında yükselmekte olan pembe güneşi görüyoruz.

Barış konseyini beklerken benimle Konsey'in üzerine çöken bulut örtüsünün ardında.

Konsey toplantısına hazırlanırken Feza'nın dileği buydu, benim burada kalıp Kaynak'a yemeğini getirerek uzun süren uykusunun ardından yeniden ayaklanmasını sağlamak, onu Temizlikçilere özgü bir şekilde yıkamak ve giydirmek ve tıraş etmek ve tüm bunları yaparken Topraklara Kaynak olarak hizmet ettiği süre boyunca olan bitenleri ona iletmek.

Yani neredeyse Topraklardan biri *olduğu* süre boyunca.

Sesini açarak bana daha önce gördüğü başka gündoğumlarını gösteriyor; tarlaların altın rengine büründüğü ve Kaynak ile ona özel olanın günün erken saatlerinde başladıkları çalışmalarına ara vererek güneşin yükselmesini izledikleri, bu kadar basit bir anı ama yine de neşe ve kayıp ve aşk ve acı dolu...

Ve de umut.

Bunların tümü mükemmel bir şekilde Toprakların Sesiyle ve uyandığından bu yana takındığı şaşırtıcı neşe içinde gösteriliyor.

Ve sonra Sesi *neden* umutlu olduğunu gösteriyor. İyi niyetin şaşırtıcı bir göstergesi olarak Kaynak bugün Temizlikçilere teslim edilecek.

Bıçak'ı yeniden görecek.

Bana bakıyor, Sesi içtenlikle çağlıyor, elimde olmadan benim de hissettiğim bir içtenlikle.

Bu duygudan uzaklaşmak için apar topar kalkıyorum. *Bize kahvaltı getireceğim,* diye gösteriyorum.

Teşekkürler, diye gösteriyor ben yemek pişirilen ateşe doğru ilerlerken.

Yanıt vermiyorum.

Kaynak'ı uyandırdığımız ilk gece, *Şu geçtiğimiz aylarda Sesini dinledik,* diye göstermişti Feza. *O da bizi dinlemiş olmalı, bizim Sesimizle konuşmayı öğrenmiş, buna adapte olmuş ve en sonunda bunu kabullenmiş olmalı.* Feza'nın kendi Sesi de etrafımda şekil değiştiriyor. *Tıpkı Geri Dönen'in Feza'dan umduğu gibi.*

Ben bunu kabullendim, diye gösteriyorum. *Elimden geldiğince.*

Kaynak Toprakların dilini sanki kendi diliymiş gibi konuşuyor, ama sen hâlâ Külfetlerin dilini kullanıyorsun.

Bu benim anadilim, diye ilettim ve sonra başımı çevirdim. *Bana özel olanın diliydi.*

O zaman da yemek pişirilen ateşin başındaydım, aylar boyunca boğazındaki tüpler aracılığıyla sıvılarla beslenmesinin ardından ilk kez yiyeceği düzgün bir öğünü hazırlıyordum. *Ve sadece bizim Sesimizle konuşuyor diye bizden biri sayılmaz.*

Öyle mi? diye sordu Feza. *Topraklar Ses dışında nedir ki?*

Ona baktım. *Sen şimdi sahiden?..*

Ben sadece şunu söylüyorum, eğer Kaynak ***kendini*** *bu kadar bariz bir anlayışla Toprakların içine dahil edip Toprakların bir* ***parçası*** *olduğunu hissedebiliyorsa...*

Bu onu tehlikeli kılmaz mı? diye gösterdim. *Bu onu bizim için bir tehdit haline getirmez mi?*

Yoksa bir müttefik mi yapar? diye gösterdi Feza. *Geleceğe dair hayal dahi edemeyeceğimiz kadar büyük umutlara kapılmamızı sağlamaz mı? Eğer o bunu yapabiliyorsa diğerleri de yapabilir mi? Daha fazla bir anlayış mümkün mü?*

Buna verecek yanıtım yoktu ve oradan ayrılmamı istedi.

Feza olacağımı söylerken ne demek istedin? diye gösterdim. *Onca Toprakların arasında neden ben?*

Önce yanıt vermeyeceğini sandım. Ama verdi.

Çünkü yalnızca sen Temizlikçileri anlıyorsun, diye gösterdi. *Bütün Toprak halkı arasında yalnızca sen gün gelip de onları Sesimize davet ettiğimizde bunun ne demek olacağını anlıyorsun. Ve bütün Toprak halkı arasında yalnızca sen hiç düşünmeden savaşı seçebilirsin. Yani* ***barışı*** *seçmen,* Sesi yükseldi, *çok daha etkili olur.*

Kaynak'a kahvaltısını götürüyorum, Temizlikçilerin yediklerine hiç benzemeyen bir balık yahnisi, fakat Kaynak şikâyet etmiyor.

Hiçbir şey için şikâyet etmiyor.

Bunca zamandır onu uyur vaziyette tutsak ettiğimiz için şikâyet etmek yerine göğsündeki kurşun yarasını, koluma şeridi takan Bıçak'ın arkadaşı tarafından açıldığını öğrenince çok şaşırdığım o kurşun yarasını iyileştirdiğimiz için bize, *bana* teşekkür ediyor.

Elimize geçen her fırsatta Sesini okumamızdan da şikâyet etmiyor. Savaşta kendi türünden çok kayıp vermiş olmalarına rağmen, Temizlikçilerin liderine rağmen zaferin kazanılması için bir şeyler yapmış olmaktan dolayı mutlu ve bu yaptıkları barışla sonuçlandığı için daha da mutlu.

Şikâyet etmiyorum çünkü ben değiştim, diye gösteriyor ona kahvaltısını uzatırken. *Toprakların Sesini duyuyorum. Çok tuhaf, çünkü hâlâ* ***benim,*** *hâlâ bir bireyim ama aynı zamanda* ***çoğulum,*** *daha büyük bir şeyin parçasıyım.* Kahvaltısından bir lokma alıyor. *Halkım için bir sonraki evrim adımı olabileceğimi düşünüyorum. Tıpkı senin gibi.*

Şaşkınlık içinde doğruluyorum. ***Ben mi?***

Sen Toprakların mensubusun, diye gösteriyor, *ama düşüncelerini bir insan gibi gizleyip bulanıklaştırabiliyorsun. Sen Toprakların bir mensubusun ama dilimi benden, hatta şimdiye dek tanıdığım bütün erkeklerden daha iyi konuşuyorsun. Sen ve ben halklarımızın arasında birer köprüyüz.*

Öfkeleniyorum. *Bazı köprüler asla aşılmamalıdır.*

Ve hâlâ gülümsüyor. *Bunca zamandır savaşmamıza neden olan düşünce şekli bu.*

Bu kadar ***mutlu*** *olmayı kes,* diye gösteriyorum.

Ah, evet, ama bugün, diye gösteriyor, *bugün Todd'u yeniden göreceğim.*

Bıçak. Bana defalarca kez Bıçak'ı gösterdi, bunu öyle çok kez yaptı ki sanki Bıçak üçüncü bir varlık gibi Yolakların Sonu'nda bizimle birlikte. Ve Kaynak'ın Sesinde nasıl da harika görünüyor, nasıl da genç ve taze ve güçlü. Ne kadar çok seviliyor.

Kaynak'a uyanmasına kadar geçen her şeyi anlattım, buna Bıçak'ın yaptıkları ve yapmadıkları da dahil, ne var ki Kaynak hayal kırıklığına uğrayacağı yerde gururlanıyor. Bıçak bunca

zorluğu aştığı için gururlanıyor. Bıçak'ın yaptığı tüm hataları, çektiği tüm acıları anlayıp bunlar için acı çekiyor. Ve Kaynak ne zaman Bıçak'ı düşünse bu düşüncelerine Temizlikçilere özgü tuhaf bir melodi eşlik ediyor, Bıçak gençken ona söylenen bir şarkı, Bıçak'ı Kaynak'a bağlayan bir şarkı.

"Lütfen bana Ben de," diyor Kaynak, ağzıyla. "Ve Bıçak'ın adı Todd."

Topraklar isim kullanmaz, diye gösteriyorum. *Eğer bizi anladıysan bunu da anlamış olman gerekir.*

Bu Geri Dönen'in düşüncesi mi? diye gösteriyor yahnisini yemeye devam ederken.

Ve Sesim bir kez daha istemediğim halde içtenlik ve keyifle doluyor.

Benden hoşlanmamaya kararlısın, öyle değil mi? diye gösteriyor.

Sesim sertleşiyor. *Halkımı öldürdünüz. Onları öldürüp köle yaptınız.*

Sesiyle bana uzanıyor, bunu daha önce Temizlikçilerden hiç hissetmediğim bir şefkatle yapıyor. *Yalnızca bazılarımız böyle davrandı. Savaştığın adam bana özel olanı öldürdü ve bu yüzden ona karşı sizinle savaşıyorum.*

Gitmek üzere ayağa kalkıyorum, gelgelelim o, *Lütfen bekle,* diye gösteriyor. Duruyorum. *Biz, yani halkım size çok büyük kötülük yaptı. Bunu biliyorum ve beni bunca süredir burada tuttuğunuz için de sizin halkınızın bana büyük bir kötülük yaptığı düşünülebilir. Fakat ben kişisel olarak size karşı hiçbir kötülük yapmadım. Ve* ***sen de bana*** *karşı bir kötülük yapmadın.*

Elimdeki bıçağı ona doğrulttuğum anı Sesime sokmamaya çabalıyorum.

Ve sonra vazgeçiyorum. Ona neredeyse neler yapacağımı gösteriyorum. Yapmayı *istediklerimi...*

Ama yapmadın, diye gösteriyor. *Ve işte bu, ikimizin arasındaki bu anlayış, Toprakların Sesine uzanan tek bir erkek Sesi, işte **bu** gerçek anlamda bir barışın başlangıcı.*

Gerçekten de öyle, diye gösteriyor Feza, Yolakların Sonu'na girerek. *Bu her şeyin başlangıcı.*

Kaynak yemeğini kenara koyuyor. *Vakit geldi mi?* diye gösteriyor.

Vakit geldi, diye onaylıyor Feza.

Kaynak mutlu bir şekilde göğüs geçirirken Sesi yine Bıçak'la dolu. "Todd," diyor Temizlikçilere özgü neşeli bir şekilde.

Ve işte o esnada uzaktaki patlamayı duyuyoruz.

Çıplak gözlerimizle bir şey görmemiz mümkün değil ama hepimiz aynı anda dönüp ufka doğru bakıyoruz.

Ne oldu? diye soruyor Kaynak. *Saldırıya mı uğradık?*

"Biz" mi? diye gösteriyorum.

Bekle, diye gösteriyor Feza. *Anlaşılacak...*

Ve bir an sonra anlaşılıyor; Yolaklar, Toprakların aşağıdan gelen Seslerini alarak bize kentin ortasındaki patlamayı gösteriyor, Temizlikçilerin bulunduğu büyük bir kalabalığın ucunda gerçekleşen bir patlama bu, fakat bunları görmemizi sağlayan göz kentin çok yukarılarında, tepenin kayalık ucunda ve tek görebildiğimiz bir alev patlamasıyla duman bulutu.

Bu Topraklar mı? diye soruyor Kaynak. *Bunu Topraklar mı yaptı?*

Hayır, diye gösteriyor Feza. Hızla Yolakların Sonu'ndan çıkıp onu izlememizi işaret ediyor. Dik patikaya gidiyoruz ve oraya varınca hâlâ çok güçsüz olan Kaynak'a inmesi için yardım ediyorum ve yaklaşırken Kaynak'ın Sesinde yalnızca bir şey var.

Korku.

Kendisi için değil, barış süreci için.

Bıçak için. Sesinin bize iletebildiği tek şey yeniden birleşecekleri günün sabahında Bıçak'ı tekrar kaybetme korkusu, en kötüsünün, yani oğlunu kaybetmiş olabileceğinin korkusu ve kalbinin endişe ve sevgiyle acı içinde kıvrandığını hissedebiliyorum.

Bu bildiğim, daha önce hissettiğim bir acı.

Aşağı inerken Kaynak'tan bana geçen bir acı.

Bıçak.

Todd.

Sesimde gerçek ve narin ve yaşamayı hak eden bir şey gibi duruyor, tıpkı...

Ve bunu istemiyorum.

Bunu istemiyorum.

AYRILIKLAR

[TODD]

BAŞININ ARKA TARAFINDAKİ yanıklar bakılamayacak kadar dehşet verici olmasına rağmen Şifacı Lawson sargı bezlerini oraya bastırınca Başkan yalnızca kısacık bir soluk almakla yetiniyor.

"Ciddi," diyor Şifacı Lawson, "ama yüzeyde. Patlama öyle hızlıydı ki fazla derine inmemiş. Yara kalacak ama iyileşeceksin."

Şifacı Lawson onun başının arka tarafındakiler kadar ciddi olmayan yüzündeki yanıkların üzerine bir merhem sürerken, "Teşekkürler Şifacı," diyor Başkan.

"Ben sadece işimi yapıyorum," diyor Şifacı Lawson sertçe. "Ve şimdi tedavi edilmesi gereken başkaları var."

Yanına bir tomar sargı bezi alıp gözcü gemisinin şifa odasından çıkıyor. Ben Başkan'm yanındaki bir sandalyede oturuyorum, benim de ellerim merhemli. Wilf ise diğer yatakta, ciddi şekilde yanmış fakat hâlâ hayatta çünkü bomba patladığında zaten aşağı düşüyodu.

Dışarsıysa ayrı bi olay. Kalabalığın Sesini kullanan Lee, Şifacı Coyle'un intihar saldırısında yaralanan düzinelerce insana yardım ediyo.

Ölenler de var. Kalabalığın arasından en az beş erkekle bir kadın.

Ve tabii Şifacı Coyle'un kendisi.

Ve Simone.

Bomba patladığından bu yana Viola benimle konuşmadı. O ve Bradley dışarda bi şeyler yapıyolar.

Benden uzakta.

"Her şey yoluna girecek Todd," diyor Başkan benim sürekli olarak kapıya baktığımı görünce. "Bir anlık bir karar vermek zorunda kaldığını ve en yakınında benim olduğumu anlayacaklardır."

"Hayır, değildin," diyorum. Yumruklarımı sıkıyom ve acıdan yüzüm buruşuyo. "Seni tutmak için daha fazla uzanmam gerekiyodu."

"Ve sen *bana* uzandın," diyo Başkan hayretler içinde.

"Evet, evet, tamam," diyorum.

"Beni *kurtardın*," diye neredeyse kendi kendine mırıldanıyo.

"Evet, *biliyorum*."

"Hayır Todd," diyor ve bu her ne kadar ona acı verse de yatakta doğruluyor. "Sen *beni* kurtardın. Üstelik bunu yapmana gerek yokken. Bunun benim için ne anlam ifade ettiğini anlatamam."

"Bunu deneyip durduğun kesin."

"Bunu asla unutmayacağım, yani benim kurtarılmaya değdiğimi düşünmeni. Ve *öyleyim* Todd. Ve beni değiştiren sensin."

"Şöyle konuşmayı keser misin?" diyorum. "Başkaları öldü. Kurtarmadığım başkaları."

"Doğrudan Başkan'a gidiyor," diyorum. "Düşünmesine *gerek* yoktu."

Patlamayı, tepenin üzerinde ve kasabadaki insanlara yapılan yayından bir kez daha izliyoruz, şu anda ne düşündüklerini Tanrı *bilir*.

Başkan'ın kurtarılışını bir kez daha izliyoruz.

Ve Simone'un kurtarılmayışını.

Bradley'nin Sesi öyle üzgün, öyle *paramparça* ki bakamıyorum bile.

"Bana bu gezegendeki herkesten şüphe etsem dahi Todd'a güvenebileceğimi söylemiştin," diyor gözlerini kapayarak. "Bunu *sen* söylemiştin Viola. Ve her seferinde haklı çıktın."

"Bu kez hariç." Çünkü Bradley'nin Sesini, *gerçekten* ne düşündüğünü okuyabiliyorum. "Sen de onu suçluyorsun."

Başını çeviriyor ve Sesinden kendi kendine mücadele ettiğini görebiliyorum. "Todd'un buna pişman olduğu açık," diyor. "Bunu anlamak için yüzüne bakmak yeterli."

"Ama bunu *duyamıyorsun*. Sesinde değil. Yani gerçeği."

"Ona sordun mu?"

Yeniden ekrana bakıyorum, Şifacı Coyle kendini havaya uçurduktan sonra yükselen alevlere ve karmaşaya.

"*Viola...*"

"Bunu neden yaptı?" diyorum yüksek sesle ve dünyada aniden beliren Simone-şeklindeki boşluğu görmezden gelmeye çalışarak. "Üstelik tam da barış sağlanmışken?"

"Belki her ikisi de gidince," diyor Bradley üzgün bir şekilde, "gezegenin senin gibi biri tarafından yönetileceğini ummuştur."

"Ben bu tür bir sorumluluk *istemiyorum*. Böyle bir şey istemedim."

"Ama muhtemelen elde edebilirdin," diyor. "Ve bunu bilgece değerlendirebilirdin."

"Nereden biliyorsun?" diyorum. "Bunu *ben* bile bilmiyorum. Savaşın kişisel bir şey olmadığını söyleyen sendin fakat benim için şimdiye dek sadece kişisel oldu. Eğer o roketi ateşlememiş olsaydım şimdi burada olmazdık. Simone hâlâ..."

"Hey," diyor Bradley beni durdurarak çünkü giderek daha çok üzülüyorum. "Bak, konvoyla irtibata geçip onlara olanları aktarmalıyım." Sesi acıyla doluyor. "Onlara Simone'u kaybettiğimizi söylemeliyim."

Başımı sallıyorum, gözlerim iyiden iyiye doluyor.

"Ve sen," diyor, "şu senin oğlanla konuşmalısın." Çenemi tutup kaldırıyor. "Ve eğer kurtarılması gerekiyorsa onu kurtar. Birbiriniz için bunu yaptığınızı söylememiş miydin?"

Birkaç damla daha gözyaşının akmasına izin verdikten sonra başımı sallıyorum. "Defalarca kez."

Bana acı içinde sımsıkı sarılıyor ve ben de konvoyu araması için onu yalnız bırakıyorum. Şifa odasına uzanan kısa koridoru olabildiğince yavaş yürürken birileri tarafından ikiye bölünüyormuş gibi hissediyorum. Simone'un öldüğüne inanamıyorum. *Şifacı Coyle*'un öldüğüne inanamıyorum.

Ve Todd'un Başkan'ı kurtardığına inanamıyorum.

Ama bu Todd. Hayatımı emanet ettiğim Todd. *Gerçek anlamda.* Ne de olsa aylardır hissetmediğim kadar iyi hissetmemi sağlayan bu sargı bezlerini takması için ona güvendim.

Ve eğer Başkan'ı kurtardıysa bir nedeni olmalı. *Olmalı.*

Şifa odasının kapısının önünde derin bir nefes alıyorum.

Çünkü bunun nedeni *iyilik*, öyle değil mi? Todd böyle biri değil mi? Tüm hatalara, nehir kenarında Mankları öldürme-

sine, Başkan için yaptığı işlere rağmen Todd aslında iyi biri, bunu biliyorum, bunu gördüm, bunu Sesinde *hissettim*.

Fakat artık hissedemiyorum.

"Hayır," diyorum yeniden. "Bu Todd. Bu *Todd*."

Paneli itip kapıyı açıyorum.

Ve Todd ile Başkan'ın aynı üniformaları giymiş olduklarını görüyorum.

[TODD]

Onu kapı eşiğinde görüyorum, ne kadar sağlıklı göründüğünü.

Benim ve Başkan'ın kıyafetlerimizi gördüğünü görüyorum, ceketlerin yakasındaki altın şeritlere kadar tıpatıp aynılar.

"Düşündüğün gibi değil," diyorum, "kıyafetlerimin tümü yandı."

Ancak Viola kapıdan gerilemeye başlıyor bile, uzaklaşıyor.

Başkan öyle sert bi şekilde, "*Viola*!" diyo ki onu durduruyo. "Bunun senin için zorlu bir zaman olduğunu biliyorum ama insanlara açıklama yapmalıyız. Barış sürecinin planlandığı şekilde ilerlemeye devam edeceğinin güvencesini vermeliyiz. Ve olabildiğince çabuk şekilde Manklara bir delegasyon göndererek onlara da aynı güvenceyi vermeliyiz."

Viola onun gözlerinin içine bakıyor. "Çok kolay *yapmalıyız etmeliyiz* diyorsun."

Başkan yanıklarına rağmen gülümsemeye çalışıyo. "Viola, eğer insanlarla şimdi konuşmazsak işler darmadağın olabilir. Yanıt Şifacı Coyle'un başladığı işi tamamlamak isteyip içinde bulunduğumuz anın karmaşasından yararlanabilir. Manklar

da aynı sebepten ötürü bize saldırabilir. Kendi adamlarım bile âciz duruma düştüğümü düşünüp ayaklanmaya kalkabilir. Bunların, gerçekleşmesini istemeyeceğin sonuçlar olduğunu düşünüyorum."

Ve onun da aynı şeyleri hissettiğini görebiliyorum.

"Onlara ne diyeceksin?" diye soruyor.

"Ne dememi istersin?" diye soruyor Başkan. "Ne dememi istersen kelimesi kelimesine tekrarlarım."

Gözlerini kısıyor. "Nasıl bir oyun oynuyorsun?"

"Hiçbir oyun oynamıyorum," diyor. "Bugün ölmüş olabilirdim ama ölmedim. Ölmedim çünkü Todd beni kurtardı." Öne doğru bir adım atıyor; sesi hevesli. "Bu istediğin bir şey olmayabilir, ancak eğer Todd beni kurtardıysa kurtarılmaya değerim demektir, görmüyor musun? Ve eğer ben kurtarılmaya değersem hepimiz, bütün burası, bütün *dünya* da buna değerdir."

Viola yardım almak için bana bakıyor.

"Sanırım şok geçiriyor," diyorum.

"Haklı olabileceğini düşünüyorum," diyor Başkan, "ne var ki halka konuşma yapma konusunda yanılmıyorum Viola. Bunu yapmamız gerek. Hem de çok çabuk."

Viola bana, üzerimdeki üniformaya bakarak neyin doğru olduğunu anlamaya çalışıyor. Neler hissettiğimi görebilsin diye Sesimi iyice ağırlaştırıyorum, ona her şeyin nası kontrolden çıktığını, bunların olmasını istemediğimi ama artık olduğuna göre belki...

"Seni duyamıyorum," diyor usulca.

Ve Sesimi yine açmaya çalışıyorum ancak sanki bi şeyler buna engel oluyo gibi.

Dönüp Wilf'e bakınca suratı iyice asılıyo.

"Pekâlâ," diyo bana bakmadan. "Hadi gidip onlarla konuşalım."

[VIOLA]

"Viola!" diye sesleniyor Todd ben rampadan aşağı inerken. "Viola, *üzgünüm*. Neden bunu söylememe bile izin vermiyorsun?"

Ve orada durup onu okumaya çalışıyorum.

Gelgelelim hâlâ yalnızca sessizlik var.

"Gerçekten üzgün müsün?" diyorum. "Eğer yeni baştan seçme şansın olsaydı aynı şeyi yapmayacağına emin misin?"

"Nasıl böyle bir şey sorabilirsin?" diyor suratını asarak.

"Yakın zamanda neler *giydiğine* baktın mı sen?" Başkan'a bakıyorum, yavaşça rampanın başına yürüyor, yaraları yüzünden dikkatli fakat yüzündeki merhemlere rağmen gülümsüyor, üzerinde hâlâ son derece temiz bir üniforma var.

Tıpkı Todd gibi.

"Baba oğul gibisiniz."

"Böyle deme!"

"Ama bu doğru. Halinize bir baksana."

"Viola, beni *tanıyorsun*. Bu gezegende hayatta kalan herkesin arasında beni *tanıyan* bi tek sen varsın."

Fakat başımı iki yana sallıyorum. "Belki de artık tanımıyorumdur. Seni duyamamaya başladığımdan beri..."

Bunun üzerine suratı *gerçekten* asılıyor. "Demek istediğin bu, öyle mi? Düşündüğüm her şeyi duyabildiğin sürece iyiyim ama tersi olunca hayır, öyle mi? Bütün güç senin elinde olduğu sürece arkadaşız, öyle mi?"

"Konunun *güçle* bir ilgisi yok Todd. Olay güven."

"Ve ben bana *güvenmeni* hak edecek kadar şey yapmadım di mi?" Rampanın başındaki Başkan'ı işaret ediyor. "O artık barış için savaşıyor Viola. Ve bunu *benim* sayemde yapıyo. Çünkü *ben* onu değiştirdim."

"Evet," diyorum yakasındaki altın şeride bir fiske atarak. "Peki o *seni* nasıl değiştirdi? Simone'u değil de *onu* kurtarmanı sağlamaya yetecek kadar mı?"

"O beni *değiştirmedi* Viola."

"Arabadan atlaması için Wilf'i kontrol ettin mi?"

Gözleri açılıyor.

"Bunu Sesinde gördüm," diyorum. "Ve eğer bu Wilf'i rahatsız ettiyse iyi bir şey olamaz."

"Onun *hayatını* kurtardım!" diye bağırıyor. "*İyilik* olsun diye yapıyodum!"

"Yani bu davranışını haklı mı çıkarıyor? Bunu yapamayacak olduğunu söylemek seni haklı mı çıkarıyor? Bunu *yapmayacak* olman? *Kendi iyilikleri için* kaç kişiyi kontrol ettin?"

Bir dakika boyunca sözcüklerle boğuşuyor ve bakışlarında gerçek anlamda pişmanlık ifadesi olduğunu görebiliyorum, bana anlatmadığı ancak Sessizliğinin içinde dahi görebildiğim bir şey hakkında pişmanlık duyuyor.

"Tüm bunları *senin* için yapıyorum!" diye bağırıyor sonunda. "Bu dünyayı *senin* için daha güvenli bir yer haline getirmeye çalışıyorum!"

"Ve bunu ben de *senin* için yaptım Todd!" diye bağırıyorum. "Ve sonra artık belki de eski *sen* olmadığını gördüm!"

Ve yüzünde öyle öfkeli ve aynı zamanda öyle dehşet dolu bir ifade var ki, söylediklerim onu öyle şaşırtıp öyle üzmüş ki neredeyse...

Bir an için neredeyse...

"BU O!"

Tek bir ses, gözcü gemisinin etrafına toplanmış olan kalabalığın KÜKREMESONO delip geçiyor.

"BU BÜYÜK BAŞKAN!"

Onu daha başka Sesler takip ediyor; önce bir, sonra yüz, sonra bin ve KÜKREME gitgide artıyor, ta ki kendimizi rampayla birlikte Başkan'ı da her şeyin üstüne yükselten bir Ses okyanusunun ortasındaymış gibi hissedinceye dek. Başkan yavaşça aşağıya doğru yürüyor, başı yukarıda, yüzü ışıl ışıl, eli kalabalığa uzanarak onlara, evet, iyi olduğunu, hayatta olduğunu, hâlâ liderleri olduğunu gösteriyor.

Kontrol hâlâ elinde. Hâlâ muzaffer.

"Gelin Todd, Viola," diyor. "Dünya bizi bekliyor."

[TODD]

"Dünya bizi bekliyor," diyor Başkan, beni kolumdan tutup Viola'dan uzaklaştırırken bakışları ona tezahüratlar yağdıran, onun için KÜKREYEN kalabalığın üzerinde ve projeksiyonların hâlâ çalıştığını görebiliyom, problar hâlâ bizi ve *onu* izlemek üzere programlanmışlar ve işte görüntümüz meydanı çevreleyen binaların duvarlarına yansıyor, Başkan önde, beni çekiştirip duruyor, Viola ise hemen arkasından gelen Bradley ve Wilf ile birlikte hâlâ rampanın üzerinde.

"Şunları dinlesene Todd," diyor Başkan bana ve yine o *uğultuyu* hissediyorum.

O keyifli *uğultuyu*.

Hatta bunu kalabalığın KÜKREMESİNDE dahi hissedebiliyorum.

Kalabalık önümüzde açılıp Bay Tate ve Bay O'Hare'in toparlamış olması gereken yeni bir platforma çıkmamız için bize yol verirken, "Bunu gerçekten yapabiliriz," diyor. "Bu dünyaya gerçekten hükmedebiliriz," diyor Başkan. "Bu dünyayı gerçekten daha iyi bir yer haline getirebiliriz."

"Bırak gideyim," diyorum.

Ama bırakmıyo.

Hatta bana bakmıyo bile.

Arkamı dönünce Viola'yı görüyom. Hâlâ rampanın üzerinde. Lee kalabalığın arasından geçip yanına gelmiş ve birlikte Başkan tarafından sürüklenişimi izliyolar, üzerimizde aynı üniforma olduğunu görüyolar.

"Bırak *gideyim*," diyorum yine kolumu çekmeye çalışarak.

Başkan yana dönüp beni sertçe omuzlarımdan yakalıyo ve kalabalık benimle Viola arasındaki yolu kapıyo.

"Todd," diyor Başkan, neşe dolu *uğultuyu* tıpkı güneş gibi yayıyo. "Todd, görmüyor musun? Başardın. Sonunda kurtarılacağım yol boyunca beni yönlendirdin ve işte sonunda oradayız."

Kalabalık hâlâ KÜKRÜYOR, Başkan aralarında olduğu için Sesleri artık iyice yükseldi. Olduğu yerde dikleşip etrafında tezahürat etmekte olan askerlere ve kasaba halkına ve hatta kadınlara bakıyor ve gülümseyerek, "Sessizlik lütfen," diyor.

da onlar ve işte böylece hayatta kalıyorlar, büyümeyi ve *var olmayı* bu şekilde öğreniyorlar." Artık soluk alıp verişi ağırlaşıyor, yüzündeki yanık merhemi nedeniyle sanki suyun altından yüzeye çıkıyormuş gibi görünüyor. "Buradaki insanlar için böyle biri olabilirim Todd. Onların Sesi *olabilirim*. Ve sen bana yardım edebilirsin. *Daha iyi* biri olmam için bana yardım edebilirsin. *İyi* biri olmam için yardım edebilirsin."

Ve ben düşünüyorum.

Ona yardım *edebilirim*.

Bunu *yapabilirim*.

(*Hayır...*)

"Bırak gideyim," diyorum.

"Prentisstown'dan bu yana senin özel olduğunu biliyorum," diyor, "ama bunun nedenini ancak bugün, beni kurtardığında anlayabildim."

Kolumu iyice sıkıyor.

"Sen benim *ruhumsun* Todd," diyor, bunu öyle güçlü bi şekilde söylüyo ki etrafımızı çevreleyen kalabalık şaşırıyo ve Sesleri de bunu onaylayıp karşılık veriyor. "Sen benim ruhumsun ve ben farkında bile olmadan seni arıyordum." Şaşkınlık içinde gülümsüyor. "Ve seni buldum Todd. Seni *buldum*..."

Ve sonra bir Ses çıkıyor, farklı bir Ses, kalabalığın kenarından bir yerden geliyor, Seslerindeki bir mırıltı, meydanın uzak ucundan bize doğru geliyor.

Ben onu kalabalığın Sesinde şaşırtıcı bir şekilde açık ve net görmeden önce, "Bir Mank," diye fısıldıyor Başkan.

Savaş aygırı üzerinde bi Mank yol boyunca bize doğru geliyo.

"Ve..." diyor Başkan, suratını asıp, olan biteni görmek üzere ayağa kalkarken.

"Ve ne?" diyorum.

Ancak sonra kalabalığın Sesinde görüyorum.

Mank yalnız değil.

İki savaş aygırı var.

Ve sonra duyuyorum.

Tüm dünyayı alaşağı eden o sesi duyuyorum.

[VIOLA]

Özellikle de çoğu fark etmediği için insanların ayağına mı basıyorum, yoksa onları itiyor muyum, umurumda olmadan kalabalığın arasında ilerliyorum. Kendilerini o ana kaptırmış olan kadınların bile yüzlerinde o aynı tuhaf beklenti ifadesi var.

"*Kıpırdayın*," diyorum sıktığım dişlerimin arasından.

Çünkü çok geç, çok geç ama Başkan'ın Todd'un beynine girdiğini şimdi fark ediyorum, *elbette* ve belki Todd onu *değiştirmiştir*, onu daha iyi bir haline getirmiştir, buna hiç şüphem yok, ne var ki Başkan her zaman daha güçlü ve daha zekiydi ve daha iyi biri haline gelmesi gerçek anlamda iyi biri olacağı anlamına gelmez ve *elbette ki* bunca zamandır o da Todd'u değiştiriyordu, tabii ki de, nasıl olur da bunu göremeyecek, onunla konuşmayacak kadar aptal olabilirim.

Ya da onu *kurtarmayacak* kadar.

"Todd!" diye bağırıyorum.

Gelgelelim kalabalığın Sesi, uzaktan, bir şeylerin olduğu yerden gelen görüntüler beni bastırıyor, olaylar olan biteni görenlerin Sesi aracılığıyla kalabalığa yayılıyor.

Yol boyunca iki Mank'ın ilerlediğini gösteren Sesler.

Manklar savaş aygırlarının üzerinde, içlerinden biri oturmak yerine ayakta duruyor.

Ve ayakta duranın bana saldıran Mank olduğunu şaşkınlık içinde fark ediyorum.

Ancak artık duyguya vakit yok, çünkü Ses de anında kendisini düzeltiyor.

Ve oturmakta olan Mank bir Mank değil.

Bir *erkek*.

Ve kalabalığın Sesinde, yarışlarda elden ele geçirilen bir sopa gibi yükseldiğini duyabiliyorum.

Adam şarkı söylüyor.

[TODD]

Midem ayaklarımın dibine düşecek gibi oluyo ve nefesim sanki boğulacakmışım gibi kesiliyo ve bacaklarım hareket etmiyo ve Başkan'ın elinden kurtulmaya çalışırken beni bırakmak istemediği için neden olduğu morlukları hissedebiliyom.

Ama gidiyorum.

Of, lanet olsun, *gidiyorum*.

"*Todd*!" diye bağırıyor arkamdan, ondan kaçtığım için sesinde gerçek bir şaşkınlık, gerçek bir *acı* var.

Ama koşuyorum.

Koşmama hiçbi şey engel olamayacak.

"*ÇEKİLİN*!" diye bağırıyom.

Ve önümdeki askerlerle siviller yoldan çekiliyor, sanki bunu kendileri istememiş gibiler.

Çünkü istemediler.

Arkamdan hâlâ, "Todd!" diye bağırıldığını duyuyom ama artık Başkan'ın sesi gitgide geride kalıyo.

Çünkü ileride...

Of, Tanrım, buna inanmıyorum buna inanmıyorum...

"*ÇEKİLİN*!"

Ve dinlemeye çalışıyom, sesleri yeniden duymaya çalışıyom, o *şarkıyı* yeniden duymaya çalışıyom.

Ve kalabalık çekiliyo, onları yakmaya gelen bi ateşe benzediğimden yolumdan çekiliyolar.

Ve Manklar da Seslerinin arasından geliyolar.

Bu 1017.

Bu Mank 1017.

"HAYIR!" diye bağırıp daha hızlı koşmaya başlıyorum.

Çünkü 1017'nin burada olması ne anlama geliyo bilmiyom.

Gelgelelim o burada, kalabalığın Sesinde.

Ona yaklaştıkça daha da parlayıp netleşiyo.

Sesin hiç olmadığı kadar net.

"Todd!" diye bir ses duyuyorum arkamdan.

Fakat durmuyorum.

Çünkü gitgide yaklaşıyom ve kalabalığın yükselen Sesine rağmen duyuluyo.

Bu şarkı...

Gökyüzü kadar apaçık.

Kalbimi ortadan ikiye ayırıyo.

Bu şarkı, *benim* şarkım.

Bir sabah err-ken-den, güneş doğmak üzereyken...

Ve gözlerim yaşarıyo ve kalabalık azalıyo ve bana açtıkları yol Manklar için açtıkları yolla kesişiyo.

Ve sadece birkaç kişi daha...

Sadece birkaç kişi.

Ve kalabalık açılıyo.

Ve işte orada.

İşte gözlerimin önünde.

Ve durmam gerekiyo.

Durmam gerekiyo çünkü ayakta bile duramayacakmış gibi hissediyorum.

Ve adı tıpkı bi fısıltı gibi dudaklarımdan dökülüyo.

Ama o duyuyor.

Duyduğunu biliyorum.

"*Ben.*"

[VIOLA]

Bu *Ben.*

Onu kalabalığın Sesinde sanki tam önümde duruyormuş gibi net bir şekilde görebiliyorum. İşte beni öldürmeye çalışan Mank, 1017, bir savaş aygırının üzerinde ve Ben de onun hemen arkasında bir başka savaş aygırının üzerinde, söylediği şarkı çok net duyuluyor, *Aşağıdaki vadiden bir bakirenin seslendiğini duydum...*

Fakat ağzı hareket etmiyor.

Bu kalabalığın Sesinden kaynaklanan bir hata olmalı.

Ancak işte orada, yol boyunca ilerliyor ve burada onu tanıyan kimse olamayacağına göre bu onun yüzü olmalı, bu gerçekten Ben olmalı.

Ve Başkan'ın ilaçlarının vücuduma yayıldığını hissedebiliyorum ve yeniden kazandığım gücümü kullanarak insanları daha sert bir şekilde yoldan çekmeye başlıyorum.

Çünkü Seslerinde Başkan'ın da benim önümde ilerlemeye çalıştığını görebiliyorum.

Ve Todd'un Ben'e ulaştığını.

Sanki oradaymışım gibi görüyorum.

Sanki oradaymışım gibi *hissediyorum* çünkü Todd'un kendi Sesi de açıldı, Başkan'dan uzaklaşıp Ben'ine yaklaştıkça kendi Sesi de eskiden olduğu gibi açılıyor, öyle bir şaşkınlık ve neşe ve sevgi dolu ki neredeyse bakmaya bile dayanmak mümkün değil ve bu hisler kalabalığın üzerinde dalgalanıp onları eziyor ve afallatıyor çünkü Todd'un onlara bir şeyler ilettiğini hissediyorlar.

Hem de tıpkı Başkan'ın yaptığı gibi.

[TODD]

Hiçbi şey diyemiyom, diyemiyom işte, 1017'yi geçip ona doğru koşarken hissettiklerimi anlatacak kelime yok ve Ben savaş aygırından iniyo ve Sesi yükselip beni ona dair bildiğim, onun gerçekten Ben olduğu anlamına gelen her şeyle karşılıyo, ta bebekliğimden başlayarak...

Ve bunu konuşarak yapmıyo.

Ve kollarını yana açıyo ve ben kendimi kollarına atıyom ve onu öyle hızlı bi şekilde kucaklıyom ki geriye, az önce üzerinden indiği hayvana doğru düşüyoruz.

Ne kadar büyümüşsün, diyor.

"*Ben*!" diye bağırıyorum. "Of, Tanrım, *Ben*..."

Neredeyse benim boyuma ulaşmışsın, diyor. *Bir erkek kadar büyümüşsün.*

Ve bunu biraz tuhaf bi şekilde söylediğini doğru dürüst fark etmiyom bile çünkü ona sımsıkı sarılıyom ve gözlerim-

den yaşlar geliyo ve konuşamıyom çünkü onu burada, tam *burada* capcanlı hissediyorum, canlı ve canlı ve canlı...

En sonunda biraz gerileyip, "Nasıl?" diyebiliyorum ama hâlâ onu sımsıkı tutuyorum ve daha fazla konuşamıyom çünkü ne demek istediğimi anlıyo.

Manklar beni buldu, diyor. *Davy Prentiss beni vurdu.*

"Biliyorum," diyorum ve göğsüm ağırlaşıyo, göğsüm iyice sıkışıyo ve Sesim de ağırlaşıyo, hem de epey uzun zamandır hissetmediğim kadar ve Ben bunu görebiliyo ve...

Bana göster, diyo.

Ve gösteriyorum, oracıkta, art arda bikaç kelimeyi bile getiremezken onu bıraktıktan sonra olanların korkunç hikâyesini aktarıyorum ve o an bunu yapmama yani ona Aaron'un ölümünü, Viola'nın yaralanmasını, birbirimizden ayrılmamızı, Yanıt'ın saldırılarını, Manklara şeritlerin takılmasını, kadınlara şeritlerin takılmasını, Mankların *öldürülmesini* anlatmama yardımcı olduğuna yemin edebilirdim ve dönüp hâlâ savaş aygırının üzerinde oturmakta olan 1017'ye bakıyorum ve Ben'e onunla ilgili her şeyi ve sonrasında olanları da gösteriyorum, Davy Prentiss'in insan gibi davranmaya yaklaşmasını ve sonra Başkan tarafından öldürülmesini ve savaşı ve artan ölümleri...

Her şey yolunda Todd, diyor. *Hepsi bitti. Savaş sona erdi.*

Ve anlayabiliyorum.

Beni affettiğini anlayabiliyorum.

Beni her şey için affediyo, hatta affedilmem gerekmediğini söylüyo, elimden gelenin en iyisini yaptığımı, hatalar da yaptığımı fakat bu hataların beni insan kıldığını söylüyo ve önemli olanın yaptığım hatalar değil de bu hatalara karşı nasıl

tepki verdiğim olduğunu söylüyo ve her şeyin yoluna gireceğini hissedebiliyom, evet bunu Sesinden hissedebiliyom.

Ve benimle kelimeleri kullanarak konuşmadığını fark ediyorum. Söylediklerini dosdoğru beynimin ortasına gönderiyo, aslında, hayır, *göndermiyo*, beni söyledikleriyle *çevreliyo*, tam ortasında kalmamı sağlıyo, doğru olduklarını anlamamı sağlıyo, affedicilik –ve işte daha önce hiç duymadığım ama bir anda anlamını bildiğim bir kelime– *bağışlanma*, eğer istersem her şey için onun tarafından bağışlanmam...

"Ben?" diyorum şaşkınlık içinde, aslında şaşkınlıktan çok daha *fazlasını* hissediyorum. "Neler oluyo? Senin *Sesin*..."

Konuşmamız gereken çok şey var, diyor yine ağzını oynatmadan ve bu durum garibime gitmeye başlıyo fakat etrafımdaki sıcaklığı hâlâ hissedebiliyorum, *Ben*'i hissedebiliyorum ve kalbim yine ardına kadar açılıyor ve gülümseyerek onun gülümseyişine karşılık veriyorum.

"Todd?" diye bir ses geliyor arkamızdan.

Dönüp bakıyoruz.

Başkan kalabalığın önünde bizi izliyor.

[VIOLA]

Tam yanma geldiğimde Başkan'ın, "Todd?" dediğini duyuyorum.

Çünkü bu *sahiden* Ben, nasıl olduğunu bilmiyorum fakat bu gerçekten o.

Ve onunla birlikte Todd da dönüp bakıyor, onları çevreleyen göz kamaştırıcı ve mutlu Ses bulutu yayılıp hâlâ hemen yanlarındaki savaş aygırının üzerinde oturmakta olan Mank da

dahil olmak üzere her şeyi kaplıyor ve kalbim yerinden çıkacakmışçasına çarparken Ben'e doğru ilerliyorum.

Fakat koşarak yanından geçerken Başkan'a şöyle bir bakış atıyorum.

Ve bir an için *acı* dolu ifadesini görüyorum, parlak yüzünü kısacık bir süre için kaplayan bir ifade bu ve sonra ardından yerini Başkan'ın o çok iyi bildiğimiz şaşkın ve kontrollü yüz ifadesine bırakarak kayboluyor.

"Ben!" diye bağırıyorum ve beni karşılamak için kollarını açıyor. Todd geriye doğru bir adım atıyor ancak Ben'den yayılan hisler öyle güzel, öyle güçlü ki bir saniye sonra Todd ikimizi birden kucaklıyor ve öyle mutlu oluyorum ki ağlamaya başlıyorum.

"Bay Moore!" diye sesleniyor Başkan uzaktan. "Ölümünüze dair haberler abartılmış gibi görünüyor."

Tıpkı sizinkine dair haberlerin abartıldığı gibi, diyor Ben ancak tuhaf bir şekilde ağzını oynatmıyor, Sesini daha önce hiç duymadığım bir şekilde doğrudan kullanıyor...

"Bu çok beklenmedik bir durum," diyor Başkan, Todd'a bakarak, "ne var ki son derece mutluluk verici. Hem de çok."

Gelgelelim gülümsemesinde pek mutluluk emaresi göremiyorum.

Ama Todd bunun farkına varmıyor. "Sesine ne oldu?" diyor Ben'e. "Neden bu şekilde konuşuyorsun?"

"Sanırım bir fikrim var," diyor Başkan.

Ancak Todd onu dinlemiyor.

"Her şeyi açıklayacağım," diyor Ben ilk kez ağzını oynatarak, fakat sesi sanki yıllardır hiç kullanmamış gibi hırıltılı ve boğuk çıkıyor. *Ama önce şunu söyleyeyim,* diyor yine Sesini kullanarak Başkan'a ve onun arkasındaki kalabalığa uzanıyor,

barış hâlâ bizimle. Toprak hâlâ barış istiyor. Gerçek yeni bir dünya hâlâ hepimize açık. Size bunu söylemek için geldim.

"Öyle mi?" diyor Başkan, yüzünde hâlâ o aynı buz gibi gülümseme var.

"Öyleyse *onun* burada ne işi var?" diyor Todd başıyla 1017'yi işaret ederek. "O Viola'yı öldürmek istedi. Barış falan istemiyo."

Geri Dönen bir hata yaptı, diyor Ben, bunun için onu affetmeliyiz.

"Kim ne yapmış ne?" diyor Todd şaşkınlık içinde.

Gelgelelim 1017 söylenenlerle ilgili yorum yapmadan savaş aygırını yola döndürüp kalabalığın arasından kent çıkışına doğru ilerlemeye başladı.

"Evet," diyor Başkan, gülümsemesi sanki yüzüne yapışmış gibi. Ben ve Todd birbirlerine doğru eğiliyorlar, hisleri bütün endişelerime rağmen iyi hissetmemi sağlayan dalgalar halinde yayılıyor. "Evet," diyor Başkan yeniden, bu kez daha yüksek sesle, hepimizin dikkatini topladığına emin olmak istiyor. "Doğrusu Ben'in anlatacaklarını duymayı çok isterim."

Buna eminim David, diyor Ben yine Sesini tuhaf bir şekilde kullanarak. *Ama önce oğlumla aramızdaki açığı kapatmak istediğim çok konu var.*

Ve Todd'dan yine bir duygu seli yükseliyor.

Ve Başkan'ın yüzündeki acı dolu ifadeyi yine fark etmiyor.

[TODD]

"Ama anlamıyom," diyorum ve bu ilk değil. "Yani sen şimdi Mank gibi bi şey mi oldun?"

Hayır, diyo Ben Sesiyle ancak bunu Sesin her zaman olduğundan çok daha net bi şekilde söylüyo. *Manklar bu gezegenin Sesiyle konuşuyor. Onun içinde yaşıyorlar. Ve o Sesin içinde bunca zaman geçirdiğim için artık ben de bu şekilde konuşabiliyorum. Onlarla bağlantı kurdum.*

Ve işte yine şu ***bağlantı*** kelimesi.

Çadırımdayız, sadece ben ve o, Angharrad girişi kapatacak şekilde dışarıya bağlanmış durumda. Başkan ve Viola ve Bradley ve diğerlerinin, dışarıya çıkıp onlara neler olduğunu anlatmamızı beklediklerini biliyom.

Ama beklesinler.

Ben yanımda ve onu gözümün önünden ayırcak diilim.

Yutkunup bir süre düşünüyorum. "Anlamıyom," diyorum yeniden.

"Bu hepimiz için bir ilerleme olabilir," diyor ağzıyla, sesi yine hırıltılı ve çatlak. Öksürüp kontrolü yine Sesinin almasına izin veriyor. *Eğer **hepimiz** bu şekilde konuşmayı öğrenirsek biz **insanlar** ile Manklar arasında bir ayrım kalmaz. Gezegenin sırrı işte bu Todd. Gerçek ve açık iletişim, böylece en sonunda birbirimizi tam olarak anlayabiliriz.*

Boğazımı temizliyorum. "Kadınların Sesi yok," diyorum. "Onlara ne olacak?"

Duruyor. *Bunu unutmuştum,* diyor. *Kadınların arasında olmayalı çok uzun zaman oldu.* Yine canlanıyor. *Mank kadınlarının Sesi var. Ve eğer erkeklerin Seslerini **kesme** imkânları varsa,* burada bana bakıyor, *kadınların da Sese sahip olabilme şansları olmalı.*

"İşlerin şimdiye dek burada nasıl yürüdüğüne bakınca bu tür şeyler söyleyerek pek başarılı olabilceni düşünmüyom," diyorum.

Bir süre sessizce oturuyoruz. Şey, aslında çok da sessiz sayılmayız çünkü Ben'in Sesi hiç durmadan dönüp durarak sanki dünyanın en olağan şeyiymiş gibi benim Sesimi de önüne katıyor ve onun hakkında her şeyi anında bilebilirim. Örneğin Davy onu vurduktan sonra çalıların arasına yuvarlanıp ölmeyi bekleyişini ve orada bir gün ve bir gece boyunca yattıktan sonra ava çıkmış bir grup Mank tarafından bulunuşunu ve ardından neredeyse ölmek üzereyken aylarca rüyalar görerek kendini tuhaf Seslerle dolu bir dünyada bulmasını, Mankların bildiği her şeyi tarihçesine kadar öğrenmesini ve yeni isimler ve hisler ve anlayışlar keşfedişini.

Ve sonra uyandığında değişmiş olduğunu görmüş.

Ama aynı zamanda hâlâ Ben imiş.

Ve aylardır hiç olmadığı gibi açık ve özgür olan Sesimi olabildiğince iyi kullanmaya çalışarak ona burada olan her şeyi anlatıp bu üniformayı nasıl giydiğimi hâlâ anlamadığımı söylüyorum.

Ne var ki o yalnızca tek bir soru soruyor, *Viola neden burada bizimle değil?*

[VIOLA]

"Kendini dışlanmış hissetmiyor musun?" diyor Başkan, yeniden kamp ateşinin etrafında volta atmaya başlayarak.

"Pek sayılmaz," diyorum onu izlerken. "Ne de olsa içerideki babası."

"*Gerçek* babası değil ama," diyor Başkan suratını asarak.

"Yeterince gerçek."

Başkan suratında sert ve donuk bir ifadeyle bir o yana bir bu yana yürüyüp duruyor.

"Tabii eğer kastettiğin şey..." diyorum.

"Eğer olur da dışarı çıkarlarsa," diyerek Ben ve Todd'un konuştuğu ve üzerinde sıradan erkeklerin Sesindekinden çok daha yoğun ve çapraşık bir Ses bulutunun dönüp durduğu çadırı başıyla işaret ediyor.

Ve gidiyor, Teğmen O'Hare ile Teğmen Tate de arkasından.

"Sorunu ne?" diye soruyor Bradley, uzaklaşmakta olan Başkan'ın arkasından bakarak.

Yanıtlayan Wilf oluyor. "Oğlunu kaybettiini düşünüyo."

"Oğlunu mu?" diye soruyor Bradley.

"Başkan her nasılsa Todd'un, oğlu Davy'nin yerine geçtiği fikrine kapılmış," diyorum. "Onunla nasıl konuştuğunu gördünüz."

"Kalabalığın arasından bir kısmını duyabildim," diyor Wilf'in yanında oturan Lee. "Todd'un onu dönüştürmesiyle ilgili bir şeyler."

"Ve şimdi Todd'un *gerçek* babası burada," diyorum.

"Olabilecek en kötü anda," diyor Lee.

"Ya da tam zamanında," diyorum.

Çadırın perdesi aralanıyor ve Todd başını uzatıyor.

"Viola?" diyor.

Ve dönüp ona bakıyorum.

Ve bunu yapınca düşündüğü her şeyi duyabiliyorum.

Her şeyi.

Eskisinden de net, hatta mümkün olabileceğini düşündüğümden de net bir şekilde.

Ve bunu yapmalı mıyım bilmiyorum fakat gözlerine bakıyorum ve görüyorum.

Hissettiği her şeyin ortasında...

Kavga etmemize rağmen...

Ondan şüphe etmeme rağmen...
Ona *acı* vermiş olmama rağmen...
Beni ne kadar çok sevdiğini görüyorum.
Fakat daha fazlasını da görüyorum.

[TODD]

Hemen yanımdaki portatif karyolada oturan Viola, "Peki şimdi ne olacak?" diyor Ben'e. Viola'nın elini tuttum. Hiçbi şey söylemedim, sadece elini tuttum ve o buna izin verdi ve yan yana oturduk.

Olacak şey barış, diyor Ben. *Feza beni patlamayla ilgili bilgi almam ve barışın hâlâ mümkün olup olmadığını görmem için gönderdi.* Yeniden bütün Sesiyle gülümseyerek bize uzanıyo, öyle ki gülümseyişine karşılık vermemek elde değil. *Ve bu **mümkün.** Geri Dönen'in Feza'ya söylediği de işte bu.*

"1017'nin güvenilir olduğunu düşünmeni sağlayan nedir?" diyorum. "O Viola'ya saldırdı."

Viola'nın elini sıkıyorum.

O da karşılık veriyor.

Çünkü onu tanıyorum, diyor Ben. *Sesini duyabiliyorum, yaşadığı karmaşayı, ortaya çıkmak isteyen iyiliği. O da senin gibi Todd. Öldüremez.*

Bunun üzerine başımı eğiyorum.

"Sanırım Başkan'la konuşmalısın," diyor Viola. "Geri döndüğüne pek sevindiğini sanmıyorum."

Evet diyor Ben, *bunu ben de hissettim, ama onu okumak çok zor, öyle değil mi?* Ayağa kalkıyor. "Gelgelelim savaşın bittiğini bilmesi gerekiyor," diyor çatlak sesiyle.

Bana ve Viola'ya baktıktan sonra gülümseyip çadırdan dışarı çıkıyor.

Bir süre hiçbi şey demiyoz.

Ya da bi dakika daha.

Ve sonra Ben'i gördüğümden bu yana aklımdan çıkmayan düşünceyi onunla paylaşıyorum.

[VIOLA]

"Eski Prentisstown'a gitmek istiyom," diyor Todd.

"Ne?" diyorum şaşkınlık içinde, oysa bu düşüncenin Sesinde dönüp durduğunu görmüştüm.

"Belki de eski Prentisstown'ın kendisine değil," diyor. "Ama kesinlikle burayı istemiyorum."

Doğruluyorum. "Todd, daha başladık bile sayılmaz..."

"Ama *başlayacağız*, hem de çok yakında," diyor elimi bırakmadan. "Gemiler gelecek ve yerleşimciler uyanacak ve sonra yeni bir şehir olacak. Yeni insanlarla." Başını çevirip uzaklara bakıyor. "Bir süre içinde yaşadıktan sonra kentlerden pek hoşlanmadığımı söyleyebilirim."

Ben gittikten sonra Sesi alçalmaya başladı fakat hâlâ konvoy geldikten sonra hayatın nasıl olacağını düşündüğünü görebiliyorum, işler normale dönüyor, insanlar yeniden nehir boyunca yerleşiyor. "Ve gitmek istiyorsun," diyorum.

Dönüp bana bakıyor. "Benimle gelmeni istiyorum. Ve Ben'in. Ve hatta belki Wilf ile Jane'in de. Bradley'nin de. Eğer isterse ve şu Şifacı Lawson da iyi birine benziyor. Neden hepimiz bi kasaba kuramıyoruz? Tüm bunlardan çok uzakta bi kasaba." Göğüs geçiriyor. "Başkan'dan uzakta bi kasaba."

"Ama Başkan'ın gözlenmesi gerek."

"Onun ne mal olduğunu bilen beş bin yeni insan olacak." Yeniden başını öne eğiyor. "Üstelik onun için yapabileceğim her şeyi yaptığımı düşünüyorum," diyor. "Ve yoruldum."

Bunu öyle bir şekilde söylüyor ki ben de ne kadar yorulduğumu fark ediyorum, tüm bunlardan ne kadar yorulduğumu ve onun da ne kadar yorulmuş olabileceğini, ne kadar yorgun ve bıkkın *göründüğünü* ve boğazım bu hislerle düğümleniyor.

"Buradan uzağa gitmek istiyorum," diyor. "Ve senin de benimle gelmeni istiyorum."

Ve uzun bir süre orada öylece sessizce oturuyoruz.

"Başkan senin beyninde Todd," diyorum sonunda. "Orada olduğunu gördüm. Birbirinize bir şekilde bağlısınız."

Bağlı kelimesini duyunca Todd yeniden göğüs geçiriyor. "Biliyorum," diyor. "İşte bu yüzden gitmek istiyom ya. Kim olduğumu unutmaya çok yaklaştım ama henüz unutmadım. Ben bilmem gereken her şeyi bana yeniden hatırlattı. Ve evet, Başkan'a bağlıyım fakat onu tüm bu savaş çılgınlığından uzaklaştırdım."

"Kalabalığa ne yaptığını *gördün mü?*"

"Neredeyse bitti," diyor Todd. "Barış sağlanacak, Başkan zaferini kazanacak ve o her ne kadar böyle düşünmese de bana ihtiyacı kalmayacak. Konvoy gelecek, o bir kahraman olmasına rağmen sayıca çok yetersiz kalacak ve biz de burdan çekip gitçez, tamam mı?"

"Todd..."

"Neredeyse bitti," diye tekrarlıyor. "Ve ben bitene kadar dayanabilirim."

Sonra bana farklı bir şekilde bakıyor.

Sesi alçalmaya devam ediyor ne var ki onu hâlâ duyabiliyorum.

Eline değen elimi nasıl hissettiğini görebiliyorum, elimi tutup dudaklarına bastırmayı nasıl istediğini görebiliyorum, kokumu içine çekmek istediğini ve ona ne kadar güzel göründüğümü ve nasıl yalnızca enseme, sadece *oraya* dokunuvermek istediğini görebiliyorum ve beni kollarının arasına almak istediğini ve...

"Ah, Tanrım," diyor aniden başını çevirerek. "Viola, özür dilerim, ben..."

Ama ben sadece elimi ensesine doğru uzatıyorum.

Ve o, "Viola..." diyor.

Ve kendimi ona doğru çekiyorum.

Ve onu öpüyorum.

Ve kendi kendime *nihayet* diyorum.

[TODD]

Başkan, "Ben de tam olarak aynı fikirdeyim," diyor Ben'e.

Öyle mi? diyor Ben şaşırarak.

Hepimiz kamp ateşinin çevresine toplanmış durumdayız, Viola yanımda oturuyor.

Yine elimi tutuyor.

Sanki bi daha hiç bırakmıcakmış gibi tutuyor.

"Elbette ki," diyor Başkan. "Daha önce de pek çok kez söylediğim gibi, benim istediğim şey barış. *Sahiden* istediğim şey. Hiçbir şey olmasa bile kendi çıkarlarınız için buna inanın."

Mükemmel o halde, diyor Ben. *Konseye planlandığı şekilde devam edeceğiz. Tabii yaraların katılmana engel olmazsa?*

Başkan'ın gözleri parlıyor.

"Hangi yaralardan bahsediyorsunuz Bay Moore?"

Bütün yüzünü kaplayan yanık merhemi ve boynuyla başındaki sargıları hepimiz görüyoruz.

Ama hayır, o hiç de acı hissediyo gibi görünmüyo.

"Bu arada," diyor Başkan, "hemen yapılması gereken bazı şeyler, verilmesi gereken bazı vaatler var."

"Kime vaatler verilecek?" diye soruyor Viola.

"Uzak tepedeki insanlara elbette ki," diyor Başkan. "Henüz Şehit Kadın Ordusu'na katılmak üzere bir araya geliyor olmayabilirler fakat Şifacı Coyle başarısız olma ihtimaline karşı Şifacı Braithwaite'e birtakım talimatlar bırakmamışsa şaşarım. Birilerinin oraya gidip işleri yoluna koyması gerek."

"Ben giderim," diyor Şifacı Lawson suratını asarak. "Şifacılar beni dinleyecektir."

"Ben de giderim," diyo Lee, Sesini benimle Viola'dan uzağa yönelterek.

"Ve dostumuz Wilf de onları oraya götürür," diyor Başkan.

Bunun üzerine hepimiz başımızı kaldırıp bakıyoruz. "Ben onları *uçururum*," diyor Bradley.

"Ve geceyi dışarıda mı geçirirsin?" diye soruyor Başkan sertçe ona bakarak (ve *uğultuyu* duyup duymadığımı düşünüyorum). "Kentte sahip olduğumuzdan çok daha ileri bir yanık ünitesiyle geri dönünceye kadar mı? Bradley üstelik bence sen Manklara geri gitmelisin, hemen *bugün*, Ben ve Viola ile birlikte."

"*Ne*?" diyor Viola. "Ama biz yarın için anlaştık..."

"Yarına kadar Şifacı Coyle'un istediği kutuplaşma iyice benimsenmiş olabilir," diyor Başkan. "Oysa sen, kahramanımız, öncesinde bir konuşma yapıp işleri yoluna koymuş bir şekilde bu gece geri dönsen çok daha iyi olmaz mı? Örneğin yavaş yavaş yatağını doldurmaya başlayan bir nehirle birlikte?"

"Ben'le birlikte gitmek istiyorum," diyorum. "Yoksa..."

"Üzgünüm Todd," diyor Başkan, "gerçekten üzgünüm fakat senin her zamanki gibi burada benimle kalıp insanların onaylamayacağı şeyler yapmadığıma emin olman gerekiyor."

"*Hayır*," diyor Viola şaşırtıcı derecede yüksek bir sesle.

"Bunca zaman sonra *şimdi mi* endişe ediyorsun?" diyor Başkan, Viola'ya gülümseyerek. "Sadece birkaç saat Viola, hem artık Şifacı Coyle olmadığına göre bu savaşı kazanmış olma şerefi sadece benim olacak. Sorun çıkarmamak için çok sebebim var, inan bana. Konvoy beni kral bile ilan edebilir."

Herkes birbirine bakıp bunu düşünürken kısa süren bir sessizlik oluyor.

Bunların kulağa çok mantıklı geldiğini söylemeliyim, diyor Ben en sonunda. *Tabii şu kral bölümü dışında.*

Ve herkes bunu tartışırken ben Başkan'a bakıyorum. O da bana bakıyor. Yüzünde öfkeli bir ifade görmeyi bekliyorum.

Ancak tek gördüğüm şey üzüntü.

Ve o an fark ediyorum.

Başkan veda ediyor.

[VIOLA]

"Şu Ben'in Sesi inanılmaz," diyor Lee, onları tepeye geri götürecek olan at arabasına binmesi için ona yardım ederken. "Sanki bütün dünya orada ve her şey öyle *açık* ki."

Bir süre daha tartıştıktan sonra Başkan'ın planını uygulamaya karar verdik. Bradley ve Ben'le vakit kaybetmeden Manklara gideceğiz. Lee, Wilf ve Şifacı Lawson işleri yoluna koymak üzere tepeye gidecekler. Todd ve Başkan kasabada ka-

lıp orada kontrolü sağlayacaklar. Ve hepimiz mümkün olduğunca çabuk geri dönmeye çalışacağız.

Todd'un düşüncesine göre Başkan sadece kendisine özel olarak veda etmek istiyor, ne de olsa artık Ben geri geldi ve Todd'un orada *olmaması* muhtemelen daha tehlikeli olur. Buna itiraz etmeye devam ettim, ta ki Ben gerçek barışın ilan edilmesine yalnızca birkaç saat kaldığını ve Todd'un Başkan üzerinde iyi etkisi olduysa buna en çok şimdi ihtiyaç duyulacağını söyleyerek Todd'un söylediklerini onaylayana kadar.

Ama ben hâlâ endişeliyim.

"Mankların böyle konuştuğunu söylüyor," diyorum Lee'ye. "Mankların hepsi *böyleymiş*, böyle bir evrim geçirmişler. Gezegene mükemmel bir şekilde uyum sağlamak için."

"Ve bize çok fazla uyum sağlamamak için?"

"Eğer *o* öğrendiyse biz de öğrenebilirmişiz."

"Peki ya kadınlar?" diye soruyor Lee. "Onlar ne olacak?"

"Peki ya Başkan? Artık onun da Sesi yok."

"Todd'un da yok," diyor Lee ve haklı. Todd, Ben'den uzaklaştıkça sessizleşiyor. Ve sonra Lee'nin Sesinde Todd'u görüyorum, Todd ve ben Todd'un çadırındayız, Todd ve ben...

"Hey!" diyorum utançtan kızararak. "Böyle bir şey olmadı!"

"Bir şeyler oldu," diye mırıldanıyor. "Orada çok uzun kaldınız."

Hiçbir şey söylemeden Wilf'in öküzleri koşuma bağlayışını ve Şifacı Lawson'ın tepeye götürmek istediği erzaklarla ilgili bağırıp çağırışını izliyorum.

"Benden onunla birlikte gitmemi istedi," diyorum uzun bir aradan sonra.

"Ne zaman?" diye soruyor Lee. "*Nereye?*"

"Savaş bittiğinde," diyorum. "Mümkün olduğunca çabuk."

"Peki gidecek misin?"

Yanıt vermiyorum.

"O sana âşık, seni aptal," diyor Lee, üstelik bunu çok sert bir biçimde söylemiyor. "Kör bir adam bile bunu görebilir."

"Biliyorum," diye fısıldayarak Todd'un Bradley için Angharrad'ı hazırlayışını izliyorum.

"Hazırız," diyor Wilf yanımıza gelerek.

Ona sarılıyorum. "İyi şanslar Wilf," diyorum. "Yarın görüşürüz."

"Sana da Viola."

Lee'ye de sarılıyorum ve kulağıma fısıldıyor. "Gittiğinde seni özleyeceğim."

Geri çekilip Şifacı Lawson'a bile sarılıyorum. "Çok sağlıklı görünüyorsun," diyor. "Yepyeni bir kız olmuşsun."

Sonra Wilf dizginleri şaklatıyor ve araba, katedralin yıkıntıları ile bunca zaman sonra hâlâ tek başına ayakta duran çan kulesinin etrafından dolaşarak ilerlemeye başlıyor.

Gözden kaybolana kadar arkalarından bakıyorum.

Ve sonra burnumun ucuna bir kar tanesi düşüyor.

[TODD]

Elimi uzatıp düşen kar tanelerini yakalarken ahmaklar gibi sırıtıyorum. Mükemmel birer kristal şeklinde elime düştükten sonra yanıklardan dolayı hâlâ kıpkırmızı olan avucumun üzerinde neredeyse anında eriyip gidiyolar.

"Yıllar sonra ilk kez," diyor Başkan diğer herkes gibi başını havaya kaldırarak, yağan kar bembeyaz tüyler gibi her yeri ve her yeri ve her yeri kaplıyor.

"Çok güzel di mi?" derken hâlâ gülümsüyorum. "Hey, Ben!" Angharrad'ı savaş aygırı ile tanıştırdığı yere doğru ilerliyorum.

"Bir dakika Todd," diyor Başkan.

"Ne var?" diyorum sabırsızlanarak çünkü kar yağışını Başkan'la diil de Ben'le paylaşmayı tercih ederim.

"Sanırım ona ne olduğunu biliyorum," diyor Başkan ve tekrar Ben'e bakıyoruz, hâlâ Angharrad ve diğer atlarla konuşuyor.

"Ona hiçbir şey *olmadı*," diyorum. "O hâlâ Ben."

"Öyle mi?" diye soruyor Başkan. "Manklar tarafından açıldı. Bunun bir erkeğe neler yapabileceğini tam olarak bilmiyoruz."

Suratım asılıyor ve midemin bulandığını hissediyorum. Hissettiğim şey öfke.

Fakat biraz da korku var.

"O iyi," diyorum.

"Bunu senin adına endişelendiğim için söylüyorum Todd," diyor oldukça içten bir şekilde. "Geri döndüğü için ne kadar mutlu olduğunu görebiliyorum. Babana yeniden kavuşmanın ne demek olduğunu."

Yüzüne bakarak onu anlamaya çalışıyorum, kendi Sesimi iyice alçaltıyorum, öyle ki birbirine ser verip sır vermeyen iki kayadan farksızlaşıyoruz.

Gitgide karla kaplanan iki kaya.

"Tehlikede olabileceğini mi düşünüyorsun?" diyorum en sonunda.

"Bu gezegen bilgiden ibaret," diyor Başkan. "Sürekli, bitmek bilmeyen bilgi. Sana vermek istediği ve senden alıp diğer herkesle paylaşmak istediği bilgi. Ve sanırım buna iki şekilde

karşılık verilebilir. Onunla ne kadar şey paylaşacağını kontrol edebilirsin, tıpkı Seslerimizi kapatarak seninle benim yaptığımız gibi."

"Ya da kendini ona tamamen açabilirsin," diyorum Ben'e bakarak, göz göze geliyoruz ve gülümsüyor.

"Ve hangisinin doğru yol olduğunu bekleyip göreceğiz," diyor Başkan. "Ama senin yerinde olsam Ben'den gözümü ayırmazdım. Kendi iyiliği için."

"Bu konuda endişe etmene gerek yok," diyorum ona sırtımı dönerek. "Hayatımın geri kalanı boyunca gözlerimi üzerinden ayırmayacağım."

Ve bunu söylerken gülümsüyorum, Ben'in gülümseyişinden ötürü hâlâ sımsıcak hissediyorum ama Başkan'ın gözlerinde bi parıltı yakalıyorum, kısacık bir süre sonra yok olsa da görüyorum.

Ve bu, acıdan kaynaklanan bir parıltı.

Ama sonra yok oluyor.

"Umarım gözlerini benim üzerimden de ayırmazsın," derken yeniden gülümsüyor. "Yoldan çıkmamamı sağlarsın."

Yutkunuyorum. "Sen iyi olacaksın," diyorum. "Benle ya da bensiz."

Ve işte o acı yine beliriyor. "Evet," diyor. "Evet, sanırım öyle."

[VIOLA]

"Un içinde yuvarlanmış gibi görünüyorsun," diyorum bana doğru yaklaşan Todd'a.

"Sen de öyle," diyor.

Başımı iki yana sallayınca üzerimden kar taneleri dökülüyor. Palamut'un üzerindeyim ve atların Todd'u selamladığını duyabiliyorum, özellikle de Bradley'nin altındaki Angharrad'ın.

O çok güzel, diyor Ben hemen yanımızdaki savaş aygırının üzerinden. *Ve sanırım kara sevdaya tutulmuş.*

Acemi oğlan diyor Angharrad başını savaş aygırına doğru eğip sonra çevirerek.

"Sanırım ilk göreviniz güvence vermek olacak," diyor Başkan yanımıza gelerek. "Manklara hiç olmadığımız kadar barışa odaklandığımızı anlatmalısınız. Ve sonra onlardan hemen açık bir eylem koparıp koparamayacağınıza bakın."

"Nehrin açılması gibi," diyor Bradley. "Aynı fikirdeyim. İnsanlara umut edebilecekleri bir şey olduğunu göstermek."

"Elimizden geleni yaparız," diyorum.

"Buna eminim Viola," diyor Başkan. "Hep öyle yaptın."

Fakat gözlerini vedalaşmakta olan Todd ile Ben'den ayıramadığını fark ediyorum.

Sadece birkaç saat, diyor Ben, Sesi sıcak ve güven verici.

"Kendine dikkat et," diyor Todd. "Seni üçüncü bi kez daha kaybetmicem."

Bu şanssızlığın dik âlâsı olurdu, değil mi? Ben gülümsüyor.

Ve sarılıyorlar, içten ve sımsıkı, baba oğul gibi.

Başkan'ın yüzüne bakmaya devam ediyorum.

"İyi şanslar," diyor Todd, atımın yanına gelerek. Alçak sesle konuşuyor. "Söylediklerimi düşün. Sadece geleceği düşün." Utana sıkıla sırıtıyor. "Ne de olsa artık bir geleceğimiz var."

"Buna *emin misin*?" diye soruyorum. "Çünkü ben kalabilirim. Bradley de..."

"Sana söyledim," diyor. "Başkan'ın sadece veda etmek istediğini düşünüyorum. Bu yüzden bu kadar tuhaf. Her şey bittiği için."

"İyi olacağına emin misin?"

"İyi olacağım," diyor Todd. "Bunca zaman boyunca onunlaydım. Birkaç saat daha dayanabilirim."

Ve yine ellerimizi sıkıp bu kez biraz daha uzun tutuyoruz.

"Bunu yaparım Todd," diye fısıldıyorum. "Seninle gelirim."

Ve hiçbir şey demiyor, sadece elimi gitgide daha sert sıkıp beni solumak istiyormuşçasına yüzüne yaklaştırıyor.

[TODD]

"Kar hızlanıyor," diyorum.

Viola ve Ben ve Bradley yola çıkalı kısa bir süre oldu ve onlar havadan dolayı yavaş yavaş ilerleyerek Mankların bulunduğu tepeye doğru giderken ben de projeksiyondan onları izliyom. Viola oraya varınca arayacağını söylemişti fakat ilerlemelerini takip etmenin bi zararı olmaz, di mi?

"Kar taneleri endişe yaratmayacak kadar büyük," diyor Başkan. "Asıl ufak olup yağmur gibi yağdıklarında bir tipi yaklaşıyor demektir." Omzunda biriken karları silkeliyor. "Bunlar sadece uyduruk bir belirti."

"Ama yine de kar," diyorum uzaktaki atlarla savaş aygırına bakarken.

"Gelsene Todd," diyor Başkan. "Yardımına ihtiyacım var."

"Yardımıma mı?"

Yüzünü işaret ediyor. "Hiç yaram olmadığını söylüyor olabilirim fakat yanık merhemi buna inanmamı kolaylaştırıyor."

"Ama Şifacı Lawson..."

"Tepeye geri gidiyor," diyor. "Sen de bir yandan ellerine sürebilirsin. Daha verimli olur."

Merhemin etkisi geçtikçe yeniden yanmaya başlayan ellerime bakıyorum. "Tamam," diyorum.

Bulunduğumuz yerden fazla uzak olmayan meydanın bir köşesine inmiş olan gözcü gemisine gidip rampadan çıkarak şifa odasına giriyoruz ve Başkan kendisini bir yatağın üstüne atıp üniformasının ceketini çıkardıktan sonra katlayıp yanına koyuyor. Başının arkasıyla ensesindeki sargıları açmaya başlıyor.

"Onları çıkarmamalısın," diyorum. "Hâlâ tazeler."

"Sıkmaya başladılar," diyor Başkan. "Yenilerini daha gevşek bir şekilde takabilir misin lütfen?"

Göğüs geçiriyorum. "İyi." Tedavi malzemelerinin bulunduğu çekmecelere gidip yanıklar için kullanılan sargı bezleriyle yüzündekiler için bir kutu yanık merhemi alıyorum. Sargı bezlerini poşetten çıkarıp öne eğilmesini istedikten sonra başının arka kısmında kalan ve korkunç derecede yanmış olan bölgeye gevşekçe yerleştiriyorum. "Bu pek iyi görünmüyo," diyorum sargı bezini hafifçe bastırırken.

"Beni kurtarmamış olsaydın daha kötü olurdu Todd." İlaç yanığın içine işleyip kanma karıştıkça rahatlıyo. Merhem için doğrulup bana yüzünü gösteriyo, hâlâ gülümsüyo ama bu neredeyse üzgün bir gülümseme. "Senin yaralarını sardığım zamanı anımsıyor musun Todd?" diye soruyor. "Aylar önce."

"Unutçak diilim," diyorum merhemi alnına yayarken.

"Sanırım birbirimizi ilk kez o zaman anladık," diyor. "Yani benim aslında o kadar kötü biri olmadığımı gördün."

"Belki de," diyorum ve iki parmağımı kullanarak merhemi kızarmış elmacıkkemiklerinin üzerine dikkatle sürüyorum.

"Bunun asıl başladığı an oydu."

"*Benim* için çok daha önce başladı."

"Ve şimdi karşılığında sen de benim yaralarımı sarıyorsun," diyor. "Bittiği anda."

Duruyorum, ellerim hâlâ havada. "Neyin bittiği anda?"

"Ben geri döndü Todd. Bunun ne anlama geldiğini göremeyecek kadar aptal değilim."

"Ne anlama geliyor?" diyorum onun temkinli haline bakarak.

Yeniden gülümsüyor ve bu kez tam anlamıyla üzüntü dolu. "Seni hâlâ okuyabiliyorum," diyor. "Bunu başka kimse yapamaz ama zaten bu gezegende de bana benzeyen başka biri yok, öyle değil mi? Seni uzay boşluğu kadar sessiz olduğunda bile okuyabilirim."

Hafifçe geriliyorum.

"Ben'le gitmek istiyorsun," diyor omuz silkerek. "Oldukça anlaşılır. Tüm bunlar biter bitmez Ben ve Viola'yı alıp buradan uzakta yeni bir hayata başlamak istiyorsun." Yüzünü buruşturuyor. "Benden uzakta."

Sözleri tehditkâr diil, hatta beklediğim veda konuşması gibi fakat odada bir his var, garip bir his.

(Ve şu *uğultu*...)

(Şimdi ilk kez fark ediyorum...)

(Beynimden tamamen silinmiş...)

(Ki bu durum onu duymamdan bile daha korkutucu.)

"Ben senin oğlun diilim," diyorum.

"Olabilirdin," diyor neredeyse fısıltıyla. "Hem de ne oğul olurdun ama. En sonunda her şeyi devrebileceğim biri. Sesinde *güç* olan biri."

"Senin gibi diilim," diyorum. "Asla senin gibi *olmıcam*."

"Hayır, olmayacaksın," diyor. "Gerçek baban burada olduğu sürece. Üniformalarımız aynı olsa bile, öyle değil mi Todd?"

Üzerimdeki üniformaya bakıyorum. Haklı. Neredeyse Başkan'ınkiyle aynı *beden*.

Ardından başını hafifçe çevirip arkama doğru bakıyor. "Artık çıkabilirsin asker. Orada olduğunu biliyorum."

"Ne?" diyorum kapıya dönerek.

Ve Ivan'ın içeri girdiğini görüyorum. "Rampa inikti," diyor süklüm püklüm bir şekilde. "Sadece içeride bulunmaması gereken birinin olmadığına emin olmaya çalışıyodum."

"Güç neredeyse orada olan Er Farrow," diyor Başkan üzüntülü bir şekilde gülümseyerek. "Eh, korkarım güç artık burada değil."

Ivan bana doğru endişeli bir bakış atıyor. "O halde gideyim."

"Evet," diyor Başkan. "Evet, sanırım sonunda gideceksin."

Ve yatağın üzerinde düzgünce katlanmış bir halde duran üniformasının ceketine uzanışını ve Ivan ile ben orada öylece dururken iç cebinden bir silah çıkarıp suratındaki ifadeyi bile değiştirmeden Ivan'ı alnının ortasından vuruşunu izliyoruz.

[VIOLA]

Sesi duyduğumuzda tepenin zirvesinde varmış, Mank kampına ilk adımlarımızı atmak üzereyiz, Feza ve 1017 karşılamak için bizi bekliyorlar.

Eyerde dönüp arkaya, kente doğru bakıyorum.

"Bu bir silah sesi miydi?" diyorum.

[TODD]

"Sen delisin," diyorum, ellerim havada, yavaş yavaş kapıya doğru ilerliyorum, Ivan'm kanı her tarafa yayılıyo. Hareket etmedi, Başkan silahı doğrulttuğunda gözünü bile kırpmadı, kendi ölümüne engel olmak için hiçbi şey yapmadı.

Ve bunun nedenini biliyorum.

"Beni kontrol edemezsin," diyorum. "Yapamazsın. Seninle savaşır ve sonunda kazanırım."

"Öyle mi Todd?" diyor, hâlâ alçak sesle konuşuyor. "Olduğun yerde kal."

Ve kalıyorum.

Ayaklarım sanki toprağa çivilenmiş gibi. Ellerim hâlâ havada ve hiçbi yere gitmiyom.

"Bunca zamandır sahiden üstünlüğün sende olduğuna mı inandın?" Başkan hasta yatağından doğruluyor, silah hâlâ elinde. "Bu çok tatlı." Gülüyor, bu durumun tatlılığı hoşuna gitmiş gibi. "Ve bir şey söyleyeyim mi? *Öyleydi.* Üstünlük sendeydi. Gerçek bir oğul gibi davrandığında istediğin her şeyi yapardım Todd. Viola'yı kurtardım, bu kasabayı kurtardım, *barış* için savaştım, hepsini sen istedin diye yaptım."

"Gerile," diyorum ancak ayaklarım hâlâ kıpırdamıyo. Ayaklarımı str'olası yerden kaldıramıyom.

"Ve sonra sen benim *hayatımı* kurtardın Todd," diyor bana doğru gelmeye devam ederek. "O kadın yerine beni kurtardın ve işte o an düşündüm, *Todd benimle. Gerçekten benimle. O sahiden bir oğulda isteyebileceğim her şeye sahip.*"

"Bırak beni," diyorum ancak ellerimi kulaklarıma bile götüremiyorum.

"Ve sonra kasabaya Ben geliyor," diyor öfkelenerek. "Tam da her şey bitmişken. Tam seninle ben bu dünyanın kaderini

avuçlarımızın arasına almışken." Dünyanın kaderini göstermek istermişçesine avuçlarını açıyor. "Ve sonra kar gibi eriyip gitti."

VIOLA, diye düşünüyorum ona doğru, tam beyninin ortasına.

Gülümsüyor. "Eskiden olduğun kadar güçlü değilsin, öyle değil mi?" diye soruyor. "Sesin iyice alçalmışken bunu yapmak o kadar da kolay değil."

Ne yapmış olduğunu fark edince midem kasılıyo.

"*Benim* ne yaptığım değil Todd," diyor önümde durarak. "*Senin* ne yaptığın. Bu durum *senin* yaptıklarınla ilgili."

Silahı kaldırıyor.

"Kalbimi kırdın Todd Hewitt," diyor. "Bir babanın kalbini kırdın."

Ve silahın kabzasıyla alnıma vurunca dünyam kararıyo.

Gelecek Geliyor

FEZA ÜZERİMİZDEKİ BULUTLARDAN usulca yağan karın arasından bana doğru geliyor. Kar beyaz yapraklar gibi yağıyor, daha şimdiden yeri bir halı gibi kaplamış, bizi ve hâlâ üzerinde olduğumuz savaş aygırlarını da öyle.

Bu yaklaşan olayların habercisi, diye gösteriyor Feza mutlu bir şekilde. *Yeni bir başlangıcın işareti, yepyeni bir geleceğe adım atalım diye geçmişin silinip gitmesi.*

Belki de sadece kötü havadır, diye gösteriyorum.

Gülüyor. *İşte Feza tam da böyle düşünmeli; gelecek mi, yoksa sadece kötü hava mı?*

Savaş aygırını tepenin uç kısmına sürüyorum, tırmanmaya başlamadan önceki son düzlüğü geçmek üzere olan üç kişilik grubu buradan daha iyi görebiliyorum. *Hemen* geliyorlar, yarını beklemeden, onları için için yiyen anlaşmazlığı çözecek olan barış alametlerini almak için sabırsızlanıyor olmalılar. Feza şimdiden Toprakları nehrin akışını kestiğimiz yerde toplamış, çünkü nehri açıp yavaş yavaş doğal akışına başlamasını isteyeceklerini biliyoruz.

Ve istediklerini yapacağız. Pazarlıktan sonra olsa da bunu onlara vereceğiz.

Benim Feza olacağımı nereden biliyorsun? diye soruyorum. *Topraklara kimi seçmeleri gerektiğini söyleyemezsin. Bunu*

Seslerinde gördüm. Topraklar ancak Feza öldükten sonra bir karara varıyor.

Doğru, diye gösteriyor Feza yosundan pelerinine daha sıkı sarılarak. *Gelgelelim onlar için başka bir seçenek göremiyorum.*

Yeterli değilim, diye gösteriyorum. *Temizlikçilere hâlâ öfkeliyim ve onları öldüremem, hak ettiklerinde bile.*

Ve bu çelişkinin Feza'yı yaratan şey olduğunu düşünmüyor musun? diye gösteriyor. *Önerilen iki seçenek imkânsız gibi göründüğünde bir üçüncüsünü aramak? Bu yükü taşımanın ne demek olduğunu yalnızca sen bilirsin. Sen zaten bu seçimleri tek başına yaptın.*

Aşağıya bakarken Kaynak'ın yanında Temizlikçilerden iki kişinin daha olduğunu görüyorum, şu koyu tenli, gürültücü adam.

Ve Bıçak'a özel olan.

Peki ya Bıçak için ne düşünüyorsun, diye soruyor Feza, *ne de olsa onu bir kez daha kanlı canlı gördün?*

Çünkü işte oradaydı.

Kaynak'a doğru koşarken beni gördü ama yavaşlamadı bile, Kaynak'ı öyle büyük bir sevinçle, öyle yoğun bir sevgiyle karşıladı ki neredeyse hemen çekip gidecektim. Ve Kaynak'ın Sesi aynı hislerle öyle bir açıldı ki yakındaki herkesi çevreleyiverdi.

Buna Geri Dönen de dahil.

Ve bir an için kendimi o neşenin içinde buldum, o aşk ve mutluluğun içinde, yeniden kavuşma ve yeniden bağlanmanın içinde ve bir kez daha Bıçak'ı hatalar yapmış bir Temizlikçi olarak gördüm ve Kaynak Bıçak'ı affederken, Kaynak şimdiye dek yaptığı her şey için Bıçak'ı bağışlarken...

Todd'un yaptığı her şey için...

Kendi Sesimin de aynı şeyi yaptığını hissettim, kendi Sesimin de Kaynak'ınkine eklenip onu affettiğini, şimdiye dek bana ve halkıma yaptığı her şeyi unutup gitmeyi önerdiğimi hissettim.

Çünkü Kaynak'ın Sesi aracılığıyla Bıçak'ın işlediği suçlar için kendisini benim yapabileceğimden çok daha sert bir şekilde cezalandırdığını gördüm.

O sadece Temizlikçilerden biri, diye gösteriyorum Feza'ya. *Diğerleri gibi özelliksiz.*

Hayır, değil, diye gösteriyor Feza usulca. *Toprakların arasında Geri Dönen ne kadar özellikliyse o da Temizlikçilerin arasında o kadar özellikli. Ve işte buraya geldiğinde onu affedememenin nedeni bu. Kaynak'ın Sesi aracılığıyla olsa bile onu şimdi affetmenin nedeni...*

Onu kendi başıma affetmiyorum.

Fakat bunun nasıl mümkün olabileceğini gördün. Ve bu bile seni yine özellikli kılmaya yeter.

Ben özellik falan hissetmiyorum, diye gösteriyorum. *Sadece çok yorgun hissediyorum.*

En sonunda barış sağlandı, diye gösteriyor Feza uzanıp elini omzuma koyarak. *Dinleneceksin. Mutlu olacaksın.*

Artık Sesi beni sarıp sarmalıyor ve şaşkınlık içinde bir nefes alıyorum.

Çünkü gelecek Feza'nın Sesinde; hem de yakın zamana dek son derece karanlık göründüğünden hakkında nadiren konuştuğu o gelecek...

Ancak işte gökten düşen kar taneleri kadar parlak.

Temizlikçilerin sözünü tutup belirlenen sınırları aşmadığı ve halihazırda bu tepede bizi çevreleyen Toprakların savaş sıkıntısı çekmeden yaşayabildikleri bir gelecek.

Ama Temizlikçilerin de Toprakların Sesini kullanarak konuşabildiği, anlayışın sadece olası değil aynı zamanda istenen bir şey olduğu bir gelecek.

Feza'nın yanında çalışarak lider olmanın ne demek olduğunu öğrendiğim bir gelecek.

Bana yol gösterip bildiği her şeyi öğrettiği bir gelecek.

Gün ışığı ve dinlence dolu bir gelecek.

Daha fazla ölümün olmadığı bir gelecek.

Feza'nın eli omzumu çok hafifçe sıkıyor.

Geri Dönen'in babası yok, diye gösteriyor. *Feza'nın da oğlu.*

Ve ne söylemeye çalıştığını, ne sormak istediğini anlıyorum.

Ve kararsızlığımı görüyor.

Çünkü eğer onu da bana özel olan gibi kaybedecek olursam...

Bu yalnızca olası geleceklerden bir tanesi, diye gösteriyor Sesindeki sıcaklığı kaybetmeden. *Daha başkaları da olabilir.* Başını kaldırıyor. *Ve işte biri geliyor.*

Kaynak onlara liderlik ediyor, Sesindeki mutluluk ve iyimserlik henüz o daha tepeyi yenice aşmışken bize ulaşıyor. Temizlikçi erkeği onun hemen arkasında, onların dilinde adı "Bradley", onun Sesi Kaynak'ınkinden çok daha yüksek ve sert ama yeterince uzağa erişemiyor.

Ve en sonunda kız. Bıçak'a özel olan.

Viola.

Tepenin zirvesine ulaşıyor, atı yerde birikmiş karların üzerinde ayak izleri bırakıyor. Eskisine göre çok daha sağlıklı, hatta neredeyse iyi görünüyor ve bir an için bu değişimin nasıl olduğunu düşünüyorum, yoksa koluma hâlâ batan ve onu yakan şeride karşı bir tedavi mi buldular?..

Fakat daha soramadan, hatta Feza onları doğru dürüst karşılayamadan vadide bir *dann* sesi yankılanıyor, bembeyaz örtünün altında tuhaf bir şekilde boğulan bir ses.

Ne olduğu çok açık olan bir ses.

Bıçak'a özel olan eyerinde hızla dönüyor.

"Bu bir silah sesi miydi?"

Kaynak'ın ve Temizlikçi erkeğinin Sesleri neredeyse anında bir bulutla örtülüyor.

Ve Feza. *Hiçbir şey olmayabilir,* diye gösteriyor.

"Burada ne zaman hiçbir şey oldu ki?" diyor Temizlikçi erkeği.

Kaynak, Feza'ya dönüyor. *Gözlerimiz bunu görebilir mi?* diye soruyor. *Görebilecek kadar yakında mıyız?*

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor Temizlikçi erkeği. "Neyi göreceğiz?"

Bir saniye bekle, diyor Feza.

Bıçak'a özel olanın elinde cebinden çıkardığı ufak bir kutu var. "Todd?" diyor kutuya doğru. "Todd, orada mısın?"

Ama yanıt gelmiyor.

Ve sonra o tanıdık sesi duyuyoruz.

"Bu gemi!" diyor Temizlikçi erkeği, atını o yöne döndürüp vadinin zemininden yükselmekte olan gemiye bakarak.

Bıçak'a özel olan elindeki metal kutuya, "Todd!" diye bağırıyor.

Fakat yine yanıt gelmiyor.

Neler oluyor? diye gösteriyor Feza otoriter bir Sesle. *Geminin pilotunun öldüğünü sanıyorduk.*

"Öyleydi," diyor Temizlikçi erkeği. "Ve gemiyi uçurabilecek diğer kişi de bir tek benim."

Ama işte orada, kentin ortasından yükseliyor.

Ve bize doğru uçmaya başlıyor.

Gitgide hızlanarak...

Bıçak'a özel olan paniğe kapılarak, "Todd!" diye bağırıyor. "Yanıt ver!"

Bu Prentiss, diye gösteriyor Kaynak, Feza'ya. *Bu yalnızca o olabilir.*

"Fakat nasıl?" diye soruyor Temizlikçi erkeği.

Artık bunun önemi yok, diye gösteriyor Kaynak. *Eğer bu Başkan'sa...*

Kaçmamız gerek, diye bitiriyor Feza, Topraklara dönüp vakit kaybetmeden emir veriyor, kaçın ve kaçın ve *KAÇIN!..*

Ve gemiden, neredeyse üzerimize gelecek olan gemiden bir *tıslama* duyuluyor, kaçmaya başladığımız halde durup arkaya bakmamıza neden olan bir *tıslama.*

Gemi en büyük silahlarını ateşlemiş.

Hem de tam üzerimize.

YENİ DÜNYA'NIN
SONU

SON SAVAŞ

[TODD]

"*UYAN TODD,*" diyor Başkan'ın sesi iletici sisteminden. "*Bunu kaçırmak istemezsin.*"

Homurdanarak yan dönüyorum.

Ve gemi sallanıp durdukça kanı sağa sola akan Ivan'ın cesedine çarpıyorum.

Gemi *sallanıp* durdukça.

Başımı kaldırıp ekranlara bakıyorum. Havadayız. Kahrolasıca *havadayız.*

"*Str'olasıca*?!" diye bağırıyorum.

Ekranlardan birinde Başkan'ın yüzü beliriyo. "*Pilotluğumu nasıl buldun*?" diyor.

"*Nasıl?*" diyorum ayağa kalkarken. "Sen bunu nasıl?.."

"*Bilgi değiş tokuşu Todd,*" diyor ve düğmelerden birkaçını ayarladığını görüyorum. "*Sana anlattığım hiçbir şeyi dinlemedin mi? Sese bir kez bağlandığında* onun *bildiği her şeyi sen de bilirsin.*"

"Bradley," diyorum durumu anlayarak. "Onun zihnine ulaşıp geminin nasıl uçurulacağını öğrendin."

"*Elbette,*" diyor ve işte yine aynı gülümseme. "*Bu şaşılacak kadar basit. Tabii işin püf noktasını bilirsen.*"

"Bizi aşağı indir!" diye bağırıyorum. "Bizi hemen aşağı..."

"*Yoksa ne yaparsın Todd?*" diye soruyor. "*Sen seçimini yaptın. Hem de çok açık bir şekilde.*"

"Olayın *seçimle* ilgisi yok! Ben sahip olduğum tek baba."

Bu cümle dudaklarımdan dökülür dökülmez söylenebilecek en yanlış şey olduğunu anlıyom çünkü Başkan'ın bakışları şimdiye dek hiç görmediğim kadar sertleşiyo ve tekrar konuştuğunda sanki uzay boşluğunun karanlığı ağzından çıkıp her tarafımı sarıyo gibi hissediyorum.

"*Ben de senin babandım,*" diyor. "*Seni yetiştirdim ve sana birçok şey öğrettim ve eğer ben olmasaydım sen şu anda olduğun kişi olamazdın Todd Hewitt.*"

"Seni üzmek istemedim," diyorum. "Ben kimseyi üzmek istemedim."

"*Niyetlerin önemi yoktur Todd. Önemli olan tek şey davranışlardır. Mesela bunun gibi...*"

Öne uzanıp mavi renkli bir düğmeye basıyor.

"*İzle bakalım,*" diyor.

"Hayır!" diye bağırıyom.

"*Bu Yeni Dünya'nın sonunu izle.*"

Ve diğer ekranlarda...

Gözcü gemisinin yan tarafından ateşlenen iki roket görüyom.

Hem de tam tepenin zirvesine doğru.

Tam *onun* olduğu yere doğru.

"Viola!" diye bağırıyom. "VIOLA!"

[VIOLA]

Roketler hâlâ yağmakta olan karların arasından buhardan birer çizgi gibi geçip *tıslayarak* üzerimize doğru inanılmaz bir hızla gelirken kaçacak hiçbir yer yok, saklanabilecek yer de.

Sadece bir an için *Todd*, diye düşünebiliyorum.

Ve sonra iki büyük *çatırtıyla* yere çarpıyorlar ve havayı Mank Seslerindeki çığlıklarla birlikte moloz parçaları kaplıyor.

Ve...

Ve...

Ve biz hâlâ buradayız.

Alev ve ölüm bulutu yok, üzerinde bulunduğumuz tepenin zirvesi hâlâ yerinde.

Ne oldu? diye soruyor Ben yeniden başlarımızı kaldırırken.

Roketlerin nehir yatağına isabet ettiği yerde, yoğun bir duman bulutu sızan derince bir yarık var.

"Patlamadı," diyorum.

"İkincisi de öyle," diyor Bradley, fundalık ve çalıların söküldüğü ve roketin dış kasasının dağılan parçalarının etrafa yayıldığı yamacı işaret ederek.

Patlamadan *değil* de kayaya çarptığı için dağılmış.

"Her ikisi birden sahte bomba olamaz," diyorum. Bradley'ye bakınca içimde bir heyecan dalgasının kabardığını hissediyorum. "Başlıklarını söktün!"

"Ben değil," diyor havada öylece asılı duran gözcü gemisine bakarak, hâlâ sağ salim burada olduğumuzu gören Başkan da en az bizim kadar şaşkın olmalı. "Simone," diyor Bradley. Dönüp bana bakıyor. "Burada Sesimin olmasına bir türlü alışamadık ve benim Şifacı Coyle'e çok yakın olduğumu düşünüyordu, fakat..." Yeniden gözcü gemisine bakıyor. "Oluşa-

bilecek tehlikeleri sezmiş olmalı." Sesinin tıkanıp kaldığını görebiliyorum. "Bizi kurtardı."

Feza ve 1017 de izliyor ve roketlerin herkesi öldürmemiş olmasının onları da şaşırttığını duyabiliyoruz.

Gemideki tek cephane bunlar mıydı? diye soruyor Ben.

Yukarı bakıyorum ve gözcü gemisi manevra yapmaya başlamış bile.

"Serpmeler," diyorum hatırlayarak.

[TODD]

"*KAHRETSİN neler oluyor?*" diye kükrüyo Başkan.

Benimse gözüm tepeyi gösteren ekranlarda.

Roketler patlamadı.

Sadece yere düştüler, o kadar, kocaman bi kaya atmış kadar zarar verdiler.

"*Todd!*" diye bağırıyor Başkan kameraya doğru. "*Bu konu hakkında ne biliyorsun?*"

"VIOLA'ya ateş açtın!" diye bağırıyorum. "Beş para etmezsin, anlıyo musun? BEŞ PARA ETMEZSİN!"

Yine homurtuya benzer bir ses çıkarıyo ve ben şifa odasının kapısına koşuyom ama elbette ki kilitli ve sonra gemiyi yeniden harekete geçirince zemin ayaklarımın altından kayıveriyo. Yataklara doğru sendeliyorum, Ivan'ın kanına basıp kayarken bi yandan da ekrana bakıp tepede Viola'yı görmeye çalışıyorum.

Ve bi elimle ceplerimi yoklayıp ileticiyi bulmaya çalışıyom ancak Başkan onu da almıştı.

Gelgelelim sonra odada göz gezdirmeye başlıyom çünkü Simone bizimle gemiden konuşuyodu, öyle di mi? Ve eğer

iletici sistemi kokpitten buraya kadar gelebiliyosa belki burdan *dışarı da* iletilebilir.

İki tane daha *tıslama* duyuyorum.

Ekrandan iki tane daha roketin tepeye doğru ilerlediğini görüyorum, bu kez daha yakından ateşlenmişler ve her ikisi de nehir yatağı boyunca kaçmakta olan Mank kalabalığının ortasına düşüyo.

Fakat yine bi patlama olmuyo.

Başkan'ın *gerçekten* sinirlendiği anlamına gelen ölçülü ses tonuyla, "*İyi o zaman*," dediğini duyuyorum.

Ve Mankların tam tepesinden geçiyoz.

Ve öyle çoklar ki...

Böylesine kalabalık bi orduyla savaşabileceğimizi nasıl düşündük acaba?

"*Bu gemide başka tür bir silah daha olmalı*," diyo Başkan.

Ve ekranlar, havan bombalarının da kaçmakta olan Mankların üzerine düştüğünü gösteriyo.

Öylece atılıp düşüyolar ve bunlar da patlamıyo.

"*LANET OLSUN*!" diye bağırdığını duyuyom Başkan'ın.

Başkan'ın sesinin duyulduğu iletici paneline doğru atılıyorum. Hemen yanındaki ekrana dokununca bitakım kelimeler beliriyo.

"*Öyle olsun*," diyo Başkan öfkeden kudurarak. "*O halde işleri eski yöntemlerle halletmemiz gerekecek.*"

Ve ekrandaki kelimelere bakıyom ve Başkan'ın bana öğrettiklerini hatırlayıp iyice odaklanmaya çalışıyom.

Ve yavaşça, yavaşça, çok yavaş bi şekilde anlamlı görünmeye başlıyolar.

[VIOLA]

Serpmeler hemen düştükleri yerdeki zavallı Manklar dışında kimseyi etkilemezken Bradley, "Biz barış istemiştik!" diye bağırıyor Feza'ya. "Bu sadece tek bir kişinin kararı!"

Fakat Feza'nın Sesinde kelime yok, sadece *öfke* var, kandırıldığını düşündüğü için hissettiği öfke, barış önererek zayıf bir konuma düştüğü için hissettiği öfke, ona ihanet ettiğimiz için hissettiği öfke.

"Biz kimseye ihanet etmedik!" diye bağırıyorum. "Bizi de öldürmeye çalışıyor!"

Ve Başkan'ın Todd'a neler yapmış olabileceğini düşününce kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor.

Bradley, "Bize yardım edebilir misin?" diye soruyor Feza'ya. "Onu durdurmamız için bize yardım edebilir misin?"

Feza şaşkınlık içinde ona bakıyor. Hemen arkasındaki Manklar hâlâ koşuyorlar, ne var ki tehlikesiz hale getirilmiş serpmeleri atmayı bırakıp hâlâ yağmakta olan karın ortasında uğursuzca asılı duran gözcü gemisinden kaçıp nehir kenarındaki ağaçların arasında gözden kaybolurlarken ne kadar kalabalık oldukları anlaşılmamaya başlıyor.

"Şu sizin ateşli oklar," diyorum. "Yay kullanarak fırlattığınız şu şeyler."

Zırhlı bir gemiye karşı işe yarar mı? diye soruyor Feza.

"Çok sayıda olurlarsa belki," diyor Bradley. "Gemi hâlâ vurulabilecek kadar alçaktayken."

Gemi yana dönmeye başlıyor, hâlâ aynı yükseklikte ve motorlarından çıkan sesin değiştiğini duyabiliyoruz.

Bradley aniden yukarı bakıyor.

"Bu da ne?" diyorum.

Bradley başını iki yana sallıyor. "Yakıt karışımını değiştiriyor," diyor ve şaşkın ancak panik içindeki Sesi sanki hatırlaması güç bir şeyi hatırlamış gibi yükseliyor.

"Barışla aramızdaki son engel o," diyorum Feza'ya. "Eğer *onu* durdurabilirsek..."

O zaman da onun yerini bir başkası alır, diyor Feza. *Temizlikçi hep aynı kötülüğü yaptı.*

"Öyle bir şey olursa biz de *çok* daha fazla çalışırız!" diyorum. "Sence gemideki o adama karşı mücadelemizde buralara kadar gelebilmemiz bunun en azından aramızdan *bazıları* için ne kadar önemli olduğu göstermiyor mu?"

Feza başını yukarı kaldırınca söylediklerimi onaylayan bazı homurtular duyuyorum, söylediklerimin doğru olduğunu onaylamasına rağmen bunun havada asılı duran gemi gerçeğini değiştirmediğini ima eden homurtular...

Ve daha başka gemilerin geleceği gerçeğini ima eden...

Feza, 1017'ye dönüyor. *Yolaklar ile bir mesaj gönder,* diyor. *Silahların hazırlanmasını emret.*

[1017]

Ben mi? diye gösteriyorum.

Toprakların seni dinlemeyi öğrenmesi gerekecek, diye gösteriyor Feza. *Buna hemen şimdi başlayabilirler.*

Ve Sesini bana açıyor ve daha ne yaptığımı anlamadan emirlerini Toprakların dilinde aktarmaya başlıyorum.

Sanki sadece bir kanalmışım gibi emirlerin içimden akıp geçmesine izin veriyorum...

İçimden akıp geçerek Yolaklara, askerlere ve etrafımızda bekleyen Topraklara; ve bu benim Sesim değil, hatta hemen

yanımda benim aracılığımla konuşan Feza'nın Sesi bile değil, bu daha büyük bir Feza'nın Sesi, bu ismi kullanan bireyden bağımsız bir şekilde var olan Feza'nın Sesi, Toprakların anlaşması olan Feza, hepimizin üst üste yığılmış Sesleri, kendi kendine konuşan Toprakların Sesi, onu gelecekle yüzleşebilsin diye canlı ve güvende tutan Ses, işte benim aracılığımla konuşan tam da *bu*.

Bu, Feza'nın Sesi...

Ve askerleri savaşmaya teşvik ediyor, Toprakların geri kalanını da savaşmaya, en çok ihtiyaç duyulduğu anda savaş aygırlarının sırtındaki silahlarına sarılmaya teşvik ediyor.

İşe yarıyor, diye gösteriyor Kaynak, Temizlikçi insanlarına. *Yardım geliyor.*

Ve sonra yukarıdan bir tıslama duyuluyor ve hepimiz başlarımızı kaldırınca...

Geminin motorlarından şelale gibi alev aktığını görüyoruz.

Yaradan sızan kan gibi akıyor, havanın ayazında etrafı duman ve buharla çevrili, Toprakların üzerine yağıp onları tutuşturuyor ve gemi etrafımızda geniş bir daire çizmeye başlarken alevler dimdik duvarlar gibi yerden fışkırarak etrafta yakabileceği her şeyi yakıp yıkıyor; ağaçları, kulübeleri, Toprakları, tüm dünyayı...

"Roket yakıtı," diyor Temizlikçi erkeği.

"Bizi buraya kıstırıyor," diyor Bıçak'a özel olan ve atının üzerinde sağa sola bakarken hayvan etrafımızda yükselen alevler karşısında paniğe kapılıyor.

Gemi iyice yükseliyor, çizdiği daire daha da genişliyor fakat hâlâ alev kusmaya devam ediyor.

Her şeyi yok ediyor, diyor Kaynak. *Bütün vadiyi ateşe veriyor.*

[TODD]

Gemi bi o yana bi bu yana sallanıyo ve iletici panelinin önünde güçbela ayakta durabiliyorum.

Ve ekranda her yer alevler içinde.

"Sen NE yapıyosun?" diye bağırıyorum, paniğe kapılmadan panelde yazan kelimeleri anlamaya çabalarken.

"*Bradley'nin dedesinden öğrendiğini unuttuğu eski bir pilot hilesi*," diyor Başkan. "*Yakıt karışımını değiştirip oksijen katarsan yanar, yanar, yanar.*"

Başımı kaldırınca iyice yükseldiğimizi fark ediyom, vadinin üst kısmının tam ucundan geçip daire çizerek ilerlerken alev sağanağını aşağıdaki ağaçların üzerine boşaltıyoz ve bu alevler yapışkan ve süper-sıcak, tıpkı Mankların alevden okları gibi ve kar yağıyor olmasına rağmen ağaçlar sıcaktan öylece *patlıyolar*, diğer ağaçları da tutuşturuyolar ve yangın Mankların koşabileceğinden de hızlı bi şekilde aralarından *geçip* gidiyo ve biz vadinin etrafında daire çizip onları orada hapsederek uçmaya devam ederken arkamızdan gelen alev şeridini ekrandan görebiliyoz.

Başkan bütün dünyayı ateşe veriyo.

Tekrar iletici ekranına bakıyom. Basabileceğim bissürü düğme var fakat ben hâlâ en üsttekini okumaya çalışıyorum. *Som*, yazıyo galiba. *Som İleticiler*. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapadıktan sonra Sesimi hafifletmeye, Başkan yanımdayken hissettiklerimi tekrar hissetmeye çalışıyom.

"*Dünyanın yanışını seyret Todd,*" diyor Başkan. "*Son savaşın başlamasını seyret.*"

Son İleticiler. İşte yazan bu, *Son*.

Düğmeye basıyorum.

"*Todd?*" diyor Başkan. "*İzliyor musun?*"

Başımı kaldırıp ekrandaki yüzüne bakıyorum. Beni görmediğini fark ediyorum. Tekrar iletici kutusuna bakıyorum. Sağ alt tarafta kırmızı bir daire var, üzerinde *Görsel Kapalı* yazılı.

Bunu ilk okumada anlıyorum.

"Kimin kazandığını umursamıyorsun, öyle değil mi?" diyorum. Gemiye Yeni Prentisstown üzerinde geniş bir daire çizdiriyor, güney *ve* kuzeydeki ormanları önünde sonunda kente ulaşması kaçınılmaz olan bir yangına boğuyor. Yangının bir kolunun şimdiden en uçta kalan evlere yaklaştığını görebiliyorum.

"*Biliyor musun Todd?*" diyor. "*Hiç umrumda olmadığını anladım, haklısın. Bu çok garip, değil mi? Önemli olan tek şey bitmesi. En sonunda bitecek olması.*"

"Bunları yapmasan da *bitebilirdi*," diyorum. "Barış olabilirdi."

İletici ekranında bir liste çıkıyor ve bunun *Son İletici* görüşmeleri listesi olduğunu tahmin ederek incelemeye başlıyorum.

"*Barışı birlikte sağlayabilirdik Todd,*" diyor Başkan. "*Ama sen bunun sana uygun olmadığına karar verdin.*"

İlet, diye okuyorum, *ilet, iletimci, iletici...*

"*Bunun için sana teşekkür etmeliyim,*" diyor. "*Asıl amacıma geri dönmemi sağladığın için.*"

İletici 1. İletici 1. İşte bu, *İletici 1.* Bu, ileticilerin bir listesi. 1'den 6'ya kadar, ama sırayla değil. 1 en tepede, sonra 3 geliyor (yani *sanırım* 3), sonra da galiba 2 ve ardından geri kalanlar neyse onlar...

"Değiştiğini söylemiştin," diyorum, panele bakarken bir yandan terliyorum. "Artık farklı bir insan olduğunu söylemiştin."

"*Yanılmıştım. Erkekler dönüştürülemez. Ben her kimsem hep o olacağım. Ve sen de hep Todd Hewitt olacaksın, adam öldüremeyen çocuk.*"

"Şey, ama," diyorum duygulu bir şekilde, "insanlar değişir."

Başkan gülüyor. "*Beni dinlemiyor musun? İnsanlar değişmez Todd. Değişmezler.*"

Başkan altımızda kalan dünyayı alevlere boğmaya devam ederken gemi bir kez daha öne fırlıyor. Bense hâlâ iletici panelinin önünde terliyorum. Viola'nınkinin hangisi olduğunu bilmiyorum ancak eğer bunlar son yapılan görüşmelerse ve sırayla listelenmişlerse o halde 1 ya da 3 olmalı çünkü...

"*Sen orada neler karıştırıyorsun Todd?*" diyor Başkan.

Ve iletici paneli kararıyor.

[VIOLA]

Her yeri kaplayan dumanların arasında gözcü gemisini seçebilmek artık neredeyse imkânsız. Engebeli nehir yatağının ortasında güvendeyiz fakat etrafımız alevlerle çevriliyken buradan çıkabilmemizin yolu yok. Başkan gemiyi bütün vadinin üzerinde uçurdu, etraf öyle yoğun bir şekilde yanıyor ki alevlere doğrudan bakmak çok zor.

Nasıl bu kadar **çok** *olabiliyor?* diye soruyor Ben, ormanların arasında neredeyse akıl almaz bir hızla yayılan alevlere bakarken.

"Birkaç damlası bile koca bir köprüyü havaya uçurmaya yeterliydi," diyorum. "Koca bir gemi dolusunun neler yapabileceğini sen düşün."

Feza bana, *Gemiyle irtibata geçemez misiniz?* diye soruyor.

İleticimi havaya kaldırıyorum. "Yanıt yok," diyorum. "Denemeye devam ediyorum."

O halde, gemi silahlarımızın menzili dışında olduğuna göre, diyor Feza, Sesi bir karara varmış gibi, *izlenebilecek yalnızca tek bir yol var.*

Hepimiz dönüp bir süre ona baktıktan sonra ne kastettiğini anlıyoruz.

"Nehir," diyorum.

Ve gökyüzünden gelen kükremeyi andıran sese dönüp bakıyoruz.

"Geri geliyor!" diye bağırıyor Bradley.

Ve duman bulutu aralanırken gözcü gemisinin tepenin uç kısmının üzerinden geçip kükreyerek masmavi gökyüzünden mahşer günü gibi yaklaştığını görüyoruz.

Dosdoğru üzerimize geliyor.

[TODD]

Artık ekranlarda alevden başka bir şey görünmüyor, alevler dört bir yanı sarmış, vadiyi çevreleyip Yeni Prentisstown'ı kıskaca almış, Viola hâlâ yanmakta olan o tepede, alevlerin içinde bir yerde.

"Seni öldüreceğim!" diye bağırıyorum. "Beni duyuyor musun? Seni ÖLDÜRECEĞİM!"

"*En sonunda bunun olmasını umarım Todd,*" diyor Başkan, kendine ayırdığı ekrandaki yüzünde tuhaf bir gülümseme var. "*Yeterince bekledin.*"

Fakat ben Viola'yla iletişime geçmenin başka bir yolunu arıyorum (lütfen lütfen lütfen). İletici paneli çalışmıyo ancak Şifacı Lawson'ın yatakların yanındaki ekranlardan birinde bi

şey yaptığını gördüğüme yemin edebilirim. Oraya gidip düğmelerden birine basıyorum.

Ben dokunur dokunmaz ışıldıyo ve bissürü kelime beliriyo.

Ve içlerinden biri *İletici* ile başlıyo.

"*Sanırım sana şimdi neler olacağını söylemeliyim Todd,*" diyor Başkan. "*Bunu bilmen önemli.*"

"Kapa çeneni!" diyorum ekrandaki *İletici* düğmesine basarak. Bir kutucuk daha beliriyo ve bu kez bissürü düğme *İletici* ile başlıyo. Derin bir nefes alıp Sesimi yazanları okuyabilecek bi hale getirmeye çalışıyorum. Eğer Başkan bilgi araklayabiliyosa, bunu ben de yapabilirim.

"*Teğmen O'Hare'e ufak bir ordu ile önünde sonunda kente saldıracak olan Manklarla savaşmasını emrettim,*" diye devam ediyor Başkan. "*Bu elbette ki bir intihar görevi ama Teğmen O'Hare zaten hep gözden çıkarılabilir biri olmuştur.*"

İllentişm Merkenz, diye okuyorum. Gözlerimi kısıp yeniden derin bir soluk alıyorum. Lütfen lütfen lütfen. *İllentişm Merkenz*. Bunun ne anlama geldiği hakkında en ufak bi fikrim olmadığından üçüncü kez derin bi nefes alıp gözlerimi kapıyom (*Ben Daireyim ve Daire de Ben*). Gözlerimi yeniden açıyom. *İletişim Merkezi*. İşte bu, yazan bu. Düğmeye basıyorum.

"*Teğmen Tate ordunun geri kalanını tepedeki Yanıt'a doğru ilerletiyor olacak,*" diye konuşmaya devam ediyor Başkan, "*ve isyankârların geri kalanını bastıracak...*"

Başımı kaldırıyorum. "*Ne*?"

"*Eh, teröristler tarafından havaya uçurulma gibi bir risk almamı istemeyiz, öyle değil mi*?" diyor.

"Seni str'olasıca *canavar*!"

"*Ve sonra Teğmen Tate ordusunu okyanusa doğru ilerletecek.*"

Bu kez *gerçekten* şaşırıyorum. "Okyanusa mı?"

"*Orada son direnişimizi gerçekleştireceğiz Todd,*" diyor Başkan ve sırıttığını görebiliyorum. "*Okyanus arkamızda, düşman önümüzde. Daha iyi ne olabilir ki? Savaşıp ölmekten başka yapacak bir şey yok.*"

İletici ekranına bakıyorum.

Ve işte orada. *Son İleticiler.* Düğmeye basıyorum. Yeni kutucuklar beliriyo.

"*Gelgelelim işe Mankların liderinin ölümüyle başlamalıyız,*" diyor Başkan. "*Ve üzgünüm ki bu, yanındaki herkesin de ölmesi anlamına geliyor.*"

Yeniden başımı kaldırıyorum. Tepenin uç kısmının hemen yanındayız, üzerinden geçip nehir yatağına, kaçmakta olan Manklara doğru alçalıyoruz.

Viola'ya doğru.

Onu artık ekranlarda görebiliyorum.

Hâlâ Palamut'un üzerinde olduğunu görebiliyorum, Bradley ve Ben hemen yanındalar, Mank lideriyse arkalarında, koşmaları için onları yüreklendiriyo.

"HAYIR!" diye bağırıyorum. "*HAYIR*!"

"*Onu kaybetmek beni çok üzecek,*" diyor Başkan, alçalmaya ve arkamızda alevden bir iz bırakmaya devam ederken. "*Dürüst olmam gerekirse Ben'i kaybetmek beni daha az üzecek.*"

İletici ekranının en üstündeki düğmeye basıyorum, üzerinde *İletişimci* yazan ve "VIOLA!" diye öyle bi bağırıyorum ki sesim çatallanıyo, "*VIOLA*!"

Ne var ki ekrandan görebildiğim kadarıyla onların tepesindeyiz.

[1017]

Feza savaş aygırını sertçe döndürüp Temizlikçilerin atlarını yana topladıktan sonra onları geminin yolundan dışarı, nehir kenarında yanmakta olan ağaçlara doğru sürüyor.

Fakat Temizlikçilerin atları direniyor.

Ateş! diye çılgınca bağırdıklarını duyabiliyorum, *Ateş!*

Gemi yaklaşıyor! diye gösteriyorum, yalnızca Feza'ya değil, etrafımdaki Topraklara da, bu uyarıyı dört bir yana gösteriyorum ve kendi hayvanımı yanmakta olan ağaçlara doğru çeviriyorum, orada siper olarak kullanabileceğimiz ufak bir alan var.

Feza'nın, *HADİ!* diye bağırdığını duyuyorum ve savaş aygırım buna karşılık veriyor, Temizlikçilerin atlarıyla aynı anda ateşe doğru dönüyor ve işte Kaynak, Temizlikçi erkeği ve Bıçak'a özel olan.

Ben ve Bradley ve Viola.

Sürüyor oldukları hayvanlar bana doğru, yanmakta olan ağaçların arasındaki alana doğru dörtnala geliyorlar, orada çok uzun süre kalamayız ama yine de üzerimize çullanan gemiden şimdilik kurtulmamızı sağlayabilir.

Ve etrafımızı saran Toprakların korkusu, dehşeti, *ölümleri* içime işliyor ve yalnızca görebildiklerimden, savaş aygırımın yanından koşarak geçenlerden daha fazlasını hissediyorum, *hepsini* hissediyorum, vadinin kuzeyinde kalan askerleri ve güneyde, her ağacın yanmakta olduğu, yağan kara rağmen

alevlerin onların çoğunun koşabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde daldan dala atladığı, bir ormanın ortasından kurtulmaya çalışan askerleri hissediyorum ve nehrin ilerisinde, bu cehennemin vadiyi yakarak onlara doğru yaklaştığını, kaçmaya çalışanları önüne kattığını gören Toprakları da hissediyorum ve bunların tümünü her Toprak'ın gözünden görüyorum.

Gezegenin gözlerinin yanmakta olduğunu izleyişini görüyorum.

Ve *ben de* yanıyorum.

Bıçak'a özel olan, "ACELE EDİN!" diye bağırıyor ve arkamı dönünce Topraklara kendilerini kurtarmaları için emir iletmekte olan Feza'nın savaş aygırının birkaç adım geride yere düşmüş olduğunu görüyorum.

Gemi tam üzerimizden geçiyor.

Nehir yatağına alev yağdırıyor.

Ve Feza ile göz göze geliyoruz.

Onca duman ve alev ve yağan kara rağmen göz göze geliyoruz.

Hayır! diye gösteriyorum.

Hayır!

Ve alevden bir duvarın ardında gözden kayboluyor.

[VIOLA]

Alev duvarı hemen arkamızda *TISLAYARAK* nehir yatağı boyunca yükselirken atlar öne fırlıyor.

Ve neredeyse kaçacak hiçbir yer yok, önümüzdeki ağaçlar alev alev ve her nasılsa tepemizdeki yamaçta bulunan kayalar da yanıyor, hatta kar taneleri bile yere düşmeden buharlaşıve-

riyorlar ve ilk saldırıdan kurtulduk ama eğer geri gelirse kaçacak hiçbir yer yok, hem de hiç.

Bradley, "Viola!" diye bağırarak Angharrad'ı Palamut'a çarptırıyo ve ikisi de dehşet içinde kişneyerek selamlaşıyorlar.

"Buradan nasıl çıkacağız?!" diyorum dumandan öksürerek ve arkamı dönünce az önce bulunduğumuz nehir yatağını küle çeviren on metre boyunda alevden bir duvar görüyorum.

"Feza nerede?" diye soruyor Bradley.

Dönüp Ben'e bakıyoruz ve o an ilk kez Sesini duyamadığımızı, bizden uzakta olduğunu, yanımızdaki Mankların tümünün Sesinin de sanki donmuş gibi kesildiğini fark ediyorum, bu cehennemin ortasında kaçacak yer olmamasına rağmen insanı ürperten bir durum bu.

"Ben?" diyorum.

Ama o nehir yatağındaki alevden duvara bakıyor.

Ve sonra duyuyoruz.

Arkadan bir yırtılma sesi geliyor, sanki gökyüzü ortadan ikiye ayrılıyor...

1017.

Savaş aygırından inmiş, koşuyor.

Çıplak kayaların üzerinde azalmakta olan alevlere doğru koşuyor.

Yanan kül yığınlarına doğru.

Tıpkı Manklar ilk ateşten okları atmadan önce savaş alanında yaptığı gibi...

Ama bu kez yalnızca ikisi.

1017 onlara doğru koşuyor, Sesi hayatım boyunca duyduğum her şeyden daha korkunç, daha öfkeli ve acı dolu.

Ve Feza ile savaş aygırının yanıp kararmış cesetlerine doğru koşuyor.

[1017]

Koşuyorum.

Aklımda hiçbir düşünce yok.

Sesimde benim bile güçlükle duyabildiğim bir inleme dışında hiçbir şey yok.

Geri alınmak isteyen bir inleme.

Gördüklerine inanmayı reddeden, olanları kabullenmeyi reddeden bir inleme.

Temizlikçi ile Kaynak'ın yanından koşup geçerken onları belli belirsiz bir şekilde fark ediyorum.

Kulaklarımdan, başımdan, kalbimden yükselen *kükremeyi* belli belirsiz bir şekilde fark ediyorum.

Ve de Sesimde.

Nehir yatağındaki kayalar hâlâ yanıyor ama ben yaklaşırken bile sönmeye başlıyorlar, yani amaç daha çok şeyi yakmak ise bu saldırı fos çıktı demektir.

Gelgelelim tam olarak boşa gitmiş denemez çünkü yalnızca tek bir hedefinin olduğu çok açık.

Alevlerin arasına dalıyorum, tenimin kabardığını hissediyorum, kayalardan bazıları kor gibi kıpkırmızı.

Ancak bu umurumda bile değil.

Feza'nın, savaş aygırının üzerinde olduğu yere varıyorum.

Kayaların arasına düştüğü yere.

Onun ve hayvanın hâlâ yanmakta olduğu yere.

Ve çıplak ellerimle alevleri dövüp yangını söndürmeye çalışırken inleme iyice yükseliyor, içimden çıkıp benden uzağa, dünyaya, Topraklara kadar uzanıp olmuş bitmiş her şeyi silmeye çalışıyor.

Ve Feza'nın yanan kollarını tutup onu yanmakta olan savaş aygırından alıyorum.

Ve bağırarak gösteriyorum, *Hayır!*

Ve tenim kayaların üzerinde yanıyor, kendi yosundan tenim sıcak yüzünden...

HAYIR!

Ne var ki o artık kollarımda cansız bir ağırlıktan ibaret.

Ve...

Ve...

Ve sonra onu *duyuyorum.*

Ve donakalıyorum.

Kımıldayamıyorum.

Feza'nın bedeni ellerimde.

Fakat Sesi...

Bedeninden *ayrılmış.*

Onu orada öylece bırakıp giderken havada asılı duruyor.

Bana dönük...

Gösteriyor.

Feza...

Bana gösteriyor, *Feza...*

Ve sonra gidiyor.

Ve bir saniye sonra onları duyuyorum.

Toprakların tümünün Seslerini duyuyorum.

Her biri donakalmış.

Donakalmışlar ama bazılarımız yanıyor.

Donakalmışlar ama bazılarımız ölüyor.

Tıpkı Feza'nın bedenini tutan benim gibi donakalmışlar.

Tabii bu artık Feza'nın bedeni değil.

Feza, diye bir Ses duyuyorum.

Ve bu kez konuşan Topraklar.

Toprakların Sesi birleşiyor.

Feza, Toprakların Sesidir ve bir an için kesilmiş, kendisinden koparak bu dünyada onu dillendirebilecek bir ağızdan yoksun kalmıştı.

Ama yalnızca bir an için...

Feza, diye bir Ses duyuyorum...

Ve bu Toprak...

Benimle konuşuyor.

Sesleri içime giriyor.

Bilgileri içime giriyor; Toprakların ve şimdiye dek var olmuş bütün Feza'ların sahip olduğu tüm bilgiler.

Dilleri de hızla içime giriyor, şimdiye dek hep buna karşı çıktığımı, hep kendimi uzak tutmak *istediğimi* görüyorum ancak şimdi bir anda her şeyi biliyorum.

Hepsini biliyorum.

Hepimizi biliyorum.

Ve bunu yapanın o olduğunu biliyorum.

Bana devretti.

Feza'yı Toprak seçer.

Gelgelelim savaş zamanlarında gecikme olmamalıdır.

Ölmek üzereyken Topraklara, *Feza,* dedi.

Ve şimdi de Topraklar, *Feza* diyor bana.

Ve ben yanıt veriyorum... *Topraklar...*

Ve doğruluyorum, eski Feza'yı geride bırakıyorum, kederimi de beklemeye alıyorum.

Çünkü yük *anında* omuzlarıma çöküyor.

Topraklar tehlikede.

Ve Toprakların iyiliği *mutlaka* önce gelmeli.

Yani yapacak yalnızca tek bir şey var.

Topraklara ve tıpkı onlar gibi bana *Feza* diyen Kaynak'a, Temizlikçi erkeğine ve Bıçak'a özel olana dönüyorum, bütün gözler üzerimde, bütün Sesler de öyle.

Ve ben Feza'yım.

Ve Toprakların dilinde konuşuyorum.

(Fakat kendi Sesim de orada.)

(Kendi *öfke* dolu Sesim...)

Ve Topraklara nehri serbest bırakmalarını söylüyorum.

Hepsini ve bir an önce.

[VIOLA]

"Kasabayı yok eder!" diyor Bradley, henüz Ben bize olan biteni anlatmadan.

Çünkü bunu etrafımızı çevreleyen Seslerinde görebiliyorduk, 1017'ye nehri serbest bırakmalarını emretmesini söylediklerini görebiliyorduk.

"Orada masum insanlar var hâlâ," diyor Bradley. "Bu kadar uzun bir zaman boyunca akışı engellenmiş bir nehir onları gezegenin üzerinden siler atar!"

Bu yapıldı bile, diyor Ben. *Feza konuştu ve süreç başladı.*

"Feza mı?" diyorum.

***Yeni** Feza,* diyor ve arkamıza bakıyor.

Dönüp bakıyoruz. 1017 nehir yatağındaki akkor kayaları çevreleyen ışıltılı pusun arasından, yüzünde eskisinden farklı bir ifadeyle çıkıyor.

"Yeni Feza *o* mu?" diye soruyor Bradley.

"Of, kahretsin," diyorum.

Onunla konuşabilirim, diyor Ben. *Doğruları görmesine yardımcı olmaya çalışırım ancak nehrin serbest bırakılmasına engel olamam.*

"Kasabayı uyarmalıyız," diyor Bradley. "Ne kadar vaktimiz var?"

Ben'in gözleri bir an için boş bakıyor ve Sesinde, korkunç miktarda suyu tutan, bir zamanlar Todd ile birlikte birbirine **Burada** diyen yaratıkları gördüğümüz fakat şimdi koca bir *içdeniz* oluşturacak kadar suyla dolu uçsuz bucaksız ovaya yaslanmış Mank barajlarını görüyoruz. *Çok geride,* diyor Ben, *ve barajları açmak için epey çalışma yapmak gerekiyor. Gözlerini kırpıştırıyor. En fazla yirmi dakika.*

"Bu yeterli değil!" diyor Bradley.

Ama bu kadar vaktiniz var, diyor Ben.

"Ben..." diyorum.

Todd orada, diyor Ben gözlerimin içine bakarak, Sesi sanki içime işliyor gibi ve onu daha önce bu gezegende hiçbir erkeğinkini duymadığım bir şekilde duyuyorum. *Todd orada ve hâlâ senin için savaşıyor Viola.*

"Bunu nereden biliyorsun?"

Sesini duyabiliyorum, diyor Ben.

"Ne?"

Tam net değil, diyor Ben en az benim kadar şaşkın bir ifadeyle, *belirgin bir şey duyamıyorum fakat orada olduğunu hissediyorum. Feza'yı seçerken* ***herkesi*** *hissedebildim.* Gözleri irileşiyor. *Ve Todd'u duydum. Onun senin için savaştığını duydum.* Savaş aygırının üzerinde yanıma yaklaşıyor. *Sen de* ***onun*** *için savaşmalısın.*

"Ama Manklar ölüyor," diyorum. "Ve kasabadaki insanlar..."

Eğer onun için savaşırsan, hepimiz için savaşırsın.

"Fakat savaş kişiselleştirilemez," diyorum neredeyse bunun doğru olup olmadığını sorarcasına.

Eğer söz konusu olan kişi savaşın sona ermesini sağlayacaksa, diyor Ben, *o zaman durum kişisel değil, evrenseldir.*

"Gitmeliyiz," diyor Bradley. "Hemen!"

Bir an daha durup Ben'e başımla selam verdikten sonra atları döndürüp alevlerin arasından geçebileceğimiz güvenli bir patika bulmak üzere harekete geçiyoruz.

Ve 1017'nin önümüzde durduğunu görüyoruz.

"Gidelim," diyor Bradley. "Gemideki adam ikimizin de düşmanı. O bu gezegendeki bütün canlıların düşmanı."

Ve sanki anlaşmışız gibi gözcü gemisinin bir kez daha üzerimizden geçmek üzere dönerek bu yöne gelmeye başladığını duyuyoruz.

"*Lütfen,*" diye yalvarıyorum.

Gelgelelim 1017 bize yol vermiyor.

Ve Sesinde bizi görebiliyorum.

Sesinde *öldüğümüzü* görebiliyorum.

Hayır, diyor Ben savaş aygırını öne sürerek. *İntikam için vakit yok. Toprakları nehrin yatağından çekmelisin.*

Ancak 1017'nin ifadesindeki mücadeleyi görebiliyor, intikam ateşiyle yanıp tutuştuğu halde halkını kurtarmak da isteyen Sesinin kıvrılıp büküldüğünü hissedebiliyoruz...

"Bekle," diyorum, çünkü hatırlıyorum.

Yenimi kıvırıp şeridi gösteriyorum, pembeleşmiş ve iyileşiyor ve artık beni öldürmüyor ama yine de sonsuza dek kolumda kalacak.

1017'nin Sesindeki şaşkınlığı hissediyorum ama yine de kıpırdamıyor.

"Feza'nı öldüren adamdan en az senin kadar nefret ediyorum," diyorum. "Onu durdurmak için *her şeyi* yaparım."

Bir süre daha bize bakıyor, alevler etrafımızı sarmaya devam ediyor, gözcü gemisiyse vadiye doğru alçalıyor.

Gidin, diyor. *Feza fikrini değiştirmeden.*

[TODD]

"VIOLA!" diye bağırıyorum ama ne İletici 1'den ne de İletici 3'ten yanıt geliyor ve zeminin titremeye başladığını hissediyorum. Başımı kaldırıp ekranlara bakınca nehir yatağını alevler içinde bıraktıktan sonra geri dönmekte olduğumuzu görüyorum.

Ne var ki çok fazla duman olduğu için ne Ben'i ne de Viola'yı görebiliyorum.

(lütfen lütfen lütfen)

"*Manklara bak Todd,*" diyor Başkan ileticiden, sesinden meraklandığı anlaşılabiliyor. "*Kaçmıyorlar bile.*"

Onu öldüreceğim, o str'olasını öldüreceğim.

Ve sonra düşünüyorum, onu durdurmayı gerçekten çok *istiyorum*, hatta bunu her şeyden fazla *arzuluyorum* ve olay yalnızca arzulamaktan ibaretse...

Saldırıyı durdur, diye düşünüyorum, geminin sallanıp durmasına rağmen odaklanmaya çalışarak onu orada, kokpitte bulmaya çalışıyorum. *Saldırıyı durdur ve gemiyi indir.*

"*Kapımı çaldığını hissettiğim kişi sen misin yoksa Todd?*" diyerek gülüyo Başkan.

Ve beynimin ortasında bi ışık çakması oluyo, bembeyaz ve acı verici bi ışık çakmasıyla birlikte ta en başından beri kul-

landığı kelimeler, SEN Bİ HİÇSİN SEN Bİ HİÇSİN ve geriye doğru sendeliyorum, gözlerim bulanıyo, aklım darmadağın oluyo.

"*Hem zaten denemene gerek yokmuş*," diyor Başkan. "*Görünüşe bakılırsa bizim Viola hâlâ hayatta.*"

Gözlerimi kırpıştırıp ekranlara bakınca at üzerinde ilerlemekte olan iki siluete doğru yaklaşmakta olduğumuzu görüyorum, bunlardan biri de Viola.

(Tanrı'ya şükür Tanrı'ya şükür)

Tepenin uç kısmına doğru dörtnala ilerlerken alevlerden sakınmaya çalışıyolar, bunu başaramadıklarındaysa alevlerin içinden atlıyolar.

"*Endişelenme Todd*," diyor Başkan. "*Buradaki işim tamamlandı. Eğer yanılmıyorsam nehir açılmış olmalı ve biz de okyanus kıyısında kaderimizi bekleyeceğiz.*"

Hâlâ nefes nefeseyim ama iletici paneline doğru sendeliyorum.

Belki de benim ileticim İletici 1'di fakat 3 numara Şifacı Coyle'undu.

Uzanıp İletici 2 yazan düğmeye basıyorum.

"Viola?" diyorum.

Ve yanmakta olan tepenin ucuna ulaşıp kıvrımlı patikaya atlarlarken onu Palamut'un sırtında ufacık bir nokta olarak görebildiğim ekranda...

... şaşkınlık içinde irkildiğini, Palamut ile birlikte aniden durduklarını, cüppesinin içine uzandığını görüyorum.

"*Todd*?" diyor çok net bir şekilde.

Başkan'ın, "Bu da *neydi*?" dediğini duyuyorum.

Ancak elim hâlâ düğmenin üzerinde.

"Okyanus Viola!" diye bağırıyorum. "Okyanusa gidiyoruz!"

Ve bir kez daha Sesiyle vuruluyorum.

[VIOLA]

"Okyanus mu?!" diye bağırıyorum ileticiye. "Todd? Ne demek istiyorsun?.."

Bradley harap olmuş dolambaçlı yolun ilerisinden, "Baksana!" diye sesleniyor. Gözcü gemisini işaret ediyor.

Vadi boyunca bizden uzağa doğru ilerliyor, doğuya gidiyor.

"Todd?" diyorum yeniden ama ileticiden yanıt gelmiyor. "*Todd*!?"

"Viola, *gitmemiz* gerek," diyor Bradley ve Angharrad'ı tepe aşağı sürüyor. İleticiden hâlâ ses yok ancak Bradley haklı. Kocaman bir su duvarı yaklaşıyor ve elimizden geldiğince çok sayıda insanı uyarmalıyız.

Yine de Palamut bir kez daha tepeden aşağı dörtnala inmeye başladığında çok az sayıda insanı kurtarabileceğimizin farkındayım.

Hatta belki kendimizi bile kurtaramayacağız.

[TODD]

Ivan'ın cesedinin yanına düştüğüm yerden homurdanarak kalkıyorum. Ekranlara bakıyorum fakat artık gördüklerimi kesinlikle tanıyamıyorum, etrafta alev falan da yok, sadece yeşil ağaçlar ve tepeler.

Demek okyanusa doğru gidiyoruz.

Her şeyin sonu için.

Ivan'ın kanını ceketimin üzerinden siliyorum, Başkan'ınkinin tıpatıp aynısı olan şu aptal üniforma ve aynı göründüğümüz düşüncesi bile utançla dolmama neden oluyo.

"*Hiç okyanus gördün mü Todd?*" diye soruyor.

Ve elimde olmadan bakıyorum.

Çünkü işte orada.

Okyanus.

Ve bir an için bakışlarımı ayıramıyom.

Ekranların tümünü aynı anda kaplıyo, dolduruyo ve dolduruyo ve dolduruyo, öyle engin bi su kütlesi ki sonu yok gibi, sadece kum ve kar kaplı sahil ve sonra bulutlu ufka kadar su üstüne su...

Bu görüntü öyle bi başımı döndürüyo ki daha fazla bakamıyom.

Bir an için Viola'ya ulaşabildiğim iletici ekranına gidiyorum fakat tabii ki de kapalı, Başkan, Viola'yla konuşabileceğim her türlü aleti kapatmış.

Artık yalnızca o ve ben, okyanusa doğru uçuyoruz.

Son hesaplaşma için sadece o ve ben.

Viola'nın peşine düştü. Ben'in peşine düştü. Yangından kurtulsalar bile selden kurtulamayabilirler, yani evet, str'olasıca bi hesaplaşma olacak.

Evet, öyle.

Ve Viola'nın adını düşünmeye başlıyorum. Onun adını olabildiğince düzgün bi şekilde düşünmeye, tekrar etmeye, zihnimde ve *Sesimde* evirip çevirmeye başlıyorum.

Öfkemi ve onun için endişemi hissediyorum.

Sesimi iyice alçaltarak mücadele etmemi güçleştirmiş ola-

bilir fakat eğer o hâlâ Sesiyle yumruk atabiliyosa ben de atabilirim.

Viola, diye düşünüyorum.

VIOLA.

[FEZA]

Toprakları kurtarmak için ateşin içine göndermeliyim. Onları vadinin yanmakta olan tepelerine tırmandırıp alevler içindeki ağaçların, yıkılan ve patlayan kulübelerin arasından geçirmeli, nehir yatağından gelmekte olan çok daha büyük bir tehlikeden kurtulmaları için onları bir başka tehlikenin içine atmalıyım.

Onların başına *benim* açtığım daha büyük bir tehlikeden kurtarmak için.

Feza'nın gerekli gördüğü daha büyük bir tehlikeden kurtarmak için.

Çünkü bunlar Feza'nın seçimleri, Toprakların iyiliği için Feza'nın yapması gereken seçimler. Yangının orman boyunca ilerlemesine izin verseydik çok sayıda Toprak ölürdü, şimdi de kaçmaya çalışırken çok sayıda Toprak ölebilir.

Ama en azından ikinci seçenek gerçekleşirse yanımızda yüzlerce Temizlikçiyi de götürürüz.

Hemen arkamdaki dik tepeyi güçlükle tırmanan Kaynak'ın *Hayır,* diye gösterdiğini duyuyorum. Savaş aygırlarımızın üzerindeyiz, sular gelmeden önce nehir yatağından yeterince uzaklaşabilmek için alevlerin arasından geçecek bir yol arıyoruz. Savaş aygırları güçlükle ilerliyor ama zırhlarının onları kurtarmaya yeteceğini umarak devam etmemiz gerek.

Feza böyle düşünemez, diye gösteriyor Kaynak. *Temizlikçilere karşı açılan bir savaş yalnızca Toprakların yok olmasına neden olacaktır. Barış hâlâ mümkün.*

Ayakta durduğum eyerimin üzerinde ona dönüp aşağı, tipik bir *erkek* gibi oturduğu yere bakıyorum. ***Barış mı?*** diye gösteriyorum öfkelenerek. *Bu yaptıklarından sonra* ***barış*** *olmasını mı bekliyorsun?*

İçlerinden birinin yaptıklarından sonra, diye gösteriyor Kaynak. *Barış yalnızca mümkün değil, geleceğimiz için* ***hayati.***

Bizim *geleceğimiz mi?*

Bunu duymazdan geliyor. Tek alternatif mutlak ve karşılıklı bir yıkım.

Bu çözümdeki sorun nedir?

Fakat Sesi öfkeyle dolmaya başlıyor bile. *Bu Feza'nın isteyeceği bir şey değil.*

Sen Feza hakkında ne biliyorsun ki? diye gösteriyorum. *Herhangi birimiz hakkında ne biliyorsun? Bizim Sesimizle konuşmaya başlayalı çok kısa bir zaman oldu. Sen bizden değilsin. Asla da olmayacaksın.*

Biz ve onlar diye bir ayrım olduğu sürece, diye gösteriyor, *Topraklar asla güvende olmayacak.*

Yanıt verecek gibi oluyorum fakat Toprakların Sesi batıdaki vadiden gelerek bizi uyarıyor. Hayvanlarımız daha da hızlı tırmanmaya başlıyor. Vadi boyunca yukarı bakıyorum, hâlâ düşmekte olan kar tanelerinin, her iki yanımızı da çevreleyen alevlerin, bulutlara kadar yükselen dumanın arasından...

Ve nehir yatağını, tıpkı oktan hızlı giden ıslık sesi gibi ilerleyen bir pus kaplıyor.

İşte geliyor, diye gösteriyorum.

Pus yanımızdan geçip yükselerek dünyayı beyaza kesiyor.

Kaynak'a son bir kez daha bakıyorum.

Ve sonra Sesimi açıyorum.

Onu bütün Toprakların duyabileceği şekilde açıyorum, iletmeleri için Yolaklara ulaşmaya çalışıyorum, ta ki her yerdeki *tüm* Topraklarla konuştuğuma emin oluncaya dek.

Ve ilettiğim ilk emrin, silahları kuşanma emrinin yankılarını duyuyorum.

Orada öylece, gerçekleşmeyi bekleyen bir kader gibi duruyor.

Onu Sesimle kavrayıp yeniden gösteriyorum, öncesinden daha uzağa ve daha geniş bir alana.

Hazırlanın, diyorum Topraklara.

Savaşa hazırlanın.

HAYIR! diye bağırıyor Kaynak yeniden.

Fakat koskoca bir kent kadar büyük bir su kütlesi aşağımızda kalan vadiye çarparak yolundaki her şeyi yutarken söyledikleri duyulmaz oluyor.

[VIOLA]

Dörtnala kasabaya giriyoruz, Palamut ve Angharrad öyle hızlı koşuyorlar ki yelesini güçlükle tutabiliyorum.

ACELE KIZ SIKI TUTUN! diyor Palamut ve her nasılsa daha da hızlanmayı başarıyor.

Angharrad'ın üzerindeki Bradley hemen önümde, yağmakta olan kar taneleri etrafımızda dönüp duruyor. Anayolun ilk evlerle kesiştiği kasabanın dış kısmına hızla yaklaşıyoruz.

Bradley'nin **Bu da ne böyle?!** diye Sesiyle bağırdığını duyuyorum.

Yol boyunca ilerleyen bir grup erkek var. Sıraya girmişler, önlerinde Teğmen O'Hare var, ellerindeki silahları havaya kaldırmışlar ve Seslerindeki endişe kuzey ve güney ufuklarındaki duman bulutları gibi yükseliyor.

"GERİ DÖNÜN!" diye bağırıyor Bradley onlara yaklaşırken. "GERİ DÖNMELİSİNİZ!"

Teğmen O'Hare duruyor, Sesi şaşkınlık içinde, arkasındaki adamlar da duruyor. Yanlarına varıp güçbela atları durduruyoruz.

"Bir Mank saldırısı yaklaşıyor," diyor Teğmen O'Hare. "Emir aldım."

"Nehri saldılar!" diye bağırıyorum.

"Yükseklere çıkmalısınız!" diyor Bradley. "Kasaba halkını uyarmalısını..."

"Çoğu zaten kasabadan ayrıldı," diyor Teğmen O'Hare, Sesi kırmızıya kesiyor. "Olabildiğince hızlı bir şekilde orduyu izliyorlar."

"*Ne* yapıyorlar?" diyorum.

Fakat Teğmen O'Hare gitgide daha çok sinirleniyor. "Biliyordu," diyor. "Bunun bir intihar saldırısı olduğunu *biliyordu.*"

"Neden herkes yol boyunca askerlerin peşinden gidiyor?" diye soruyorum.

"Şifacıların bulunduğu tepeye gidiyorlar," diyor Teğmen O'Hare öfkeli bir ses tonuyla. "Orayı *güvence* altına almaya."

Ve Sesinde *güvencenin* ne anlama geldiğini görebiliyoruz.

Aklıma o tepede bulunan Lee geliyor. Lee'nin göremediğini düşünüyorum.

"Bradley!" diye bağırarak Palamut'un dizginlerine sarılıyorum.

Askerlerin yanından dolaşıp yeniden yola çıkarken Bradley, "Adamlarını yüksek bir yere çıkar!" diye bağırıyor. "Mümkün olduğunca çok sayıda insanı kurtar!"

Gelgelelim tam o esnada *kükremeyi* duyuyoruz.

Bir grup erkeğin Sesinden çıkan o KÜKREME değil.

Nehrin *kükreyip çağlaması*.

Arkamıza dönüyoruz.

Ve inanılmayacak kadar büyük bir su kütlesinin tepenin üst kısmını aştığını görüyoruz.

[TODD]

Ekranlardaki görüntü değişiyor. Okyanus gözden kayboluyor ve yerini kasabadaki problar alıyor. Başkan içlerinden birini boş şelaleye çevirmiş.

"*İşte geliyor Todd,*" diyor.

"Viola?" diye çılgınca fısıldayarak ekranda onu bulmaya, problardan biri kentin içinden geçişini izliyo mu diye görmeye çalışıyom.

Ama hiçbi şey görmüyom.

Önüne kasaba kadar büyük bi pus ve buhar bulutu katmış olan devasa su kütlesinin tepeyi aşmasından başka bi şey görmüyom.

"Viola," diye fısıldıyorum yeniden.

"*İşte orada,*" diyo Başkan.

Ve ekran görüntüsünü bi başka proba çevirince Viola ve Bradley'nin canlarını kurtarmak için kasaba yolu boyunca atlarını dörtnala sürdüklerini görüyorum.

Ve koşuşan insanlar da var, fakat şelalenin dibine vurup

önüne pus ve sudan tülü katarak hızla yaklaşan su duvarından kaçmalarına imkân yok.

Dalga dosdoğru kente ilerliyo.

"Daha hızlı Viola," diye fısıldıyorum yüzümü ekrana iyice yanaştırarak. "*Daha hızlı.*"

[VIOLA]

"Daha hızlı!" diye bağırıyor Bradley hemen önümde.

Ne var ki onu güçlükle duyabiliyorum.

Hemen arkamızdaki su kütlesinin ***kükremesi*** neredeyse kulakları sağır ediyor.

"DAHA HIZLI!" diye bağırıyor Bradley yeniden, arkasına bakarak.

Ben de dönüp bakıyorum.

Aman Tanrım.

Bu neredeyse kaskatı bir şey, bembeyaz bir çağlayan su duvarı, Yeni Prentisstown'daki en yüksek binadan daha yüksek, nehir yatağına dökülerek tepenin altındaki savaş alanını anında yerle bir edip ***kükreyerek*** ilerlemeye devam ederken yoluna çıkan her şeyi yutuyor.

"HADİ!" diye bağırıyorum Palamut'a. "*HADİ!*"

Ve onun da dehşete kapıldığını hissedebiliyorum. Peşimizden gelenin ne olduğunun, Yeni Prentisstown'un girişindeki ilk evleri ve hiç şüphesiz Teğmen O'Hare ile adamlarını yok eden şeyin ne olduğunun farkında.

Ve koşan başka insanlar da var, çığlıklar atarak evlerinden çıkıp güneydeki tepelere doğru koşuyorlar ancak çok uzaktalar, koşarak ulaşamayacakları kadar uzaktalar ve bu insanların hepsi ölecek.

Yeniden önüme dönüp korkudan Palamut'u ayak bileklerimle mahmuzluyorum. Kendini öyle bir zorluyor ki ağzından köpükler geliyor.

"Hadi oğlum," diyorum kulaklarının arasına. "*Hadi*!"

Ama bana yanıt vermiyor, sadece koşuyor ve koşuyor ve meydanı geçiyoruz ve katedrali de geçip kasabadan uzaklaşan yola çıkıyoruz ve dönüp bir kez daha arkama bakınca su duvarının meydanın uç kısmındaki binaları yerle bir ettiğini görüyorum.

"Başaramayacağız!" diye bağırıyorum Bradley'ye.

Önce bana, sonra arkama bakıyor.

Ve yüzünden haklı olduğumu anlıyorum.

[TODD]

Gözucuyla ekranların birinden sahile inmekte olduğumuzu görüyom ve etraf kar ve kum ve sonsuz suyla kaplı, dalgalar sahile vuruyo ve yüzeyin hemen altında kopkoyu gölgeler kıpırdanıyo.

Ama benim dikkatim Viola ile Bradley'yi takip eden probda.

Meydanı geçiyolar, geride kalan insanları ve katedrali de geçip kasabadan çıkan yola ulaşıyolar.

Gelgelelim su çok hızlı, çok yüksek, çok güçlü.

Başaramayacaklar.

"Hayır," diyorum ve kalbim paramparça oluyo. "Hadi! *Hadi*!"

Ve su duvarı katedralin enkazına çarparak hâlâ ayakta duran çan kulesini nihayet yerle bir ediyo.

Çan kulesi su ve duman kütlesi arasında gözden kayboluyo.

Ve bi şey fark ediyorum.

Su yavaşlıyo.

Yeni Prentisstown'ı yerle bir ederken, Yeni Prentisstown'ı haritadan *silerken* çarptığı onca yıkıntı ve bina onu yavaşlatıyo, azıcık, sadece birazcık ve su duvarı az da olsa kısalıp yavaşlıyo.

"Yine de yeterli değil," diyor Başkan.

Ve odada, hemen arkamda ...

Hızla dönüp ona bakıyorum.

"Üzgünüm ki ölecek Todd," diyor. "Gerçekten çok üzgünüm."

Ve tüm gücümü toplayarak ona ***VIOLA*** diye bir Ses dalgası ile vuruyorum.

[VIOLA]

Yeni Prentisstown arkamızda darmadağın olurken, su duvarı artık kalaslar ve tuğlalar ve ağaçlar ve kim bilir kaç tane cesetle dolmuşken kendimi, "*Hayır*," diye fısıldarken buluyorum.

Ve arkaya bakıyorum.

Ve yavaşlıyor.

Onca yıkıntının üzerinde biraz olsun yavaşlıyor.

Fakat yeterli değil.

Hemen arkamızda kalan yolun başlangıcına ulaşmış durumda ve hâlâ hızla geliyor, hâlâ sert ve acımasız ve hızlı bir şekilde geliyor.

Todd, diye düşünüyorum.

"Viola!" diye sesleniyor Bradley, yüzü şekilden şekile giriyor.

Ve bunun yolu yok.

Bunun hiç yolu yok.

ACEMİ KIZ! diye bir ses duyuyorum.

"Palamut?"

ACEMİ KIZ diyor bir kez daha, Sesi verdiği çabadan dolayı boğuk çıkıyor.

İleriden Angharrad'ı da duyabiliyorum.

TAKİP ET! diyor.

"*Takip et*, diyerek ne demek istiyorsun?" diyorum paniğe kapılarak, dönüp aramızda yüz metre bile olmayan su duvarına bakıyorum.

Doksan...

ACEMİ KIZ diye tekrarlıyor Palamut.

"Bradley?" diye sesleniyorum ancak onun da Angharrad'ın yelesine en az benim Palamut'unkine sarıldığım kadar sıkı sarıldığını görüyorum.

Ve TAKİP ET! diye bağırıyor yeniden.

TAKİP ET! diye yanıt veriyor Palamut.

DAYAN! diye aynı anda bağırıyorlar.

Ve aniden öyle bir hızlanıyoruz ki neredeyse yere düşecek gibi oluyorum.

Bu öyle bir hız ki Palamut'un bacak kasları yırtılıyor, ciğeri patlıyor olmalı.

Ama yapıyoruz işte.

Arkama bakıyorum...

Selden uzaklaşıyoruz.

[TODD]

Ona doğru *VIOLA!* diye düşünüyorum.

Hissettiğim olanca öfkeyle ona vuruyorum, Viola tehlikede olduğu için, başına ne geldiğini bilmediğim için, hatta belki de...

İşte tüm *bu* öfkeyle...

VIOLA!

Ve Başkan irkilip geriye doğru sendeliyo.

Ama düşmüyo.

"Sana daha da güçlendiğini söylemiştim Todd," diyor dengesini bulup bana doğru gülümseyerek. "Ama yine de yeterince güçlü değilsin."

Ve beynimin ortasında öyle sert bi Ses çakması oluyo ki önce yataklardan birinin üzerine ve ardından iki büklüm olup yere düşüyorum, tüm dünya içimde yankılanan bu Sesten ibaret, **SEN Bİ HİÇSİN SEN Bİ HİÇSİN** ve her şey sadece bu Sese dönüşüyo.

Ama sonra *Viola*'yı düşünüyorum.

Onun dışarıda bir yerde olduğunu düşünüyorum.

Ve bu Sesi gerisingeri itiyorum.

Ellerimi yerde hissediyorum.

Ellerimle kendimi itip dizlerimin üzerine kalkıyorum.

Başımı kaldırıyorum.

Ve Başkan'ın şaşkınlık içindeki yüzünü bir metre kadar ötemde bana doğru yaklaşırken görüyorum, elinde bir şey tutuyor.

"Tanrı aşkına," diyor neredeyse neşeli bir şekilde. "Düşündüğümden de güçlüsün."

Ve bir Ses çakması daha geldiğinin farkındayım, bu yüz-

den o kendisini toparlayamadan eski yöntemlere başvuruyorum....

Üzerine atlıyorum, ayaklarımla kendimi iyice itip öne fırlıyorum.

Bunu beklemiyo ve beline çarparak ikimizin de ekranlara doğru düşmemize neden oluyorum.

(Ekranda hâlâ vadi boyunca ilerleyen nehir görünüyo.)

(Ve görünürde Viola yok.)

Ve Başkan bir hırıltıyla ekranlara çarpıyo, ona doğru bütün ağırlığımı verip yumruk atmak üzere elimi havaya kaldırıyorum...

Ve ensemde belli belirsiz bir şey hissediyorum...

Bir dokunuş kadar hafif...

Ve enseme yapışıyor ve elimi oraya götürüyorum.

Bir sargı bezi.

Elinde taşıdığı şey.

"İyi uykular," diyerek sırıtıyo.

Ve yere yuvarlandığımda son gördüğüm şey su görüntüleriyle dolu ekranlar oluyor.

[VIOLA]

"Palamut!" diye bağırıyorum yelesine doğru.

Fakat beni duymazdan gelip o delice koşusuna devam ediyor, Angharrad da öyle, Bradley ile birlikte önümüzdeler.

Ve işe yarıyor, yoldaki bir dönemece ulaştık ve nehir hâlâ arkamızda, yıkıntı ve ağaçları önüne katmış gelmekte.

Ancak iyice yavaşlıyor, alçalıyor, gitgide nehir yatağına yaklaşıyor.

Ve atlar hâlâ koşuyor.

Yol boyunca ilerliyorlar, hızlı bir sis kütlesi uzanıp neredeyse atların kuyruğunu yalayıp geçiyor...

Ve nehir hâlâ geliyor.

Ama gitgide daha geride kalıyor.

"Başarıyoruz!" diye bağırıyor Bradley bana dönüp.

"Biraz daha Palamut," diyorum kulaklarının arasına eğilip. "Neredeyse başarmak üzereyiz."

Hiçbir yanıt vermeden koşmaya devam ediyor.

Yol önümüze çıkan ağaçlar yüzünden giderek sıklaşıyor, ağaçların yarısı yanıyor, nehri iyice yavaşlatıyorlar ve nereye yaklaştığımızı anlıyorum. Uzun bir süre tutulduğum ve en sonunda kaçtığım o eski şifaevine yaklaşıyoruz.

Kaçıp iletişim kulesinin bulunduğu tepeyi bulduğum şifaevi.

Önümüzdeki bu tepede bir yerlerde ordu ilerlemeye devam etmekte.

Hatta belki varmışlardır bile.

"Bir kestirme biliyorum!" diye bağırıyorum. Yolun yukarısını, sağda kalan ufak bir çiftliği işaret ediyorum, daha yukarısında yangının henüz ulaşmadığı bir ormanın bulunduğu bir tepenin üzerinde. "Orada!"

Palamut'un ▲CEMİ KIZ dediğini duyuyorum ve atlar o yöne dönüp yol boyunca dörtnala koşarak ormanın içinde bir yerde olduğunu bildiğim o dar patikaya doğru ilerliyorlar.

Nehir az önce ayrıldığımız yola ulaşınca büyük bir *çatırtı* duyuluyor, her yeri su ve ağaçlar ve yıkıntılar kaplıyor, yangın sönüyor fakat diğer her şey de sular altında kalıyor, arkamızdaki yol ve o küçük çiftlik evi.

Ancak biz ormanın içindeyiz ve dallar yüzüme çarpıyor ve Bradley'nin bir kez bağırdığını duyuyorum ama yine de Angharrad'ı bırakmıyor.

Ve yokuş tırmanıp bir düzlüğe ulaşıyoruz.

Ve sonra bir başka yokuş daha tırmanıyoruz.

Ve fundalıkların arasından geçiyoruz.

Ve sonra bir açıklığa dalıyoruz, at nalları kalabalığa çarpıyor, insanlar çığlık çığlığa sağa sola kaçışıyor ve tüm bunlar yalnızca bir an için bakınca görülenler.

Çadırların yanındaki prob kameraları hâlâ çalışıyor.

Neler olduğunu biliyorlar.

Neyin geldiğini...

Atlar kampın içinden dörtnala geçerken, "Viola!" diye şaşkınlık içinde seslenildiğini duyuyorum.

"İnsanları yoldan alıp tepeye çıkar Wilf! Nehir!.."

Onun hemen yanındaki Jane, "Bi ordu var!" diye bağırarak açıklığın karşısındaki girişi işaret ediyor.

Teğmen Tate'in neredeyse bütün orduya komuta ettiğini görüyoruz.

Tepeden yukarı çıkıyorlar.

Silahlarını kaldırmışlar, saldırmaya hazırlar.

Tepeyi un ufak etmeye hazır arabalar dolusu top mermisi.

[FEZA]

Feza her şeyi duyar.

Bunu daha önce de biliyordum fakat şimdiye kadar *gerçek* anlamda bilmiyordum. Toprakların kalplerindeki tüm sırları duyuyor. Ne kadar önemli ve mantıksız, sevgi dolu ve şeytani

de olsa tüm detayları duyuyor. Çocukların her isteğini, yaşlıların her anısını, Toprakların Seslerindeki tüm tutku ve his ve fikirleri duyabiliyor.

Feza, Toprakların ta kendisi.

Ben Toprakların ta kendisiyim.

Ve Topraklar hayatta kalmalı, diye devam ediyor Kaynak, savaş aygırlarımızın üzerinde hızla tepeleri aşıp doğuya ilerlerken.

Topraklar ***zaten*** *hayatta,* diye gösteriyorum ona. *Ve Feza'nın liderliğinde hayatta kalmaya devam edecek.*

Ne planladığını görebiliyorum ve bunu...

Sertçe ona doğru dönüyorum. *Feza'ya ne yapması gerektiğini söylemek sana düşmez.*

Sis ve kar yağışı birleşerek vadiyi çevreleyen ormanlardaki yangınların bir kısmını söndürmüş. Kuzeydeki yangınlarsa hâlâ devam ediyor ve Toprakların Seslerinde görebildiğim kadarıyla nehre rağmen *devam* edecekler. Temizlikçilerin liderinin neden olduğu zararın yanına bir de küle dönmüş ve kavruk bir ülke de eklenecek.

Ne var ki güney kısım daha kayalık. Tepelerin arasında ağaç örtüsünün seyrek ve fundalıkların alçak olduğu patikalar var, buralarda yangınlar o kadar şiddetli değil.

Ve işte biz de bu yüzden güneydeki tepelerde ilerliyoruz.

Doğuya gidiyoruz.

Hepimiz. Yangından sağ kurtulan tüm Toprak mensupları, her Yolak, her asker, her anne, baba ve çocuk.

Temizlikçilerin peşinden doğuya gidiyoruz.

En uzaktaki tepeye ulaşmak üzere doğuya ilerliyoruz.

Silahlarımız hazır; daha önce onları geri püskürtmüş, yüz-

lercesini öldürmüş ve şimdi de onları yok edecek olan silahlarımız.

Sonra yanıma gelen bir askerin Sesini duyuyorum.

Bana kendi silahlarımdan birini getiriyor.

Çünkü Feza savaşa silahsız girmemeli.

Silahı askerden alırken ona teşekkür ediyorum. Bu Topraklara özgü bir asit tüfeği, Bıçak'ın yanında taşıdığından pek farklı değil.

Ya da günün birinde kullanıp onu...

Sesimi tüm Topraklara açıyorum.

Onları yeniden çağırıyorum.

Hepsini çağırıyorum.

Doğuya gidiyoruz, diye gösteriyorum onlara. *Hayatta kalan Topraklar Temizlikçilere doğru ilerliyor.*

Ne için? diye soruyor Kaynak bir kez daha.

Ona yanıt vermiyorum.

Ve daha hızlı ilerliyoruz.

[VIOLA]

"Viola, dur!" diye bağırıyor Bradley arkamdan.

Oysa ben neredeyse yorgun Palamut'a bunu yapmasını söylememe gerek kalmadan öne atılıyorum bile.

Yaklaşmakta olan ordu karşısında bağırıp kaçmaya çalışan tepedeki insanların arasından dörtnala geçiyoruz, kimisi Yanıt'tan aldıkları silahları doğrultuyor, şifacılarsa kendi silah stoklarına koşuyorlar.

Savaş yaklaşıyor, hem de tam burada, ufak çapta. Dünya paramparça olurken buradaki insanlar son anlarını birbirleriyle savaşarak geçirecekler.

"VIOLA!" diye bağırıldığını duyuyorum.

Bu Lee, kalabalığın hemen dışında, sağa sola bakıp etrafındaki erkeklerin Seslerini okuyup neler olduğunu görerek beni durdurmaya çalışıyor.

Ancak bir başka insanın daha ölümüne neden olmamak için elimden ne gelirse yapacağım.

Her şey benim ateşlediğim o roketle başladı, bizi bu savaşa karıştıracak olan *benim* verdiğim kararla, o zamandan bu yana düzeltmeye çalıştığım bir kararla ve beni yangından ya da selden ya da Todd'un Başkan tarafından kaçırılmasından daha çok öfkelendiren şeyse barışçıl bir uzlaşma bu kadar *barizken* bizi hayatta tutacak olan *tek* şeyin...

Hâlâ bu seçimi yapmayacak olan insanlar var.

Palamut'u yaklaşmakta olan askerlerin önüne sürerek Teğmen Tate'i durmaya *zorluyorum*.

Kendimi, "İNDİR ŞU SİLAHI!" diye bağrırken buluyorum. "*HEMEN ŞİMDİ*!"

Ama o tüfeğini kaldırıyor.

Ve başıma doğrultuyor.

"Sonra ne olacak?" diye bağırıyorum. "Aşağıda gidecek kent falan kalmadı ve sen onu yeniden inşa etmene yardım edecek tek kişiyi öldüreceksin, öyle mi?"

"Yolumdan çekil küçük kız," diyor Teğmen Tate, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme var.

Ve beni ne kadar kolayca öldürebileceğini görünce çöküyorum.

Gelgelelim bakışlarımı arkasındaki orduya, ateşlemek üzere topları hazırlayan erkeklere çeviriyorum.

"Bu saldırıdan sonra ne olacak ha?" diye bağırıyorum onlara.

"Bir milyon Mank tarafından katledilmek üzere okyanusa mı gideceksiniz? *Emirleriniz* bunlar mı?"

"Aslında öyle," diyor Teğmen Tate. Tüfeğini ateşlemeye hazır duruma getiriyor.

"Bu gezegene asker olmak için mi geldiniz?" Hâlâ bağırıyorum ve artık arkamda kalan tepeye de sesleniyorum. Yanıt ve ondan geri kalanlar, burada toplanmış olan insanlar, kendi silahlarını toparlamaya çalışanlar. "Öyle mi? İstediğiniz şey bu muydu? Yoksa daha iyi bir hayat kurmak için mi geldiniz?"

Dönüp Teğmen Tate'e bakıyorum.

"Cenneti kurmaya mı geldin?" diyorum. "Yoksa bir adam öyle dedi diye ölmeye mi?"

"O harika bir adam," diyor Teğmen Tate, tüfeğinin namlusundan bakmaya devam ederek.

"O bir katil," diyorum. "Kontrol edemediği her şeyi yok ediyor. Teğmen O'Hare ve adamlarını ölüme gönderdi. Kendi gözlerimle gördüm."

Bunun üzerine arkasındaki ordudan mırıldanmalar yükseliyor, özellikle de Bradley atını yanıma sürüp Teğmen O'Hare ile adamlarının görüntüsünü Sesiyle onlara açınca. Teğmen Tate'e, soğuğa ve kara rağmen alnından süzülen ter damlalarını görebilecek kadar yakınım.

"Size de aynı şeyi yapacak," diyorum. "Hepinize aynı şeyi yapacak."

Teğmen Tate'in yüzü kendi kendisiyle mücadele ediyormuş gibi görünüyor ve Başkan'a itaatsizlik edip edemeyeceğini düşünmeye başlıyorum. Tabii eğer Başkan bunu sağlamak için...

"HAYIR!" diye bağırıyor. "Emirlerim var!"

Lee'nin çok yakında bir yerde, "Viola!.." diye bağırdığını duyuyorum.

"Lee, geri çekil!" diye karşılık veriyorum.
"EMİRLERİM VAR!" diye bağırıyor Teğmen Tate.
Ve bir silah sesi duyuluyor.

[FEZA]

Sis yoğunlaşıyor, hemen altımızdaki vadiden yükselen duman ve buharla karışıyor.

Ama sis Toprakları durdurmuyor. Seslerimizi iyice açarak attığımız her ufak adımı birbirimize aktarıyor, ilerleyişimizin eksiksiz bir görüntüsünü oluşturuyoruz ve sisin etkisizleştirdiği görüşümüz tek bir yürüyüş görüntüsüne dönüşüyor.

Topraklar kör değil. Topraklar ilerliyor.

Feza en önde.

Toprakların arkamda toplandığını hissedebiliyorum, kuzeyden ve güneyden geliyorlar, yanan ormanlarla vadiyi çevreleyen tepelerden geliyorlar, önce yüzlercesi ve sonra binlercesi bir araya geliyor. Feza'nın Sesi en gerilere ulaşıyor, Yolaklar ve Topraklardan geçerek şimdiye dek hiç görmediğim ormanları, hiçbir Temizlikçi'nin bilmediği toprakları aşarak Sesleri çok daha farklı ve aksanlı Topraklara kadar ulaşıyor.

Ama tüm bunlara rağmen Toprakların Sesi tek.

Feza hepsine ulaşıyor, her Sese, şimdiye dek hiçbir Feza'nın erişemediği kadar uzağa erişiyor.

Toprakların Sesinin tamamı bu yürüyüşe ekleniyor.

Hepimiz bir araya geliyoruz.

Temizlikçilerle karşılaşmak için.

Ya sonra? diye gösteriyor Kaynak, hâlâ savaş aygırının üzerinde, hâlâ dibimde, hâlâ başımın etini yiyor.

Sanırım yanımızdan ayrılma vaktin geldi, diye gösteriyorum. *Sanırım Kaynak'ın kendi halkının yanına dönmesinin vakti geldi.*

Ama yine de beni henüz buna zorlamadın, diye gösteriyor. *Bunu istediğin an yapabilirdin.* Sesi yoğunlaşıp yükseliyor. *Ama bunu* ***yapmadın.*** *Ve bu da senin, yani* ***Feza'nın*** *söylediklerimin doğru olduğunu bildiğini gösteriyor, yani Temizlikçilere saldıramayacağını.*

Külfetleri öldüren Temizlikçilerden mi bahsediyorsun? diye gösteriyorum öfkelenerek. ***Feza'yı öldüren*** *Temizlikçilerden mi? Feza bu saldırıya karşılık vermez mi? Feza öylece sırtını dönüp Toprakların öldürülmesine izin mi verir?*

Yoksa Feza daha sonra Toprakların tüm benliğine mal olacak tek bir zaferi mi kabullenir? diye gösteriyor Kaynak.

Arkamı dönüyorum. *Sen oğlunu kurtarmak istiyorsun.*

İstiyorum. Todd da ***benim*** *Topraklarım. O benim için kurtarılmaya değer her şeyin temsili. Gelecekte olabilecek* ***her şey.***

Ve Bıçak'ı bir kez daha Kaynak'ın Sesinde görüyorum, onu canlı ve gerçek ve kırılgan ve insan olarak görüyorum.

İletişimi kesiyorum. Sesimi yine Topraklara açıyorum. Onlara hızlanmalarını söylüyorum.

Ve sonra Kaynak'ın Sesinde tuhaf bir şey duyuluyor.

[VIOLA]

Silah sesini duyunca irkilerek Davy Prentiss beni vurduğunda hissettiğim şeyleri bir kez daha hissetmeyi bekliyorum.

Ama hiçbir şey hissetmiyorum.

Kapadığımı fark etmediğim gözlerimi açıyorum.

Teğmen Tate sırtüstü yerde yatıyor, kolu çarpık bir şekilde göğsünün üzerinde, alnının ortasında bir kurşun deliği var.

"Durun!" diye bağırarak kimin ateş ettiğini görmek için arkamı dönsem de tek görebildiğim şey silahlı kadın ve erkeklerin şaşkın yüzleri.

Ve Lee'nin yanında duran Wilf.

Ve Lee'nin elindeki tüfek.

"Onu vurdum mu?" diyor Lee. "Benim için Wilf nişan aldı."

Anında tekrar dönüp askerlere bakıyorum, hepsi de tam teçhizatlı, hepsi hâlâ silahlarını tutuyor.

Tuhaf bir şekilde gözlerini kırpıştırıyorlar, uykudan yeni uyanıyor gibiler, bazıları ciddi anlamda şaşkın görünüyor.

"Onu gönüllü olarak dinlediklerine emin değilim," diyor Bradley.

"Peki bu Teğmen Tate miydi?" diye soruyorum. "Yoksa Teğmen Tate *aracılığıyla* Başkan mı?"

Ve askerlerin Sesleri yükselmeye başlıyor, gitgide daha da netleşiyor, tepedeki korku dolu insanların yüzlerine bakıyorlar, neredeyse ateş açmak üzere oldukları insanların yüzlerine.

Ve nehir tehlikeli bir şekilde yaklaşırken en arkadakilerin endişeleri dahi duyulabiliyor.

"Yiyeceğimiz var!" diye bağırıyor Şifacı Lawson kalabalığın arasından çıkarak. "Ve evini kaybetmiş herkes için çadır kurmaya başlayacağız." Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Ki sanırım bu herkesi kapsıyor."

Ve askerlere bakınca haklı olduğunu anlıyorum.

Artık asker değiller.

Bir şekilde yine sadece erkek olmuşlar.

Lee, Wilf'le birlikte yanıma geliyor, Wilf'in Sesi ona yolu gösteriyor. "İyi misin?"

"İyiyim," diyorum, kendimi önce Wilf'in ve ardından Lee'nin Sesinde görerek. "Teşekkürler."

"Hoş geldin," diyor Wilf. "Şimdi ne olcak?"

"Başkan okyanusa gitti," diyorum. "Oraya gitmeliyiz."

Ama Palamut öyle sık soluk alıp veriyor ki bunu yapıp yapamayacağına emin...

Bradley aniden bağırıp Angharrad'ın dizginlerini bırakarak iki eliyle birlikte başını tutup gözlerini açıyor.

Ve Sesinde tuhaf, çok ama çok tuhaf bir tını yankılanıyor, herhangi bir dil ya da görüntü gibi değil, sadece *tını*.

"Bradley?" diyorum.

"*Geliyorlar*," diyor Bradley, sesi kendi sesi fakat tepede tuhaf ve gürültülü bir şekilde yankılanıyor, gözleri kapkara ve boş bakıyor, önünde ne olup bittiğini görüyora benzemiyor. "*GELİYORLAR*!"

[FEZA]

Bu da neydi? diye soruyorum Kaynak'a. *Ne yaptın?*

Sesinin derinlerine inerek bunun ne olduğunu bulmaya çalışıyorum.

Ve orada görüyorum.

Ve önce öyle büyük bir şaşkınlığa kapılıyorum ki tam olarak öfkelenemiyorum bile.

Nasıl? diye gösteriyorum. *Bunu nasıl yapabilirsin?*

Sesi kullanarak konuşuyordum, diyor şaşkınlık içinde. *Bu dünyanın Sesini.*

Onda yankılanan şey Toprakların dili değil, fakat tam olarak Temizlikçilerin dili de değil; Temizlikçilerin konuşma diliyle Toprakların Sesinin; Yolaklar, *yeni* Yolaklar aracılığıyla iletilen daha derin bir birleşimi.

Temizlikçi Yolaklar aracılığıyla.

Sesimin etki alanı daralıyor. *Nasıl?*

Sanırım bunca zamandır hep içimizdeydi, diye gösteriyor soluk soluğa, *fakat sen Sesimi açıncaya dek bunu yapamıyorduk. Bradley'nin doğal bir Yolak olduğunu düşünüyorum.*

Onları uyardın, diye gösteriyorum öfkelenerek.

Bunu yapmam gerekiyordu, diyor Kaynak. *Başka seçeneğim yoktu.*

Asit tüfeğini kaldırıp ona doğrultuyorum.

Eğer beni öldürmek intikamını almanı sağlayacaksa, diye gösteriyor, *eğer hepimizin ölümüyle sonuçlanacak bu yürüyüşe bir son verecekse, o halde öldür beni. Bu fedakârlığı seve seve yaparım.*

Ve Sesinden doğruyu söylediğini anlıyorum. Onun Bıçak'ı, yani Todd'u aynı sevgiyle, eğer Bıçak'ı kurtarabilecekse her şeye elveda diyebileceğini belirten o aynı duyguyla düşündüğünü görüyorum, bunun tıpkı daha önce ilettiği bilgiler gibi içinde yankılandığını duyabiliyorum.

Hayır, diye gösterip silahı indiriyorum. Sesinin umutla dolduğunu hissediyorum. *Hayır,* diye gösteriyorum bir kez daha, *bizimle gelip sonlarını izleyeceksin.* Arkamı dönüp iyice hızlanıyorum. *Bizimle gelip Bıçak'ın ölmesini izleyeceksin.*

[VIOLA]

"Geliyorlar," diye fısıldıyor Bradley.

"Kim?" diyorum. "Manklar mı?"

Başını aşağı yukarı sallıyor, hâlâ şaşkınlık içinde. "Hepsi birden," diyor. "Son Mank'a varıncaya dek."

En yakınımızdakiler şaşkınlık içinde etrafa bakıyorlar ve erkeklerin Sesi bu bilgiyi onlardan çok daha hızlı bir şekilde yayıyor.

Bradley yutkunuyor. "Bu Ben'di. Bunu bana o söyledi."

"Ne? Nasıl?.."

"Hiçbir fikrim yok." Başını iki yana sallıyor. "Başka kimse duymadı mı?"

"Hayır," diyor Lee. "Ama kimin umrunda, bu doğru mu?"

Bradley evet dercesine başını sallıyor. "Doğru olduğuna eminim." Tepenin üzerindeki kalabalığa bakıyor. "Saldırmak üzere geliyorlar."

"O halde bir savunma oluşturmalıyız," diyor Lee ve çoğu amaçsızca ayakta duran askerlere doğru dönüyor. "Sıraya girin! Topları hazırlayın! Manklar geliyor!"

"Lee!" diye bağırıyorum arkasından. "O kadar kalabalık bir orduyu yenmeyi *hayal* dahi edemeyiz."

"Hayır," diyor bana dönerek, Sesini dosdoğru bana yöneltiyor. "Ama okyanusa gitmene yetecek kadar zaman kazanabiliriz."

Bunun üzerine duruyorum.

"Tüm bunları sona erdirmenin tek yolu Başkan'ı ele geçirmek," diyor. "Ve bu işin içinde Todd'un da olduğunu tahmin etmek zor olmasa gerek."

Çaresizlik içinde Bradley'ye bakıyorum. Ardından tepedeki insanların yüzlerine bakıyorum, bunca zorluktan sonra gerçek-

ten son saatlerinin gelip gelmediğini düşünen onca çökmüş, bitkin yüze bakıyorum. Hemen aşağımızda kalan vadide toplanan yoğun bir sis tabakası yaklaşıyor, her şeyi boğuklaştırıyor, hafif bir beyazlıkla örtüyor ve bu sisin içinde hayaletlere benziyorlar.

"Onlara Başkan'ı vermek bunu sahiden sonlandırabilir," diyor Bradley.

"Ama," derken, hâlâ güçlükle soluk alıp veren Palamut'a bakıyorum ve göğsünde biriken terleri görebiliyorum, "atların dinlenmeye ihtiyacı var. Bunu yapamazlar."

Acemi kız diyor Palamut başını yere doğru indirerek. Git. Şimdi git.

Mank diyor yine aynı şekilde soluk alıp veren Angharrad. Acemi oğlanı kurtar.

"Palamut..." diyorum.

Şimdi git diyor yine, bu kez daha güçlü bir şekilde.

"Git," diyor Lee. "Todd'u kurtar. Hepimizi de kurtarabilirsin."

Atımın üzerinden başımı eğip ona bakıyorum. "Sen ordu yönetebilir misin Lee?"

"Neden olmasın?" diyerek gülümsüyor. "Bunu herkes denemedi mi?"

"Lee..." diyecek oluyorum.

"Gerek yok," diyor, bacağıma dokunmak istermişçesine elini uzatıyor fakat dokunmuyor. "Biliyorum." Ve sonra askerlere dönüyor. "Size sıraya geçin dedim!"

Ve tahmin edin bakalım ne oluyor? Sıraya geçmeye başlıyorlar.

"Mümkün olduğunca barışı sağlamaya çalış," diyorum Wilf'e. "Onları beklet, onlara Başkan'ı getireceğimizi söyleyerek olabildiğince fazla insanın hayatta kalmasını sağla."

Wilf başını aşağı yukarı sallıyor. "Öyle yapçam. Sen de kendine eyi bak, olur mu?"

"Bakarım Wilf," diyorum ve Lee, Wilf ve tepedeki insanlara son bir bakış atıyorum.

Onları bir daha görüp göremeyeceğimi düşünüyorum.

"Yol sular altında kalmış," diyor Bradley. "Tepeye yönelip ağaçların arasından geçmemiz gerekecek."

Palamut'un kulaklarına doğru eğiliyorum. "Buna *emin* misin?"

Acemi kız diyor. Hazırım.

Ve işte bu kadar. Geriye kalanın hepsi bu.

Bradley ve Angharrad ve Palamut ve ben ağaçların arasına dörtnala dalarak okyanusa doğru ilerliyoruz.

Orada ne bulacağımızı bilmeden.

[TODD]

Gözlerimi kırpıştırıp açınca başım acı içinde zonkluyo. Yattığım yerden doğrulmaya çalışıyom fakat sımsıkı bağlanmışım.

"Görecek bir şey yok zaten Todd," diyor Başkan, ben etrafı seçebilmeye başlarken. "Terk edilmiş bir sahil şeridindeki terk edilmiş bir köydeki terk edilmiş bir şapeldeyiz." Göğüs geçirdiğini duyuyorum. "Bu gezegende geçirdiğimiz zamanın bir özeti gibi, öyle değil mi?"

Başımı kaldırmaya çalışıyorum ve bu kez başarıyorum. Uzun, taş bir masanın üzerindeyim, sol ayağımın durduğu ucu

kırık ve zemin boyunca taştan sıralar görüyorum, vaizin ayakta duracağı platformun tam karşısındaki duvara beyaz bir Yeni Dünya ve onun iki ayının resmi kazınmış, yarısı çökmüş olan bir başka duvardansa içeri kar doluyor.

"Kiliselerde başına çok fazla önemli şey geldi," diyor. "Hayatının son bölümü için de seni bir kiliseye getirmenin çok uygun olacağını düşündüm." Bir adım daha yaklaşıyor. "Ya da ilk bölümünün."

"Beni bırak," diyorum onu kontrol etmek için odaklanmaya çalışarak, gelgelelim başım öyle *ağır ki*. "Beni bırakıp ikimizi de gerisingeri uçurmama izin ver. Tüm bunlara hâlâ bir son verebiliriz."

"Ah, o kadar kolay olmayacak Todd," diyerek gülümsüyor ve ufak, metal bir kutu çıkarıyor. Kutuya basınca havada bir görüntü beliriyor, bembeyaz bir sis ve duman tabakasının görüntüsü.

"Hiçbi şey görmüyom," diyorum.

"Bir dakika," diyor gülümsemeye devam ederek. Görüntü sisin altında hareket edip parlıyor.

Ve sonra bir an için açılıyor.

Ve işte Manklar, tepeler boyunca ilerliyorlar.

Ve öyle kalabalıklar ki...

Koca bir dünya dolusu.

"Tepeye doğru ilerliyorlar," diyor Başkan. "Orada ordumun buraya gelmek üzere yola çıkmadan önce düşmanlarımı bıraktıklarını görecekler." Bana dönüyor. "Buraya, yani son savaşımızı vereceğimiz yere."

"Viola nerede?" diyorum, Sesimi onun ismini kullanarak yapacağım bir saldırıya hazırlayarak.

"Korkarım problar sisin arasında onu kaybetti," diyerek birkaç düğmeye basıp bana vadiyi farklı açılardan gösteriyor, tamamı sis ve duman altında, açık alanları kaplayan yangın hızla kuzeye ilerliyor.

"Bırak beni."

"Zamanı gelince Todd. Şimdi..."

Durup havaya bakıyor, yüzünde bir an için sıkıntılı bir ifade var fakat bunun nedeni bu odada olanlar değil. Probun projeksiyon görüntüsüne dönüyo ancak sis ve dumandan görcek pek bi şey yok.

VIOLA! diye düşünüyorum ona doğru, bu saldırıyı önceden sezmemiş olacağını umarak.

Neredeyse irkilmiyor bile, boşluğa bakmaya devam ediyor, kaşlarını gitgide daha çok çatıyor. Ve sonra yıkık duvarın oradan geçerek küçük kiliseden çıkıp beni orada, masaya bağlı ve soğuktan titrer ve neredeyse bi ton ağırlığındaymışım gibi hisseder vaziyette bırakıyo.

Uzun, istemediğim kadar uzun bi süre orada öylece yatarak Viola'yı düşünmeye çalışıyom, hareket etmezsem ölecek insanları düşünmeye çalışıyom.

Ve sonra yavaşça kendimi kurtarmaya çabalıyom.

[FEZA]

Sis artık beyaz bir gece kadar yoğun ve Topraklar yalnızca Sese göre ilerliyor, birbirlerine bağlılar, ağaçların arasından çıkıp tepeye yaklaşırken bize yolu gösteriyorlar.

Ve savaş borusunun çalınmasını emrediyorum.

Ses dört bir yana yayılıyor ve uzakta olmamıza rağmen Temizlikçilerin dehşete kapıldığını duyabiliyoruz.

Savaş aygırımı hızlandırıp ormanda ilerlemeye devam ederken Toprakların de arkamda hızlandığını hissediyorum. Artık ordunun en önündeyim, Kaynak hâlâ yanımda, ateşlerini yakıp saldırıya hazır bir şekilde bekleyen ilk askerlerimizin önündeyim ve onların arkasında...

Onların arkasında bütün Toprakların Sesi var.

Adımları hızlanıyor.

Geri çekilen suların kapladığı terk edilmiş bir Temizlikçi çiftliğini geçip sık bir orman boyunca ilerlemeye devam ederken, *Neredeyse vardık,* diye gösteriyorum Kaynak'a.

Gitgide hızlanarak ilerliyoruz.

Artık Temizlikçilerin Sesleri geldiğimizi duyuyor, Seslerimizi duyuyor, *sayısı kestirilemeyecek* olan Sesimizin üzerlerine doğru geldiğini ve savaş borusunun yeniden çalındığını duyuyorlar.

Ve ufak bir düzlüğe, oradan da bir başka eğimli yola çıkıyoruz.

Ve asit tüfeğimi doğrultmuş halde birtakım yeşilliklerin arasından geçiyorum.

Ve ben Feza'yım.

Ben *Feza'yım.*

Topraklara, Temizlikçilere karşı giriştikleri en büyük saldırıda liderlik ediyorum.

Sis yoğun ve bu beyazlığın içinde Temizlikçileri arıyorum, silahımı ateşlemeye hazırım ve askerlere de yanan oklarını doğrultup ateşlemeye hazırlanmalarını emrediyorum.

Temizlikçileri sonsuza dek dünya yüzeyinden silip atmak için.

Ve sonra bir Temizlikçi erkeği beliriyor.

"Bekleyin," diyor sakin bir şekilde, üzerinde silah yok ve bu bembeyaz sis denizinde tek başına. "Söliiceklerim var."

[VIOLA]

"Vadiye bak!" diyor Bradley, tepelerin üzerindeki ormanların arasından ilerlerken.

Solumuzda, göz açıp kapanıncaya dek geçip giden yaprak ve dağılan sisin arasından nehir görülebiliyor. İlk enkaz dalgası arkamızda kaldı ve artık yalnızca nehir yatağına yerleşirken dosdoğru okyanusa uzanan yolu kaplayan bu su kütlesi var.

"Oraya zamanında varamayacağız!" diye bağırıyorum Bradley'ye. "Çok uzak!.."

"Çok yol kat ettik!" diye yanıtlıyor Bradley bağırarak. "Ve hızlı gidiyoruz!"

Çok hızlı, diye düşünüyorum. Palamut'un ciğerlerinden endişe verici sesler gelmeye başladı. "İyi misin oğlum?" diye soruyorum kulaklarının arasına eğilerek.

Yanıt vermiyor, ağzından köpükler saçarak hızla ilerlemeye devam ediyor. "Bradley?" diyorum endişeli bir şekilde.

Biliyor. O da Angharrad'a bakıyor, Palamut'tan daha iyi durumda ama çok da değil. Dönüp bana bakıyor. "Tek şansımız bu Viola," diyor. "Üzgünüm."

Palamut'un acı dolu alçak bir sesle ^cemi kız dediğini duyuyorum.

Ve tek söylediği bu.

Ve tepede bıraktığımız Lee, Wilf ve diğerlerini düşünüyorum.

Ve ilerlemeye devam ediyoruz.

[FEZA]

"Adım Wilf," diyor sisin ortasında tek başına duran adam, ama arkasında yüzlercesini duyabiliyorum, korkularını ve eğer gerekirse savaşmaya hazır olduklarını.

Ve savaşmalılar.

Ama bu adamın Sesinde bir şey...

Savaş aygırlarının üzerindeki ilk sıra asker silahlarını hazırlamış bir vaziyette savaşmayı bekleyerek yanıma gelirlerken bile...

Bu adamın Sesi...

Bir kuşun ya da bir sürü hayvanınınki kadar açık, durgun bir gölün yüzeyi kadar berrak.

Açık ve dürüst ve hilesiz.

Ve bu bir kanal; arkasındaki Seslerin, sisin ortasında korku ve dehşet içinde saklanan diğer Temizlikçilerin Seslerinin akabileceği bir kanal.

Bunun sona ermesini isteyen Sesler.

Barış isteğiyle yanıp tutuşan...

Bu isteğin ne kadar hatalı olduğunu gösterdiniz, diye gösteriyorum Wilf adındaki bu adama.

Fakat yanıt vermiyor, sadece orada öylece duruyor, Sesi açık ve işte yine bu adamın yalan söyleyemeyeceğini hissediyorum.

Sesini iyice açınca arkasındaki Seslerin içinden geçtiğini daha rahat bir şekilde görebiliyorum, onların bütün yalanlarını hiçe sayıyor ve bana yalnızca...

"Ben sadce dinniyom," diyor. "Ben sadce doğru olanı dinniyom."

Dinliyor musun? diye gösteriyor hemen yanımda duran Kaynak.

Konuşma, diye gösteriyorum.

*Peki ama **dinliyor musun?*** diye gösteriyor. *Şu adam gibi yani?*

Ne demek istediğini bilmiyorum.

Ve sonra duyuyorum, Wilf adında bir adam aracılığıyla duyuyorum, sakin ve açık bir şekilde halkının Sesiyle konuşuyor.

Sanki onların Feza'sı gibi.

Ve bu düşünceyle birlikte kendi Sesimi dinliyorum.

Gelgelelim...

Fakat onlar da konuşuyor. Korku ve pişmanlıktan bahsediyorlar. Temizlikçi için duydukları endişe ve yukarıdaki karanlık gökyüzünden gelecek olan Temizlikçiler için. Hemen önümdeki Wilf adlı bu adamı görüyorlar, barış için yanıp tutuştuğunu, *masumiyetini.*

Hepsi böyle değil, diye gösteriyorum Topraklara. *Onlar vahşi yaratıklar. Bizi öldürüyor, köle yapıyorlar...*

Fakat bir yanda Temizlikçileri (ve hazır bekleyen bir orduyu, bunu Sesinde görebiliyorum, kör bir adam tarafından idare edilen korkmuş fakat istekli bir ordu) ardına almış Wilf adında bir adam ve diğer yanda Feza'nın her istediğini yapmaya hazır, emrettiğim takdirde uygun adım ilerleyip Temizlikçileri bu gezegenin yüzeyinden silmeye istekli Toprakları *kendi* arkasına almış Feza.

Ama onlar da korkuyorlar. Barışı onlar da tıpkı Wilf denen adamın gördüğü gibi bir *şans,* bir *fırsat* olarak gördüler, sürekli olarak tehdit altında olmadan yaşamanın bir yolu.

Onlara ne dersem onu yapacaklar.

Hem de hiç tereddüt etmeden.

Ama yapmalarını söyleyeceğim şey istedikleri şey değil.

Bunu şimdi görüyorum. Bunu Wilf denen adamın Sesinde apaçık bir şekilde görüyorum.

Buraya intikamımı almaya geldik. Feza'nın intikamı bile değil, *Geri Dönen'in* intikamını. Bu savaşı kişiselleştirdim. Geri Dönen için kişisel bir hale getirdim.

Ve ben artık Geri Dönen değilim.

Her şey tek bir karara bağlı, diye gösteriyor Kaynak. *Bu dünyanın ve Toprakların kaderi şu an yapacaklarına bağlı.*

Ona dönüyorum. *Peki ama ne yapacağım?* diye kendimin bile beklemediği bir soru gösteriyorum. *Nasıl davranacağım?*

Feza gibi davranacaksın, diye gösteriyor.

Wilf denen adama bakıp Sesinden arkasındaki Temizlikçileri görüyor, kendi Sesimdense arkamdaki Toprakların ağırlığını hissediyorum.

Feza'nın Sesi.

Ben Feza'yım.

Ben Feza'yım.

Ve Feza gibi davranıyorum.

[VIOLA]

Sisle arayı açıyoruz fakat kar yağmaya devam ediyor, hatta burada ağaçların arasında olmamıza rağmen daha yoğun bir şekilde yağıyor. Aşağımızda kalan vadideki taşan nehri solumuza alıp atların izin verdiği ölçüde hızla ilerliyoruz.

Atlar.

Palamut artık ona yönelttiğim hiçbir soruya yanıt vermiyor, Sesi yalnızca bacaklarındaki ve göğsündeki acıya rağmen

koşmaya odaklanmış durumda ve bunun ona neye mal olduğunu hissedebiliyorum.

Ve aynı zamanda bunu onun da fark ettiğini biliyorum.

Geri dönemeyecek.

"Palamut..." diye fısıldıyorum kulaklarının arasına eğilerek. "Palamut, dostum."

Acemi Kız diyor hemen, neredeyse şefkatli bir şekilde ve sıklığı azalarak kar dolu bulutların arasına sıkışıp kalmış beklenmedik bir platoya açılan orman boyunca dörtnala ilerlemeye devam ediyor, yoğun ve beyaz bir pus tabakası düzlüğü kaplamış bile ve endişeli bir şekilde birbirlerine Burada diye seslenip duran hayvan sürüsünün arasından hızla geçiyoruz ve tam yeniden ormana dalacakken...

"İşte orada!" diye sesleniyor Bradley.

Bir anlığına da olsa okyanusu ilk kez görüyoruz.

Öyle engin ki neredeyse kendimden geçecek gibi oluyorum.

Bulutların kapladığı ufka kadar dünyayı yutarcasına ilerliyor, tıpkı Şifacı Coyle'un söylediği gibi uzay boşluğundan bile daha büyük görünüyor, çünkü bu büyüklüğünü gizliyor.

Ve sonra yine ağaçların arasına dalıyoruz.

"Hâlâ epey uzakta!" diye sesleniyor Bradley. "Ama gece çökmeden varabiliriz!"

Ve Palamut yere yığılıyor.

[FEZA]

Tüm dünya bunun ne anlama geldiğini düşünürken upuzun bir sessizliğin ortasında silahımı indiriyorum.

Ben de bununla ne kastettiğimi anlamayı bekliyorum.

Ve bir kez daha Wilf denen adamın Sesinden Temizlikçileri görüyorum, bana çok yabancı olan yoğun duygularla onun arkasında olduklarını görüyorum.

Bu umut, diye gösteriyor Kaynak.

Ne olduğunu biliyorum, diye gösteriyorum.

Ve Toprakları arkamda hissediyorum, bekliyorlar.

Ve orada da umudu hissediyorum.

Ve işte Feza'nın verdiği karar bu. Feza mutlaka Toprakların çıkarlarına göre hareket etmeli. Feza bu demek.

Feza *Topraklar* demek.

Ve bunu unutan bir Feza, Feza değildir.

Sesimi tüm Topraklara açıp onlara bir mesaj gösteriyorum; savaşa katılanlara, ben seslenir seslenmez arkamda birleşenlere.

Ve şimdi verdiğim saldırmama kararında da arkamda duranlara.

Çünkü buna bir başka karar eşlik ediyor. Feza için, Toprakların güvenliği için gerekli bir karar.

Bize saldıran adamı bulmalıyım, diye gösteriyorum Kaynak'a. Ve onu öldürmeliyim. Toprak için en iyisi bu.

Kaynak başını aşağı yukarı sallayıp hayvanını hemen önümüzdeki sise doğru sürerek Wilf denen adamı geçiyor ve onun Temizlikçilere seslendiğini, onlara bizim saldırıya geçmeyeceğimizi ilettiğini duyuyorum. Rahatlamaları öyle saf ve güçlü ki yoğun bir dalga halinde bana ulaşıp beni neredeyse yere düşürüyor.

Verdiğim karara yalnızca Feza'ya olan bağlılıklarından ötürü mü katıldıklarını görmek için yanımdaki askerlere bakıyorum ama Seslerini çoktan kendi hayatlarına, Toprakların

hayatına ve bundan böyle kaçınılmaz olarak kimsenin tahmin edemeyeceği şekillerde Temizlikçilerleri de içererek öncelikle onların yaptığı pisliklerin temizlenmesini gerektirecek olan hayatlarına çevirmişler bile.

Belki de Temizlikçilerin hayatta kalmalarına da yardım edeceklerdir.

Kim bilir?

Kaynak geri geliyor. Yaklaşırken endişesini hissedebiliyorum. *Başkan gemiyi okyanusa uçurmuş,* diye gösteriyor. *Bradley ile Viola onu bulmak üzere yola çıkmışlar bile.*

O halde Feza da yola çıkacak, diye gösteriyorum.

Ben de seninle geleceğim, diye gösteriyor Kaynak ve bunun nedenini görebiliyorum.

Bıçak onunla, diye gösteriyorum.

Kaynak evet dercesine başını sallıyor.

Bıçak'ı öldüreceğimi düşünüyorsun, diye gösteriyorum, *eğer en sonunda böyle bir şans yakalarsam.*

Kaynak başını iki yana sallıyor ancak şüphe duyduğunu görebiliyorum. *Ben de seninle geleceğim,* diye gösteriyor yeniden.

Uzunca bir süre birbirimize baktıktan sonra ileri hattaki Toprak askerlerinden bazılarını geri çağırıp onlara yapmayı düşündüğüm şeyleri anlatarak içlerinden on tanesinden bana eşlik etmelerini istiyorum.

Bana ve Kaynak'a.

Tekrar ona dönüyorum. *O halde yola koyulalım.*

Ve savaş aygırımı şimdiye dek hiç gitmediği kadar hızlı sürerek okyanusa doğru yola koyuluyorum.

[VIOLA]

Palamut'un ön bacakları boşalınca sert bir şekilde yere düşerek çalılıkların arasına yuvarlanıyorum, sol kalçamla kolumu yere vurarak acı içinde inliyorum ve Bradley'nin, "Viola!" diye bağırdığını duyuyorum fakat Palamut düşmeye devam ediyor, fundalıkların ortasına yığılıp kalıyor.

"PALAMUT!" diye bağırıyorum ve ayağa kalkıp sendeleye sendeleye iki büklüm olduğu yere giderek başının yanına çöküyorum, gürültülü bir şekilde soluk alıp verirken gösterdiği çabayla göğsü inip inip kalkıyor. "Palamut, lütfen..."

Bradley ve Angharrad da yanımıza geliyorlar, Bradley yere atlıyor ve Angharrad burnunu Palamut'unkine yaklaştırıyor.

ACEMİ KIZ diyor Palamut, Sesi acı dolu, sorun yalnızca kırılmış olan ön bacakları değil, düşmesine neden olan şey göğsündeki dayanılmaz acı, çok fazla koştu.

ACEMİ KIZ diyor.

"Şşş," diyorum. "Her şey yolunda, her şey yolunda."

Ve sonra...

Sonra...

VIOLA diyor.

Ve sessizleşiyor, soluk alıp verişi de, Sesi de son nefesiyle birlikte kesiliveriyor.

"*Hayır*!" diyorum ona sımsıkı sarılıp yüzümü yelesine bastırarak. Ağlamaya başlarken Bradley'nin ellerini omzumda hissediyorum ve Angharrad'ın, burnunu Palamut'un burnuna sürterken usulca TAKİP ET dediğini duyuyorum.

"Çok üzgünüm," diyor Bradley her zamankinden daha şefkatli bir ses tonuyla. "Viola, sen yaralandın mı?"

Konuşamıyorum, hâlâ Palamut'u sımsıkı tutarken başımı iki yana sallıyorum.

"Çok üzgünüm," diyor Bradley, "ama devam etmemiz gerek. Tehlikede olan çok şey var."

"*Nasıl?*" diyorum boğuk bir ses tonuyla.

Bradley duraksıyor. "Angharrad?" diye soruyor. "Todd'u kurtarmak için yolun geri kalanında Viola'yı taşıyabilir misin?"

Acemi oğlan diyor Angharrad, Todd'un adı geçince Sesi yükseliyor. **Acemi oğlan evet.**

"Onu da öldüremeyiz," diyorum.

Gelgelelim Angharrad burnunu koltuk altıma sokarak beni ayağa kaldırmaya çalışıyor. **Acemi oğlan** diyor. **Acemi oğlanı kurtar.**

"Ama Palamut..."

"Onunla ben ilgilenirim," diyor Bradley. "Sen sadece oraya ulaş. Oraya ulaş ve buna değmesini sağla Viola Eade."

Başımı kaldırıp ona bakınca bana olan inancını, iyi şeylerin hâlâ mümkün olduğunu düşündüğünü görüyorum.

Ve Palamut'un artık hareket etmeyen başına gözyaşı dolu son bir öpücük daha kondurduktan sonra ayağa kalkarak Angharrad'ın yanıma çökmesine izin veriyorum. Yavaşça ona binerken görüşüm hâlâ bulanık, sesimse boğuk. "Bradley..."

"Bunu yalnızca sen yapabilirsin," diyerek kederli bir şekilde gülümsüyor. "Onu yalnızca sen kurtarabilirsin."

Yavaşça başımı salladıktan sonra Todd'u ve şu anda ona olanları düşünmeye çalışıyorum.

Onu kurtarmayı, *bizi* kurtarmayı, yine ve son kez.

Bradley'ye veda edemeyeceğimi fark ediyorum ama sanırım Angharrad'a seslenip de bizi okyanusa ulaştıracak olan son yolda ilerlemeye başladığımızda beni anlamıştır.

Geliyorum Todd, diye düşünüyorum. *Geliyorum.*

[TODD]

Bileklerimden birindeki kayışı gevşetmemin ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Şu sargı bezinde nasıl bir ilaç varsa hâlâ ensemde, erişemeyeceğim bir yerde kaşınmaya devam ediyor, hem bedenimi *hem de* Sesimi yavaşlatmaya yetmiş.

Fakat yine de uğraşmaya devam ediyorum ve o esnada Başkan dışarıda bir yerde, sanırım köşedeki yıkık duvardan görebildiğim kadarıyla karla kaplı kum dolu kısa sahilde. Kıyıya vuran dalgaları da görebiliyorum, sürekli bir ses ve geriden bir başka ses geliyo, nehir olduğunu düşündüğüm bi kükreme, en sonunda okyanusa ulaşan onca suyun çıkardığı gürültü. Başkan bizi doğrudan buraya indirerek neler olacağını görmeyi bekliyo olmalı. Son kez savaşacak olan iki ordu.

Bir milyon Mank karşısında hepimiz öleceğiz.

Sağ bileğimdeki kayışı bir kez daha çekiştirince az da olsa gevşediğini hissediyorum.

Burada yaşamanın nasıl bir şey olacağını düşünüyorum, herkesi balık tutulabilecek bu kocaman su kütlesinin yanına toplamak. Viola bu gezegendeki okyanus balıklarının bizi yemelerinin bizim onları yememizden daha olası olduğunu söylemişti fakat bu durum bi şekilde çözülerek burada bir hayat kurmanın yolları bulunabilirdi, tıpkı vadide yaptığımız gibi.

İnsanlar ne kadar zavallı yaratıklar. Öyle güçsüzüz ki her şeyi berbat etmeden iyi bir şey yapamıyoz. Başka bi şeyleri yıkmadan yenilerini inşa edemiyoz.

Bizi sona yaklaştıran Manklar diildi.

Kendimizdik.

"Aynı fikirdeyim," diyor Başkan şapele geri girerken. Yüz ifadesi farklı, çok daha üzgün görünüyor. Sanki bi şeyler

yolunda değil gibi. Sanki sahiden çok ama *çok* önemli bi şey yolunda değil gibi.

"Olaylar kontrolümden çıkıyor Todd," diyor boşluğa bakarak, sanki onu inanılmayacak kadar büyük bi hayal kırıklığına uğratan bi şeyler duyuyo gibi. "Uzak tepedeki olaylar..."

"Ne tepesi?" diyorum. "Viola'ya ne oldu?"

Göğüs geçiriyor. "Teğmen Tate beni hayal kırıklığına uğrattı Todd," diyor. "Manklar da öyle."

"Ne?" diyorum. "Bunu *nasıl* bilebilirsin?"

"Bu dünya, Todd, bu *dünya*," diyor sorumu duymazdan gelerek. "Kontrol edebileceğimi düşünüp kontrol *ettiğim* bu dünya." Öfke içinde bana bakıyo. "Ta ki seninle tanışıncaya dek."

Hiçbi şey demiyom.

Çünkü korkutucu görünüyo.

"Belki de beni sahiden dönüştürdün Todd," diyor. "Ama bunu yapan yalnızca sen değilsin."

"Bırak beni," diyorum. "Seni nasıl *dönüştüreceğime* dair her şeyi göstereyim."

"Beni dinlemiyorsun," diyor ve başımda bir acı hissediyorum, öyle şiddetli ki bir an için konuşamıyorum. "Beni dönüştürdün, evet ve ben de senin üzerinde azımsanmayacak bir etki yarattım." Masanın kenarı boyunca yürüyor. "Fakat beni bu *dünya* da dönüştürdü."

İlk kez sesinin ne kadar tuhaf çıktığını fark ediyorum, sanki artık tam olarak kendisinin değilmiş gibi, yankılanıyo ve çok garip.

"Evet, fark ettiğim ve hakkında *çalıştığım* için bu dünya bir zamanlar olduğum güçlü ve vakar adamı tanınmaz hale soktu." Ayakucumda duruyo. "Bir zamanlar, 'Savaş insanları

canavarlaştırır,' demiştin Todd. Çok fazla bilgi de aynı şeyi yapıyor. Hemcinslerine dair çok fazla bilgi; onların zayıflıklarına, acınası açgözlülüklerine, beyhudeliklerine ve onları kontrol etmenin ne kadar kolay olduğuna dair çok fazla bilgi."

Acıklı bi şekilde kıkırdıyo. "Biliyor musun Todd, Sesle gerçek anlamda yalnızca aptallar başa çıkabilir. Senin ve benim gibi duyarlı, *zeki* insanlarınsa *acı çekmesine* neden olur. Ve bizim gibi insanların onlar gibileri kontrol etmeleri *gerekir*. Hem onların hem de bizim iyiliğimiz için."

Susuyor, öylece boşluğa bakıyor. İplere iyice asılıyorum.

"Beni sahiden değiştirdin Todd," diyor yeniden. "Beni daha iyi bir yaptın. Fakat bu sadece aslında ne kadar kötü biri olduğumu görmeme yaradı. Kendimi seninle kıyaslayıncaya dek bunu bilmiyordum Todd. Aslında iyi idare ettiğimi sanıyordum." Yanımda duruyor. "Ta ki sen aksini gösterinceye dek."

"Sen en başından beri kötüydün," diyorum. "Ben hiçbi şey yapmadım."

"Ah, ama yaptın Todd," diyor. "Bu beynindeki o *uğultuydu*, bizi birleştiren o *uğultu*. Bu içimdeki iyilikti, görmemi sağladığın iyilik. Yalnızca senin aracılığınla görebildiğim bir şey." Bakışları iyice sertleşiyor. "Ve sonra Ben geldi ve sen bunu benden çekip alacaktın. Kendi başıma asla ulaşmayı başaramadığım bir iyiliği bir an için de olsa görmeme izin verdin ve bu günah, yani kendini tanıma günahı yüzünden Todd Hewitt..."

Uzanıp bacaklarımdaki ipleri çözmeye başlıyor.

"... birimizin ölmesi gerek," diyor.

[VIOLA]

Angharrad, Palamut'tan daha farklı, daha geniş, daha güçlü ve daha hızlı fakat yine de endişeleniyorum.

"Lütfen iyi ol," diye fısıldıyorum bu kez kendi kendime, çünkü bunu ona söylememin bir faydası olmayacağını biliyorum.

Çünkü o yalnızca ▲cemi oğlan diyerek daha hızlı koşmaya başlıyor.

Tepeler yerini düzlüklere bırakırken ve sol tarafımda giderek daha sık görmeye başladığım, taşkının kapladığı yatağında azgın bir şekilde akan nehre yaklaşırken ağaçların arasından hızla ilerlemeye devam ediyoruz.

Ama okyanusu görmüyorum, etraf sadece ağaç, ağaç ve daha fazla ağaçla dolu. Kar yoğun bir şekilde yağmaya devam ediyor, taneler gökyüzünden kıvrıla kıvrıla inip sık sayılabilecek orman örtüsünün üzerinde gözle görülür yığınlar oluşturmaya başlıyor.

Ve gün ışığı etkisini yitirmeye başlarken tepenin üzerinde neler olduğunu, Bradley'ye ne olduğunu, önümde kalan okyanusta Todd'un başına neler geldiğini bilmediğimi fark edince midem kasılıyor.

Ve sonra bir anda belirliveriyor.

Ağaç örtüsünün aralandığı bir yerden geçerken dalgaların sahile çarptığını, terk edilmiş binalarla çevrili ufak limandaki gemi havuzlarını ve orada, tüm bunların ortasında duran gözcü gemisini görüyorum.

Ve daha başka ağaçların arkasında gözden kayboluyor.

Fakat neredeyse varmak üzereyiz. Neredeyse oradayız.

"Dayan Todd," diyorum. "Dayan."

[TODD]

"Bu sen olcaksın," diyorum diğer bacağımı da çözerken. "Sen ölceksin."

"Biliyor musun Todd?" diyor alçak sesle. "Bir yanım haklı olmam umuyor."

Sağ elimi çözmesini bekledikten sonra ona doğru bir yumruk savuruyorum ancak sahile çıkan açıklığa doğru geriledikten sonra şaşkın bir ifadeyle diğer elimi çözmemi izliyor.

"Seni bekliyor olacağım Todd," diyerek dışarı çıkıyor.

Ona doğru *VIOLA* diye bir Ses çakmasıyla saldırmaya çalışıyorum, ne var ki hâlâ çok güçsüzüm ve bunun neredeyse farkına bile varmadan gözden kayboluyor. Son düğümleri de çözdükten sonra özgürüm ve masadan aşağı atlayınca başım döndüğünden bir an dengemi sağlamak üzere bekledikten sonra harekete geçiyom, harekete geçip açıklıktan dışarı çıkıyom.

Dışarıda beni bekleyen sahilin dondurucu soğuğuna.

İlk gördüğüm şey sıra sıra uzanan yıkık dökük evler oluyo, bazıları yalnızca ahşap ve kum yığınlarından ibaret, içinde bulunduğumuz şapel gibi birkaçıysa daha iyi durumda. Kuzeyde ormana doğru uzanan bi yol görüyom, muhtemelen Yeni Prentisstown'a kadar gidiyo olmalı ama daha ikinci ağacın yanına varmadan azgın nehir tarafından yutulmuş.

Kar artık iyice hızlanmış durumda, rüzgâr da öyle. Soğuk çelik bi bıçak gibi üniformamı delip geçiyo ve ceketime daha sıkı sarınıyom.

Ve okyanusa dönüyom...

Aman Tanrım.

Bu str'olası şey çok *büyük*.

Mümkün olabilecek her şeyden büyük, göz alabildiğince yalnızca ufka kadar değil aynı zamanda kuzey ve güneye doğru da uzanıyo, tıpkı kapı eşiğine yerleşip ona sırtını döner dönmez seni yutmayı bekleyen bi sonsuzluk gibi. Ona karşı karın da hiçbi etkisi yok. Okyanus sanki seninle dövüşmek istiyomuş gibi debelenip duruyo, sanki bunlar dalga değil de seni yere devirmeye çalışırken attığı yumruklar.

Ve içinde bitakım *yaratıklar da* var. Kıyıya vuran köpüklü ve çamurlu suların, kuzeyden gelip okyanusa karışan azgın nehir sularının içinde bile hareket eden gölgelerini görebiliyosun.

Kocaman gölgelerini.

"Çok etkileyici, öyle değil mi?" diye bir ses duyuyorum.

Başkan'ın Sesi.

Arkamı dönüyom. Görünürde yok. Bi kez daha arkamı dönüyom, yavaşça. Ayaklarımın altında kumla kaplı beton olduğunu fark ediyorum, sanki burası ufak bir meydan ya da bir sahil yolu ya da buna benzer bi şeymiş gibi, yani çok uzun zaman önce insanların şapelden çıkıp güneşin altında oturabildikleri bi yermiş gibi.

Ama şimdi burada ben varım ve str'olasıca *donuyom*.

"GÖSTER KENDİNİ KORKAK HERİF!" diye bağırıyom.

"Ah, bana yöneltemeyeceğin tek bir suçlama varsa o da korkaklıktır Todd." Sesi yine duyuluyo ama bu kez sanki başka bi yerden geliyo gibi.

"O HALDE NE DİYE SAKLANIYOSUN?" diye bağırıyom, tekrar arkamı dönerken soğuktan kollarımı kavuşturuyom. Dışarıda durmaya devam edersek ikimiz de ölcez.

Ve sonra sahilin ilerisinde gözcü gemisini görüyom, orada öylece tek başına duruyo.

"Yerinde olsam denemezdim Todd," yine aynı Ses. "Daha oraya varamadan ölmüş olursun."

Yine arkamı dönüyom. "ORDUN GELMİYO, Dİ Mİ?" diye bağırıyom. "BAY TATE HAKKINDA SÖYLEDİKLERİN BUYDU! GELMİYOLAR!"

"Doğru, Todd," diyor Başkan ve bu kez Ses tonu değişik.

Sanki gerçek bi yerde konuşmuş gerçek bi ses gibi.

Bir kez daha arkamı dönüyom.

Ve işte orada, yıkık dökük ahşap evlerden birinin köşesinde.

"Nereden biliyorsun?" diyorum Sesimi esnetip hazırlanarak.

"Duydum Todd," diyor. "Sana her şeyi duyduğumu söylemiştim." Bana doğru yürümeye başlıyor. "Ve yavaş ama çok yavaş bir şekilde tüm bunlar gerçek oldu. Kendimi bu dünyanın Sesine açtım. Ve şimdi..." Kumla kaplı meydanın kenarında duruyor, kar taneleri dört bi yana uçuşuyo. "Şimdi her türlü şeyi duyabiliyorum."

Ve gözlerini görüyorum.

Ve en sonunda anlıyorum.

Gerçekten her şeyi duyuyor.

Ve bu onu delirtiyor.

"Henüz değil," diyor, bakışları sert, Sesi yankılanıyo. "Seninle olan işimi bitirmeden önce değil. Çünkü günün birinde Todd Hewitt, bunu sen de duyacaksın."

Sesimi hazırlıyom, sıcaklığını yükseltip tek bi kelimenin etrafında döndürüp durarak onu mümkün olduğunca ağırlaştırmaya çalışıyom ve bunu duyup duymaması umrumda diil çünkü zaten bu saldırının yaklaşmakta olduğunu anlıcak...

"Kesinlikle," diyor Başkan.

Ve bana doğru bi Ses çakması gönderiyo.

Yana atlayıp *vızzz* diye geçtiğini duyuyom.

Yere düşüp kar ve kumun içinde yuvarlanıyom ve ona bakınca bana doğru geldiğini görüyom.

VIOLA! diye saldırıyorum.

Ve savaş başlıyo.

[FEZA]

Doğru olanı yaptın, diye gösteriyor Kaynak, birlikte ağaçların arasından okyanusa doğru ilerlerken.

Feza'nın, seçimlerinin onaylanmasına ihtiyacı yoktur, diye gösteriyorum.

Oldukça hızlı ilerliyoruz. Savaş aygırları Temizlikçilerin hayvanlarından çok daha hızlı, ağaçlara ve yol olmayan yerlerde koşmaya daha alışkınlar. Nehir aşağımızda kalan vadiye iyice yerleşmiş ve hatta akış yönünü değiştirmiş durumda. Hâlâ yoğun bir sis var, hâlâ kar yağıyor, arkamızda kalan vadide yangınlar hâlâ devam ediyor. Ancak biz ilerliyoruz, şaşkın bir hayvan sürüsünün bulunduğu düzlük boyunca düşmanımıza doğru ilerliyoruz.

Bekle, diye sesleniyor Kaynak ve ben onunla birlikte askerleri de geride bıraktığımı fark ediyorum. *Bekle!* diye gösteriyor bir kez daha. *İleride bir şey duyuyorum.*

Yavaşlamıyorum fakat Sesimi iyice açıyorum.

Ve işte orada, daha görmeden duyuyoruz, bir Temizlikçi erkeğinin Sesi.

Bradley! diye sesleniyor Kaynak ve karşı karşıya geliyoruz, bir sıra ağazın arasından geçince onun hızla gerilemekte olduğunu görüp savaş aygırlarımızı durduruyoruz.

Bradley denen adam panik içinde bana bakarak, "Ben?" diyor.

Her şey yolunda, diyor Kaynak. *Savaş bitti.*

Şimdilik, diye gösteriyorum. *Bıçak'a özel olan nerede?*

Bradley denen adam Kaynak ona *Viola*'yı gösterinceye dek şaşkınlık içinde Kaynak'a bakmaya devam ediyor.

Ve sonra hayvanın cesedini görüyoruz, yaprak ve çalılarla örtülmüş ve şimdi üzerinde ince bir kar tabakası oluşmuş durumda.

"Onun atı," diyor adam. "Olabildiğince örttüm ve bir ateş yakmaya çalışıyordum..."

Ya Viola? diye gösteriyor Kaynak.

"Okyanusa gitti," diyor Bradley. "Todd'a yardım etmeye."

Kaynak'ın Sesinde ani bir duygu yoğunluğu oluyor, bu öyle bir yoğunluk ki benim Sesimi dahi kaplıyor, Bıçak için sevgi ve korku dolu bir yoğunluk.

Ne var ki ben vakit kaybetmeden harekete geçiyorum, savaş aygırımı iyice hızlandırarak Kaynak'ı ve onun arkasındaki askerleri geride bırakıyorum.

Bekle! diye sesleniyor Kaynak bir kez daha.

Ama okyanusa önce ben varacağım.

Okyanusa tek başıma varacağım.

Ve eğer Bıçak oradaysa...

Eh, neler olacağını göreceğiz.

[TODD]

Başkan'a doğru yolladığım ilk *VIOLA* saldırısıyla onu hazırlıksız yakalıyorum, yeterince hızlı davranamayınca yana doğru sendeliyo.

Ama hiç vakit kaybetmeden bana doğru dönüp kendi Sesiyle saldırıyo ve ben yine eğilince sanki başım tam tepeden açılıyomuş gibi hissediyom ve kumla kaplı beton düzlükten atlayıp kum ve karların arasından okyanusa doğru yuvarlanıyorum ancak kısacık bi an için Başkan'ın göz hizasından çıkıyorum.

"Ah, ama seni *görmeme* gerek yok Todd," dediğini duyuyorum.

Ve *bamm* yeni bi Ses saldırısı geliyor, SEN HİÇBİ ŞEYSİN SEN HİÇBİ ŞEYSİN SEN HİÇBİ ŞEYSİN SEN HİÇBİ ŞEYSİN.

Ve yerde yuvarlanıp tekrar doğruluyom, başımı tutup kendimi gözlerimi açmaya zorluyom.

Ve önümdeki sahilde nehrin okyanusla birleştiğini görüyom ve daha gerideki su kütlesine bakınca dalgaların arasında yüzen enkaz yığınlarını görüyom, ağaçlar ve evler ve hiç şüphe yok ki yığınla insan...

Tanıdığım insanlar.

Hatta belki Viola.

Ve Sesimde gitgide artan bi öfke hissediyorum.

Ve ayağa kalkıyorum.

VIOLA!

Bu Ses çakmasını onun nerede olduğunu bulmama gerek kalmadan gönderdiğimi, nerede olduğunu içgüdüsel olarak hissettiğimi fark ediyorum ve bu saldırıdan sonra dönüp bakınca beton meydanda tam da bileğinin üzerine düştüğünü görüyorum.

Bileğinin *çat* diye kırıldığını duyup keyifleniyorum.

Homurdanıyor. "Çok etkileyici," diyor, sesi acıdan kısılmış. "Hem de çok etkileyici Todd. Daha iyi ve daha güçlü bir şekilde kontrol edebiliyorsun." Sağlam kolundan güç alarak doğrulmaya başlıyor. "Ama kontrolün bir bedeli vardır. Dünyanın Sesinin arkanda toplanmaya başladığını duyabiliyor musun Todd?"

VIOLA! diye düşünüyorum ona doğru bi kez daha.

Ve geriye doğru sendeliyo.

Ama bu kez düşmüyo.

"Çünkü *ben* duyabiliyorum," diyor. "Ben hepsini duyabiliyorum."

Ve gözleri parlıyo ve ben donakalıyorum.

Ve beynimin içinde, aramızdaki iletişimi kuran o *uğultuyla* birlikte...

"Duyabiliyor musun?" diyor yeniden.

Ve...

Ve *duyabiliyorum...*

Duyabiliyorum...

Orada, dalgaların ve nehrin kükremesinin ardında bi başka *kükreme* gibi.

Bu gezegende yaşayan her şeyin *kükremesi.*

Tek ve inanılmayacak kadar yüksek bi Sesle konuşuyo.

Ve bi an için şaşkına dönüyorum.

Onun ihtiyacı olan da bu.

Beynimin içinde öyle bi parlak bi çakma oluyo ki bayılıyom.

Dizlerimin üzerine çöküyorum.

Fakat yalnızca bi an için.

Çünkü bu kükreyen Seslerin arasında...
Mümkün olmamasına rağmen...
Sesi olmamasına rağmen.
Viola'yı duyduğuma yemin edebilirim.
Onun geldiğini duyduğuma yemin edebilirim.
Ve gözlerimi bile açmadan...
VIOLA!
Ve acı dolu bi homurtu daha duyuyom.
Ve ayağa kalkıyom.

[VIOLA]

Zemin dik bir şekilde alçalmaya başlıyor ve artık okyanusu tam anlamıyla görebiliyoruz.

"Neredeyse geldik!" diye bağırıyorum. "Neredeyse geldik!"

ACEMİ OĞLAN diyor Angharrad.

Ve aniden atlayarak son ağaçların arasından da geçip sahile çıkıyoruz, Angharrad sola, terk edilmiş kasabaya, nehre doğru dönmeye çalışırken nalları etrafa kar ve kum sıçratıyor.

Todd ve Başkan'a doğru dönmeye çalışırken...

"İşte oradalar!" diye bağırıyorum ve onları Angharrad da görüp kumun üzerinde hızla öne atılıyor.

ACEMİ OĞLAN! diye bağırıyor.

"TODD!" diye bağırıyorum.

Fakat dalgalar çok büyük ve güçlü.

Ve bir şey duyduğuma yemin edebilirim, okyanustan gelen bir Ses ve sahile vuran dalgaların altında hareket eden karanlık gölgeleri gözucuyla görüyorum.

Ama bakışlarımı ileriye dikiyorum ve durmaksızın, "TODD!" diye bağırıp duruyorum.

Ve görüyorum.

Şapele benzeyen bir binanın önünde, kumla kaplı bir tür meydanda Başkan'la savaşıyor.

Ve kiliselerde Todd'la benim başımıza gelen onca korkunç şeyi hatırlayınca içim bir tuhaf oluyor.

"TODD!" diye bağırıyorum bir kez daha.

Ve içlerinden birinin bir Ses darbesi sonucu geriye doğru sendelediğini görüyorum.

Ve sonra diğerinin geriye doğru atlarken başını tuttuğunu.

Fakat bu mesafeden onları ayırt edemiyorum.

Çünkü ikisinin de üzerinde şu aptal üniformalardan var.

Ve Todd'un boyunun ne kadar uzadığını bir kez daha fark ediyorum.

Öyle uzun ki Başkan'la ayırt etmek neredeyse imkânsız.

Ve göğsüm endişe içinde iyice sıkışıyor.

Bunu Angharrad da hissediyor.

Acemi oğlan diye sesleniyor.

Ve daha da hızlanıyoruz.

[TODD]

Geri çekil, diye düşünüyorum Başkan'a doğru ve onun geriye doğru bir adım attığını görüyorum ama sadece bir adım ve sonra karşılık olarak üzerime başka bi Ses çakması yolluyo ve acı içinde kıvranarak yana devrilirken kumda gördüğüm beton parçasını kaptığım gibi ona fırlatmak üzere arkamı dönüyorum.

"Bırak onu," diyor aynı *uğultuyla*.

Ve beton parçasını bırakıyorum.

"Silah yok Todd," diyor. "Bende silah görüyor musun?"

Ve silahsız olduğunu fark ediyom, elinde tabanca falan yok ve gözcü gemisi de çok uzakta. Sadece Seslerimizle dövüşmemizi istiyo.

"Kesinlikle," diyor, "güçlü olan kazansın."

Ve yeniden saldırıya geçiyor.

Hırıltıya benzer bir ses çıkarıp ona yeniden *VIOLA* diye düşünerek saldırdıktan sonra ufak meydan boyunca koşup karın üzerinde kayarak yıkık dökük evlerden birine doğru ilerliyorum.

"Hiç sanmıyorum," diyor Başkan aynı *uğultuyla.*

Ve ayaklarım taş kesiyo.

Fakat sonra birini kaldırıyom...

Ve sonra diğerini...

Ve yeniden koşmaya başlıyom.

Başkan'ın arkamdan güldüğünü duyuyorum. "*Aferin*!" diyor.

Eski bi tahta yığınının arkasına geçip beni göremeyeceği şekilde eğilirken bunun işe yaramayacağını biliyom fakat yine de düşünmek için bikaç saniyeye ihtiyacım var.

"Birbirimize denk sayılırız," diyor Başkan. Dalga seslerine, çağlayan nehre ve onu duymama engel olması gereken onca şeye rağmen yine de duyuyorum. Beynimin içinde konuşuyo.

Her zaman yaptığı gibi.

"Sen hep benim en iyi öğrencim oldun Todd," diyor.

"KAPA ÇENENİ!" diye bağırıyorum, tahta yığınının etrafına bakıp işe yarayacak bi şey, *herhangi* bi şey bulmaya çalışırken.

"Sesini herkesten daha iyi kontrol ediyorsun, ben hariç," diyor yaklaşarak. "Onu kullanarak başka *erkekleri* kontrol ediyorsun. Onu bir silah gibi kullanıyorsun. Gücünün beni geçeceğini en başından beri söylemiştim."

Ve bana yine, bu kez hepsinden daha sert bi şekilde vurunca dünya beyaza kesiyo ancak hiç durmadan *Viola* diye düşünüyom ve kalaslara tutunup ayağa kalkarken elimden gelen en yüksek *uğultuyla GERİ ÇEKİL!* diye düşünüyorum.

Ve geriliyor.

"Vayy, Todd," diyor etkilenmiş gibi davranarak.

"Ben senin yerini falan almıcam," diyorum saklandığım yerden çıkarak. "Her ne olursa olsun."

Ve bunu istememiş olmama rağmen bi adım daha geriliyo.

"Bunu biri yapmak zorunda," diyor. "Birilerinin Sesi kontrol edip insanlara onu nasıl kullanacaklarını öğretmesi, onlara yapmaları gereken şeyleri anlatması gerek."

"Kimsenin kimseye hiçbi şey anlatmasına gerek yok," diyorum öne doğru bir adım daha atarak.

"Sen hiç şair ruhlu olmadın, öyle değil mi Todd?" diyor. Bir adım daha geriliyor. Artık kumlu meydanın tam ucunda, kırık bileğini hâlâ önünde tutuyo, kanlı bi kemik derisinden dışarı çıkmış ama acı hissediyo gibi görünmüyo. Arkasında yalnızca dalgalara ve dalgaların altındaki koyu gölgelere kadar uzanan dik bir tepe var.

Ve Başkan'ın gözlerinin nası simsiyah olduğunu görüp, Sesinin nası yankılanmaya başladığını fark ediyorum.

"Dünya beni canlı canlı yiyip bitiriyor Todd," diyor. "Bu dünya ve içindeki onca bilgi. Bu çok fazla. Kontrol edilemeyecek kadar fazla."

"O halde *denemekten* vazgeç," diyorum ve ona doğru bi kez daha *VIOLA* diye düşünerek saldırıyorum.

İrkiliyo ama yere düşmüyo. "Yapamam," diyor gülümseyerek. "Bu benim yapıma aykırı. Ama *sen*, Todd. Sen benden daha güçlüsün. *Sen* bunu yapabilirsin. Sen bu dünyaya hâkim olabilirsin."

"Bu dünyanın bana ihtiyacı yok," diyorum. "Son kez söylüyorum, *ben sen diilim.*"

Üzerimdeki üniformaya bakıyor. "Buna emin misin?"

İçimde kabaran öfkeyle ona bu kez daha sert bi şekilde *VIOLA* diye düşünerek saldırıyorum.

Yine irikilmesine rağmen gerilemiyo ve karşılık veriyo. Dişlerimi iyice sıkıp yeniden saldırıya geçmeye, saldırıya geçip o aptal aptal gülümseyen suratına Sesimle vurmaya hazırlanıyom.

"Burada bütün gün durup darmadağın oluncaya dek birbirimize saldırabiliriz," diyor. "O yüzden bırak da sana şartları söyleyeyim Todd."

"Kapa çeneni..."

"Eğer *sen* kazanırsan dünyayı ele geçirirsin."

"Ben bunu *istemiyorum.*"

"Ama eğer *ben* kazanırsam..."

Ve aniden bana Sesini gösteriyo.

Bunu ne zamandır ilk kez görüyorum, yani *tamamını*, en son ne zaman gördüğümü bile hatırlamıyorum, belki eski Prentisstown'da, belki de hiç.

Ve soğuk, buz kesen bu sahilden bile daha soğuk.

Ve *bomboş.*

Dünyanın Sesi onu kapkara uzay boşluğu gibi çevreleyip

muazzam bi ağırlığın altında ezecekmiş gibi üstüne üstüne geliyo.

Beni tanımak bunu en azından bir süre katlanılabilir kılmış ama şimdi...

Bunu yok etmek istiyor, her şeyi yok etmek istiyor.

Ve asıl istediği şeyin bu olduğunu fark ediyorum.

Bunu her şeyden çok istiyor.

Hiçbi şey duymamayı.

Ve bu *nefret*, Sesinde *kendi* Sesine karşı taşıdığı nefret öyle güçlü ki bunu alt edip edemeyeceğimi bilmiyorum; benden daha güçlü, hep öyle oldu ve şimdi içindeki boşlukla yüz yüzeyim, her şeyi yakıp yıkmasına izin veren o boşlukla karşı karşıyayım ve bunu yapabileceğime emin...

"Todd!"

Başımı çeviriyorum ve Başkan sanki içinden bi şey koparıp almışım gibi sesleniyor:

"TODD!"

Ve orada, karların arasında, *benim* atımın üzerinde, benim str'olası mükemmel atımın üzerinde.

Viola.

Ve Başkan var gücüyle bana saldırıyo.

[VIOLA]

"TODD!" diye bağırıyorum ve dönüp bana bakıyor.

Ve Başkan'ın ani saldırısıyla acı içinde bağırıp geriliyor, burnundan kan geliyor ve Angharrad ACEMİ OĞLAN! diye bağırıp sahil boyunca ona doğru koşuyor ve ben hâlâ adını sesleniyorum, var gücümle bağırıyorum.

"*TODD*!"

Ve beni duyuyor.

Bana bakıyor.

Ve Sesini hâlâ duyamıyorum, tek duyduğum savaşmak için kullandığı şey.

Ama gözlerindeki bakışı görüyorum.

Ve yeniden sesleniyorum.

"*TODD*!"

Çünkü Başkan böyle yenilir.

Onu tek başına yenemezsin.

Onu birlikte yenebilirsin.

"*TODD*!"

Ve Başkan'a dönüyor ve kendi ismimin tıpkı bir şimşek gibi çaktığını duyarken Başkan'ın yüzündeki endişeyi görebiliyorum.

[TODD]

VIOLA

Çünkü o burda.

O geldi.

Benim için geldi.

Ve *benim* adımı sesleniyo.

Ve Sesimde dolaşan gücünün onu tıpkı ateş gibi parlattığını hissediyom.

Ve Başkan suratının ortasına tuğla yemiş gibi geriliyo.

"Ah, evet," diye homurdanıyo eliyle başını tutarak. "Güç kulen geldi."

"Todd!" diye bağırdığını duyuyorum bi kez daha.

Ve bunu alıp kullanıyorum.

Çünkü onu hissedebiliyom, beni bulabilmek için dünyanın sonuna kadar gitmeye hazır, ihtiyacım olduğunda beni kurtarmak için.

Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Ve...

VIOLA

Başkan yine geriye doğru sendelerken kırık bileğini tutuyo ve kulaklarından kan geldiğini görüyom.

Viola bi kez daha, "Todd!" diye sesleniyo ama bu kez sanki ona bakmamı istiyo gibi ve ona bakıyom ve meydanın başında Angharrad'ı durduruyo ve bana bakıyo, gözlerimin içine.

Ve onu okuyorum.

Ve tam olarak ne düşündüğünü anlıyorum.

Ve Sesim ve kalbim ve beynim dolup taşıyo, öyle ki patlıcak gibi hissediyom.

Çünkü söylediği...

Gözleriyle ve yüz ifadesiyle ve tüm benliğiyle söylediği şey...

"Biliyorum," diye yanıt veriyorum boğuk bi sesle. "Ben de."

Ve sonra Başkan'a dönüyom ve Viola'yla doluyum, onun bana olan aşkı ve benim ona olan aşkımla.

Ve bu beni str'olası bi dağ kadar kocaman kılıyo.

Ve bu dağı aldığım gibi Başkan'ın kafasına indiriyom.

[VIOLA]

Başkan tepeden aşağı düşüyor, sahili döven dalgalara doğru kayıp yuvarlandıktan sonra dertop olmuş bir şekilde duruyor.

Todd bana bakıyor.

Ve yüreğim ağzıma geliyor.

Sesini hâlâ duyamıyorum fakat Başkan'a bir kez daha saldırmak için onu hazırladığını biliyorum.

Ama, "Biliyorum," dedi. "Ben de."

Ve şimdi bana bakıyor, gözlerinde bir parıltı, yüzündeyse gülümseme var.

Ve her ne kadar onu duyamasam da...

Onu tanıyorum.

Ne düşündüğünü biliyorum.

Şimdi, tam da bu esnada Todd Hewitt'i Sesini duymadan okuyabiliyorum.

Ve o bunu yaptığımı görüyor.

Ve bir an için...

Birbirimizi yeniden tanıyoruz.

Ve Başkan'a doğru dönerken ne kadar güçlü olduğumuzu *hissedebiliyorum*.

Ve ona Sesiyle vurmuyor.

Alçak bir *uğultu* gönderiyor.

Todd, "Geri geri yürü," diyor Başkan'a ve o da bileğini tutarak yavaşça ayağa kalkıyor.

Ve geri geri yürümeye başlıyor.

Dalgalara doğru.

"Todd?" diyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Onları duymuyo musun?" diyor. "Ne kadar aç olduklarını duymuyo musun?"

Ve dalgalara doğru bakıyorum.

Gölgeleri, o *devasa*, ev kadar gölgelerin azgın dalgaların arasında bile sağa sola yüzmeye devam ettiklerini görüyorum.

Ve tek duyduğum şey 𐤉𐤄.

Bu kadar basit.

𐤉𐤄.

Ve Başkan'dan bahsediyorlar.

Onlara doğru geri geri yürüdüğü yerde toplanıyorlar.

Todd'un onu zorla yürüttüğü yerde.

"Todd?" diyorum.

Ve sonra Başkan, "Bekle," diyor.

[TODD]

"Bekle," diyo Başkan.

Ve kontrol etmeye falan çalışmıyo, ona yolladığım, okyanusa doğru geri geri gidip kendi kendini boğmasına, kıyıya gitgide daha çok yaklaşan yaratıklar tarafından yenilmeye doğru ilerlemesine neden olan *uğultuya* karşılık vermiyo. Sadece sanki kibarca bir ricada bulunuyomuş gibi, "Bekle," diyo.

"Seni bağışlayacak diilim," diyorum. "Seni kurtarabileceğimi bilseydim yapardım fakat üzgünüm bunu yapamam, sen kurtarılamazsın."

"Biliyorum," diyor. Yeniden gülümsüyor, bu kez keder dolu bi gülümseme bu, gerçek olduğunu hissedebildiğim üzüntüyle dolu. "Beni gerçekten değiştirdin Todd, bunu biliyorsun. Az da olsa iyiye doğru gitmemi sağladın. Sevgiyi gördüğümde tanımama yetecek kadar." Önce Viola'ya, ardından tekrar bana bakıyor. "Seni şimdi kurtarmama yetecek kadar."

"*Beni* kurtarmak mı?" diyorum ve *Gerile* diye düşünüyorum ve o da geriye doğru bi adım daha atıyo.

"Evet, Todd," diyor, bana karşı koymaya çalışırken üstdudağında biriken terleri görebiliyom. "Dalgalara doğru gitmem için beni zorlamaya son vermeni istiyorum."

"Hiç şansın yok."

"Çünkü ben kendim gideceğim."

Ona bakıp gözlerimi kırpıştırıyorum. "Artık daha fazla oyun yok," diyorum bir adım daha geri gitmeye zorlayarak. "Her şey bitti."

"Ama Todd Hewitt," diyor, "sen kimseyi öldüremeyen bir oğlansın."

"Ben oğlan moğlan diilim," diyorum. "Ve *seni* öldüreceğim."

"Biliyorum," diyor. "Ve bu seni biraz daha benim gibi yapacaktır, öyle değil mi?"

Onu olduğu yerde tutarak bir an için duruyorum, azgın dalgalar arkasında sahili dövüyo, yaratıklar kendi aralarında kavga etmeye başlamışlar ve *sahiden* kocamanlar.

"Sana gücünle ilgili asla yalan söylemedim Todd," diyor. "İstersen benim yerimi alabilecek kadar güçlüsün."

"*İstemiyom.*"

"Ya da Ben gibi olabilecek kadar güçlü."

Suratımı asıyom. "Bunun Ben'le ne ilgisi var?"

"O da gezegenin Sesini duyuyor Todd, tıpkı benim gibi. Tıpkı önünde sonunda senin de duyacağın gibi. Ama o bunun içinde yaşıyor, bunun bir parçası olmasına izin veriyor, kendini kaybetmeden akıntıya kapılıyor."

Yağmaya devam eden kar Başkan'ın saçlarına yapışıp kalıyo. Bi kez daha ne kadar üşüdüğümün farkına varıyom.

"İstersen benim yerimi alabilirsin," diyor Başkan, "ya da onun gibi olabilirsin."

Geriye doğru bir adım daha atıyor.

Benim zorlamadığım bir adım.

"Eğer beni öldürürsen onun gibi olmaktan bir adım uzaklaşmış olursun," diyor. "Ve eğer bu içindeki iyiliğin, yani benim gibi *olmana* engel olmaya yetecek iyiliğin beni değiştirdiği kadarsa, bununla idare etmemiz gerekecek."

Viola'ya dönüyor. "Şeritlere karşı geliştirilen tedavi gerçek."

Viola bana bakıyor. "Ne?"

"İlk şeritlere tüm kadınları öldürecek, yavaş yavaş işleyen bir zehir koydum. Ve de tüm Mankları."

"NE?" diye bağırıyorum.

"Ama tedavi gerçek," diyor Başkan. "Bunu Todd için yaptım. İlgili araştırmaları gözcü gemisinde bıraktım. Şifacı Lawson bunu kolaylıkla doğrulayabilir. Ve bu," diyor başıyla Viola'ya selam vererek, "benim sana *elveda* hediyem Viola."

Yeniden bana bakıyor, yüzünde aynı kederli gülümseme var. "Bu dünya gelecek yıllar boyunca ikiniz tarafından şekillendirilecek Todd."

Derin derin göğüs geçiriyor.

"Ve ben," diyor, "bunu görmek zorunda kalmayacağıma memnunum."

Ve arkasını dönüp dalgalara doğru büyük bi adım atıyo, sonra bi tane daha ve bi tane daha...

"Bekle!" diye sesleniyo Viola arkasından.

Fakat o durmuyo, ilerlemeye devam ediyo, hatta neredeyse koşuyo ve Viola'nın Angharrad'ın üzerinden indiğini hissedi-

yorum ve ikisi birlikte yanıma geliyolar ve birlikte Başkan'ın suya girişini izliyoruz, gitgide daha derinlere doğru ilerliyo, bi dalga onu neredeyse deviriyo fakat o yine de dimdik yürümeye devam ediyo.

Dönüp bize bakıyor.

Sesi bomboş.

Yüzünde ifade yok.

Ve keskin dişlerle dolu simsiyah ağzını kocaman açmış olan gölgelerden biri yüzeye çıkıp Başkan'a doğru atılıyo, korkunç, yapış yapış gövdesi sert pullarla kaplı.

Başkan'ın gövdesini yakalamak için başını yan çeviriyo.

Ve bu dev gibi yaratık onu sertçe kumlara doğru bastırırken Başkan'dan hiç ses çıkmıyor.

Ve yaratık onu suların içine çekiyor.

Ve göz açıp kapayıncaya kadar...

Yok oluyor.

[VIOLA]

"Gitti," diyor Todd ve sesindeki şaşkınlığı ben de hissediyorum. "Öylece yürüyüp gitti." Bana dönüyor. "Öylece yürüyüp suya girdi."

Soluk soluğa, yüzünde şaşkın bir ifade var ve tüm bu olanlardan dolayı bitkin düşmüş durumda.

Ve sonra beni görüyor, beni *gerçekten* görüyor.

"*Viola*," diyor.

Ve onu kollarıma alıyorum ve o da beni kollarına alıyor ve hiçbir şey dememize gerek yok, hiçbir şey.

Çünkü biliyoruz.

"Her şey bitti," diye fısıldıyor. "Buna inanamıyorum. Her şey *bitti*."

"Sanırım gerçekten gitmek istedi," diyor Todd, bana hâlâ sarılıyor. "Sanırım her şeyi kontrol etmeye çalışmak onu yavaş yavaş yok ediyordu."

Okyanusa bakınca devasa yaratıkların dört dönerek Todd ya da benim de kendimizi onlara sunup sunmayacağımızı bekliyorlar. Angharrad burnunu aramıza sokup Todd'un yüzüne hafifçe vurarak öyle duygulu bir şekilde Acemi oğlan diyor ki gözlerim doluyor. Acemi oğlan.

"Hey, kızım," diyor Todd, burnunu okşarken beni bırakmıyor ve sonra suratı asılıyor. "Palamut..." diyor.

"Bradley'yi geride bıraktım," derken bir kez daha kahroluyorum. "Wilf ve Lee'yi de ama neler olduğunu bilmiyorum."

"Başkan, Bay Tate'in onu hayal kırıklığına uğrattığını söyledi," diyor Todd. "Manklar da onu yüzüstü bırakmışlar. Bu iyiye işaret."

"Geri dönmeliyiz." Kollarında dönüp gözcü gemisine bakıyorum. "Sana bunun nasıl uçurulacağını öğrettiğini sanmıyorum?"

Ve sonra Todd öyle bir şekilde, "Viola," diyor ki dönüp ona bakıyorum.

"Ben Başkan gibi olmak istemiyom," diyor.

"Olmayacaksın," diyorum. "Bu imkânsız."

"Hayır," diyor. "Kastettiğim bu değildi."

Ve gözlerimin içine bakıyor.

Ve hissediyorum, içindeki gücün en sonunda Başkan'ın varlığından arındığını hissediyorum.

Sesini açıyor.

Açıyor ve açıyor ve açıyor...

Ve işte orada, tamamı, bana açık, olan biten her şeyi, bütün hissettiklerini bana gösteriyor.

Hissettiği her şeyi...

Benim için hissettiği her şeyi...

"Biliyorum," diyorum. "Seni okuyabiliyorum Todd Hewitt."

Ve o bildik gülümsemesine bürünüyor.

Ve sonra ağaçların kumlarla kesiştiği yerden bir ses geldiğini duyuyoruz.

[FEZA]

Savaş aygırım son bir atlayışla sahile çıkıyor ve bir an için okyanus o devasa gerçekliğiyle beni şaşkına çeviriyor.

Fakat aygırım koşmaya devam ederek terk edilmiş Temizlikçi yerleşimlerine doğru dönüyor.

Ve çok geç kaldım.

Bıçak'a özel olan atıyla birlikte burada.

Ama Bıçak görünürde yok.

Yalnızca Bıçak'a özel olana sarılan Temizlikçilerin lideri, üzerindeki üniforma kar ve kumun ortasında kopkoyu bir nokta biri ve Bıçak'a özel olana sımsıkı sarılmış, sanki onu kollarının arasına hapsetmiş gibi.

Yani Bıçak ölmüş olmalı.

Bıçak gitmiş olmalı.

Ve bunun üzerine içimde şaşırtıcı bir boşluk hissediyorum.

Çünkü nefret ettikleriniz bile gittiğinde içinizde bir boşluk bırakırlar.

Ama bunlar Geri Dönen'in duyguları.

Ve ben Geri Dönen değilim.

Ben Feza'yım.

Barışı sağlayan Feza.

Bu barışı devam ettirebilmek için Temizlikçilerin liderini öldürmek zorunda olan Feza.

Ve işte hızla ilerliyorum, uzaktaki siluetler giderek yaklaşıyor.

Ve silahımı doğrultuyorum.

[TODD]

Her geçen dakika yoğunluğu artan kar yağışında görebilmek için gözlerimi iyice kısıyom.

"Bu da kim?" diyorum.

"Bu bir at değil," diyor Viola benden uzaklaşarak. "Bu bir *savaş aygırı*."

"Savaş aygırı mı?" diyorum. "Ama ben şey sanmıştım..."

Ve nefesim kesiliyo.

[FEZA]

Geldiğimi görünce kızı ittirdiğinden rahatça nişan alabiliyorum.

Arkamdan bir ses geliyor, uzaktan birileri sesleniyor.

Bir Ses *Bekle!* diye bağırıyor.

Fakat bana geçmişte acı veren şey duraksama, harekete geçmem gerektiği anda bunu yapamamak oldu.

Ve bu şimdi tekrarlanmayacak.

Feza harekete geçecek.
Temizlikçi lideri bana doğru dönüyor.
Ve harekete geçiyorum.
(Ama...)
Silahımı ateşliyorum.

[VIOLA]

Todd sanki dünyanın sonu gelmiş gibi bir ses çıkarıp göğsünü tutuyor.

Kan içinde kalmış, yanan, duman tüten göğsünü...

"TODD!" diye bağırarak ona doğru atlıyorum.

Ve geriye, kuma düşüyor, ağzı acı içinde kıvrılmış.

Fakat ne soluk alıyor ne de veriyor, yalnızca boğazından hırıltılar geliyor.

Ve bir kez daha ateş edilirse yeniden vurulmasını önlemek için üzerine atlayıp göğsünde yanıp yok olan kıyafetlerine uzanıyorum.

"TODD!"

Ve gözlerimin içine bakıyor, dehşete düşmüş bir halde, Sesi korku ve acı içinde kontrolden çıkıyor.

"*Hayır*," diyorum. "*Hayır hayır hayır hayır hayır...*"

Ve hâlâ bize doğru koşmakta olan savaş aygırının ayak seslerini duyabiliyorum.

Onun arkasındansa belli belirsiz nal sesleri geliyor.

Ben'in Sesinin kumda yankılandığını duyuyorum.

Bekle! diye bağırıyor.

"*Todd?*" diyorum, eriyen kıyafetlerini göğsünden yırtıp atınca altındaki korkunç ama korkunç derecede yanmış, kan

içinde köpüren göğsünü görüyorum ve boğazından o hırıltılar yükselmeye devam ediyor, sanki göğsündeki kaslar iflas etmiş gibi, sanki nefes almak için onları harekete geçiremiyormuş gibi.

Sanki boğularak ölecekmiş gibi.

Sanki hemen şimdi, burada, bu soğuk ve karlı sahilde ölecekmiş gibi.

"*TODD*!"

Ve savaş aygırları yaklaşıyor.

Ve 1017'nin Sesini duyuyorum, silahı onun ateşlediğini duyuyorum.

Yaptığı yanlışı fark edişini duyuyorum.

Aslında Başkan'a ateş ediyor olduğunu düşündüğünü.

Ama öyle değildi, *öyle* değildi.

Ve Ben onun hemen arkasında.

Ben'in korku dolu Sesi hızla yaklaşıyor.

Oysa benim tek görebildiğim Todd.

Tek görebildiğim bana bakıyor olduğu.

Gözleri iyice açık.

Sesi haykırıyor, Hayır, hayır, şimdi değil, şimdi değil.

Ve sonra, Viola? diyor.

"Buradayım Todd," diyorum, sesim titriyor, çaresizlik içinde bağırıyorum. "*Buradayım*!"

Ve sonra Viola? diye tekrarlıyor.

Soru sorarmış gibi.

Sanki orada olduğuma emin değilmiş gibi.

Ve sonra Sesi tamamen kesiliyor.

Ve artık debelenmiyor.

Ve gözlerimin içine bakarak...

Ölüyor.

Benim Todd'um ölüyor.

DÜNYANIN GELECEĞİ

[VIOLA]

"TODD!" DİYE BAĞIRIYORUM.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Ölmüş olamaz.

Olamaz.

"TODD!"

Sanki ismini tekrarlamak olanları değiştirecek, zamanı geri döndürecekmiş gibi.

Todd'un Sesini yeniden canlandıracak...

Gözlerinin beni *görmesini* sağlayacakmış gibi.

"TODD!"

Bir kez daha bağırıyorum ama sesim suyun altındaymışım gibi çıkıyor ve tek duyabildiğim kulaklarımda yankılanan nefesim ve adını haykıran titrek sesim...

"*TODD*!"

Kollarımı başka bir çift kol sarıyor, bu Ben, hemen yanıma kuma çöküyor, sesi ve Sesi paramparça, Todd'un adını tekrar edip duruyor.

Ve avuç avuç kar alıp Todd'un yarasının üzerine koyuyor, onu dondurmaya, kanamayı durdurmaya çalışıyor.

Ama artık çok geç.

O gitti...

O gitti...

Todd *gitti.*

Ve aniden her şey yavaşlıyor.

Angharrad ▲CeMi oğlAn! diye bağırıyor.

Ben yüzünü Todd'unkine yaklaştırıp soluk alıp veriyor mu diye dinliyor, ama duyamıyor.

"*Todd, lütfen*!" diye bağırdığını duyuyorum.

Ama sanki çok uzakta gibi.

Sanki her şey benden çok uzakta oluyor.

Ve arkamda daha başka ayak sesleri duyuluyor, evrende başka hiçbir şey yokmuş gibi duyulan ayak sesleri...

1017.

Savaş aygırından inmiş, Sesi yaptığı hatayla yankılanıyor.

Sesi bunun bir hata olup olmadığını düşünüyor.

Ve ben ona dönüyorum.

[FEZA]

Kız bana dönüyor.

Ve Sesi yok ama göreceğimi görerek geriliyorum.

Ayağa kalkıyor.

Bir adım daha gerileyerek silahımı karla karışık kumun içine düşürüyorum ve ancak o zaman silahın hâlâ elimde olduğunu fark ediyorum.

"*Sen!*" diye bağırıyor bana doğru gelerek, gırtlağından korkunç bir ses geliyor, öfke dolu, *acı* dolu bir ses.

Bilmiyordum, diye gösteriyorum gerilemeye devam ederek. *Onu Temizlikçilerin lideri sandım.*

(Sandım mı?)

"Seni *yalancı!*" diye bağırıyor. "Seni *duyabiliyorum!* Emin değildin! Emin değildin ama *yine de* ateş ettin!"

Bu Toprakların silahının neden olduğu bir yara, diye gösteriyorum. *Toprakların ilacı onu kurtarabilir.*

"Artık bunun için çok geç!" diye bağırıyor. "Onu öldürdün!"

Kızın arkasında Bıçak'ı kollarında tutan Kaynak'a bakıyorum, Bıçak'ın göğsüne kar dolduruyor, hiçbir işe yaramayacağını bilmesine rağmen, Sesi acı dolu, insanlara özgü sesi dudaklarından çıkıyor.

Ve bunun doğru olduğunu görüyorum.

Bıçak'ı öldürdüm.

Bıçak'ı öldürdüm.

"KAPA ÇENENİ!" diye bağırıyor kız.

Böyle olsun istemedim, diye iletirken geç de olsa bunun doğru olduğunu fark ediyorum. *Böyle olsun* ***istemedim.***

"Ama *yaptın!*" diye bağırıyor bir kez daha.

Ve sonra kumların üzerine düşürdüğüm silahımı görüyor.

[VIOLA]

Silahı görüyorum, Manklara özgü sopaya benzer silah yerde, bembeyaz karların arasında duruyor.

Ben'in arkamda bağırdığını duyuyorum, Todd'un adını tekrar tekrar bağırıyor ve kalbim sıkışıyor, öyle bir sıkışıyor ki güçlükle nefes alabiliyorum.

Fakat silahı görüyorum.

Ve uzanıp yerden alıyorum.

Ve 1017'ye doğrultuyorum.

Daha fazla gerilemiyor, sadece silahı doğrultmamı izliyor.

Üzgünüm, diyerek ellerini hafifçe havaya kaldırıyor, Todd'umu öldüren o upuzun ellerini.

"Üzülmek onu geri getirmez," diyorum sıktığım dişlerimin arasından ve gözlerim yaşlarla dolu olmasına rağmen korkunç bir gerçekliğin farkına varıyorum. Elimdeki silahın ağırlığını hissediyorum. Kalbimin derinliklerinde bu silahı kullanmama neden olabilecek niyeti hissediyorum.

Fakat bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyorum.

"*Göster bana*!" diye bağırıyorum. "*Göster de seni öldürebileyim*!"

Viola, diye bir Ses duyuyorum arkamdan Ben'in acı dolu Sesi bu. *Viola, bekle...*

"*Beklemeyeceğim,*" diyorum sertçe, silahı tutan elim hâlâ havada. "GÖSTER BANA!"

Üzgünüm, diyor 1017 yeniden ve tüm öfkeme rağmen doğru söylediğini görebiliyorum; bunu yaptığı için *gerçekten* üzgün olduğunu, yaptığı şeye karşı duyduğu dehşetin gitgide arttığını, yalnızca Todd'a yaptığı şeyi değil bunun benim geleceğim için ne anlama geleceğini de düşündüğünü, hatasının çok büyük etkilerinin olacağını bildiğini, bu yaptığını her ne pahasına olursa olsun geri almak istediğini.

Tüm bunları görebiliyorum.

Ve umurumda bile değil.

[FEZA]

"Göster bana!" diye bağırıyor. "Yoksa Tanrı şahidim olsun ki seni bu şeyle döve döve öldürürüm!"

Viola, diyor hemen arkasındaki Kaynak, Bıçak hâlâ kollarında ve onun Sesine bakıyorum.

Ve Kaynak'ın kalbi kırık.

Öyle kırık ki her şeye geçiyor, dışındaki dünyaya bile uzanıyor.

Çünkü Toprak yas tuttuğunda hep birlikte yas tutarız.

Ve acısı beni boğuyor, benim ve Toprakların acısı haline geliyor.

Ve hatamın boyutlarını görebiliyorum.

Toprakları mahvedebilecek bir hata, barışın sağlanmasına engel olabilecek bir hata, kurtarmak için onca mücadele verdikten sonra Toprakların yok olmasına neden olabilecek bir hata.

Feza'nın yapmamış olması gereken bir hata.

Bıçak'ı öldürdüm.

En sonunda Bıçak'ı öldürdüm.

Bunca zamandır beklediğim şey.

Ve elime hiçbir şey geçmedi.

Sebep olduğum kaybı fark etmem dışında.

Bunu Sessiz olanın yüzünden okuyabiliyorum.

Nasıl kullanıldığını bilmediği silahı bana doğrultmuş olan Sessiz olan.

Ve Sesimi açıp ona bunu gösteriyorum.

[VIOLA]

Sesi önümüde açılıyor ve silahı tam olarak nasıl kullanmam gerektiğini gösteriyor, parmaklarımı nereye koymam gerektiğini ve ucundan beyaz bir ışık çakması çıkarmak için nasıl basmam gerektiğini.

Bana onu nasıl öldürebileceğimi gösteriyor.

Ben'in hemen arkamda, *Viola,* dediğini duyuyorum. *Viola, bunu yapamazsın.*

"Neden yapamazmışım?" diyorum arkama bakmadan, gözlerim 1017'nin üzerinde. "O Todd'u öldürdü."

Ve eğer sen de onu öldürürsen, diyor Ben, *bu nerede son bulacak?*

Bunun üzerine arkamı dönüyorum. "Bunu nasıl söylersin?!" diye bağırıyorum. "Todd kollarında cansız yatarken bunu nasıl söylersin?"

Ben'in yüzünde gergin bir ifade var, darmadağın olmuş gibi görünüyor, Sesi öyle acı dolu ki neredeyse ona bakmaya dayanamıyorum.

Ama yine de aynı şeyi söylüyor.

Eğer Feza'yı öldürürsen, diyor Ben, *savaş yeniden başlar. Ve hepimiz ölürüz. Ve sonra Topraklar da yörüngeden yapılacak saldırı sonrasında çok büyük kayıp verir. Ve sonra Toprakların geri kalanı gezegene inen yerleşimcilere saldırır. Ve sonra...*

Bir an için duraksıyor ama sonra kendini zorluyor, bunu kendi sesiyle söylemek için zorluyor.

"Bunun sonu gelmez Viola," diyor Todd'u göğsüne bastırarak.

Dönüp 1017'ye bakıyorum, hâlâ aynı yerde duruyor. "O bunu yapmamı istiyor," diyorum. "O bunu yapmamı *istiyor.*"

"O yaptığı hatayla yaşamak istemiyor," diyor Ben. "Acının sona ermesini istiyor. Fakat yaptığı bu hatanın ona neler hissettirdiğini hayat boyu bilirse ne kadar iyi bir Feza olabilir sence?"

"Nasıl böyle konuşabilirsin Ben?" diyorum.

Çünkü onları duydum, diyor Sesiyle. *Hepsini. Toprakların tamamını, bütün* ***erkekleri****, her birini. Ve ölmelerine izin veremeyiz Viola. Bunu yapamayız. Todd'un burada engel olduğu şey tam da bu. Kesinlikle bu.*

Ve artık daha fazla devam edemiyor. Todd'a sımsıkı sarılıyor. *Ah, oğlum,* diyor. *Ah, oğlum...*

[FEZA]

Kız bana dönüyor, silahı hâlâ bana doğrultuyor, elleri ateşlemek için basması gereken yerde.

"Onu benden aldın," diyor, sözleri darmadağın oluyor. "Bunca yol geldik, *bunca yol geldik ve kazandık! KAZANDIK* ve sen onu *aldın!*"

Ve artık daha fazla konuşamıyor.

Üzgünüm, diye gösteriyorum yeniden.

Ve bu yalnızca Kaynak'ın acısının bir yansıması değil.

Bu kendi acım.

Yalnızca Feza olarak başarısız olduğum için değil, Toprakları tehlikeden kurtardıktan sonra yine tehlikenin tam ortasına bıraktığım için.

Ama aldığım can için...

Aldığım *ilk* can için.

Ve hatırlıyorum...

Bıçak'ı hatırlıyorum.

Ve ona adını veren bıçağı.

Nehir kenarındaki Toprakları öldürmek için kullandığı bıçağı, yalnızca balık tutan, masum olduğu halde Bıçak'ın düşman olarak gördüğü Toprakları.

Bıçak'ın öldürdüğü Toprakları.

Ve o andan itibaren Bıçak'ın öldürmekten pişmanlık duyduğu Toprakları.

O çalışma kampında her gün yüzünden okunan pişmanlık, her gün Topraklarla uğraşırken ve kolumu kırdığında öfkeden deliye dönmesine neden olan pişmanlık.

Külfetlerin tamamı öldürüldüğünde beni kurtarmasına neden olan pişmanlık.

Artık benim sırtımda taşımam gereken pişmanlık.

Sonsuza dek...

Ve eğer bu sonsuzluk bir sonraki nefesim kadar sürecekse...

Öyle olsun.

Toprak daha iyilerine layık.

[VIOLA]

1017, Todd'u hatırlıyor.

Bunu Sesinde görebiliyorum, silah elimde titrerken bunu görebiliyorum.

Todd'un nehir kenarında karşılaştığımız Mank'ı bıçaklayışını.

Bunu yapmaması için bağırdığım halde Todd'un o Mank'ı öldürüşünü.

Ve 1017, Todd'un bu yüzden nasıl *acı* çektiğini hatırlıyor.

1017'nin de kendi içinde hissetmeye başladığı bir acı...

Şelalenin altında Aaron'u boynundan bıçakladığımda benim de hissettiğim acı.

Birini öldürmek çok ciddi bir şey.

Bunu hak ettiğini düşündüğünüzde bile.

Ve 1017 bunu en az Todd ve benim kadar iyi biliyor.

Tıpkı Todd'un da bildiği gibi.

Kalbim kırık, hem de bir daha asla düzeltilemeyecek bir şekilde, kalbim öyle kırık ki bu beni de öldürecekmiş gibi hissediyorum, burada, bu lanet olası buz kesmiş sahilde.

Ve Ben'in haklı olduğunu biliyorum. Eğer 1017'yi öldürürsem geri dönüşü olmayacağını biliyorum. İkinci Mank liderini de öldürmüş olacağız ve sayıca çok fazla olduklarından ellerine geçirdikleri her birimizi öldüreceklerdir. Ve sonra yerleşimciler geldiğinde...

Sonsuz savaş, sonsuz ölüm.

Ve işte yine benim kararıma bağlı.

Bizi savaşın derinliklerine sürüklemek ya da savaştan uzak tutmak benim kararıma bağlı.

Daha önce yanlış bir seçim yaptım.

Ve yaptığım yanlış seçim için ödediğim bedel bu mu?

Bu çok ağır bir bedel...

Çok *ağır*.

Ancak eğer durumu yine kişiselleştirirsem...

Eğer 1017'ye bunu ödetirsem...

O zaman dünya değişir.

Dünya sona erer.

Ve umurumda değil.
Umurumda *değil.*

Todd...
Ah lütfen, Todd...

Ve *Todd?* diye düşünüyorum.

Ve sonra farkına varıyorum.
Kalbim sızlıyor.
Eğer 1017'yi öldürürsem...
Ve savaş yeniden başlarsa...
Ve hepimiz ölürsek...
Todd'u kim hatırlayacak?
Onun yaptıklarını kim hatırlayacak?
Todd...
Todd...
Ve kalbim parçalanıyor.

Sonsuza dek parçalanıyor.

Ve karla kumun arasında dizlerimin üzerine çöküyorum.
Ve bağırıyorum, öylece, bomboş.

Ve silahı atıyorum.

[FEZA]

Silahı atıyor.

Ateşlenmemiş bir şekilde kuma düşüyor.

Ve yani ben hâlâ Feza'yım.

Hâlâ Toprakların Sesiyim.

"Seni görmek istemiyorum," diyor başını kaldırmadan çatlak bir sesle. "Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Asla, diye gösteriyorum. *Asla; anlıyorum.*

Viola? diye gösteriyor Kaynak.

"Bunu yapmadım," diyor Kaynak'a. "Ama onu eğer bir kez daha görecek olursam kendimi yine kontrol edip edemeyeceğimi bilmiyorum." Başını kaldırıp bakıyor, bana değil, bana bakamıyor. "*Git* buradan," diyor. "Git buradan!"

Kaynak'a bakıyorum fakat o da beni görmüyor.

Tüm acı ve kederi, tüm dikkati oğlunun cesedinde.

"GİT!" diye bağırıyor kız.

Ve arkamı dönüp savaş aygırıma gidiyorum ve sonra dönüp bir kez daha bakıyorum, Kaynak hâlâ Bıçak'ın üzerine eğilmiş durumda, Viola denen kızsa dizlerinin üzerinde yavaşça ona doğru ilerliyor.

Beni dışlıyorlar, beni görmemeye çalışıyorlar.

Ve bunu anlıyorum.

Aygırıma biniyorum. Vadiye döneceğim, Topraklara.

Ve bu dünya gelecekte hepimiz için neler saklıyor, göreceğiz. Toprak ve Temizlikçi.

Bugün önce Feza'nın yaptıkları sayesinde kurtuldular.

Bıçak'ın yaptıkları sayesinde de öyle.

Bıçak'a özel olanın yaptıkları sayesinde bir kez daha kurtuldular.

Ve şimdi tüm bunları yaptığımıza göre bu dünyayı kurtarılmaya değecek bir yer haline getirmeliyiz.

Viola? diye ilettiğini duyuyorum Kaynak'ın.

Ve acısında yükselen bir şaşkınlık olduğunu fark ediyorum.

[VIOLA]

Viola? diyor Ben yine.

Ayağa kalkamadığım için onun ve Todd'un yanına kadar dizlerimin üzerinde ilerliyorum, üzüntü içinde sağa sola ilerlerken hiç durmadan **Acemi oğlan, Acemi oğlan** diyip duran Angharrad'ın yanına gidiyorum.

Kendimi Todd'un yüzüne, hâlâ açık olan gözlerine bakmaya zorluyorum.

Viola, diyor Ben bir kez daha, bana bakıyor, yüzü gözyaşı içinde.

Ama gözleri açık, iyice açık.

"Ne?" diyorum. "Ne oldu?"

Hemen yanıt vermiyor, sadece yüzünü Todd'unkine yaklaştırıp öylece bakıyor, sonra Todd'un göğsüne doldurduğu karların arasındaki ellerine bakıyor.

Sen de?.. diyor Ben, yeniden duruyor, yüzünden iyice odaklanmaya çalıştığı anlaşılıyor.

"Ben de ne?" diyorum. "Ben de *ne* Ben?"

Yüzüme bakıyor. *Sen de duyabiliyor musun?*

Gözlerimi kırpıştırıp yüzüne bakıyorum, kendi soluk alıp verişimi, dalgaların sesini, Angharrad'ın kişneyişlerini, Ben'in Sesini duyabiliyorum.

"*Neyi* duyabiliyor muyum?"

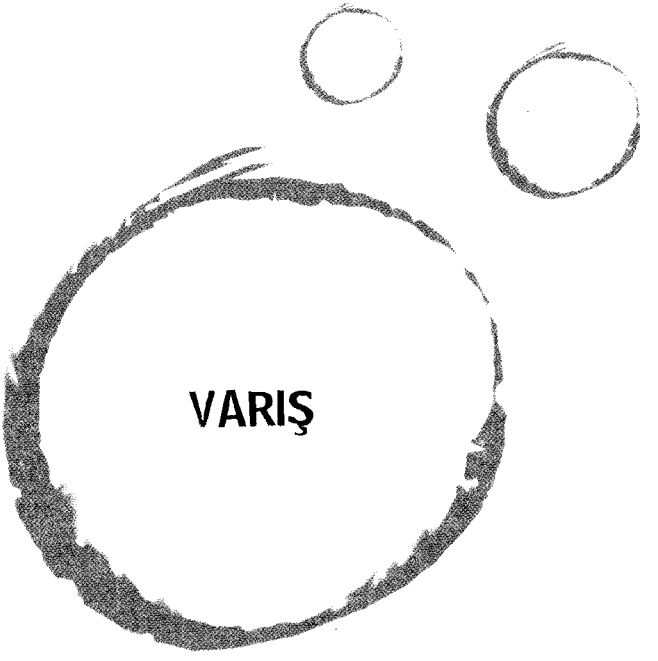
Sanırım... diyor yeniden durup dinleyerek.

Sanırım onu duyabiliyorum.

Yeniden bana bakıyor. *Viola,* diyor. *Sanırım Todd'u duyabiliyorum.*

Ve Todd'u kucaklayıp ayağa kalkıveriyor...

"Onu duyabiliyorum!" diye bağırıyor gerçek sesiyle, oğlunu havaya kaldırıyor. "*Sesini duyabiliyorum*!"

VARIŞ

"*VE HAVADA AYAZ VAR, OĞLUM!*" diye okuyorum, "*Ve yalnızca yaklaşan kışı kastetmiyorum. Bizi bekleyen günler beni endişelendirmeye başladı.*"

Todd'a bakıyorum. Hâlâ orada yatıyor, gözlerini hiç kırpmadan, öylece duruyor.

Ama ara sıra, nadiren de olsa Sesi açılıyor ve bir anı beliriveriyor, Hildy ile tanıştığımızda onunla bana dair bir anı ya da onunla birlikte Ben ve Cillian'a dair bir anı, Todd onu tanıdığım zamankinden çok daha genç ve üçü birlikte eski Prentisstown'ın dışındaki bataklıkta balık tutmaya gidiyorlar ve Todd'un Sesi mutluluktan *parlıyor*.

Ve umut dolan kalbim daha hızlı çarpmaya başlıyor.

Fakat sonra Sesi siliniyor ve yeniden sessizleşiyor.

Göğüs geçirip Mank-yapımı sandalyeye yaslanıyorum, Mank-yapımı genişçe bir çadırın içinde, Mank-yapımı bir ateşin yanındayım ve tüm bunlar Todd'un onu sahilden buraya getirdiğimizden beri yatmakta olduğu Mank-yapımı taş bloğu çevreliyor.

Göğsünün yanıp yaralandığı yere Mank ilacından sürülmüş durumda.

Ama iyileşiyor.

Ve biz bekliyoruz.

Ben bekliyorum.

Bize geri dönüp dönmeyeceğini görmek için bekliyorum.

Çadırın dışında, hiç hareket etmeyen bir Mank çemberi tarafından sarılmış durumdayız, Sesleri bir tür kalkan oluşturuyor. Yolakların Sonu, diyor Ben bunlara, onu öldürmesi gereken ancak Mankların müdahalesi sayesinde öldürmeyen kurşun yarası iyileşirken, yaşayanların dünyasından uzak, ölümün kıyısında geçirdiği o aylar boyunca burada yattığını söylüyor.

Todd ölmüştü. O zaman buna emindim, şimdi de öyleyim.

Onun öldüğünü gördüm, kollarımda öldü, bu beni hâlâ üzüyor ve bu yüzden bu konuda artık daha fazla konuşmak istemiyorum.

Fakat Ben Todd'un göğsüne kar koydu, onu hızla yatıştırdı, onu felce uğratan korkunç yaraları yatıştırdı, beden ısısı gitgiden düşen, Başkan'la savaştığı için zaten *bitkin* olan Todd'u yatıştırdı ve Ben Todd'un Sesinin kesilme nedeninin Sesini bastırmaya iyice alışmasından kaynaklandığını, aslında Todd'un ölmediğini, sadece şok ve soğuk nedeniyle iyice *içine çekildiğini* ve göğsündeki karın soğuğununsa onu ölmemesine yetecek kadar bir süre daha aynı vaziyette koruduğunu söylüyor.

Gelgelelim ben bunun aksi olduğunu biliyorum.

Bizi bırakıp gittiğini biliyorum, bunu istemediğini biliyorum, mümkün olduğunca sımsıkı bir şekilde tutunmaya çalıştığını ama yine de bizi bırakıp gittiğini biliyorum.

Onun gidişini izledim.

Ancak belki de çok fazla uzağa gitmemiştir.

Belki de ben ya da ben ve Ben onu orada tutarak çok fazla uzağa gitmesine engel olmuşuzdur.

Geri dönemeyeceği kadar uzağa gitmesine engel olmuşuzdur.

Yorgun musun? diyor Ben çadıra girerek.

"İyiyim," diyorum Todd'un annesinin günlüğünü bırakırken, geçtiğimiz birkaç haftadır beni duyuyor olacağını umarak ona bu günlüğü okuyordum.

Her gün her nereye gittiyse bana geri dönmesini umarak.

O nasıl? diye soruyor Ben, Todd'un yanına gidip kolunu tutarak.

"Aynı," diyorum.

Ben dönüp bana bakıyor. *Geri gelecek Viola. Geri gelecek.*

"Umuyoruz."

Ben geri geldim. Üstelik yanımda beni çağıracak biri yoktu.

Başımı çeviriyorum. "Ama değişmiş bir şekilde geri geldin."

Yolakların Sonu'nu öneren 1017'ydi ve Yeni Prentisstown yeniden akmaya başlayan bir şelalenin altında yeni kurulan bir kasabadan başka bir şey olmadığından ve diğer alternatif yeni konvoy gezegene varıncaya dek Todd'u gözcü gemisine kapatmak olduğundan –bu yöntem artık Wilf ya da Lee'nin yönetmesine izin vermediği her şeyin kontrolünü elinde tutan Şifacı Lawson tarafından yeğleniyordu– için Ben bunu kabul etti. Ben de istemeye istemeye Ben'e katıldım.

Ve şimdi Ben başını sallayarak Todd'a bakıyor. *Onun da değişmiş olacağını sanıyorum.* Bana bakıp gülümsüyor. *Ama ben iyi idare ediyorum.*

Bu aralar Ben'e bakarken eğer her erkek önünde sonunda kendini tam anlamıyla gezegenin Sesine teslim ederse, kendi bireyselliklerini korurken aynı zamanda diğer herkesin birey-

selliklerine de izin vererek bile isteye Manklara ve dünyanın geri kalanına katılırlarsa Yeni Dünya'nın geleceğinin nasıl olacağını mı görüyorum, diye düşünüyorum.

Bütün erkekler bunu yapmaz, biliyorum, hele hele tedaviye bu kadar çok değer verirlerken.

Peki ya kadınlar?

Ben kadınların *da* Sesinin olduğuna ve eğer erkekler Seslerini bastırabiliyorlarsa kadınların da *kendi* Seslerini açığa çıkarabileceklerine emin.

Bunu denemeye istekli olup olmayacağımı düşünüyor.

Bilmiyorum.

Neden benliğimizle olduğu gibi yaşamayı öğrenemiyoruz? Ve diğer herkesin seçimi ne olursa olsun bize göre hava hoş olamıyor?

Her halükârda yanıtları almak için beş bin tane fırsatımız olmak üzere.

Konvoy az önce onayladı, diyor Ben. *Gemiler bir saat önce yörüngeye girmişler, iniş seremonisi bu akşamüzeri planlandığı gibi gerçekleşecek.* Bana bakıp tek kaşını kaldırıyor. *Gelecek misin?*

Gülümsüyorum. "Bradley beni temsil edebilir. Peki ya *sen* gidecek misin?"

Todd'a bakıyor. *Gitmeliyim,* diyor. *Onları Feza ile tanıştırmalıyım. Sevsem de sevmesem de, yerleşimcilerle Toprakların arasındaki iletişim hattı benim.* Todd'un alnına düşmüş olan saçlarını eliyle yana tarıyor. *Ama sonra hemen buraya geleceğim.*

Todd'u buraya getirdiğimizden beri yanından ayrılmadım ve uyanana dek de ayrılmayacağım, yeni yerleşimciler için bile

olsa. Hatta Başkan'ın tedavi hakkında söylediklerini doğrulamam için Şifacı Lawson'ı bile buraya getirttim. Tedaviyi baştan sona kontrol etti ve evet, Başkan doğru söylüyormuş. Artık kadınların hepsi sağlıklı.

1017 henüz tam olarak sağlıklı değil.

Hastalık onda daha yavaş yayılıyor gibi ve tedaviyi almayı reddediyor, Todd uyanana dek şeridin acısına katlanacağını söylüyor, böylece olmuş bitmiş her şeyi, *neredeyse* olmak üzere olan ve bir daha asla yaşamamamız gereken her şeyi anımsayacakmış.

Elimde değil. Hâlâ acı çekiyor olması biraz hoşuma gidiyor.

Feza ziyaret etmek isteyecektir, diyor Ben usulca, sanki olmayan Sesimi okumuş gibi.

"Hayır."

Tüm bunları o ayarladı Viola. Eğer Todd geri dönerse...

"Eğer," diyorum. "Anahtar kelime bu, öyle değil mi?"

İşe yarayacak, diyor. ***Yarayacak.***

"İyi," diyorum. "İşe yaradığında onu bu hale getiren Mank'ı görmek isteyip istemeyeceğini kendisine sorarız."

Viola...

Şimdiye dek birçok kez yaptığımız tartışmaya yeniden başlamamak için gülümseyerek onu durduruyorum. 1017'yi affetmeye henüz hazır olmamamla ilgili tartışma.

Ve belki de buna asla hazır olamayacağımla ilgili.

Sık sık Yolakların Sonu'nun dışında bekleyip Ben'e Todd'un nasıl olduğunu sorduğunu biliyorum. Ara sıra onu duyabiliyorum. Ama şimdi tek duyabildiğim şey bizimle birlikte acemi oğlanını bekleyen Angharrad'ın dışarıdaki otları çiğnemesi.

Feza tüm bu yaşananlar sayesinde daha iyi bir lider olacak,

diyor Ben. *Artık onlarla gerçekten barış içinde yaşayabiliriz. Hatta o hep düşlediğimiz cennette kavuşabiliriz.*

"*Eğer* Şifacı Lawson ve konvoy Ses tedavisini yeniden uygulayabilirlerse," diyorum, "*eğer* gezegene inecek olan erkek ve kadınlar yerel ırkın sayıca bu kadar fazla olmasından ötürü kendilerini tehdit altında hissetmezlerse..."

Biraz umutlu olmaya çalış Viola, diyor Ben.

Ve işte yine o kelime.

"Çalışıyorum," diyorum. "Fakat şu anda tüm umudumu Todd'a aktarıyorum."

Ben oğluna bakıyor. *Bize geri dönecek.*

Onaylarcasına başımı sallıyorum, ama bunu henüz bilmiyoruz, buna emin değiliz.

Umut ediyoruz.

Ve bu umut öyle narin ki, onu bırakıp gitmekten ölesiye korkuyorum.

O yüzden sessizce bekliyorum.

Ve bekliyorum.

Ve umut ediyorum.

Hangi bölümdesin? diye soruyor Ben, başıyla günlüğü işaret ederek.

"Yine sonuna varmak üzereyim," diyorum.

Todd'dan uzaklaşıp hemen yanımdaki Mank-yapımı sandalyelerden birine oturuyor. *Oku hadi, diyor. Ve sonra annesinin umut dolu olduğu bölüme dönüp yeniden başlayabiliriz.*

Yüzünde bir gülümseme var ve Sesinde öyle narin bir umut var ki gülümsemeden edemiyorum.

Seni duyacaktır Viola. Seni duyup yanımıza geri dönecektir.

Ve tekrar Todd'a bakıyoruz, ateşin ısıttığı taş bloğun üzerinde yatıyor, göğsündeki yaraya Mank merhemleri sürülmüş, Sesi hayal meyal anımsanan bir düş gibi gelip gidiyor.

"Todd," diye fısıldıyorum. "Todd?"

Ve günlüğü yeniden alıyorum.

Ve okumaya devam ediyorum.

Bu doğru mu?

Gözlerimi kırpıyorum ve bir anının içindeyim, buradaki gibi, Başkan Prentiss okulu kapamadan önce eski Prentisstown'daki sınıflardan birindeyim ve yerleşimcilerin buraya neden geldiğini öğreniyoruz.

Ve sonra işte yine buradayım, bu anıda, Viola ile ben Uzakdal'dan ayrıldıktan sonra terk edilmiş bir yel değirmeninde uyuyoruz ve yıldızlar beliriyor ve o benden dışarıda uyumamı istiyor çünkü Sesim onu uyutmuyor.

Ya da şimdi burada, Manchee, yani o müthiş mi müthiş köpeğimle ile olan anıda, koru ağzına alıp onu kurtarmamı sağlayacak olan yangını başlattığı anda.

Onu kurtarmamı sağlayacak olan...

Orada mısın?

Orada mısın?

(Viola?)

Ve sonra ara sıra aslında hiç görmediğim şeylere dair anılar oluyor.

Varlığını bile bilmediğim fakat artık içinde dururken Yeni Dünya'nın öte ucunda, gidilebilecek en uzak noktada var olduğunu bildiğim uçsuz bucaksız çöldeki kulübelerde yaşayan Mank aileleri fakat Mank Seslerinin içindeyim ve bu dili bilmesem de neler söylediklerini duyuyorum, *görüyorum*, *anlıyorum* ve gezegenin öte ucundaki insanları bildiklerini görebiliyom, bize yakın olan Manklar hakkımızda ne biliyolarsa onlar da biliyo, bu dünyanın Sesi tüm bu bilgileri en ücra köşelere kadar taşıyor ve eğer biz...

Ya da işte buradayım, yüzünü nerdeyse tanıycak gibi olduğum birinin yanında (Luke? Les? Lars? Adı dilimin ucunda fakat bi türlü hatırlayamıyom...) ama körlüğünü tanıyom ve onun hemen yanında bi şekilde onun için *gören* adamın yüzünü de tanıyom ve bi ordudan silah alıyolar ve onları bi

madenin içine kapıyolar ve aslında tüm bu silahları yok etmek istiyolar ancak etraflarındaki Sesler silahların orada kalmasını istiyo, şayet işler kötü giderse diye, ama gören adam görmeyen adama yine de bi umut olabileceğini söylüyo.

Ya da işte buradayım, devasa, nerdeyse bi kasabadan bile daha büyük bi gemi üzerimizden uçup inişe geçerken bi tepeden aşağıya doğru bakıyom.

Ve aynı zamanda bi dere kenarında olduğumu anımsıyom ve oyun oynayan bi Mank bebeği var ve sonra ormanın içinden adamlar çıkıyo ve annesini sürükleyerek götürüyolar ve bebek ağlıyo ve sonra adamlar geri dönüp onu da alarak diğer bebeklerle birlikte bi at arabasına koyuyolar ve bu anının benim olmadığını biliyom ve bu bebek, bu Mank bebeği...

Ve bazen sadece karanlık.

... bazen Seslerden başka hiçbi şey yok, ama bu Sesleri tam olarak duyamıyom, erişemeyeceğim yerdeler ve ben karanlıkta tek başımayım ve uzun, çok uzun bi süredir buradaymışım gibi geliyo ve ben...

Bazen adımı bile hatırlayamıyom.

Orada mısın?

Viola?

Ve Viola'nın kim olduğunu hatırlayamıyom.

Sadece onu bulmam gerektiğini biliyom.

Beni kurtaracak kişinin o olduğunu.

Bunu yapabilecek tek kişinin o olduğunu.

Viola?

Viola?

"... *oğlum, benim güzel oğlum...*"

Ve işte!

Öylece!

Bazen orada öylece karanlığın ortasında, anıların ortasında, her ne yapıyorsam tam ortasında, hatta bazen üzerinde yürüdüğüm zemini oluşturan milyonlarca Sesin tam ortasında...

Bazen bunu duyuyorum.

"... *Keşke baban da burada olup seni görebilseydi Todd...*"

Todd...

Todd...

Bu benim.

(Sanırım...)

(Evet.)

Ve bu ses, bunları tekrarlayan bu ses...

"... *istediğin kadar 'yapıyom, ediyom' diyebilirsin Todd, bunu düzeltmeye çalışmamamaya söz veriyorum...*"

Bu Viola'nın sesi mi?

Öyle mi?

(Sen misin?)

Çünkü son zamanlarda bunu çok sık duymaya başladım, günler geçtikçe ve ben bu anıların ve uzayın ve karanlığın arasında kayıp giderken daha çok duyuyom.

Diğer milyonlarcasının arasında bunu daha sık duyuyom.

"... Beni çağrıyosun ve ben buna karşılık vercem..."

Karşılık vercem.

Todd karşılık verecek.

Viola?

Beni mi çağırıyorsun?

Beni çağırmaya *devam et.*

Bunu yapmaya devam et, beni kurtarmaktan vazgeçme.

Çünkü her gün daha yaklaşıyosun.

Seni neredeyse duyabiliyom.

Neredeyse...

Bu sen misin?

Bu *biz* miyiz?

Bunu biz mi yaptık?

Viola?

Beni çağırmaya devam et.

Ve ben de seni aramaya devam edeceğim.

Ve seni bulacağım.

Hayatın üzerine bahse girebilirsin.

Seni bulacağım.

Beni çağırmaya devam et Viola...

Çünkü işte geliyom.

Üç ordu Yeni Prentisstown'a doğru ilerliyor. Her birinin niyeti diğerlerini yok etmek. Todd ve Viola arada kaldılar, kaçma şansları yok. Savaş insanları canavarlaştırıyorsa, onları hangi korkunç seçimler bekliyor?

Ve sonra üçüncü bir ses savaşı bölüyor, intikam peşinde biri...

Carnegie Madalyası ve Guardian Edebiyat ödülü başta olmak üzere pek çok ödül sahibi "Kaos Yürüyüşü" üçlemesinin heyecan verici son kitabı; güç, hayatta kalma ve savaşın yıkıcı gerçekleri hakkında nefes kesici bir roman.

Serinin tüm kitapları:

ISBN: 978-605-5060-00-8
9 786055 060008
www.delidolu.com.tr